

ÎNCERCĂRILE FOCULUI

JAMES DASHNER

JAMES DASHNER

Seria: Captiv în labirint

Volumul 2

ÎNCERCĂRILE FOCULUI

Original: *The Scorch Trials* (2010)

Traducere din limba engleză:
BIANCA PAULEVICI

virtual-project.eu

2013

CAPITOLUL 1

Teresa îi vorbi înainte ca lumea s-o ia razna.

— *Hei, încă dormi*?

Thomas se suci în pat și simți în jurul lui un întuneric solid, apăsător. La început se sperie. Deschise brusc ochii, căci o clipă se imaginase din nou în Cutie – cubul acela îngrozitor de metal rece care-l dusese în Poiană și în Labirint. Se deslușea însă o lumină fadă și ghemotoace indefinite de umbră apărură treptat în camera uriașă în care se afla. Paturi suprapuse. Dulapuri. Respirațiile molcome și sforăiturile gâlgâitoare ale băieților cufundați într-un somn adânc.

Se simți dintr-odată ușurat. Era în siguranță acum, salvat și adus în dormitorul ăsta. Gata cu grijile, cu Durerosii, cu moartea.

— *Tom*?

O voce răsuna în mintea lui. O voce de fată. Inaudibilă, invizibilă. Totuși el o auzea, chiar dacă n-ar fi putut să explice prin ce mijloace.

Răsuflă adânc și se relaxă pe pernă. Nervii întinși la maximum i se liniștiră după scurtul moment de groază. Îi răspunse, formulându-și cuvintele în gând.

— *Teresa*? *Cât e ceasul*?

— *Habar n-am,* spuse ea. *Dar nu pot să dorm. Cred c-am ațipit vreo oră, poate mai mult. Speram să fii treaz, să-mi ții companie.*

Thomas încercă să nu zâmbească. Chiar dacă ea n-avea cum să-l vadă, tot ar fi fost jenant.

— *Nu prea mi-ai dat de ales, nu*? *Cam greu să dormi când cineva îți vorbește direct în creier.*

— *Da, da. Bun, atunci culcă-te la loc*!

— *Nu. M-am trezit.* Thomas se holbă la dedesubtul patului de deasupra lui – nedefinit, întunecat și estompat în umbră –, în care Minho sforăia de parcă ar fi avut o cantitate scandaloasă de flegmă în gât. *La ce te gândeai*?

— *Tu ce crezi*? Reușise cumva să dea cuvintelor ei un ascuțiș cinic. *Îi văd întruna pe Durerosi. Pielea aia dezgustătoare,*

trupurile umflate, toate brațele alea de metal și țepii. Am fost prea aproape de moarte ca să mă pot liniști, Tom. Cum o să uităm toate astea?

Thomas știa ce credea el. Imaginile acelea nu aveau să se șteargă niciodată – Poienarii aveau să fie bântuiți de întâmplările îngrozitoare din Labirint pentru tot restul vieții lor. Își dădea seama că majoritatea, dacă nu toți, aveau să aibă probleme psihice grave. Poate chiar s-o ia razna de tot.

O anumită imagine îi rămăsese întipărită în memorie mai adânc ca toate celelalte, asemeni unui semn făcut cu un fier încins. Prietenul lui, Chuck, înjunghiat în piept, sângerând și murindu-i în brațe.

Thomas știa că nu va uita asta *niciodată.* Dar Teresei îi spuse:

— *O să treacă. Doar că e nevoie de timp, atâta tot.*

— *Vorbești aiurea,* spuse ea.

— *Știu.* Nu era ridicol că-i plăcea s-o audă spunându-i astfel de lucruri? Că sarcasmul ei însemna că totul avea să fie bine? „Ești un prost”, își spuse, apoi speră că ea nu-i auzise gândul.

— *Nu-mi place că m-au despărțit de voi, băieți,* zise Teresa.

Thomas înțelegea însă de ce trebuiseră s-o facă. Ea era singura fată; restul Poienarilor erau băieți aflați la vârsta adolescenței – o grămadă de ciutani în care n-aveau încă încredere.

— *Presupun că vor să te protejeze.*

— *Da, presupun.* Odată cu vorbele ei în mintea lui Thomas se infiltră melancolia, lipită de ele ca siropul. *Dar e naspa să fiu singură după toate prin câte-am trecut.*

— *Unde te-au dus*?

Părea atât de tristă, încât lui Thomas aproape că-i venea să se ridice din pat și s-o caute, deși știa că n-are rost.

— *Vizavi de sala aia mare în care am mâncat aseară. E o cămăruță cu câteva paturi suprapuse. Sunt aproape sigură că au încuiat ușa la plecare.*

— *Vezi*? *Ți-am zis că vor să te protejeze,* spuse el. Apoi adăugă repede: *Nu c-ai avea nevoie de protecție. Pun pariu că-i faci pe cel puțin jumătate din țâncii ăștia.*

— *Doar jumătate*?

— *Bine, trei sferturi. Inclusiv pe mine.*

Urmă o tăcere lungă, deși, cumva, Thomas încă îi percepea prezența. O *simțea.* Era aproape ca și cu Minho, pe care nu-l

putea vedea, dar despre care știa că doarme la doar câteva zeci de centimetri deasupra lui. Și nu doar pentru că sforăia. Când cineva e aproape, pur și simplu îl simți.

În ciuda tuturor amintirilor din ultimele câteva săptămâni, Thomas era surprinzător de calm și, curând, somnul îl birui din nou. Întunericul îl învălui, dar ea era acolo, alături de el în atâtea feluri. Aproape... atingându-l.

În starea aceea nu-și dădea seama cum trece timpul. Pe jumătate adormit, pe jumătate savurându-i prezența și gândul că fuseseră salvați din locul acela groaznic. Că erau în siguranță, că el și Teresa puteau să se apropie din nou. Că viața putea fi frumoasă.

Somn fericit. Întuneric cețos. Căldură. O strălucire aproape fizică. O senzație de plutire.

Lumea păru să se risipească într-o dulce amorțeală. Întunericul deveni aproape o alinare. Alunecă într-un vis.

•

E foarte mic. Să aibă patru ani? Cinci? Stă întins în pat, cu pătura trasă până sub bărbie.

O femeie se așază lângă el, cu mâinile strânse în poală. Are părul lung, castaniu, iar pe chip abia încep să i se vadă semnele vârstei. Ochii îi sunt triști. El știe asta, chiar dacă femeia încearcă din răsputeri să-i ascundă în spatele unui zâmbet.

Ar vrea să spună ceva, s-o întrebe ceva. Dar nu poate. Pentru că, de fapt, nu e acolo. Privește doar scena dintr-un loc pe care nu-l înțelege prea bine. Femeia începe să vorbească – un sunet în același timp dulce și furios, care îl tulbură.

— Nu știu de ce te-au ales, dar știu un lucru: ești special. Să nu uiți asta niciodată. Și să nu uiți niciodată – vocea i se frânge și lacrimile i se preling pe obraz – cât de mult te iubesc.

Băiatul îi răspunde, dar, de fapt, nu Thomas e cel care vorbește. Chiar dacă e totuși el. Nimic n-are logică.

— Mami, o să înnebunești și tu ca toți oamenii ăia de la televizor? Ca... tati?

Femeia întinde mâna și-și trece degetele prin părul lui. Femeie? Nu, nu-i poate spune așa. E mama lui. Mami.

— Nu te gândi la asta, dragule! spune ea. Tu n-o să fii aici ca să vezi.

Și zâmbetul îi dispare.

•

Mult prea repede, visul se risipi în întuneric, lăsându-l pe Thomas într-un vid, singur cu gândurile lui. Oare văzuse o altă amintire ce i se furișase din străfundurile amneziei? Chiar își văzuse mama? Ea spusese ceva cum că tatăl lui ar fi fost nebun. Thomas simți o durere profundă și chinuitoare și încercă să se afunde mai mult în uitare.

Mai târziu – nu-și dădu seama după cât timp –, Teresa îi vorbi din nou.

— *Tom, ceva nu-i în regulă.*

CAPITOLUL 2

Așa începu totul. Auzi vorbele Teresei, dar ele păreau să vină de departe, ca dintr-un tunel lung și înfundat. Somnul lui greu devenise un lichid vâscos, gros și lipicios, care-l ținea prizonier. Deveni conștient de sine însuși, dar își dădu seama că era detașat de lume, îngropat în adâncurile oboselii. Nu se putea trezi.

— *Thomas*!

Fata țipă – un șuier ascuțit în mintea lui. Simți primul fior de teamă, dar i se părea mai mult un vis. Nu putea decât să doarmă. Acum erau în siguranță, nu mai aveau de ce să se îngrijoreze. Da, sigur era doar un vis. Teresa era bine, toți erau bine. Se relaxă din nou, lăsându-se cuprins de toropeală.

Apoi alte sunete își croiră drum spre conștiința lui. Bufnituri. Zăngănit de metal lovit de metal. Ceva spărgându-se. Băieți țipând. Mai degrabă ecoul unor țipete, îndepărtate, estompate, dar care se transformară dintr-odată în urlete. Niște răcnete neomenești, chinuite. Dar încă departe. De parcă el însuși ar fi fost învelit într-un cocon gros de catifea neagră.

În sfârșit, ceva străpunse pătura somnului. Nu era bine. Teresa îl strigase, îi spusese că se întâmpla ceva! Se luptă cu somnul adânc care îl înghițea, se căzni să ridice greutatea apăsătoare care-l țintuia locului.

„Trezește-te!” își țipă sieși. „Trezește-te!” Apoi ceva din interiorul lui dispăru. Fusese acolo cu o clipă înainte și acum nu mai era. Se simțea de parcă îi fusese smuls un organ vital.

Ea. Ea dispăruse.

— *Teresa*! țipă el în gând. *Teresa*! *Mai ești*?

Dar acolo nu mai era nimic și el nu mai simțea senzația liniștitoare a apropierii ei. O strigă din nou, apoi încă o dată, continuând să se împotrivească strânsorii întunecate a somnului.

În cele din urmă, realitatea răzbi în mintea lui, alungând întunericul. Îngrozit, Thomas deschise ochii și se ridică brusc în capul oaselor, se smulse din așternuturi până își coborî tălpile pe podea și țâșni în sus. Apoi privi în jur.

Totul o luase razna.

Poienarii din cameră alergau în toate părțile, țipând. Aerul răsuna de sunete groaznice, teribile, înspăimântătoare, ca schelălăiturile jalnice ale unor animale torturate. Tigaie, palid, arăta cu degetul afară pe o fereastră. Newt și Minho fugeau spre ușă. Winston își pusese mâinile pe fața ciuruită de acnee, îngrozit, de parcă ar fi văzut un zombi carnivor. Alții se împiedicau între ei repezindu-se spre ferestre, dar fără să se apropie de geamuri. Îndurerat, Thomas își dădu seama că nici măcar nu știa cum îi cheamă pe majoritatea celor douăzeci de băieți care supraviețuiseră Labirintului – un gând destul de ciudat în haosul din jur.

Surprinse ceva cu coada ochiului și-și întoarse privirea spre perete. Ceea ce văzu anihilă imediat orice sentiment de pace și siguranță care îl încercase când vorbise cu Teresa în toiul nopții. Îl făcu să se îndoiască până și de existența unor astfel de emoții în lumea în care se trezise.

La niciun metru de patul lui se afla o fereastră cu draperii colorate, prin care se revărsa o lumină strălucitoare, orbitoare. Geamul era spart și cioburi zimțate se sprijineau de gratiile de oțel încrucișate. De partea cealaltă stătea un bărbat, care se apucase de bare cu mâini însângerate. Ochii injectați, ieșiți din orbite, îi sticleau nebunește. Fața îngustă, arsă de soare, era acoperită de răni și de cicatrici. Pe cap nu avea păr deloc, doar pete bolnăvicioase ca de mușchi verde. O despicătură groaznică îi cresta obrazul drept. Prin rana deschisă, plină de puroi, Thomas îi văzu dinții. De pe bărbie i se scurgeau fire de salivă roz, legănându-se în aer.

— Sunt un Defect! țipă grozăvia de om. Sunt un Defect! Și apoi începu să urle la nesfârșit două cuvinte, împroșcând salivă cu fiecare țipăt.

— Ucide-mă! Ucide-mă! Ucide-mă!…

CAPITOLUL 3

Thomas simți o mână căzându-i grea pe umăr, din spate. Scoase un țipăt, se răsuci și dădu cu ochii de Minho, care se holba dincolo de el, la maniacul din fereastră.

— Sunt peste tot, spuse Minho. Vocea lui avea un ton sumbru ce se potrivea perfect cu emoțiile care-l încercau pe Thomas. Părea că tot ce îndrăzniseră să spere în noaptea dinainte se redusese la zero. Și nici urmă de tipii care ne-au salvat, adăugă Minho.

Thomas trăise în teamă și groază ultimele câteva săptămâni, dar situația de-acum era aproape insuportabilă. Să te simți în siguranță, numai pentru ca siguranța să-ți fie furată din nou. Dar, spre surpriza sa, alungă rapid impulsul de a sări înapoi în pat și a boci în voie. Înăbuși durerea încă neconsumată a amintirii despre mama lui, despre ceea ce pățise tatăl lui și despre oamenii care înnebuniseră. Știa că cineva trebuia să preia controlul – aveau nevoie de un plan ca să supraviețuiască și acestei încercări.

— A reușit vreunul să intre? întrebă el, străbătut de o ciudată senzație de calm. La toate geamurile sunt gratii din astea?

Minho dădu din cap spre una dintre numeroasele ferestre înșirate pe pereții camerei lungi și dreptunghiulare.

— Da. Era prea întuneric azi-noapte ca să le observăm, mai ales cu draperiile alea înzorzonate. Dar mă bucur că există.

Thomas se uită la ceilalți Poienari: unii fugeau de la o fereastră la alta ca să se uite afară, alții se strângeau în grupuri mici. Toți erau uluiți și îngroziți în același timp.

— Unde-i Newt?

— Aici sunt.

Thomas se răsuci spre băiatul mai mare, fără să înțeleagă cum de nu-l văzuse.

— Ce se-ntâmplă?

— Crezi că am habar? Niște țăcăniți vor să ne mănânce pe pâine, din câte-mi dau seama. Trebuie să găsim altă cameră, să ținem o adunare. Tărăboiul ăsta parcă-mi înfige cuie în creier.

Thomas dădu absent din cap. Era de acord cu planul, dar spera ca Newt și Minho să se ocupe de punerea lui în aplicare. El era nerăbdător s-o contacteze pe Teresa – spera ca avertismentul ei să fi fost doar parte dintr-un vis, dintr-o halucinație provocată de toropeala și extenuarea care-l amorțiseră ca un drog. Și viziunea aceea cu mama lui…

Prietenii lui se îndepărtară, strigând și fluturându-și brațele ca să-i adune pe Poienari. Thomas mai aruncă o privire tremurătoare nebunului zdrențuit de la fereastră, apoi întoarse imediat capul, mustrându-se că-și readusese în fața ochilor sângele și carnea sfâșiată, ochii nebuni, strigătele isterice.

— Ucide-mă! Ucide-mă! Ucide-mă!

Thomas se împletici spre peretele din partea cealaltă și se rezemă greu de el.

— *Teresa*! mai strigă el o dată în minte. *Teresa*! *Mă auzi*?

Așteptă, închizând ochii ca să se concentreze. Întinse mâini invizibile, încercând să apuce barem o urmă a ei. Nimic. Nici măcar o umbră trecătoare sau atingerea vreunei senzații, darămite un răspuns.

— *Teresa*! spuse el mai febril, încleștându-și dinții de efort. *Unde ești*? *Ce s-a întâmplat*?

Nimic. Inima păru să-i încetinească până aproape i se opri și avu impresia că înghițise un cocoloș mare și păros de vată. Se întâmplase ceva cu ea.

Deschise ochii și-i văzu pe Poienari strânși în jurul ușii verzi ce dădea spre încăperea comună unde mâncaseră pizza în noaptea dinainte. Minho se chinuia în zadar cu mânerul rotund de alamă, încuiat.

În dormitor mai erau o ușă ce dădea spre sala de dușuri și un vestiar, din care nu se putea ieși. Și ferestrele. Toate prevăzute cu bare metalice. Slavă Domnului! La fiecare, de partea cealaltă, Defecții urlau și țipau parcă în agonie.

Chiar dacă îngrijorarea îl rodea ca un acid împrăștiat prin vene, Thomas renunță pe moment să încerce să ia legătura cu Teresa și veni și el lângă ceilalți Poienari. Newt încercă și el să deschidă ușa, tot fără rezultat.

— E-ncuiată, bombăni el, dându-se bătut în cele din urmă, și brațele îi căzură neputincioase pe lângă corp.

— Pe bune, geniule? spuse Minho. Brațele-i vânjoase, încrucișate la piept, erau atât de încordate, încât venele i se

umflaseră peste tot. Thomas avu impresia, o fracțiune de secundă, că vede chiar sângele pompând prin ele. Nu-i de mirare că te-au botezat după Isaac Newton – ce capacitate incredibilă de-a gândi!

Newt n-avea chef să-i răspundă cu aceeași monedă. Sau poate că învățase demult să ignore pur și simplu remarcile usturătoare ale lui Minho.

— Hai să spargem afurisitul ăsta de mâner! Newt privi în jur de parcă s-ar fi așteptat ca cineva să-i dea un baros.

— De-ar tăcea odată din gură deraiații ăștia! țipă Minho, încruntându-se la cel mai apropiat Defect, o femeie care arăta și mai hidos decât primul bărbat pe care-l văzuse Thomas. O rană sângerândă îi cresta fața, înaintând până pe o latură a capului.

— Defecți? repetă Tigaie. Tăcuse până atunci, aproape neobservat. Thomas avu senzația că părea și mai înspăimântat decât în momentele când se pregăteau să lupte cu Durerorșii pentru a scăpa din Labirint. Poate că acum era mai rău. Noaptea trecută, când se duseseră la culcare, li se păruse că erau în siguranță, că totul era în regulă. Da, poate chiar *era* mai rău, să ți se fure brusc sentimentul de siguranță.

Minho arătă spre femeia plină de sânge care continua să urle.

— Așa își spun ei. N-ai auzit?

— Din partea mea n-ai decât să le zici și zgubilitici, se răsti Newt. Găsiți-mi ceva cu care să sparg ușa asta nenorocită!

— Ține! spuse un băiat mai scund, întinzându-i un extinctor subțire, dar solid, pe care-l luase de pe perete. Thomas își aminti într-adevăr că-l văzuse mai devreme. Se simți din nou vinovat că nici măcar nu știa cum îl cheamă pe puști.

Newt apucă cilindrul roșu, gata să izbească mânerul. Thomas stătu cât mai aproape, nerăbdător să vadă ce se afla de cealaltă parte a ușii, deși avea sentimentul foarte neplăcut că, orice ar fi fost, nu avea să le placă.

Newt ridică extinctorul, apoi pocni cu toată puterea mânerul rotund de alamă. Trosnetul fu urmat de un crănțănit mai profund și, după alte trei lovituri, tot mecanismul căzu la pământ cu un zăngănit de piese metalice sfărâmate. Ușa se întredeschise brusc, doar cât să dezvăluie de cealaltă parte un întuneric adânc.

Newt rămase tăcut, cu ochii ațintiți asupra deschizăturii întunecoase, lungi și înguste, de parcă se aștepta ca prin ea să

năvălească în cameră demoni de pe lumea cealaltă. Cu un gest absent înapoie extinctorul băiatului care îl găsise.

— Haidem! spuse el, și lui Thomas i se păru că vocea îi tremurase abia simțit.

— Stai! strigă Tigaie. Sunteți siguri că ar trebui să mergem acolo? Poate că ușa nu era degeaba încuiată.

Thomas nu putu să nu-i dea dreptate. Ceva nu i se părea în regulă.

Minho păși lângă Newt, se uită în spate, la Tigaie, apoi îl privi pe Thomas în ochi.

— Ce altceva putem face? Să stăm și s-așteptăm până intră diliii ăia peste noi? Să fim serioși!

— Descreieratii ăștia n-or să treacă prea curând de gratii, i-o întoarse Tigaie. Să stăm și să *chibzuim* puțin.

— Nu mai avem timp de chibzuit, spuse Minho și lovi ușa cu piciorul, deschizând-o larg. Dar întunericul de cealaltă parte nu făcu decât să se îngroașe. În plus, ar fi trebuit să vorbești *înainte* să facem praf yala, cap pătrat ce ești! Acum e prea târziu.

— Ești îngrozitor de antipatic când ai dreptate, bombăni Tigaie ca pentru sine.

Thomas nu-și putea lua ochii de la spațiul negru ca cerneala din spatele ușii. Îl cuprinse o senzație de teamă deja familiară – în mod clar ceva nu era în regulă, altminteri cei care-i salvaseră ar fi venit de mult după ei. Dar Minho și Newt aveau dreptate – trebuiau să meargă înainte și să caute răspunsuri.

— Nașpa, spuse Minho. Mă duc eu primul.

Fără să aștepte vreun răspuns, ieși pe ușa deschisă și trupul îi dispăru aproape instantaneu în întuneric. Newt îi aruncă lui Thomas o privire șovăitoare, apoi îl urmă pe Minho. Cine știe de ce, Thomas avu impresia că el trebuia să fie următorul, așa că se luă după ei. Ieși cu pași atenți din dormitor și intră în întunericul din zona comună, cu mâinile întinse în față. Lumina care venea din spate nu prea le era de folos. La fel de bine ar fi putut să meargă cu ochii închiși. În plus, încăperea puțea. Groaznic.

Minho scoase un scheunat undeva înainte, apoi le strigă:

— Au, atenție! Ceva… ciudat atârnă de tavan!

Thomas auzi un pârâit sau un geamăt, ceva care scrâșni. De parcă Minho s-ar fi ciocnit de un candelabru atârnat jos,

făcându-l să se legene înainte și înapoi. Îl auzi pe Newt mormăind undeva în dreapta și apoi hârjâitul metalului târât pe podea.

— O masă, anunță Newt. Atenție la mese!

Tigaie vorbi din spatele lui Thomas:

— Își amintește cineva unde erau întrerupătoarele?

— Spre ele mă duc și eu, îi răspunse Newt. Sunt sigur c-am văzut vreo două pe undeva pe-aici.

Thomas continuă să înainteze orbește. Ochii i se deprinseseră puțin. Dacă înainte totul era un zid de întuneric, acum vedea umbre peste umbre. Și totuși ceva nu era în regulă. Era încă întrucâtva dezorientat, dar lucrurile nu păreau să fie la locul lor. Ca și când...

— Bleah! mormăi Minho, scuturându-se dezgustat, de parcă ar fi călcat într-un morman de rahat. În sală răsună un alt scârțâit.

Înainte ca Thomas să apuce să întrebe ce se întâmplase, se ciocni chiar el de ceva. Dur. Cu o formă ciudată. Pipăi și simți o pânză.

— Le-am găsit! țipă Newt.

Se auziră câteva clicuri, apoi sala fu brusc inundată de o lumină fluorescentă, care îl orbi pe Thomas preț de câteva clipe. Se îndepărtă împleticindu-se de obiectul de care se ciocnise, frecându-se la ochi, și dădu peste o altă siluetă nemișcată, care se legănă într-o parte.

— Aoleu! țipă Minho.

Thomas miji ochii și vederea i se limpezi. Se sili să privească scena de groază din jurul lui.

În toată sala aceea spațioasă, de tavan atârnau oameni – cel puțin o duzină. Toți spânzurați. Frânghiile răsucite li se adânceau în pielea vineție, tumefiată. Cadavrele țepene se legănau insesizabil înainte și înapoi și limbi rozalii le atârnau dintre buzele albite. Toate aveau ochii deschiși, deși împăienjeniți de pâcla morții. După toate aparențele, atârnau așa de mai multe ore. Hainele și câteva dintre chipuri i se părură lui Thomas cunoscute.

Căzu în genunchi.

Îi știa pe oamenii aceștia.

Erau cei care îi salvaseră pe Poienari. Chiar ieri.

CAPITOLUL 4

Thomas încercă să nu se uite în jur când se ridică în picioare. Se duse mai mult împleticindu-se spre Newt, care rămăsese lângă întrerupătoare, privind îngrozit la cadavrele atârnate prin cameră.

Minho li se alătură, înjurând încet. Poienarii începură să iasă din dormitor, scoțând țipete când își dădeau seama ce vedeau în jur. Thomas îi auzi pe câțiva vomitând, icnind și scuipând. Simți el însuși că-i vine să verse, dar se luptă cu propriul corp. Ce se întâmplase? Cum de li se luase totul atât de repede? Fu aproape copleșit de disperare și stomacul i se strânse dureros.

Apoi își aminti de Teresa.

— *Teresa*! strigă el în minte. *Teresa*! Strigă iar și iar, cu ochii închiși și maxilarul încleștat. *Unde ești*?!

— Tommy! spuse Newt, întinzând mâna și strângându-l de umăr. Ce naiba ai?

Thomas deschise ochii și-și dădu seama că stătea îndoit de mijloc, ținându-se cu mâinile de burtă. Se îndreptă încet de spate și încercă să alunge spaima ce-l rodea pe dinăuntru.

— Tu ce… ce crezi? Uită-te în jurul nostru!

— Da, dar părea să te doară ceva.

— N-am nimic – încercam doar să dau de ea în minte. Dar nu pot.

Însă nu era adevărat. Nu-i plăcea să le amintească celorlalți că el și Teresa puteau comunica telepatic. Și dacă toți oamenii ăștia erau morți…

— Trebuie să aflăm unde au dus-o, rosti el repede, căutând febril o sarcină care să-i limpezească mintea. Privi prin cameră, încercând din răsputeri să ignore cadavrele, uitându-se după o ușă care ar fi putut să ducă spre camera ei. Teresa spusese că se afla oarecum pe diagonală față de dormitorul lor.

Văzu ceva. O ușă galbenă cu mâner de alamă.

— Are dreptate, le spuse Minho celorlalți. Împrăștierea, găsiți-o!

— Cred c-am găsit-o deja. Thomas se pusese în mișcare, surprins de cât de repede își venise în fire. Alergă spre ușă,

ocolind mese și trupuri. Trebuia să fie acolo, în siguranță ca și ei. Ușa era închisă – semn bun. Probabil încuiată. Poate că adormise și ea adânc. Poate de aceea tăcuse și nu-i răspunsese.

Aproape ajunsese la ușă, când își aminti că s-ar putea să aibă nevoie de ceva cu care să spargă clanța.

— Să ia cineva extinctorul ăla! strigă el peste umăr. Mirosul din camera comună era îngrozitor și Thomas icni când trase aer în piept.

— Winston, du-te după extinctor! porunci Minho în spatele lui.

Thomas ajunse primul la ușă și încercă mânerul. Nu se clinti, era încuiat. Apoi, în partea dreaptă pe perete, observă un suport mic de plastic transparent, în formă de pătrat cu latura de circa zece centimetri. Înăuntru fusese strecurată o foiță de hârtie pe care erau tipărite câteva cuvinte.

Teresa Agnes. Grupul A, Subiectul A1.
Trădătoarea.

În mod ciudat, lucrul care-l intrigă cel mai tare pe Thomas fu numele de familie al Teresei. Sau ceea ce părea a fi numele ei de familie. Agnes. Fără să-și dea seama prea bine de ce, era surprins. Teresa Agnes. Din cunoștințele fragmentare de istorie care gravitau la întâmplare în memoria lui încă limitată, nu-i venea în cap nimeni cu același nume. El însuși fusese rebotezat după Thomas Edison, marele inventator. Dar Teresa Agnes? Nu auzise niciodată de ea.

Bineînțeles, toate numele lor erau mai degrabă o glumă, probabil un mod dur prin care Creatorii – CEI RĂI sau oricine altcineva făcuse asta – se distanțaseră de tinerii *reali* pe care-i furaseră de la niște părinți *reali.* Thomas abia aștepta ziua în care avea să afle cum i se spusese la naștere, ce nume rămăsese întipărit în mintea părinților lui, oricine ar fi fost ei. Oriunde s-ar fi întâmplat asta.

Amintirile vagi pe care le redobândise când trecuse prin Transformare îl făcuseră să creadă că nu avea părinți care să-l fi iubit. Că, indiferent cine ar fi fost, ei nu-l voiseră. Că fusese luat dintr-un mediu familial oribil. Dar acum refuza să mai creadă asta, mai ales după ce-o visase pe mama lui în noaptea precedentă.

Minho pocni din degete în fața lui.

— Alo? Mai trăiești? Nu e momentul să visezi cu ochii deschiși. Avem aici o grămadă de cadavre și miroase ca subsuorile lui Tigaie. Trezirea!

Thomas se răsuci spre el.

— Scuze. Mi se pare doar ciudat că numele de familie al Teresei e Agnes.

Minho țâțâi.

— Și ce importanță *are*? Ce-i cu aiureala asta că ea ar fi Trădătoarea?

— Și ce înseamnă „Grupul A, Subiectul A1”? întrebă Newt, înmânându-i extinctorul. Oricum, e rândul tău să spargi afurisitul ăla de mâner.

Thomas apucă extinctorul, furios dintr-odată pe sine că irosise fie și numai câteva secunde gândindu-se la plăcuța aia idioată. Teresa era înăuntru și avea nevoie de ajutorul lor. Încercând să nu se lase intimidat de cuvântul „trădătoare”, apucă cilindrul și-l izbi de mânerul de alamă. Brațele îi vibrară și aerul răsună de un zăngănit metalic. Thomas simți că mânerul cedase puțin și, după alte două lovituri, acesta căzu de tot și ușa sări câțiva centimetri.

Thomas aruncă extinctorul într-o parte și apucă de ușă, deschizând-o larg. Simți un amestec de nerăbdare și groază când se gândi la ce-ar putea găsi acolo. Fu primul care intră în camera luminată.

Era o versiune mai mică a dormitorului băieților, cu doar patru paturi suprapuse, două dulapuri și o ușă închisă, care dădea probabil spre o baie. Toate paturile erau făcute frumos, cu excepția unuia singur, unde păturile fuseseră date la o parte, o pernă atârna peste margine, iar cearșafurile erau șifonate. Dar nici urmă de Teresa.

— Teresa! strigă Thomas cu vocea strangulată.

Prin ușa închisă se auzi gâlgâitul apei trase la toaletă și Thomas fu brusc cuprins de ușurare. Sentimentul era atât de puternic, că aproape trebui să se așeze. Teresa era aici, era în siguranță. Se liniști și o luă spre ușa de la baie, dar Newt se întinse după el și-l apucă de braț.

— Ești obișnuit cu băieții. Nu cred că-i politicos să dai buzna într-o toaletă de doamne. Așteaptă naibii până iese!

— După care trebuie să-i aducem pe toți aici și să ținem o adunare, adăugă Minho. Aici nu pute și nu sunt ferestre prin care Defecții să țipe la noi.

Până atunci Thomas nici nu observase că nu existau ferestre în camera aceea, deși ar fi trebuit să-i fie evident, dacă se gândea la haosul din dormitoarele lor. Și Defecții. Aproape uitase de ei.

— De ce nu se grăbește puțin? murmură el.

— Mă duc să-i chem pe toți, zise Minho, se întoarse și ieși în zona comună.

Thomas se holbă la ușa de la baie. Newt, Tigaie și alți câțiva Poienari se înghesuiră în cameră și se așezară pe paturi, toți aplecați în față, cu coatele pe genunchi, frecându-și mâinile absent, evident neliniștiți și îngrijorați.

— *Teresa*? spuse Thomas în mintea lui. *Mă auzi*? *Te așteptăm afară.*

Niciun răspuns. Simțea încă golul acela din mintea lui, de parcă însăși prezența ei fusese îndepărtată pentru totdeauna.

Se auzi un clic. Mânerul de pe ușa băii se răsuci, apoi ușa se deschise înspre Thomas. Acesta păși în față, gata s-o îmbrățișeze pe Teresa, fără să-i pese că ceilalți l-ar fi văzut. Dar persoana care intră în dormitor nu era Teresa. Thomas se opri cu un picior în aer, aproape împiedicându-se. Totul înăuntrul lui păru să se prăbușească.

Era un băiat.

Purta același tip de haine pe care le primiseră toți în noaptea dinainte – pijamale curate cu o bluză cu nasturi și pantaloni de flanel, albastru-deschis. Avea pielea măslinie și părul brunet tuns surprinzător de scurt. Doar expresia de surpriză nevinovată de pe chipul lui îl împiedică pe Thomas să-l apuce de guler și să scuture niște răspunsuri din el.

— Cine ești? întrebă Thomas, fără să-i pese că vorbea aspru.

— Cine sunt? răspunse băiatul, oarecum sarcastic. Cine ești *tu*?

Newt se ridicase din nou în picioare și era, de fapt, mai aproape de tipul cel nou decât Thomas.

— Nu te pune cu noi! Suntem mai mulți ca tine. Spune-ne cine ești!

Băiatul își încrucișă brațele, cu o atitudine sfidătoare.

— Foarte bine. Mă cheamă Aris. Ce mai vreți să știți?

Lui Thomas îi venea să-l pocnească. El făcea pe grozavul în timp ce Teresa *lipsea.*

— Cum ai ajuns aici? Unde-i fata care a dormit aici noaptea trecută?

— Fată? Ce fată? Sunt singur de când m-au adus aici noaptea trecută.

Thomas se răsuci și arătă înspre ușa care dădea în zona comună.

— E un semn chiar acolo pe care *scrie* că asta-i camera ei. Teresa… Agnes. Nu zice nimic despre vreun ciutan pe nume *Aris.*

Ceva din tonul lui îl făcu probabil pe băiat să-și dea seama că nu era de glumă. Întinse mâinile în față într-un gest împăciuitor.

— Uite ce-i, frate, nu știu despre ce vorbești. M-au adus aici azi-noapte, am dormit în patul *ăla* – băiatul arătă spre cearșafurile și pătura mototolite –, m-am trezit acum cinci minute și m-am dus să urinez. N-am auzit de nicio Teresa Agnes în viața mea. Îmi pare rău.

Scurta ușurare pe care o simțise Thomas când auzise apa trasă la toaletă se risipi definitiv. Îl privi pe Newt, neștiind ce să mai întrebe.

Newt ridică ușor din umeri, după care se întoarse spre Aris.

— *Cine* te-a adus aici azi-noapte?

Aris își azvârli brațele în aer, apoi le lăsă să cadă cu o plesnitură pe lângă corp.

— Nici măcar nu știu. Niște oameni înarmați care ne-au salvat, ne-au spus că totul are să fie OK de-acum încolo.

— V-au salvat de unde? întrebă Thomas. Totul devenea ciudat. Foarte, foarte ciudat.

Aris își plecă privirea și umerii i se lăsară, străbătut parcă de un val de amintiri înfiorătoare. Oftă, apoi își ridică în sfârșit privirea spre Thomas și-i răspunse:

— Din Labirint, frate. Din Labirint.

CAPITOLUL 5

Ceva se înmuie în Thomas. Puștiul nu mințea – își putea da seama. Cunoștea bine expresia îngrozită de pe chipul lui Aris. Thomas o avusese el însuși de mai multe ori și o văzuse pe prea multe fețe. Știa exact ce amintiri îngrozitoare l-ar fi putut face pe cineva să arate astfel. Și mai știa că Aris habar n-avea ce se întâmplase cu Teresa.

— Poate-ar trebui să stai jos, zise Thomas. Cred că avem multe de discutat.

— Cum adică? spuse Aris. Voi cine sunteți? De unde-ați venit?

Thomas râse ușor.

— Din Labirint. De la Dureroși. De la CEI RĂI. Spune-i cum vrei. Se întâmplaseră atât de multe, de unde să înceapă? În plus, era extrem de îngrijorat de soarta Teresei: simțea că îi crapă capul și-i venea să fugă din cameră și s-o caute imediat. Dar rămase locului.

— Minți, spuse Aris aproape în șoaptă și chipul îi păli deodată.

— Nu, nu mințim, răspunse Newt. Tommy are dreptate. Trebuie să vorbim. Se pare că venim din locuri asemănătoare.

— Cine-i tipul?

Thomas se răsuci și-l văzu pe Minho, cu un grup de Poienari în spate, stând în pragul ușii. Aveau fețele schimonosite, dezgustate de miros, iar în ochi li se citea încă groaza de ceea ce văzuseră în camera dinapoia lor.

— Minho, el e Aris, spuse Thomas, făcând un pas în lateral și arătând spre băiatul cel nou. Aris, el e Minho.

Minho bâlbâi câteva cuvinte neinteligibile, de parcă nu se putea hotărî cu ce să înceapă.

— Uite ce-i, spuse Newt. Să dăm jos paturile suprapuse și să le așezăm în cameră. Dup-aia putem să stăm toți și să încercăm să ne dăm seama ce naiba se-ntâmplă aici.

Thomas clătină din cap.

— Nu. Mai întâi trebuie s-o găsim pe Teresa. E probabil în altă cameră.

— Nu există nicio altă cameră, zise Minho.

— Cum adică?

— Tocmai am verificat toată clădirea. E zona comună, camera asta, dormitorul nostru și niște uși baricadate la greu care duc afară – pe unde am intrat ieri când am coborât din autobuz, încuiate și ferecate cu lanțuri pe *dinăuntru.* N-are nicio logică, dar nu văd alte uși sau ieșiri.

Thomas dădu din cap, confuz. Se simțea de parcă tot creierul îi fusese învelit în pânze de păianjen.

— Dar… cum rămâne cu noaptea trecută? De unde a venit mâncarea? N-a observat nimeni alte încăperi, o bucătărie, ceva? Privi în jur, sperând să primească un răspuns, dar nimeni nu zise nimic.

— Poate că există o ușă ascunsă, spuse Newt în cele din urmă. Uite ce-i, hai să facem lucrurile pe rând. Trebuie să…

— Nu! țipă Thomas. Avem toată ziua la dispoziție ca să vorbim cu tipul ăsta, Aris. Plăcuța de lângă ușă demonstrează că Teresa e pe undeva pe-aici – trebuie s-o găsim!

Fără să mai aștepte vreun răspuns, se îndreptă înapoi spre zona comună, croindu-și drum printre băieții din ușă. Mirosul îl trăsni de parcă cineva i-ar fi vărsat o găleată cu apă de canal în cap. Cadavrele umflate și purpurii atârnau ca niște hoituri de animale lăsate de vânători la uscat, holbându-se la el cu ochii lor fără viață.

O senzație cunoscută de repulsie îi umplu stomacul, stârnindu-i reflexul de vomă. Thomas închise ochii preț de o secundă și porunci măruntaielor sale să se astâmpere. Când în sfârșit se liniști, începu să caute un semn că Teresa fusese acolo, străduindu-se din toate puterile să *nu* se uite la spânzurați.

Dar exact atunci îi veni în minte un gând oribil. Dacă ea… Se repezi prin cameră, uitându-se la fețele cadavrelor. Teresa nu era printre ele. Clipa trecătoare de panică fu înlocuită de un sentiment de ușurare și Thomas își îndreptă atenția spre încăperea în sine.

Pereții zonei comune erau cât se poate de simpli, zugrăviți în alb, netezi, fără decorațiuni. Și, din cine știe ce motiv, fără ferestre. Thomas îi înconjură rapid, plimbându-și mâna stângă de-a lungul lor. Merse până la ușa care dădea în dormitorul băieților, trecu de ea, apoi ajunse la intrarea prin care pătrunseseră în clădire în noaptea dinainte. La vremea aceea ploua torențial, lucru care acum părea imposibil, dat fiind

soarele orbitor pe care-l văzuse mai devreme strălucind în spatele nebunului de la geam.

Intrarea – sau ieșirea – era formată din două uși mari de oțel, cu suprafața argintie strălucitoare. După cum spusese Minho, un lanț masiv – cu zale groase de vreo doi centimetri și jumătate – fusese trecut pe după mânere și prins bine cu două lacăte mari, ca să rămână imobil. Thomas întinse mâna și trase de lanțuri să verifice cât erau de trainice. Metalul rece nu cedă deloc.

Se așteptă să audă bufnituri de cealaltă parte – ale vreunor Defecți care încercau să intre în clădire, așa cum făceau la ferestrele dormitorului. Dar încăperea rămânea tăcută. Singurele sunete audibile erau estompate și veneau din cele două dormitoare – strigătele și țipetele distante ale Defecților și conversația cu voce joasă a Poienarilor.

Frustrat, își continuă traseul de-a lungul pereților până ajunse din nou la camera care ar fi trebuit să fie a Teresei. Nimic, nici măcar o crăpătură sau o bordură care să indice o altă ieșire. Sala mare nici măcar nu era pătrată, ci avea formă ovală, rotunjită, fără colțuri.

Rămase perplex. Se gândi la noaptea dinainte, când stătuseră toți acolo și mâncaseră înfometați pizza. Nu se putea să nu fi văzut alte uși, o bucătărie, ceva. Dar, cu cât se gândea mai mult, cu cât încerca să-și imagineze mai clar cum arătaseră lucrurile cu o zi în urmă, cu atât totul devenea mai tulbure. În minte i se declanșă un semnal de alarmă – creierele le mai fuseseră modificate și înainte. Oare o făcuseră din nou? Oare le schimbaseră sau le șterseseră amintirile?

Și ce se întâmplase cu Teresa?

Disperat, se gândi să o ia târâș pe podea în căutarea unei trape, a oricărui fel de indiciu care să-l ajute să-și dea seama ce se întâmplase. Dar nu se mai simțea în stare să stea nici măcar un minut în aceeași încăpere cu cadavrele acelea în putrezire. Singura alternativă era puștiul cel nou. Thomas oftă și se întoarse în dormitorul cel mic. Aris trebuia să știe ceva util.

Așa cum sugerase Newt, paturile de sus fuseseră demontate și așezate lângă pereți, creând suficiente locuri pentru ca toți ceilalți nouăsprezece Poienari și Aris să se așeze în cerc și să se poată vedea unii pe ceilalți.

Minho îl văzu pe Thomas și bătu cu palma locul gol de lângă el.

— Ți-am spus eu. Stai jos și hai să vorbim! Te-am așteptat. Dar, mai întâi, închide nenorocita aia de ușă la maximum – miroase mai rău ca picioarele puturoase ale lui Gally.

Fără să răspundă, Thomas închise ușa, traversă camera și se așeză. Voia să-și pună capul în mâini, dar n-o făcu. Nu exista niciun semn că Teresa ar fi fost în vreun pericol. Se întâmpla ceva ciudat, dar exista un milion de posibile explicații și, probabil, conform multora dintre ele, fata era în regulă.

Newt stătea un pat mai la dreapta, sprijinindu-se de saltea doar cu marginea șezutului.

— Bine, hai să începem naibii să povestim, că dup-aia trebuie să ne ocupăm de adevărata problemă – să găsim ceva de mâncare.

Parcă la comandă, Thomas simți un junghi de foame și-și auzi stomacul chiorăind. Nici măcar nu se gândise la asta până atunci. Apă era destulă – aveau băi –, dar mâncare nu se zărea nicăieri.

— Corect, spuse Minho. Vorbește, Aris! Spune-ne totul!

Băiatul cel nou stătea chiar vizavi de Thomas – Poienarii din stânga și din dreapta lui se trăseseră spre capetele patului. Aris dădu din cap.

— Nici nu mă gândesc! Începeți voi primii!

— Da? îi răspunse Minho. Ce-ar fi să începem prin a-ți trage pe rând câte o mamă de bătaie? După care o să te rugăm din nou să vorbești.

— Minho! spuse Newt sever. N-ai de ce…

Minho arătă spre Aris.

— Să fim serioși, frate! Din câte văd eu, ciutanul ăsta ar putea fi unul dintre Creatori. Unul dintre CEI RĂI, venit să ne spioneze. Poate el i-a omorât pe ăia din sala de-alături – e singurul pe care nu-l cunoaștem aici, iar ușile și ferestrele sunt închise! M-am săturat să-l văd dându-și aere când suntem douăzeci la unu. El o să vorbească primul.

Thomas gemu în sufletul lui. Era sigur că puștiul n-avea să le spună ceea ce știa dacă Minho îl teroriza.

Newt oftă și-l privi pe Aris.

— Are dreptate. Spune-ne doar ce-a fost cu Labirintul ăla nenorocit. De-acolo am scăpat și *noi* și e clar că nu te-am mai văzut până acum.

Aris se frecă la ochi, după care-l privi pe Newt.

— Bine, uite cum a fost. Am fost aruncat într-un labirint gigantic făcut din pereți de piatră enormi – dar înainte de asta mi s-a șters memoria. Nu-mi aminteam nimic despre viața mea dinainte. Îmi știam doar numele. Am locuit acolo cu mai multe fete. Cred că erau vreo cincizeci, și eu eram singurul băiat. Am scăpat cu câteva zile în urmă. Oamenii care ne-au ajutat ne-au ținut într-o sală mare de sport câteva zile, după care azi-noapte pe mine m-au mutat aici – dar nimeni nu mi-a explicat nimic. Vreți să spuneți că și voi ați fost într-un labirint?

Thomas abia auzi ultimele cuvinte printre exclamațiile de surpriză ale celorlalți Poienari. Se simțea buimăcit. Aris le spusese prin ce trecuse atât de simplu și de rapid de parcă ar fi descris o excursie pe plajă. Dar părea o nebunie. O nebunie incredibilă, dacă era adevărat. Din fericire, altcineva formulă exact ceea ce Thomas încerca să-și lămurească în minte.

— Stai așa! zise Newt. Ai locuit într-un labirint mare, la o fermă, unde zidurile se închideau în fiecare noapte? Doar tu și câteva zeci de fete? Erau pe-acolo și niște creaturi numite Dureroși? Ai fost ultimul care a nimerit acolo? Și dup-aia toate au luat-o razna rău de tot? Ai ajuns acolo în comă? Cu un bilet care spunea că tu erai ultimul care avea să sosească?

— Stai, stai, stai!... spuse Aris chiar înainte ca Newt să termine. De unde știi toate astea? Cum...?

— E același nenorocit de experiment, spuse Minho cu o voce lipsită de beligeranța de mai înainte. Sau același... orice-o fi. Doar că ei aveau numai fete și un băiat, iar noi eram toți băieți și aveam o fată. Probabil CEI RĂI au construit două labirinturi din alea, au făcut două teste în paralel!

Thomas acceptase deja ideea. Se liniști în cele din urmă suficient cât să vorbească.

— Te-au numit Declanșatorul?

Aris încuviință, în mod evident la fel de nedumerit ca toți ceilalți.

— Și puteai...? începu Thomas, dar ezită. Avea impresia că, de fiecare dată când aducea vorba de asta, recunoștea în fața tuturor că e nebun. Puteai vorbi cu una dintre fete în minte? Așa, telepatic?

Aris căscă ochii mari, holbându-se la Thomas de parcă acesta ar fi înțeles un secret întunecat pe care doar cineva care-l împărtășea l-ar fi putut înțelege.

— *Mă auzi*?

Fraza răsună atât de clar în mintea lui Thomas, încât inițial crezu că Aris vorbise cu voce tare. Dar nu – buzele nu i se mișcaseră.

— *Mă auzi*? repetă băiatul.

Thomas ezită și înghiți în sec.

— *Da.*

— *Au ucis-o,* îi spuse Aris. *Au ucis-o pe prietena mea cea mai bună.*

CAPITOLUL 6

— Ce se întâmplă? întrebă Newt, uitându-se când la Thomas, când la Aris. De ce vă priviți de parcă tocmai v-ați îndrăgostit unul de altul?

— Și el poate, răspunse Thomas, fără să-și ia ochii de la puștiul cel nou și zărindu-i pe ceilalți doar cu coada ochiului. Ultima afirmație pe care o făcuse Aris îl îngrozise. Dacă partenera *lui* fusese omorâtă…

— Ce poate? întrebă Tigaie.

— Ce crezi? spuse Minho. E un ciudat ca și Thomas. Pot vorbi telepatic.

Newt se încruntă la Thomas.

— Serios?

Thomas încuviință și fu cât pe ce să-i vorbească din nou în gând lui Aris, dar în ultimul moment se răzgândi și întrebă cu voce tare:

— *Cine* a omorât-o? Ce s-a întâmplat?

— Cine a omorât pe cine? zise Minho. Terminați cu fandoselile astea voodoo când suntem și noi aici.

Thomas, cu ochii în lacrimi, își desprinse în sfârșit privirea de Aris și se întoarse spre Minho.

— Avea și el pe cineva cu care putea să comunice, cum am avut și eu. Adică… așa cum *am* și eu. Dar a fost omorâtă. Și vreau să știu de *cine.*

Aris își plecase capul. De unde stătea, lui Thomas i se părea că are ochii închiși.

— Nu prea știu de fapt cine sunt. Lucrurile nu-mi sunt clare. Nu mi-am dat seama cine-i bun și cine-i rău. Dar cred c-au făcut-o cumva pe Beth, una dintre fete… să o înjunghie… pe prietena mea. O chema Rachel. A murit, frate. A murit. Aris își acoperi fața cu mâinile.

Thomas simți un ghimpe de nedumerire aproape dureros. Totul indica faptul că Aris provenea dintr-o altă versiune a Labirintului, cu același format, doar cu raportul între fete și băieți inversat. Dar asta însemna că Aris era echivalentul Teresei. Și Beth părea să fie perechea lui Gally, care-l ucisese pe

Chuck. Cu un cuțit. Asta însemna că Gally ar fi trebuit să-l omoare de fapt pe Thomas?

Dar ce căuta Aris aici și acum? Și unde era Teresa? Lucruri care aproape începuseră să aibă sens în mintea lui se destrămară din nou.

— Și cum ai ajuns aici? întrebă Newt. Unde sunt toate fetele astea despre care tot vorbești? Câte au scăpat cu tine? V-au adus pe toți aici sau doar pe tine?

Lui Thomas îi părea sincer rău de Aris. Să fie bombardat cu toate întrebările astea după ce trecuse prin ceea ce trecuse… Dacă rolurile ar fi fost inversate, dacă Thomas ar fi fost martorul uciderii Teresei… Faptul că-l văzuse pe Chuck murind fusese suficient de rău.

„Suficient de rău?” se gândi el. „Sau poate și mai rău?” Îi venea să țipe. În clipa asta, totul pe lume era pur și simplu o porcărie.

Aris își ridică în cele din urmă privirea și își șterse câteva lacrimi de pe obraz, fără să-i fie câtuși de puțin rușine, și Thomas își dădu seama brusc că-i plăcea de el.

— Uite ce-i, spuse puștiul. Sunt și eu la fel de nedumerit ca voi. Am supraviețuit vreo treizeci, ne-au dus în sala aia de sport, ne-au hrănit și ne-au spălat. Apoi noaptea trecută m-au adus aici, spunându-mi c-ar trebui să stau separat, pentru că nu-s fată. Atât. Apoi ați apărut voi, frâncilor.

— *Frâncilor*? repetă Minho.

Aris clătină din cap.

— Nu mă băga în seamă. Nici măcar nu știu ce înseamnă. E pur și simplu un cuvânt pe care fetele-l foloseau când am ajuns acolo.

Minho și Thomas se priviră, zâmbind subțire. Se părea că ambele grupuri își dezvoltaseră propriul vocabular.

— Hei! strigă unul dintre Poienari, pe care Thomas îl cunoștea prea puțin. Stătea rezemat de peretele din spatele lui Aris și arăta cu degetul spre el. Ce-ai pe gât? Ceva negru, chiar sub guler.

Aris încercă să privească în jos, dar nu reuși să-și îndoaie gâtul într-atât încât să-și vadă porțiunea aceea din corp.

— Ce?

Când Aris se mișcă, Thomas îi văzu o pată întunecoasă chiar deasupra gulerului pijamalei. Semăna cu o linie groasă, întinsă

de la adâncitura claviculei până pe spate, și era întreruptă, de parcă ar fi fost compusă din litere.

— Vino încoace să văd! se oferi Newt. Se ridică de pe pat și se îndreptă spre el, șchiopătând – din cauza unui accident din trecut despre care nu-i vorbise niciodată lui Thomas – mai evident ca de obicei. Se întinse și trase în jos cămașa lui Aris ca să vadă mai bine ciudatul marcaj.

— E un tatuaj, spuse Newt, mijind ochii de parcă nu-i venea să creadă.

— Ce scrie? întrebă Minho, deși se ridicase deja de pe pat și se apropia să vadă și el. Newt nu-i răspunse imediat, așa încât curiozitatea îl făcu pe Thomas să se ridice și să vină lângă Minho. Se aplecă să vadă el însuși tatuajul și inima i se opri în loc când descifră scrisul grosolan.

Proprietatea RĂU. Grupul B, Subiectul B1. Partenerul.

— Ce vrea să-nsemne asta? întrebă Minho.

— Ce *scrie*? întrebă Aris, pipăindu-și pielea de pe gât și umeri și trăgând în jos de gulerul cămășii. Sunt sigur că nu era acolo noaptea trecută!

Newt îi reproduse cuvintele inscripționate, apoi spuse:

— Proprietatea lor? Credeam c-am scăpat de ei. Și că și tu ai scăpat de ei sau cam așa ceva. Se răsuci, evident frustrat, și se așeză la loc pe pat.

— Și de ce te-ar numi „Partenerul”? zise Minho, încă holbându-se la tatuaj.

Aris clătină din cap.

— N-am nici cea mai vagă idee, jur. Și sunt supersigur că nu l-am avut până azi-noapte. Am făcut duș, m-am uitat în oglindă. L-aș fi văzut. Și l-ar fi observat cineva în Labirint, în mod sigur.

— Adică vrei să zici că te-au tatuat în miez de noapte? spuse Minho. Fără ca tu să-ți dai seama? Haide, frate, las-o moartă!

— Jur! insistă Aris. Se ridică și o luă spre baie, probabil ca să încerce să vadă chiar el ce scria.

— Nu cred o iotă din ce spune, îi șopti Minho lui Thomas, întorcându-se la locul lui. Dar apoi, exact în clipa când se aplecă înainte ca să se lase pe saltea, cămașa i se trase suficient cât să dezvăluie o linie neagră groasă pe gâtul *lui.*

— O! spuse Thomas și o clipă fu prea uimit ca să se mai miște.

— Ce-i? întrebă Minho, uitându-se la Thomas de parcă acestuia i-ar fi crescut o a treia ureche pe frunte.

— Gâtul... gâtul tău, reuși să îngaime Thomas în cele din urmă. Ai și tu unul pe gât!

— Ce tot spui? zise Minho trăgând de cămașă și schimonosindu-se în încercarea de a vedea ceva ce nu putea să vadă.

Thomas se repezi la el, îl plesni peste mâini, apoi îi răsuci gulerul.

— La nai... E tot aici! Același lucru, doar că...

Thomas citi ca pentru sine.

Proprietatea RĂU. Grupul A, Subiectul A7. Liderul.

— Nu se poate! țipă Minho.

Majoritatea celorlalți Poienari se adunaseră în spatele lui Thomas, înghesuindu-se să vadă și ei. Thomas citi cuvintele cu voce tare, rapid, uimit de sine însuși că nu se bâlbâia.

— Îți bați joc de mine, frate! zise Minho, ridicându-se în picioare. Dădu din coate prin mulțimea de băieți și-l urmă pe Aris la baie. După care se dezlănțui nebunia. Thomas își simți propria cămașă smucită în timp ce el însuși trăgea de a altora. Începură să vorbească toți odată.

— Pe toate scrie Grupul A.

— Proprietatea RĂU, ca la el.

— Tu ești Subiectul A-treisprezece.

— Subiectul A-nouăsprezece.

— A-trei.

— A-zece.

Thomas se răsucea încet în cerc, năucit, privindu-i pe Poienari cum își descopereau tatuajele unii altora. Majoritatea nu aveau adăugiri, precum Aris și Minho, doar însemnarea proprietății. Newt trecea de la un Poienar la altul, uitându-se cu ochii lui, cu fața împietrită, de parcă s-ar fi concentrat să memoreze numele și numerele. Până la urmă, el și Thomas se treziră față în față.

— Ce spune-al meu? întrebă Newt.

Thomas îi trase cămașa într-o parte, apoi se aplecă și îi citi cuvintele gravate pe piele.

— Ești subiectul A-cinci și te-au numit „Lipiciul”.
Newt îl privi uimit.
— „Lipiciul”?
Thomas îi dădu drumul la cămașă și se dădu câțiva pași în spate.
— Da. Probabil pentru că ești lipiciul care ne ține la un loc. Nu știu. Citește-l pe-al meu!
— L-am citit deja…
Thomas observă o expresie ciudată pe fața lui Newt. Ezitare. Sau groază. De parcă nu voia să-i spună ce conținea tatuajul lui.
— Deci?
— Ești subiectul A-doi, răspunse Newt. Apoi își coborî privirea.
— *Și*? insistă Thomas.
Newt ezită, apoi îi răspunse fără să se uite la el.
— Nu te-au numit nicicum. Scrie doar… „Va fi ucis de Grupul B.”

CAPITOLUL 7

Thomas nu prea avu timp să proceseze cuvintele lui Newt. Tocmai încerca să se hotărască dacă era mai degrabă derutat sau speriat când încăperea răsună de sunetul unei alarme. Își duse instinctiv mâinile la urechi și-i privi pe ceilalți.

Observă expresia de recunoaștere perplexă de pe fețele lor și apoi îi pică fisa. Era același sunet pe care-l auzise în Labirint chiar înainte să apară Teresa în Cutie. Fusese singura dată când îl auzise, și acum, prizonier într-o cameră mică, sunetul era altfel – mai puternic, cu ecouri suprapuse. Totuși, Thomas n-avea nicio îndoială că era același – alarma folosită în Labirint ca să anunțe sosirea unui Novice.

Și nu se oprea. Thomas simțea deja cum începe să-l doară capul.

Poienarii se învârtiră prin cameră, căscând gura la pereți și acoperiș, de parcă încercau să-și dea seama de unde venea zgomotul. Unii se așezară pe paturi, cu mâinile la tâmple. Thomas încercă și el să descopere sursa alarmei, dar nu văzu nimic. Nu existau difuzoare, conducte de încălzire sau aer condiționat în pereți, nimic. Doar un sunet care venea din toate părțile odată.

Newt îl apucă de braț și-i țipă în ureche.

— E afurisita aia de alarmă pentru Novici!

— Știu!

— De ce sună?

Thomas ridică din umeri, sperând că nu se va vedea cât era de enervat. De unde era să știe el ce se întâmplă?

Minho și Aris se întoarseră de la baie, frecându-și amândoi absent ceafa și privind în jur prin cameră după răspunsuri. Nu le trebui mult ca să-și dea seama că și ceilalți aveau tatuaje asemănătoare. Tigaie se duse la ușa care dădea în zona comună și era pe punctul de-a pune mâna pe mânerul rupt.

— Stai! țipă Thomas sub imperiul unui impuls de moment. Se repezi lângă Tigaie, simțindu-l pe Newt chiar în spatele lui.

— De ce? întrebă Tigaie, cu palma suspendată deasupra mânerului.

— Stai puțin! răspunse Thomas, neștiind dacă fusese măcar auzit prin zgomotul acela asurzitor. E o *alarmă.* Poate se-ntâmplă ceva rău.

— Da! țipă și Tigaie. Și poate că ar trebui să ieșim de-aici!

Fără să mai aștepte vreun răspuns, împinse ușa. Aceasta nu se mișcă, așa că împinse mai tare. Pentru că tot nu se clintea, Tigaie se lăsă cu toată greutatea pe ușă, cu umărul înainte.

Nimic. De parcă ar fi fost zidită.

— Doar ai rupt afurisitul ăla de mâner, nu? țipă Tigaie și plesni ușa cu palma.

Thomas nu mai voia să țipe. Era obosit și-l durea gâtul. Se răsuci și se sprijini de perete, cu brațele încrucișate. Majoritatea Poienarilor păreau la fel de epuizați ca el – sătui să mai caute răspunsuri sau o cale de scăpare. Toți stăteau fie pe paturi, fie în picioare în jurul lor, cu fețe inexpresive.

Mai mult de disperare, Thomas o strigă din nou pe Teresa. Și din nou, de mai multe ori. Dar ea nu-i răspunse și oricum, cu zgomotul acela asurzitor, el nu știa dacă s-ar fi putut concentra suficient ca să o audă. Încă îi simțea absența. Era ca și cum s-ar fi trezit brusc fără dinți în gură. Nu avea nevoie să fugă la oglindă ca să știe că nu-i mai are.

Apoi alarma se opri.

Pentru prima dată, tăcerea păru să aibă propriul ei sunet. Se lăsă atroce peste cameră, ca un roi zumzăitor de albine, făcându-l pe Thomas să-și vâre degetele în urechi. Fiecare răsuflare, fiecare oftat părea o explozie în pâcla bizară a liniștii.

Newt vorbi primul.

— Să nu-mi spui c-o să ne trezim cu Novici pe cap.

— Unde-i Cutia în nenorocitul ăsta de loc? bombăni Minho sarcastic.

Un scârțâit ușor îl făcu pe Thomas să-și îndrepte imediat privirea către ușa ce dădea în zona comună. Se deschisese câțiva centimetri, lăsând să pătrundă prin deschizătură o dâră de întuneric. Cineva stinsese luminile de partea cealaltă. Tigaie făcu un pas în spate.

— Bănuiesc că vor să ieșim, spuse Minho.

— Atunci ce-ar fi să te duci tu primul? îi sugeră Tigaie.

Minho se pusese deja în mișcare.

— Nicio problemă. Poate ne-alegem cu vreun alt ciutan de care să ne luăm și căruia să-i dăm șuturi în fund când n-avem ce

face. Ajunse la ușă, apoi se opri și-l privi cu coada ochiului pe Thomas. Vocea i se înmuie surprinzător. Ne-ar prinde bine un nou Chuck.

Thomas știa că n-ar trebui să se supere. De fapt, Minho încerca – în felul lui ciudat – să le arate că-i era dor de Chuck la fel de mult ca și celorlalți. Dar faptul că i se amintise de prietenul lui, și încă într-un moment atât de nepotrivit, îl înfurie. Instinctul îl sfătui să ignore remarca lui Minho – și-așa îi era destul de greu să facă față întregii situații. Avea nevoie să se detașeze de propriile sentimente pentru o vreme și să încerce pur și simplu să meargă înainte. Pas cu pas. Să-și dea seama ce se întâmplă.

— Da, spuse el în cele din urmă. Ieși sau vrei să mă duc eu primul?

— Ce scria în tatuajul tău? răspunse Minho încet, ignorând întrebarea lui Thomas.

— Nu contează. Hai să ieșim!

Minho încuviință din cap, fără să-l privească direct. Apoi zâmbi, și lucrul care-l tulburase atât de tare păru să dispară, înlocuit de atitudinea lui relaxată obișnuită.

— Bine, atunci. Dacă începe vreun zombi să-mi mănânce piciorul, salvează-mă!

— De-acord. Thomas ar fi vrut ca Minho să se grăbească odată, să iasă din dormitor. Știa că îi așteaptă o nouă schimbare majoră în călătoria lor ridicolă și nu voia să mai tărăgăneze lucrurile.

Minho împinse ușa. Dâra de întuneric se lăți, căci zona comună era acum la fel de întunecoasă ca atunci când ieșiseră din dormitorul băieților. Minho păși peste prag, cu Thomas pe urmele lui.

— Așteaptă aici, îi șopti Minho. N-are rost să ne ciocnim din nou ca popicele de morții ăia. Lasă-mă să găsesc mai întâi întrerupătoarele.

— Ce motiv ar fi avut să le stingă? întrebă Thomas. Adică, *cine* le-a stins?

Minho îl privi. Lumina din camera lui Aris se revărsă pe fața lui, dându-i la iveală zâmbetul superior.

— De ce te mai strofoci să pui întrebări, frate? Nimic n-a avut vreodată logică și probabil că nici n-o să aibă. Las-o moartă și stai locului.

Dispăru rapid, înghițit de întuneric. Thomas îi auzi pașii moi pe covor și *fâșâitul* mâinii pe perete în timp ce înainta.

— Le-am găsit! strigă el dintr-un loc care lui Thomas i se păru că trebuia să fie corect.

Se auziră câteva clicuri și apoi luminile se aprinseră. O fracțiune de secundă, Thomas nu-și dădu seama ce anume se schimbase. Dar apoi înțelese și, de parcă brusc i s-ar fi trezit și celelalte simțuri, observă că dispăruse și mirosul acela oribil de cadavre în descompunere.

Acum știa de ce.

Cadavrele nu mai erau – și nici nu părea că existaseră vreodată acolo.

CAPITOLUL 8

Trecură câteva secunde înainte ca Thomas să-și dea seama că i se tăiase respirația. Trase adânc aer în piept și se uită cu gura căscată la camera acum goală. Nici urmă de cadavre umflate, cu pielea vineție. Nici urmă de duhoare.

Newt îl îmbrânci într-o parte și șchiopătă ușor pe mochetă până în centrul camerei.

— E imposibil, spuse el, răsucindu-se încet în cerc și holbându-se la tavanul de care cu doar câteva minute înainte atârnaseră cadavre. N-ar fi avut când să le scoată de aici. Și n-a intrat nimeni în afurisita asta de cameră. I-am fi auzit!

Thomas se dădu într-o parte și se sprijini de perete, în timp ce toți ceilalți Poienari și Aris ieșiră din dormitorul înghesuit. Un sentiment tăcut de uimire se răspândi printre ei pe măsură ce observau unul câte unul că morții lipseau. Cât despre Thomas, el se simți încă o dată amorțit, ca și cum nimic nu l-ar mai fi putut surprinde.

— Ai dreptate, îi spuse Minho lui Newt. Noi cât am stat acolo, cu ușa închisă? Douăzeci de minute? Nimeni n-ar fi putut muta cadavrele alea atât de rapid. În plus, locul ăsta-i încuiat pe *dinăuntru.*

— Ca să nu mai pomenim că nu mai miroase, adăugă Thomas.

Minho încuviință din cap.

— Ciutanilor, sunteți foarte deștepți, nimic de zis, spuse Tigaie pufnind pe nas. Dar uitați-vă în jur și e clar că au dispărut. Așa că, orice-ați crede voi, într-un fel sau altul le-au mătrășit.

Thomas n-avea niciun chef să se certe pe tema asta – nici măcar să vorbească despre ea. Bun, deci cadavrele dispăruseră. Văzuseră ei lucruri și mai și.

— Hei! spuse Winston. Nu-i mai aud pe nebunii ăia urlând.

Thomas reveni la poziția verticală și ascultă. Tăcere.

— Credeam că pur și simplu nu se auzeau din camera lui Aris. Dar ai dreptate – s-au oprit.

Toți o luară la fugă spre dormitorul cel mare din capătul îndepărtat al zonei comune. Thomas îi urmă, curios să se uite pe

fereastră la lumea de afară. Mai devreme, cu toți Defecții ăia care țipau lipindu-și fețele de gratii, fusese prea îngrozit ca să vadă bine.

— Nu se poate! țipă Minho din față, apoi, fără alte explicații, dispăru în cameră.

Apropiindu-se și el, Thomas observă că fiecare băiat ezita o secundă, căscând ochii mari, în pragul ușii, înainte de a păși în dormitor. Așteptă să intre toți Poienarii, apoi Aris, și îi urmă.

Fu și el la fel de surprins. Per ansamblu, camera arăta cam la fel ca atunci când ieșiseră din ea. Cu o diferență capitală însă: la fiecare fereastră, fără excepție, chiar în spatele gratiilor, fusese înălțat un zid din cărămizi roșii, care acoperea complet fiecare centimetru de spațiu deschis. Singura lumină din cameră venea de la lămpile din tavan.

— Chiar dacă s-ar fi mișcat rapid cu cadavrele, spuse Newt, sunt sigur că n-ar fi avut timp să construiască zidurile astea nenorocite. Ce naiba mai e și asta?

Thomas se uită cum Minho se îndreaptă spre una dintre ferestre și își vâră mâna printre bare, pipăind zidul de cărămidă.

— Solid, spuse el și-l plesni cu palma.

— Nici măcar nu pare proaspăt zidit, murmură Thomas, apropiindu-se chiar el de una dintre ferestre și atingând cărămizile. Erau tari și reci. Mortarul e uscat. Ne-au păcălit.

— Ne-au păcălit? întrebă Tigaie. Cum?

Thomas ridică din umeri, simțindu-se din nou amorțit. Își dorea cu disperare să poată vorbi cu Teresa.

— Nu știu. Vă amintiți Stânca? Am sărit în gol și-am trecut printr-o gaură invizibilă. Cine știe ce pot face oamenii ăștia!

Următoarea jumătate de oră se scurse ca într-o ceață. Thomas se plimbă de colo-colo, ca toți ceilalți, inspectând zidurile de cărămidă, căutând semne ale altor posibile schimbări. Într-adevăr, existau câteva, una mai ciudată ca alta. Toate paturile din dormitorul Poienarilor fuseseră făcute și nu mai era nici urmă de hainele soioase pe care le purtaseră cu toții înainte să se schimbe în pijamalele primite cu o noapte înainte. Dulapurile păreau mutate, deși atât de puțin că unii nici măcar nu credeau că fuseseră deplasate din loc. Oricum, fiecare fusese umplut cu haine, pantofi și ceasuri digitale noi pentru fiecare băiat.

Dar cea mai mare schimbare – descoperită de Minho – fu plăcuța de lângă camera în care-l găsiseră pe Aris. În loc de *Teresa Agnes, Grupul A, Subiectul A1, Trădătoarea,* acum scria:

Aris Jones, Grupul B, Subiectul B1. Partenerul.

Toată lumea se uită la plăcuță și trecu mai departe, doar Thomas rămase acolo, incapabil să-și ia privirea de la ea. I se părea că noua inscripție oficializa lucrurile – Teresa fusese luată de lângă el și înlocuită cu Aris. Nimic nu avea sens și nimic nu mai conta. Se întoarse în dormitorul băieților, găsi patul în care dormise în noaptea dinainte – sau cel puțin pe cel în care *credea* că dormise – și se culcă, punându-și perna peste cap, de parcă astfel i-ar fi putut face pe toți să dispară.

Ce se întâmplase cu ea? Ce se întâmplase cu ei? Unde erau? Ce ar fi trebuit să facă? Și tatuajele…

Întorcându-și capul pe-o parte, apoi întregul corp, Thomas închise ochii și-și încrucișă tare brațele, trăgându-și picioarele îndoite în sus, în poziție fetală. Apoi, hotărât să nu se dea bătut până când Teresa avea să-i răspundă, o strigă în gând.

— *Teresa*? Pauză. *Teresa*? Pauză și mai lungă. *Teresa*! strigă el în minte și tot corpul i se încordă de efort. *Teresa*! *Unde ești*? *Te rog, răspunde-mi*! *De ce nu încerci să iei legătura cu mine*? *Ter*…

— *Ieși afară din mintea mea*!

Cuvintele îi explodară în minte, atât de vii și atât de neobișnuit de clare, că Thomas simți împunsături de durere în spatele ochilor și în urechi. Se ridică în șezut pe pat, apoi în picioare. Era ea. Era categoric ea.

— *Teresa*? Își apăsă câte două degete pe tâmple. *Teresa*?

— *Oricine-ai fi, ieși naibii din capul meu*!

Thomas se dădu câțiva pași în spate, împleticindu-se, și se așeză din nou pe pat. Își ținu ochii închiși, concentrându-se.

— *Teresa, ce tot spui*? *Sunt eu, Thomas. Unde ești*?

— *Taci din gură*! Era ea, fără îndoială, dar vocea îi era plină de teamă și mânie. *Taci naibii din gură*! *Nu știu cine ești*! *Lasă-mă în pace*!

— *Dar*… începu Thomas, complet debusolat. *Teresa, ce s-a întâmplat*?

Ea făcu o pauză înainte să răspundă, de parcă încerca să-și adune gândurile, și, când vorbi în sfârșit din nou, Thomas simți în vocea ei un calm aproape îngrijorător.

— *Lasă-mă în pace sau te găsesc și-n fundul pământului și-ți tai beregata*! *Nu glumesc.*

Apoi dispăru. În pofida avertismentului primit, Thomas încercă s-o cheme din nou, dar simți din nou goliciunea din dimineața aceea, vidul lăsat de dispariția ei.

Se trânti înapoi pe pat, cu trupul încins de o căldură îngrozitoare. Își îngropă capul în pernă și plânse pentru prima dată de când Chuck fusese ucis. Dar cuvântul acela de pe eticheta de lângă ușa Teresei – *Trădătoarea* – îi venea neîncetat în minte, îl alungă de fiecare dată.

În mod uimitor, nimeni nu-l deranjă și nu-l întrebă ce nu era în regulă. Hohotele lui de plâns se opriră într-un final, transformându-se în oftaturi răzlețe, și, în cele din urmă, Thomas adormi. Și visă din nou.

•

De data aceasta e puțin mai mare, are probabil șapte sau opt ani. O lumină foarte puternică plutește deasupra lui ca o aureolă magică. Oameni în costume verzi ciudate și cu ochelari amuzanți își tot aruncă ochii asupra lui, curioși, și capetele lor blochează strălucirea orbitoare a luminii de deasupra. Le vede ochii, dar atât. Au gurile și nasurile acoperite de măști. Thomas e din nou, cine știe cum, atât el însuși, cât și un spectator al scenei, ca data trecută. Dar simte teama care-l încearcă pe băiat.

Oamenii vorbesc, cu voci estompate și neclare. Unii sunt bărbați, alții femei, dar nu-și dă seama cine și ce sunt.

Nu înțelege mare lucru. Doar frânturi. Fragmente de conversație. Și toate sună înspăimântător.

— Va trebui să tăiem mai adânc la el și la fată.

— Crezi că vor rezista?

— E incredibil! Arșița e înrădăcinată adânc în el.

— S-ar putea să moară.

— Sau mai rău. S-ar putea să trăiască.

Mai aude un singur lucru, în sfârșit ceva care nu-l face să tremure dezgustat sau înspăimântat.

— Sau el și ceilalți s-ar putea să ne salveze. Pe toți.

CAPITOLUL 9

Când se trezi, Thomas se simți de parcă bucăți de gheață i-ar fi fost băgate prin urechi până în creier. Scuturându-se de un fior, ridică mâinile să se frece la ochi și în același clipă fu lovit de un val de greață care făcu să se clatine camera cu el. Apoi își aminti de vorbele groaznice ale Teresei, de scurtul lui vis, și fu copleșit de tristețe. Cine fuseseră oamenii aceia? Existaseră în realitate? Ce voiseră să spună cu chestiile alea groaznice despre creierul lui?

— Mă bucur că încă te pricepi să tragi un pui de somn.

Thomas miji ochii și-l văzu pe Newt lângă patul lui, privindu-l țintă.

— Cât timp a trecut? întrebă Thomas, alungându-și gândurile despre Teresa și visul – amintirea? – într-un colț întunecos al minții, ca să aibă la ce să mediteze mai târziu.

Newt se uită la ceas.

— Vreo două ore. Când te-au văzut culcându-te, băieții s-au cam relaxat toți. Nu prea e nimic de făcut decât să stăm și să așteptăm să se întâmple ceva. N-avem cum să ieșim de-aici.

Thomas încercă să nu geamă când se ridică în șezut și se sprijini cu spatele de perete la capul patului.

— Avem măcar ceva de mâncare?

— Nu. Dar sunt sigur că oamenii ăștia nu s-ar chinui atâta să ne aducă aici, să ne păcălească sau orice-or fi făcut, doar ca să ne lase să murim de foame. O să se întâmple ceva. Îmi amintește de momentul când au trimis primul grup în Poiană. Grupul inițial, în care am fost eu, Alby, Minho și alți câțiva. Poienarii originali. Ultima propoziție fusese rostită pe o notă nu tocmai subtilă de sarcasm.

Thomas era intrigat. Își dădu seama cu surprindere că nu întrebase niciodată până atunci cum fusese la începuturi.

— Cum anume îți amintește?

Newt își aținti privirea asupra peretelui de cărămizi din spatele celei mai apropiate ferestre.

— Ne-am trezit cu toții în miez de zi întinși pe jos în jurul Cutiei. Era închisă. Memoria ne fusese ștearsă, exact ca a ta

când ai venit. A fost uimitor cât de repede ne-am venit în fire și ne-a trecut sperietura. Eram vreo treizeci. Evident, habar n-aveam ce pisici se petrecuse, cum ajunseserăm acolo, ce trebuia să facem. La început eram îngroziți, dezorientați. Dar, cum toți eram în aceeași situație nenorocită, ne-am organizat și am inspectat locul. În câteva zile am pus toată ferma pe picioare, fiecare cu îndatoririle lui.

Thomas fu ușurat simțind că durerea din creier i se atenuase. Și era curios să afle mai multe despre începuturile Poienii, căci piesele risipite de puzzle pe care le recăpătase după Transformare nu erau nici pe departe suficiente pentru a forma amintiri solide.

— Creatorii pregătiseră deja totul? Existau culturi, animale, toate alea?

Newt încuviință din cap, privind în continuare țintă la fereastra zidită.

— Da, dar a fost nevoie de o muncă uriașă pentru ca totul să meargă ca pe roate. A trebuit să aplicăm de nenumărate ori procedeul încercării și erorii înainte să ajungem la vreun rezultat.

— Deci… de ce îți amintește locul ăsta de situația de-atunci? întrebă Thomas din nou.

Newt îl privi într-un sfârșit.

— Cred că atunci simțeam cu toții că fuseserăm în mod evident trimiși acolo cu un *scop.* Dacă cineva ar fi vrut să ne omoare, de ce n-ar fi făcut-o pur și simplu? De ce ne-ar fi trimis într-un enorm spațiu închis, cu o casă, un hambar și animale? Și, pentru că nu aveam de ales, am acceptat situația și-am început să muncim și să cercetăm locurile.

— Dar noi am terminat de explorat aici, contracară Thomas. Nu-i nici urmă de animale, mâncare sau Labirint.

— Da, dar gândește-te puțin! E același blestemat de concept. E evident că suntem aici cu un scop. O să ne dăm seama până la urmă.

— Dacă nu murim de foame mai întâi.

Newt arătă spre baie.

— Avem apă la discreție, deci o să dureze cel puțin câteva zile până să dăm ortu’ popii. Ceva trebuie să se întâmple.

În adâncul lui, Thomas credea și el același lucru și îl contrazicea pe Newt doar ca să-și poată întări mai bine convingerea.

— Și cum rămâne cu toți morții ăia? Poate că ne-au salvat de-adevăratelea, pe urmă au fost uciși, și-acum am pus-o și noi. Poate că *trebuia* să facem ceva, dar toate au fost date peste cap și-am fost lăsați aici să murim.

Newt izbucni în hohote de râs.

— Ești un crizat absolut deprimant, băi, cap pătrat! Nu, cu toate cadavrele dispărute ca prin magie și zidurile alea de cărămidă, eu aș zice că-i mai degrabă un fel de Labirint. Ciudat și imposibil de explicat. Ultimul și cel mai mare mister. Poate e următorul nostru test, cine știe? Indiferent ce se întâmplă, ni se va da o șansă, la fel ca în nenorocitul ăla de Labirint. Garantat.

— Da, murmură Thomas, întrebându-se dacă ar fi trebuit să-i povestească lui Newt visul pe care-l avusese și hotărând să-l păstreze pentru mai târziu. Sper că ai dreptate. Cât timp nu avem Dureroși, o să fim în regulă.

Newt dădea deja din cap înainte ca Thomas să termine fraza.

— Frate, te rog! Ai grijă ce-ți dorești! Poate ne trimit naibii ceva mai rău.

Chiar în clipa aceea lui Thomas îi veni în minte imaginea Teresei, care-i tăie orice chef de vorbă.

— Acuma cine-i optimistul? se forță el să spună.

— M-ai prins, îi răspunse Newt, apoi se ridică. Cred că mă duc să bat pe altcineva la cap până începe toată distracția – și-ar face bine să înceapă curând. Mi-e foame.

— Ai grijă ce-ți dorești!

— Corect.

Newt se îndepărtă și Thomas se lăsă pe spate, fixând cu privirea scândurile patului de deasupra. Închise ochii după o vreme, dar, când văzu chipul Teresei în întunericul gândurilor, îi deschise imediat. Dacă voia să scape și de data asta, trebuia să uite momentan de ea.

•

Foamea.

„E ca un animal închis înăuntrul tău”, se gândi Thomas. După trei zile de nemâncare, i se părea că un rozător diabolic, cu ghearele tocite, încerca să-și sape drum afară din stomacul lui. Îl simțea în fiecare secundă din fiecare minut al fiecărei ore. Bea

apă cât putea de frecvent de la chiuvetele din baie, dar nu reușea nicicum să alunge animalul acela. Ba avea impresia că devenea și mai puternic, îl chinuia și mai tare.

Ceilalți îl simțeau și ei, chiar dacă majoritatea nu se plângeau. Thomas îi vedea cum umblă cu capetele plecate, cu fălcile atârnând, de parcă ar fi ars la fiecare pas o mie de calorii. Își lingeau des buzele. Își apucau stomacul, și-l apăsau, de parcă ar fi încercat să calmeze bestia care-i rodea. Dacă nu se duceau la baie să se ușureze sau să bea, nu se mișcau deloc. Ca și Thomas, stăteau pur și simplu întinși pe paturi, țepeni. Cu pielea palidă, cu ochii vârâți în orbite.

Lui Thomas foamea i se părea ca o boală purulentă și faptul că-i vedea pe ceilalți nu făcea decât să înrăutățească lucrurile, căci îi amintea cât se poate de limpede că nu putea să o ignore pur și simplu. Că era reală și că moartea îl aștepta chiar după colț.

Somn agitat. Baie. Apă. Târăște-te înapoi în pat. Somn agitat – fără alte vise-amintiri. Devenise un ciclu groaznic, întrerupt doar de gândul la Teresa. Cuvintele ei dure erau singurul lucru care mai alina ideea morții, chiar dacă foarte puțin. Ea fusese singurul lucru de care se agățase după Labirint și moartea lui Chuck. Iar acum Teresa dispăruse, nu aveau ce mânca și trecuseră trei zile lungi.

Foame. Suferință.

Thomas nu se mai deranja să se uite la ceas – n-ar fi făcut decât să simtă timpul târându-se și mai încet și să amintească propriului său organism cât timp trecuse de când nu mai mâncase –, dar i se părea că trebuie să fie după-amiaza celei de-a treia zi când auzi un bâzâit din zona comună.

Se holbă la ușa care dădea într-acolo, știind c-ar fi trebuit să se ridice și să meargă să verifice. Dar mintea începuse deja să îi alunece într-un semisomn tulbure și lumea din jurul lui se încețoșa.

Poate că-și imaginase. Dar apoi auzi din nou sunetul acela.

Își spuse că trebuia să se ridice.

Dar adormi.

•

— Thomas!

Era vocea lui Minho. Slabă, dar mai puternică decât ultima dată când o auzise.

— Thomas! Frate, trezește-te!

Thomas deschise ochii, uimit că supraviețuise și acestui somn. O clipă, lucrurile rămaseră încețoșate, și la început nu-i veni să creadă că ceea ce se afla la doar câțiva centimetri de fața lui era real. Dar apoi imaginea se limpezi și, când văzu rotunjimea roșie, cu pete verzi răspândite pe suprafața-i strălucitoare, i se păru că nimerise direct în rai.

Un măr.

— De unde…? Nu se chinui să termine fraza, căci cele două cuvinte îl secaseră de putere.

— Mănâncă și taci! spuse Minho cu un crănțănit umed.

Thomas ridică privirea și-l văzu pe prietenul lui ronțăind din propriul măr.

Adunându-și ultimele rămășițe de energie, se sprijini într-un cot și apucă fructul de pe pat. Îl duse la gură și luă o îmbucătură mică. Explozia de aromă și suc fu incredibilă.

Gemând, atacă restul mărului și-l mâncă până la cotorul butucănos, înainte ca Minho să-l termine pe-al lui – în pofida faptului că începuse înainte.

— Ho, las-o mai moale! spuse Minho. Dacă mănânci așa, o să-l vomiți imediat. Na, mai ia unul – și încearcă să-l mănânci mai încet!

Îi mai dădu un măr lui Thomas, care-l luă fără să mulțumească și mușcă zdravăn din el. În timp ce mesteca, hotărât să înghită înainte să ia altă îmbucătură, își dădu seama că simțea deja primele semnale de energie în corp.

— Ce bun e! mormăi el. E absolut deraiant!

— Încă pari un nerod când folosești cuvinte de Poienar, îi răspunse Minho și mușcă din nou din mărul lui.

Thomas îl ignoră.

— De unde-au apărut astea?

Minho ezită în timp ce mesteca, apoi zise:

— Le-am găsit în zona comună. Și… mai e ceva. Ciutanii care le-au găsit susțin că se uitaseră cu câteva minute înainte și nu fusese nimic acolo, dar, mă rog, nu mai contează.

Thomas își coborî picioarele din pat și se ridică.

— Și ce-au mai găsit?

Minho luă o mușcătură, apoi dădu din cap spre ușă.

— Du-te și vezi cu ochii tăi!

Thomas își dădu ochii peste cap și se ridică încet. Slăbiciunea aceea jalnică nu-l părăsise, se simțea de parcă i-ar fi fost aspirate mai toate măruntaiele și nu mai avea decât niște oase și câteva tendoane care să-l țină drept. Dar își recăpătă echilibrul și în doar câteva secunde era deja mai bine decât ultima dată când străbătuse, vlăguit, drumul lung până la baie.

Odată ce se simți sigur pe picioare, o luă spre ușă și intră în zona comună. Cu doar trei zile în urmă, camera fusese plină de cadavre – acum era împânzită de Poienari care scotoceau printr-o grămadă de mâncare ce părea să fi fost aruncată pur și simplu acolo, la întâmplare. Fructe, legume, pachețele.

Dar abia dacă apucase să o observe, când o priveliște și mai bizară în capătul celălalt al camerei îi atrase atenția. Se lăsă pe spate și se sprijini de peretele dinapoia lui.

Un birou mare de lemn se afla în fața ușii celuilalt dormitor.

Un bărbat slab într-un costum alb stătea pe un scaun, cu picioarele pe tăblia biroului.

Și citea o carte.

CAPITOLUL 10

Thomas rămase acolo un minut întreg, holbându-se la bărbatul care ședea relaxat la birou, citind. De parcă ar fi citit acolo în fiecare zi a vieții lui. Avea părul negru subțire periat peste un cap chel și palid, nasul lung, ușor răsucit spre dreapta, și ochi căprui șireți care se mișcau încolo și încoace în timp ce citea – părea cumva și relaxat, și agitat în același timp.

Și purta un costum alb. Pantaloni, cămașă, cravată, haină. Șosete. Pantofi. Toate albe.

Ce mai era și *asta*?

Thomas se uită la Poienarii care ronțăiau fructe și gustări dintr-o pungă ce părea să conțină un amestec de alune și semințe. Păreau indiferenți față de bărbatul de la birou.

— Cine e tipul ăla? strigă Thomas, fără să se adreseze cuiva anume.

Unul dintre băieți își ridică privirea și se opri o clipă din mestecat. Apoi termină rapid ce-avea în gură și înghiți.

— Nu vrea să spună nimic. A zis că trebuie să așteptăm până e gata. Băiatul ridică din umeri de parcă n-ar fi fost mare lucru și mai luă o mușcătură dintr-o portocală decojită.

Thomas își concentră din nou atenția asupra străinului. Stătea în continuare acolo, citind. Întoarse pagina cu un foșnet subtil și continuă să parcurgă cuvintele.

Chiar dacă era uluit, iar stomacul îi chiorăia, cerând de mâncare, Thomas nu putu să nu se apropie de străin ca să-l cerceteze. Dintre toate ciudățeniile posibile…

— Ai grijă! îi strigă unul dintre Poienari, dar era prea târziu.

La doar trei metri în fața biroului, Thomas se ciocni de un perete invizibil. Mai întâi cu nasul, lovindu-se de ceva ce părea a fi o placă de sticlă rece, apoi, imediat, și cu restul corpului, care se izbi de peretele invizibil și-l trimise împleticindu-se câțiva pași înapoi. Thomas își frecă instinctiv nasul, mijind ochii ca să-și dea seama cum de nu observase o barieră de sticlă.

Dar, oricât se chinui, nu văzu nimic. Nici urmă de strălucire sau reflexie, nicio pată nicăieri. Nu vedea decât aer. În tot acest

timp, bărbatul nu se sinchisise să se miște sau să dea în vreun fel de înțeles că ar fi observat ceva.

Mai încet de data asta, cu mâinile întinse, Thomas se apropie de locul unde ar fi trebuit să fie peretele de sticlă. Simți că era făcut din... ce anume? Era complet invizibil. Părea a fi sticlă – netedă, dură și rece la atingere. Dar nu vedea nimic care să indice existența a ceva solid în locul acela.

Frustrat, Thomas se deplasă spre stânga, apoi spre dreapta, pipăind peretele nevăzut. Se întindea de-a lungul întregii camere – n-avea cum să se apropie de străinul așezat la birou. În cele din urmă, bătu cu pumnul în el de câteva ori, scoțând niște bufnituri surde, dar nu se întâmplă nimic altceva. Câțiva dintre Poienarii din spatele lui, inclusiv Aris, îi spuseră că încercaseră deja același lucru.

Bărbatul atât de neobișnuit îmbrăcat care stătea la nici patru metri în fața lui oftă exagerat, coborându-și picioarele pe podea, își vârî degetul în carte la pagina la care rămăsese și-l privi pe Thomas, nefăcând niciun efort să-și ascundă enervarea.

— De câte ori trebuie să vă repet? spuse el cu o voce nazală care se potrivea perfect cu pielea lui palidă, părul rar și corpul slăbănog. Și cu costumul. Costumul ăla alb ridicol. Ciudat, dar cuvintele nu-i erau deloc înăbușite de barieră. Mai avem patruzeci și șapte de minute până la ora la care am fost autorizat să implementez Faza a Doua a Încercărilor. Vă rog să aveți răbdare și să mă lăsați în pace. Vi s-a oferit acest răgaz ca să mâncați și să vă reîncărcați bateriile, și îți sugerez să profiți de asta, tinere. Acum, dacă nu te superi...

Fără să aștepte vreun răspuns, se lăsă pe spate în scaun și își puse din nou picioarele pe birou. Apoi, deschizând cartea în locul marcat cu degetul, își reluă cititul.

Thomas rămase fără cuvinte. Se întoarse cu spatele la bărbat și birou și se rezemă de peretele invizibil, simțindu-i suprafața dură lipită de spate. Ce se întâmplase? Sigur încă dormea, încă visa. Din cine știe ce motiv, gândul acesta fu suficient ca să i se facă și mai foame, așa că privi cu poftă la grămada din mijlocul sălii. În ușa dormitorului îl văzu pe Minho, sprijinit de toc cu brațele încrucișate.

Thomas arătă cu degetul mare peste umăr și ridică din sprâncene.

— L-ai cunoscut pe noul nostru prieten? răspunse Minho, cu un zâmbet superior pe față. E un adevărat domn. Tre' să-mi fac și eu rost de un costum de-ăla. Fain.

— Sunt treaz? întrebă Thomas.

— Ești treaz. Acum mănâncă – arăți groaznic. Aproape la fel de rău ca Șobolanul ăla de-acolo cu cartea lui.

Thomas fu uimit să vadă cât de repede putu ignora faptul bizar că un tip într-un costum alb și un perete invizibil apăruseră din senin în încăpere. Îl cuprinse din nou amorțeala pe care-o cunoștea de acum atât de bine. După șocul inițial, nimic nu i se mai părea ciudat. Orice ar fi putut deveni normal. Ignorând totul, se târî până lângă grămada de mâncare și se puse pe înfulecat, încă un măr. O portocală. O pungă cu un amestec de semințe și alune, apoi un baton de cereale cu stafide. Corpul lui cerșea apă, dar Thomas încă nu voia să se miște de-acolo.

— Las-o mai moale, îl auzi pe Minho din spatele lui. Sunt puștani care vomită peste tot pentru c-au mâncat prea mult. Cred că-ți ajunge, frate.

Thomas se ridică în picioare, savurând senzația de stomac plin. Nu-i era câtuși de puțin dor de bestia aia ce-l rosese pe dinăuntru atâta timp. Știa că Minho are dreptate – trebuia s-o lase mai moale. Dădu din cap spre prietenul lui, apoi îl ocoli, ducându-se să bea ceva și întrebându-se în tot acest timp ce surprize urma să mai afle atunci când bărbatul în costum alb avea să implementeze „Faza a Doua a Încercărilor".

Indiferent ce naiba o mai fi însemnat și *aia.*

•

Jumătate de oră mai târziu, Thomas stătea pe podea printre ceilalți Poienari, cu Minho la dreapta și Newt la stânga lui, și se uita, împreună cu toți, la peretele invizibil și la bărbatul cu mutră de nevăstuică așezat la birou. Acesta își ținea încă picioarele pe birou și ochii îi luceau, străbătând paginile cărții. Thomas simți cum îi reveneau treptat energia și puterea.

Băiatul cel nou, Aris, se uitase ciudat la el în baie, de parcă ar fi vrut să-i vorbească telepatic, dar se temea s-o facă. Thomas nu-l băgase în seamă, se îndreptase rapid spre chiuvetă și dăduse pe gât câtă apă putuse, ținând cont că avea stomacul plin. Până să termine el și să se șteargă la gură cu mâneca, Aris plecase deja. Acum stătea lângă perete, cu ochii pironiți în podea. Lui Thomas îi părea rău de el – oricât de rea ar fi fost

situația în care se aflau Poienarii, lui Aris îi era și mai greu. Mai ales dacă relația lui cu fata ucisă fusese la fel de strânsă ca aceea dintre el și Teresa.

Minho fu primul care rupse tăcerea.

— Cred c-am luat-o toți razna ca niște… cum își spun nebunii ăia? Defecți. Defecții de la ferestre. Stăm toți și așteptăm ca Șobolanul ăla să ne țină o prelegere, de parcă toate astea ar fi absolut normale. De parcă am fi la școală sau așa ceva. Eu pot să vă spun un singur lucru: dacă ar fi avut ceva bun de spus, tipul ăsta n-ar fi avut nevoie de un nenorocit de perete magic care să-l protejeze de noi, nu?

— Las-o baltă și ascultă! îi spuse Newt. Poate c-o să ne anunțe că totul s-a sfârșit.

— Da, da, sigur! zise Minho. Și Tigaie o să se-apuce să toarne la copii, Winston o să scape de coșurile lui hidoase, iar Thomas al nostru o să zâmbească și el măcar o dată în viață.

Thomas se întoarse spre Minho și zâmbi exagerat.

— Poftim! Mulțumit?

— Frate, îl luă Minho din scurt, ești al naibii de urât!

— Dacă spui tu…

— Tăceți din gură, crizaților! șopti Newt. Cred că a sosit clipa.

Thomas îl văzu pe străin – pe Șobolan, cum îl poreclise Minho cu atâta drăgălășenie – cum își coboară picioarele pe podea și lasă cartea pe birou. Își dădu apoi scaunul în spate, ca să vadă mai bine unul dintre sertare, îl trase și căută printre niște lucruri pe care Thomas nu le putu vedea. În sfârșit, scoase un dosar gros plin cu hârtii în dezordine, multe îndoite și ieșind din teanc în toate părțile.

— Aha, uite-l! spuse Șobolanul cu vocea lui nazală. Puse dosarul pe birou, îl deschise și se uită la băieții din fața lui. Vă mulțumesc că v-ați strâns aici cu toții ca să vă pot spune ceea ce mi s-a… dat dispoziție să vă spun. Vă rog să ascultați cu atenție!

— De ce ai nevoie de peretele ăla? țipă Minho.

Newt se întinse pe lângă Thomas și-l pocni peste braț.

— Gura!

Șobolanul continuă de parcă n-ar fi auzit nimic.

— Sunteți aici ca urmare a voinței voastre nefirești de a supraviețui cu orice preț, printre… alte motive. Aproximativ șaizeci de oameni au fost trimiși să trăiască în Poiană. În Poiana

voastră, cel puțin. Au mai fost șaizeci în Grupul B, dar pe moment el nu ne interesează.

Bărbatul îl privi scurt pe Aris, apoi se uită încet la ceilalți. Thomas nu știa dacă și ceilalți observaseră, dar era sigur că văzuse o nuanță de familiaritate în privirea aceea scurtă. Oare ce însemna asta?

— Dintre ei a supraviețuit doar o parte. Bănuiesc că v-ați dat seama până acum că multe dintre lucrurile care vi s-au întâmplat v-au fost puse în cale pentru a vă evalua și analiza *reacțiile.* Nu e vorba totuși de un experiment, ci de… alcătuirea unei schițe. Stimularea zonei letale și colectarea tiparelor rezultate. Și apoi gruparea lor pentru a ajunge la cea mai mare descoperire din istoria științei și a medicinii.

Situațiile în care ați fost puși se numesc Variabile, continuă vorbitorul, și fiecare a fost meticulos gândită. Vă voi explica mai multe imediat. Chiar dacă nu vă pot spune totul acum, este esențial să știți măcar atât: că încercările prin care treceți sunt justificate de o cauză foarte importantă. Continuați să reacționați bine la Variabile, continuați să supraviețuiți și răsplata voastră va fi conștiința faptului că ați jucat un rol important în salvarea rasei umane. Și a voastră, bineînțeles.

Șobolanul făcu o pauză, probabil pentru efect. Thomas îl privi pe Minho și ridică din sprâncene.

— Tipu’ ăsta e deraiat la cap, șopti Minho. Cum naiba putem noi să salvăm lumea doar pentru c-am reușit să scăpăm din Labirintul ăla idiot?

— Reprezint un grup numit RĂU, continuă Șobolanul. Știu că sună amenințător, dar el este format din membri ai Departamentului Catastrofe, Unității de Experimente în Zona Letală. Deloc amenințător, indiferent ce ați crede voi. Avem un singur scop: să salvăm lumea de la catastrofă. Voi sunteți o parte vitală a planului nostru. Avem resurse pe care niciun fel de colectivitate umană din istoria civilizației nu le-a avut vreodată la dispoziție. Resurse financiare aproape nelimitate, capital uman din belșug și tehnologii mai avansate decât și-ar putea cineva imagina.

Pe măsură ce traversați încercările, continuă el, ați întâlnit și veți continua să întâlniți dovezi ale acestor tehnologii și ale resurselor care o fac posibilă. Tot ce vă pot spune azi e că nu ar trebui să vă încredeți *niciodată* în ceea ce vedeți. Sau chiar în

ceea ce gândiți. De aceea am făcut demonstrația cu cadavrele și ferestrele zidite. Vă voi spune doar că uneori ceea ce vedeți nu e real, alteori ceea ce *nu* vedeți e real. Vă putem manipula creierele și receptorii nervoși dacă este cazul. Știu că toate acestea sunt derutante și poate puțin înfricoșătoare.

Thomas se gândi că descrierea aceasta era un eufemism jalnic. În minte îi tot venea expresia „zonă letală”. Din vagile amintiri care-i reveniseră nu-și prea dădea seama ce însemna, dar o văzuse prima dată pe placa de metal din Labirint, unde era scrisă denumirea organismului reprezentat de RĂU.

Bărbatul îi examină atent pe toți Poienarii. Pe buza de sus îi sclipeau picături de sudoare.

— Labirintul a fost una dintre Încercări. Absolut fiecare Variabilă implementată a servit scopului nostru de a colecta tipare specifice Zonei Letale. Evadarea voastră era în planul Încercărilor. Și lupta cu Dureroșii. Și uciderea lui Chuck. Și presupusa voastră salvare și călătoria cu autobuzul. Toate fac parte din Încercări.

Thomas simți un val de mânie crescându-i în piept când bărbatul îl menționă pe Chuck. Fără să-și dea seama, se săltase pe jumătate de la podea. Newt îl trase înapoi.

Stârnit parcă de acest semnal, Șobolanul se ridică rapid de pe scaun, trântindu-l de peretele din spatele lui. Își puse mâinile pe birou și se aplecă spre Poienari.

— *Toate* au fost etape ale Încercărilor, ați înțeles? Faza întâi, mai exact. Și încă n-am obținut tot ce ne trebuie. Situația e riscantă. Așa că a trebuit să grăbim lucrurile și acum a sosit momentul pentru Faza a Doua. E timpul ca lucrurile să devină cu adevărat dificile.

CAPITOLUL 11

Se lăsă tăcerea. Thomas știa că ar fi trebuit să îl revolte ideea absurdă că până acum lucrurile fuseseră ușoare. Gândul acesta ar fi trebuit să-l înspăimânte. Ca să nu mai pomenim despre faptul că le fuseseră manipulate creierele. Dar era atât de curios să afle ce avea să le spună bărbatul, că vorbele acestea îi intrară pur și simplu pe o ureche și îi ieșiră pe alta.

Șobolanul așteptă un timp ce păru o eternitate, după care se lăsă încet înapoi pe scaun și se trase mai în față, așezându-se din nou la birou.

— Poate credeți – sau poate pare așa – că vă testăm pur și simplu abilitatea de a supraviețui. La prima vedere, Încercarea Labirintului ar putea fi considerată în mod eronat un astfel de experiment. Dar vă asigur că nu e vorba doar despre supraviețuire despre voința de a trăi. Ele sunt doar o parte a experimentului. Veți înțelege imaginea de ansamblu abia la sfârșit de tot.

Exploziile solare au devastat multe zone ale Pământului, continuă străinul. În plus, o boală cum omenirea n-a mai cunoscut vreodată face ravagii în populație – o boală numită Arșița. Pentru prima dată în istoria umanității, guvernele tuturor națiunilor – ale celor care au supraviețuit – lucrează împreună. Și-au unit forțele pentru a crea RĂU, un grup care luptă să rezolve noile probleme cu care se confruntă lumea noastră. Voi jucați un rol important în această luptă. Și aveți toate motivele să colaborați cu noi, pentru că trebuie să vă anunț cu tristețe că toți ați contractat virusul.

Șobolanul ridică rapid mâinile, ca să pună capăt mormăiturilor care se stârniseră.

— Gata, gata! Nu aveți de ce să vă îngrijorați – durează o vreme până când Arșița se instalează și manifestă simptome. Dar, la sfârșitul Încercărilor, recompensa voastră va fi *tratamentul* acestei boli, așa că nu veți cunoaște niciodată efectele ei… debilitante. Puțină lume își permite tratamentul, să știți.

Thomas își duse instinctiv mâna la gât, ca și când o durere în faringe ar fi fost primul semn că se îmbolnăvise de Arșiță. Își amintea foarte bine ce-i spusese femeia din autobuz după Labirint. Cum Arșița îți distrugea creierul, înnebunindu-te încet și lipsindu-te de abilitatea de a simți emoții umane fundamentale precum mila sau empatia. Cum te transforma într-o creatură subanimalică.

Se gândi la Defecții pe care-i văzuse prin ferestrele dormitorului și-i veni brusc să fugă în baie și să-și frece bine mâinile și gura. Tipul avea dreptate – aveau toate motivele să parcurgă cu bine și această fază.

— Dar n-are rost să vă țin lecții de istorie și să pierdem vremea, continuă Șobolanul. Acum vă cunoaștem. Pe fiecare dintre voi. Nu contează ce spun eu sau ce se află la baza misiunii grupului RĂU. Fiecare dintre voi va face tot ce va putea. Nu ne îndoim de asta. Și, făcând ceea ce vă cerem, vă veți salva pe voi și veți obține tratamentul pe care și-l dorește cu disperare atâta lume.

Thomas îl auzi pe Minho gemând lângă el și se temu că prietenului său avea să-i mai scape vreo remarcă șmecheră. Îi făcu semn să tacă înainte ca Minho să apuce să o spună.

Șobolanul se uită la grămăjoara dezordonată de hârtii din dosarul deschis, ridică o bucată, apoi o întoarse pe partea cealaltă, de-abia uitându-se la conținut. Își drese vocea.

— Faza a doua. Încercările Focului. Începe oficial mâine, la șase dimineața. Veți veni în această cameră și veți găsi un Trans Plat. În ochii voștri, Trans Plat-ul va arăta ca un perete gri strălucitor. Trebuie să treceți toți prin el până la șase și cinci minute. Repet: se deschide la ora șase și se închide după cinci minute. Ați înțeles?

Thomas se holbă la vorbitor, țintuit locului. Avea impresia că se uită la o înregistrare – de parcă străinul n-ar fi fost de fapt acolo. Probabil că și ceilalți Poienari simțeau același lucru, pentru că nimeni nu răspunse. De fapt, ce era un Trans Plat?

— Sunt sigur că *auziți* cu toții foarte bine, spuse Șobolanul. Ați în… țe… les?

Thomas încuviință. Câțiva băieți din jurul lui murmurară niște „mda”-uri și „da”-uri încete.

— Bine. Șobolanul ridică absent o altă coală de hârtie și-o întoarse. În momentul acela vor începe Încercările Focului.

Regulile sunt foarte simple. Găsiți drumul afară, apoi mergeți o sută șaizeci și unu de kilometri spre nord. Ajungeți la refugiu în două săptămâni și veți fi finalizat Faza a doua. Atunci, și numai atunci, veți fi vindecați de Arșiță. Aveți exact două săptămâni la dispoziție – din clipa în care ați trecut prin Trans Plat. Dacă nu reușiți, în cele din urmă veți muri.

Ar fi trebuit să izbucnească proteste, întrebări, panică. Dar nimeni nu spuse nimic. Thomas avea impresia că limba i se uscase, ca o rădăcină veche, scorțoasă.

Șobolanul închise rapid dosarul, îndoindu-i și mai tare conținutul, apoi îl puse la loc în sertar. Se ridică în picioare, se dădu într-o parte și împinse scaunul sub birou. În cele din urmă, își încrucișă mâinile la piept și își îndreptă din nou atenția asupra Poienarilor.

— De fapt, e simplu, spuse el, pe un ton atât de prozaic de-ai fi zis că tocmai le dăduse instrucțiuni despre cum să pornească dușurile din baie. Nu există reguli. Nu există repere. Aveți puține provizii și nu veți găsi nimic care să vă ajute pe drum. Treceți prin Trans Plat la ora stabilită. Ieșiți în aer liber. Mergeți o sută șaizeci și unu de kilometri, direct spre nord, spre refugiu. Cine nu reușește moare.

Ultimul cuvânt păru să-i trezească în sfârșit pe Poienari din stupoare. Începură să vorbească toți odată.

— Ce-i un Trans Plat?

— Cum am luat Arșița?

— Cât durează până apar simptomele?

— Ce ne așteaptă după cei o sută șaizeci și unu de kilometri?

— Ce s-a întâmplat cu cadavrele?

Întrebări după întrebări, ca într-un cor, contopindu-se într-un răcnet confuz. Cât despre Thomas, lui nu-i păsa. Străinul n-avea să le spună nimic. Chiar nu-și dădeau seama de asta?

Șobolanul așteptă răbdător, ignorându-i, privindu-i pe Poienari cu ochii lui închiși la culoare. Ochii i se opriră asupra lui Thomas, care stătea pur și simplu tăcut, cu privirea ațintită asupra lui, urându-l. Urându-i pe CEI RĂI. Urând lumea.

— *Tăceți odată din gură,* mori stricate! țipă în cele din urmă Minho. Întrebările încetară ca prin farmec. Față ăsta de șifonier n-o să răspundă, așa că nu vă mai irosiți vremea.

Șobolanul dădu din cap înspre Minho, de parcă i-ar fi mulțumit. Sau poate recunoscându-i înțelepciunea.

— O sută șaizeci și unu de kilometri. Spre nord. Sper să reușiți. Nu uitați – toți aveți Arșița. Noi v-am infectat, pentru cazul că v-ar fi lipsit motivația necesară. Ajungeți la refugiu, primiți tratament. Străinul se răsuci și se îndreptă spre peretele din spatele lui, de parcă ar fi plănuit să treacă prin el. Apoi se opri și se întoarse din nou spre ei.

— Ah, încă ceva! spuse el. Să nu credeți că puteți evita Încercările Focului hotărând să *nu* intrați prin Trans Plat mâine-dimineață între șase și șase și cinci minute. Cei care rămân vor fi executați într-un mod… foarte neplăcut. Mai bine riscați în lumea de-afară. Noroc tuturor!

Spunând asta se întoarse și se îndreptă din nou, în mod inexplicabil, spre perete.

Dar, înainte ca Thomas să poată să vadă ce se întâmplă, bariera invizibilă care-i separa începu să se încețoșeze, devenind opacă și albă în doar câteva secunde. Apoi dispăru cu totul, și Thomas văzu din nou cealaltă parte a zonei comune.

Doar că nu mai era nici urmă de birou și scaun. Sau de Șobolan.

— Să-mi bag picioarele! șopti Minho lângă el.

CAPITOLUL 12

Încăperea se umplu din nou de întrebările și protestele Poienarilor, dar Thomas plecă de-acolo. Avea nevoie să fie singur și știa că baia era singura lui scăpare. Așa că, în loc să se îndrepte spre dormitorul băieților, se duse spre cel folosit de Teresa, apoi de Aris. Se rezemă cu spatele de chiuvetă, cu brațele încrucișate, holbându-se la podea. Din fericire, nimeni nu veni după el.

Nu știa de unde să apuce lucrurile. Cadavre atârnate de tavan, puțind a moarte și putreziciune, care dispar în doar câteva minute. Un străin – cu tot cu biroul lui! – care se ivește din senin, protejat de un scut imposibil. După care se evaporă pur și simplu.

Și toate astea nu erau nici pe departe grijile cele mai mari. Era evident acum că salvarea din Labirint fusese o scamatorie. Dar cine fuseseră pionii folosiți de RĂU ca să-i scoată pe Poienari din camera Creatorilor, să-i pună în autobuz și să-i aducă aici? Știuseră ei oare că aveau să fie uciși? Oare chiar fuseseră uciși? Șobolanul le spusese să nu se încreadă în ceea ce vedeau sau gândeau. Cum aveau să se mai poată încrede vreodată în ceva?

Și, lucrul cel mai rău, toată povestea asta cu boala, Arșița, pe care ar avea-o și ei, și cu Încercările care aveau să îi conducă la tratament…

Thomas închise ochii și se frecă pe frunte. Teresa fusese luată de lângă el. Niciunul dintre Poienari nu avea familie. În dimineața următoare trebuiau să intre într-o chestie ridicolă numită Faza a Doua, care promitea să fie și mai groaznică decât Labirintul. Toții nebunii ăia de-afară – Defecții. Cum aveau să se descurce cu ei? Thomas se gândi dintr-odată la Chuck și la ce-ar fi spus el dacă ar fi fost acolo.

Ceva simplu, probabil. Ceva de genul: „Ce nasol!”

„Ai avea dreptate, Chuck”, se gândi Thomas. „Nasol de tot.”

Trecuseră doar câteva zile de când își văzuse prietenul înjunghiat în inimă – bietul Chuck murise în brațele lui. Iar acum Thomas nu putea să alunge gândul că, oricât de groaznic, poate

așa fusese cel mai bine pentru Chuck. Poate că moartea era mai bună decât ceea ce-i aștepta. Își aminti tatuajul de pe gâtul lui…

— Frate, cât durează să te ușurezi? Era Minho.

Thomas își ridică privirea și-l văzu în pragul ușii.

— Nu mai suport atmosfera de-acolo. Toți se reped să vorbească unul peste celălalt ca niște bebeluși. N-au decât să spună ce vor, știm cu toții ce-o să facem.

Minho se duse spre el și se sprijini cu umărul de perete.

— Nu ești tu Domnul Fericire? Uite ce e, frate, toți ciutanii ăia de-afară sunt la fel de curajoși ca tine. Mâine-dimineață vor trece până la ultimul prin… nu mai știu cum i-a zis chestiei ăleia. Ce contează că vor să țipe acuma până le vine rău?

Thomas își dădu ochii peste cap.

— N-am spus niciodată c-aș fi mai curajos ca ceilalți. Doar că m-am săturat să aud vocile oamenilor. Inclusiv pe-a ta.

Minho chicoti.

— Băi, cap pătrat, când încerci să fii rău îți iese pur și simplu ridicol.

— Mersi. Thomas se opri. Trans Plat.

— Ce?

— Așa i-a zis tipul ăla în costum alb chestiei prin care trebuie să trecem. Trans Plat.

— A, da! Trebuie să fie un fel de poartă.

Thomas își ridică privirea spre el.

— La asta mă gândeam și eu. Ceva asemănător cu Stânca. E plat și te transportă undeva. Trans Plat.

— Să fiu al naibii dacă nu ești un geniu.

În clipa aceea intră Newt.

— De ce vă ascundeți voi doi?

Minho se întinse spre Thomas și-l plesni peste umăr.

— Nu ne-ascundem. Thomas se plânge doar ce grea e viața și că vrea la mami.

— Tommy, spuse Newt fără să pară amuzat, ai trecut prin Transformare, ți-ai recăpătat o parte din memorie. Cât îți amintești?

Thomas se gândise mult la asta. Mare parte din ceea ce-și amintise după ce fusese înțepat de Dureros se încețoșase deja.

— Nu știu. Nu prea-mi dau seama cum e lumea de-afară sau cum a fost când i-am ajutat pe oamenii ăia să proiecteze Labirintul. Multe amintiri sunt deja tulburi sau au dispărut

complet. Am avut niște visuri mai ciudate, dar nimic semnificativ.

Continuară să discute despre câteva dintre lucrurile la care se referise ciudatul lor vizitator. Exploziile solare, boala și ce relevanță ar fi putut să aibă faptul că acum *știau* că erau testați sau supuși unui experiment. Vorbiră despre o mulțime de lucruri, dar fără să aibă răspunsuri și cu o frică nerostită de virusul care se părea că le fusese inoculat. În cele din urmă tăcură.

— Ei bine, avem diverse lucruri de rezolvat, spuse Newt. Iar eu am nevoie de ajutor, fiindcă nu vreau ca afurisita aia de mâncare să dispară până mâine, când plecăm. Ceva-mi spune c-o s-avem nevoie de ea.

Thomas nici măcar nu se gândise la asta.

— Ai dreptate. Băieții încă halesc?

Newt clătină din cap.

— Nu, Tigaie a preluat controlul. Ciutanul ăla-i fanatic când vine vorba de mâncare – cred că s-a bucurat c-a găsit o chestie la care să facă din nou pe șeful. Dar mă tem că băieții se vor panica și vor încerca oricum să mănânce tot.

— E, haide! spuse Minho. Cei care au ajuns până aici n-au ajuns degeaba. Toți papă-lapte au murit până acum. Îl privi cu coada ochiului pe Thomas, parcă îngrijorat că acesta ar fi putut crede că îl includea aici și pe Chuck. Poate chiar și pe Teresa.

— Poate, răspunse Newt. Sper. Oricum, mă gândeam că trebuie să ne organizăm, să punem lucrurile în ordine. Ca în Poiana aia nenorocită. Ultimele câteva zile au fost groaznice, numai gemete și mârâieli, nicio structură, niciun plan. Îmi ies din minți.

— Și ce vrei să facem? întrebă Minho. Să ne așezăm în șiruri și să facem flotări? Suntem captivi într-o nenorocită de închisoare cu trei camere.

Newt bătu aerul cu mâinile, de parcă vorbele lui Minho ar fi fost țânțari.

— Mă rog. Vreau doar să spun că evident lucrurile se vor schimba mâine și trebuie să fim pregătiți să le înfruntăm.

În pofida explicațiilor, Thomas simțea că Newt nu reușea să pună punctul pe i.

— Unde bați?

Newt făcu o pauză, uitându-se la Thomas, apoi la Minho.

— Trebuie să ne asigurăm că mâine avem un șef. Unul pe care nimeni să nu-l pună la îndoială.

— E cel mai cretin lucru pe care l-ai scos vreodată pe gură, zise Minho. Tu ești șeful și știi asta foarte bine. O știe toată lumea.

Newt clătină hotărât din cap.

— Cumva foamea te-a făcut să uiți de blestematele alea de tatuaje? Crezi că sunt doar de decor?

— Hai, fii serios! i-o întoarse Minho. Chiar crezi că tatuajele alea înseamnă ceva? N-au făcut decât să ne amețească de cap!

În loc de răspuns, Newt se apropie de Minho și-i trase în jos cămașa, dând la iveală tatuajul. Thomas nu avu nevoie să se uite – își amintea foarte bine. Minho fusese desemnat Lider.

Minho ridică din umeri, dând la o parte mâna lui Newt, și își începu obișnuitul tir de remarci sarcastice, dar Thomas nu mai fu atent la discuția lor. Inima începu să-i bată aproape dureros de repede. Se gândea doar la ce spunea propriul lui tatuaj.

Că avea să fie ucis.

CAPITOLUL 13

Thomas simți că se făcea târziu și știa că trebuiau să doarmă în noaptea aceea, ca să fie pregătiți în dimineața următoare. Așa că el și ceilalți Poienari își petrecură restul serii făcând legături din cearșafuri, în care urma să care mâncarea și hainele apărute în dulapuri. Unele alimente veniseră împachetate în pungi de plastic, care fură acum umplute cu apă și legate cu fâșii din perdele. Nimeni nu se aștepta ca asemenea jalnice imitații de canistre să dureze prea mult până să înceapă să curgă, dar nu avuseseră nicio idee mai bună.

Newt îl convinsese în cele din urmă pe Minho să fie șeful. Thomas știa la fel de bine ca toți ceilalți că aveau nevoie de un conducător, așa că fu ușurat când Minho acceptă bombănind.

Pe la nouă seara, Thomas stătea întins în pat, cu privirea ațintită din nou asupra patului de deasupra. Camera era ciudat de tăcută, chiar dacă Thomas știa că nimeni nu adormise încă. Cu siguranță toți erau la fel de înspăimântați ca el. Trecuseră prin Labirint și ororile acestuia. Văzuseră de aproape ce putea să facă RĂU. Dacă Șobolanul avea dreptate și tot ce se întâmplase făcea parte dintr-un plan mai mare, atunci oamenii ăștia îl forțaseră pe Gally să-l omoare pe Chuck, împușcaseră o femeie de la mică distanță, angajaseră oameni care să-i salveze doar ca să-i ucidă la finalizarea misiunii… și lista putea continua.

Pe deasupra, îi infectaseră cu o boală oribilă, folosind tratamentul ca momeală pentru a-i face să continue. Cine știa de fapt ce era adevărat și ce nu? Și faptele continuau să sugereze că îl selectaseră într-un fel pe Thomas. Era un gând trist – Chuck își pierduse viața, Teresa lipsea. Dar faptul că fuseseră luați de lângă el…

Viața i se părea lui Thomas o gaură neagră. N-avea nici cea mai vagă idee unde ar fi putut să găsească voința necesară pentru a continua a doua zi dimineață, pentru a înfrunta ceea ce le pregătise RĂU. Dar avea s-o facă – și nu doar ca să obțină tratamentul. Nu avea să se oprească, mai ales acum. Nu după tot ce le făcuseră lui și prietenilor lui. Dacă singurul mod în care

se putea răzbuna pe ei era să treacă toate testele și încercările, *să supraviețuiască,* atunci așa să fie.

Așa să fie. Alinat întrucâtva, într-un mod ciudat și bolnăvicios, de gândurile lui de răzbunare, Thomas adormi în cele din urmă.

•

Fiecare Poienar își pusese ceasul digital să sune la ora cinci dimineața. Thomas se trezi cu mult timp înainte și nu mai reuși să adoarmă. Când camera începu în sfârșit să se umple de bipuri, se așeză pe marginea patului și se frecă la ochi. Cineva aprinse lumina, și o strălucire galbenă îl orbi. Miji ochii, se trezi și se îndreptă spre dușuri. Cine știe cât avea să mai dureze până să se poată spăla din nou?

Cu zece minute înainte de ora stabilită, toți Poienarii așteptau, așezați pe podea. Majoritatea țineau în mână o pungă de plastic plină cu apă și, lângă ei, bocceaua din cearșaf. Thomas, ca toți ceilalți, se hotărâse să-și care apa în mână, ca să se asigure că nu se vărsa sau scurgea. Scutul invizibil apăruse din nou peste noapte în mijlocul zonei comune, imposibil de trecut, și Poienarii se așezaseră pe partea dinspre dormitorul băieților, cu fața spre porțiunea în care, după spusele bărbatului în costum alb, avea să apară un Trans Plat.

Aris stătea chiar lângă Thomas și vorbi pentru prima dată de când… ei bine, Thomas nu-și amintea când îl auzise ultima dată spunând ceva.

— Ai crezut că ești nebun? întrebă el. Când ai auzit-o prima dată în minte?

Thomas îl privi și rămase o clipă pe gânduri. Din cine știe ce motiv, până în momentul acela nu voise să stea de vorbă cu tipul cel nou. Dar, brusc, sentimentul îi dispăru complet. Nu era vina lui Aris că Teresa dispăruse.

— Da. Apoi, după ce s-a întâmplat de mai multe ori, mi-a trecut – doar c-am început să-mi fac griji că *ceilalți* or să creadă că sunt nebun. Așa că n-am spus nimănui o bună bucată de timp.

— Pentru mine a fost ciudat, îi răspunse Aris. Părea cufundat în gânduri, cu privirea pironită în podea. Am fost în comă câteva zile și, când m-am trezit, a vorbi cu Rachel mi s-a părut cel mai natural lucru din lume. Dacă ea n-ar fi acceptat și nu mi-ar fi răspuns, sunt sigur c-aș fi luat-o razna. Celelalte fete din grup

mă urau – câteva voiau să mă omoare. Rachel a fost singura care…

Se opri, căci Minho se ridică și le vorbi tuturor înainte ca Aris să-și poată termina fraza. Thomas se bucură, pentru că a asculta versiunea inversă a întâmplărilor prin care trecuse el însuși nu-l făcea decât să se gândească la Teresa și asta îl durea prea tare. Nu voia să se mai gândească la ea. Momentan trebuia să se concentreze asupra eforturilor de supraviețuire.

— Mai avem trei minute, spuse Minho, părând pentru prima oară cu desăvârșire serios. Sunteți toți siguri că vreți să mergeți?

Thomas încuviință și observă că și alții făceau același lucru.

— S-a răzgândit cineva peste noapte? întrebă Minho. Vorbiți acum. Odată ce plecăm acolo unde trebuie să plecăm, dacă vreunul dintre voi își dă seama brusc că-i un pămpălău și încearcă să se întoarcă, o să am grijă să se despartă de noi cu nasul spart și cu boașele zdrobite.

Thomas îl privi pe Newt, care-și lăsase capul în palme și gemea tare.

— Newt, e ceva în neregulă? întrebă Minho cu o voce ciudat de aspră. Thomas, consternat, așteptă reacția lui Newt. Acesta păru și el la fel de surprins.

— Ăă… nu. Îți admiram doar calitățile de lider.

Minho își trase bluza de pe gât și se aplecă să le arate tuturor tatuajul.

— Ce scrie acolo, cap pătrat?

Newt se uită în stânga și-n dreapta, roșind.

— Știm că tu ești șeful, Minho. Las-o moartă!

— Nu, tu las-o moartă! i-o întoarse Minho, arătând cu degetul spre Newt. N-avem timp de tâmpenii din-astea. Așa că gura!

Thomas speră doar că Minho juca teatru ca să-i convingă pe toți că decizia de a-l alege șef fusese bună și că Newt înțelegea asta. Deși, dacă Minho într-adevăr juca teatru, se descurca de minune.

— E ora șase! strigă unul dintre Poienari.

Parcă la semnalul acestei afirmații, scutul invizibil deveni din nou opac, încețoșându-se până la un alb murdar. O fracțiune de secundă mai târziu dispăru complet. Thomas observă instantaneu o schimbare în peretele din fața lor – o bucată mare

din el se transformase într-o suprafață plată și strălucitoare de un gri noroios.

— Haidem! strigă Minho, punându-și legătura pe umăr. În mâna cealaltă ținea o pungă cu apă. Nu pierdeți vremea – avem doar cinci minute la dispoziție! Eu merg primul. Arătă spre Thomas. Tu treci ultimul – ai grijă ca toți să intre înaintea ta!

Thomas încuviință, încercând să astâmpere neliniștea care-i ațâța nervii. Își șterse sudoarea de pe frunte.

Minho se duse spre peretele gri, apoi se opri chiar în fața lui. Trans Plat-ul părea complet instabil, Thomas nu putea să-și fixeze privirea asupra lui. Umbre și vârtejuri de diverse nuanțe întunecoase dansau pe suprafața lui. Pulsa și se încețoșa, gata parcă să dispară în orice clipă.

Minho se întoarse spre ei.

— Băieți, ne vedem în capătul celălalt!

Făcu un pas înainte și peretele gri tulbure îl înghiți în întregime.

CAPITOLUL 14

Nimeni nu se plânse când Thomas îi împinse pe toți după Minho, nimeni nu spuse nimic. Schimbau doar, preț de o clipă, priviri înspăimântate când se apropiau de Trans Plat și treceau prin el. Toți fără excepție ezitară o secundă înainte să facă pasul final în întunecimea pătratului cenușiu. Thomas îi privi pe fiecare, atingându-i ușor pe spate chiar înainte să dispară.

După două minute rămăseseră doar Aris, Newt și Thomas.

— *Ești sigur*? îl întrebă Aris în minte.

Thomas se înecă tușind, surprins de cuvintele care-i năvăliseră brusc în conștiință – vorbirea aceea nu tocmai audibilă pe care totuși el o auzea. Crezuse – sperase – că Aris pricepuse că nu voia să comunice astfel. Era un mod de comunicare rezervat pentru Teresa și nimeni altcineva.

— Hai, dă-i zor! rosti el cu voce tare, refuzând să răspundă telepatic. Trebuie să ne grăbim.

Aris păși înainte, cu o expresie rănită pe chip. Newt îl urmă imediat. Dintr-odată, Thomas se trezi singur în zona comună.

Aruncă o ultimă privire în jur și își aminti de cadavrele umflate care atârnaseră acolo cu doar câteva zile în urmă. Se gândi la Labirint și la toată nebunia prin care trecuseră. Oftă cât putu de tare, sperând că cineva, undeva îl aude, își apucă punga cu apă și legătura cu mâncare și trecu prin Trans Plat.

Simți un fior rece traversându-i pielea din față spre spate, de parcă peretele cenușiu ar fi fost un zid vertical de apă înghețată. Închise ochii în ultima clipă și-i deschise într-un întuneric absolut. Dar auzi voci.

— Hei! strigă el, neluând seama la saltul brusc de panică din propria-i voce. Băieți…

Înainte să termine, se împiedică de ceva și căzu, prăbușindu-se peste corpul cuiva care se zvârcolea.

— Au! țipă Poienarul, împingându-l la o parte. Thomas abia reuși să nu scape punga cu apă.

— Potoliți-vă și tăceți toți din gură! zise Minho, și Thomas aproape că strigă de bucurie și ușurare. Thomas, tu erai? Ești aici?

— Da! Thomas se ridică, pipăind orbește în jur ca să se asigure că nu se mai ciocnea de nimeni. Simțea doar aer, vedea doar negru. Am venit ultimul. Au intrat toți?

— Tocmai ne aliniam și ne număram frumușel când ai apărut tu, împiedicat ca un taur amețit, îi răspunse Minho. O luăm de la capăt. Unu!

Cum nimeni nu spuse nimic, Thomas strigă:

— Doi! Poienarii numărară apoi până când Aris strigă ultimul:

— Douăzeci!

— Bun, spuse Minho. Suntem toți aici, indiferent ce o fi *aici*-ul ăsta. Nu văd nici pe naiba!

Thomas rămase locului, simțindu-i pe ceilalți, auzindu-le respirația, dar temându-se să se miște.

— Păcat că n-avem o lanternă!

— Mersi că spui exact ce știm și noi, domnule Thomas! răspunse Minho. Bine, ascultați! Suntem într-un fel de culoar – simt pereții de pe ambele părți și, din câte-mi dau seama, majoritatea sunteți în dreapta mea. Thomas, am venit pe unde stai tu. Mai bine să nu riscăm să ne întoarcem din greșeală prin drăcovenia aia de Trans Plat, așa că urmați-mi vocea și veniți spre mine. Nu prea avem de-ales decât s-o luăm în partea asta, să vedem ce găsim.

Începu să se îndepărteze chiar în timp ce rostea ultimele cuvinte. Foșnetul picioarelor și fâșâitul boccelelor frecate de haine îi dădură de înțeles lui Thomas că toți ceilalți îl urmau. Când simți că rămăsese ultimul și că n-avea să mai calce pe nimeni în picioare, se mișcă încet spre stânga, întinzând mâna până dădu de un perete dur și rece. Apoi îi urmă pe ceilalți, ținându-și mâna pe perete, ca să nu se piardă.

Înaintau fără să vorbească. Thomas nu se putea obișnui cu faptul că ochii nu i se deprinseseră cu întunericul – nu exista nici măcar o vagă urmă de lumină. Aerul era răcoros, dar mirosea a piele veche și praf. Dădu de câteva ori peste cel din fața lui. Nici măcar nu știa cine era, pentru că băiatul nu spuse nimic când se ciocniră.

Continuară să meargă. Tunelul se întindea tot înainte, fără să cotească la stânga sau dreapta. Mâna de pe perete și pământul de sub picioare erau singurele lucruri care-l țineau pe Thomas ancorat în realitate și-i dădeau senzația de mișcare. Altminteri

ar fi avut impresia că plutește într-un spațiu gol, fără să înainteze.

Singurele sunete erau hârșâitul pantofilor pe podeaua dură de ciment și șoaptele ocazionale schimbate de Poienari. Pe măsură ce se afundau tot mai departe în tunelul nesfârșit de întuneric, Thomas își simțea fiecare bătaie a inimii. Gândul îl duse fără să vrea la Cutie, cubul acela îmbâcsit și lipsit de lumină care-l dusese în Poiană. Senzația era foarte asemănătoare. Măcar acum avea câteva amintiri solide, avea prieteni și știa cine sunt. Măcar acum înțelegea miza jocului – știa că le trebuia un tratament și că probabil aveau să treacă prin încercări groaznice ca să-l obțină.

Tunelul se umplu brusc de un murmur care părea să vină de sus. Thomas se opri ca trăsnit. Nu Poienarii scoseseră sunetul ăla, cu siguranță.

De undeva din față, Minho le strigă celorlalți să se oprească. Apoi spuse:

— Ați auzit, băieți?

Câțiva Poienari mormăiră că da și începură să pună întrebări. Thomas își ridică urechea spre tavan, chinuindu-se să audă. Șoaptele murmurate trecuseră rapid, doar câteva cuvinte scurte rostite parcă de un bărbat foarte bătrân și bolnav. Dar mesajul fusese indescifrabil.

Minho îi țistui pe toți, îndemnându-i să asculte.

Chiar dacă era întuneric beznă și, prin urmare, n-avea rost s-o facă, Thomas închise ochii și ciuli urechile. Dacă vocea avea să apară din nou, voia să înțeleagă ce spunea. După mai puțin de un minut glasul acela bătrânesc se auzi din nou, șoptind aspru, și ecoul lui răsună prin aer ca și când niște boxe enorme ar fi fost instalate în tavan. Thomas îi auzi pe câțiva Poienari inspirând brusc, de parcă de data asta ar fi înțeles și ar fi fost șocați de ceea ce auziseră. Dar el nu reușise încă să priceapă nici măcar un cuvânt. Deschise din nou ochii, deși înaintea lui nu se schimbase nimic. Întuneric beznă. Negru.

— A înțeles cineva ce-a spus? strigă Newt.

— Câteva cuvinte, răspunse Winston. Parcă „întoarceți-vă” chiar la mijloc.

— Da, așa-i, încuviință altcineva.

Thomas se gândi la ceea ce auzise și, retrospectiv, i se păru și lui într-adevăr că auzise cuvântul. „Întoarceți-vă!”

— Potoliți-vă toți și ascultați bine de data asta! le strigă Minho. Culoarul întunecos se cufundă în tăcere.

Când auzi din nou vocea, Thomas înțelese fiecare silabă.

— *Aveți o singură șansă. Întoarceți-vă acum și nu veți fi făcuți bucăți*!

Judecând după reacțiile celor din fața lui, de data asta toată lumea pricepuse.

— Nu veți fi făcuți bucăți?

— Ce vrea să-nsemne asta?

— A spus că ne putem întoarce!

— Nu putem s-avem încredere într-un glas ciudat care șoptește în întuneric!

Thomas încercă să nu se gândească la cât de amenințător sunaseră ultimele patru cuvinte. „Nu veți fi făcuți bucăți.” Nu suna deloc bine. Și era și mai rău din cauză că nu vedeau nimic. Asta îl scotea din sărite.

— Mergeți! îi strigă el lui Minho. Nu mai suport! Mergeți mai departe!

— Stați așa! Tigaie era cel care vorbise. Vocea aia spunea c-avem o singură șansă. Ar trebui măcar să ne gândim la asta.

— Da, adăugă cineva. Poate-ar trebui să ne întoarcem.

Thomas clătină din cap chiar dacă știa că nu-l putea vedea nimeni.

— Nici vorbă! Amintiți-vă ce ne-a spus tipul ăla de la birou. C-o să murim toți de o moarte groaznică dacă ne întoarcem.

Tigaie insistă.

— Bine, dar de ce-ar avea el mai multă autoritate ca tipul ăsta care ne șoptește prin pereți? De unde să știm de cine să ascultăm și pe cine să ignorăm?

Thomas știa că era o întrebare bună, dar pur și simplu nu i se părea bine să se întoarcă.

— Pun pariu că vocea-i doar un test. Trebuie să mergem mai departe.

— Are dreptate, spuse Minho din fața grupului. Haideți, să mergem!

Nici nu termină bine de rostit ultimul cuvânt, că vocea șoptită se auzi din nou, de data asta plină parcă de-o ură aproape infantilă.

— Sunteți morți cu toții. Veți fi făcuți bucăți. Morți și făcuți bucăți.

Thomas simți fiecare fir de păr de pe ceafă ridicându-i-se și un fior îi străbătu șira spinării. Se aștepta să-i audă și pe alții strigând că vor să se întoarcă, dar Poienarii îl surprinseră din nou. Nimeni nu spuse nimic și curând toți își continuară drumul. Minho avusese dreptate că toți pămpălăii fuseseră deja eliminați.

Se afundară tot mai mult în întuneric. Aerul se încălzi puțin, dar părea să fie tot mai plin de praf. Thomas tuși de câteva ori și murea de sete, dar nu voia să riște să-și dezlege punga cu apă fără s-o vadă. Asta-i mai lipsea, s-o verse pe toată!

Înainte.

Căldură.

Sete.

Întuneric.

Mergeau. Timpul trecea cumplit de încet.

Thomas nu înțelegea cum de putea exista un asemenea coridor. Sigur merseseră vreo trei-patru kilometri de când auziseră ultima dată avertismentul ăla înfiorător. Totuși, unde *erau*? Sub pământ? Într-o clădire enormă? Șobolanul ăla le spusese că trebuiau să iasă în aer liber. Cum…?

Un băiat scoase un țipăt la câțiva metri în față.

Începu ca un strigăt brusc, de surpriză, dar se transformă treptat într-un răcnet de pură groază. Thomas nu știa cine era, dar puștiul urla acum din toți rărunchii, schelălăind ca un animal din vechiul lor Abator din Poiană. Thomas auzi un corp prăbușindu-se.

Alergă înainte din instinct, îmbrâncindu-i pe câțiva Poienari care păreau țintuiți locului de frică, îndreptându-se spre sursa sunetelor acelora neomenești. Nu știa de ce i se părea că el ar fi putut să-l ajute mai mult decât ceilalți, dar nu ezită, fugi prin întuneric fără să-i mai pese unde punea piciorul. După nebunia nesfârșită a mersului orbește, corpul parcă îi cerea acțiune.

Ajunse până la băiat. Îl auzea acum chiar în fața lui, dând din mâini și din picioare pe podeaua de beton, luptându-se cu cine știe ce. Își așeză cu atenție punga cu apă și pachetul cu alimente într-o parte, apoi întinse timid mâinile, ca să-l prindă de un braț sau de un picior. Îi simți pe ceilalți Poienari înghesuindu-se în spatele lui și auzi țipete și întrebări gălăgioase, haotice, pe care se sili să nu le bage în seamă.

— Hei! îi strigă Thomas băiatului care se zvârcolea. Ce-ai pățit? Îi pipăi cu degetele blugii, apoi bluza, dar trupul se zbătea nebunește, imposibil de oprit, și urletele continuau să sfâșie aerul.

În cele din urmă, Thomas riscă. Plonjă înainte, aruncându-se cu totul peste puștiul care se zvârcolea. Ateriză cu o izbitură care-i tăie respirația, simțind trunchiul ce se contorsiona sub el. Un cot i se înfipse în coaste, apoi o palmă îl pocni peste față. Un genunchi țâșni în sus și aproape-l nimeri între picioare.

— Oprește-te! îi strigă Thomas. Ce-ai pățit?

Țipetele se opriră cu un gâlgâit, de parcă puștiul ar fi fost tras sub apă. Dar convulsiile nu încetară.

Thomas își puse un cot și un antebraț pe pieptul Poienarului, ca să-l țintuiască locului, după care încercă să-l prindă de păr sau de obraji. Dar, când mâinile îi alunecară în sus, încremeni de uimire.

Băiatul nu mai avea cap. Nici păr, nici față. Nici măcar gât. Nimic din *ce-ar fi trebuit* să fie acolo. Thomas pipăi în schimb o minge mare și perfect netedă de metal rece.

CAPITOLUL 15

Următoarele câteva secunde fură mai mult decât ciudate. Imediat ce Thomas atinse ciudata minge de metal, băiatul încetă să se mai miște. Brațele și picioarele i se potoliră și încordarea din trunchiul lui chinuit dispăru într-o clipă. Thomas simți un lichid umed și gros pe sfera dură, care ieșea de acolo unde ar fi trebuit să fie gâtul puștiului, și știu că era sânge, îi simți mirosul ca de cupru.

Apoi mingea îi alunecă din mâini și se rostogoli, cu un hârșâit găunos, până se ciocni de cel mai apropiat perete și se opri. Băiatul de sub el nu se mai mișca și nu mai scotea niciun sunet. Ceilalți Poienari țipau în continuare întrebări în întuneric, dar Thomas îi ignoră.

Pieptul i se umplu de groază când și-l imagină pe băiat – cum trebuie să fi arătat. Totul părea absurd, dar era evident că puștiul murise, că fusese cumva decapitat. Sau… transformat în metal? Ce naiba se întâmplase? Thomas simți că-i vâjâie capul și abia peste o clipă își dădu seama că pe mâna cu care se sprijinise de pământ când mingea se rostogolise într-o parte curgea acum ceva lichid. Simți că înnebunește.

Târându-se de lângă cadavru și ștergându-și mâinile de pantaloni, țipă, dar fără să reușească să scoată vreun sunet. Câțiva Poienari îl prinseră de la spate și-l ajutară să se ridice în picioare. Îi îmbrânci la o parte, ciocnindu-se de un perete. Cineva îl prinse de bluză, trăgându-l mai aproape.

— Thomas! Era vocea lui Minho. Thomas! Ce s-a întâmplat?

Thomas încercă să se liniștească, să-și vină în fire. Conținutul stomacului îi veni în gât, pieptul i se încordă.

— Nu… nu știu. Cine era? Cine țipa pe jos?

Îi răspunse Winston, cu o voce șovăitoare.

— Cred că Frankie. Era chiar lângă mine, tocmai îmi spunea o glumă, apoi ceva parcă l-a smuls de lângă mine. Da, el era. Sigur era el.

— Ce s-a-ntâmplat? repetă Minho.

Thomas își dădu seama că încă își freca mâinile de pantaloni.

— Uite cum a fost, spuse el și trase adânc are în piept. Îl scotea din minți faptul că totul se petrecea pe întuneric. L-am auzit țipând și-am fugit încoace să-l ajut. Am sărit pe el, am încercat să-l țintuiesc locului, să văd ce nu era în regulă. După care am vrut să-l prind de obraji – nici măcar nu știu de ce – și-am simțit doar…

Nu mai putu continua. Adevărul era complet absurd.

— Ce? țipă Minho.

Thomas gemu, după care reuși să pronunțe:

— Capul lui nu era cap. Era ca o… *minge* mare… de metal. Nu știu, frate, dar asta am simțit. De parcă blestematul ăla de cap ar fi fost înghițit de… o minge mare de metal!

— Ce tot spui acolo? întrebă Minho.

Thomas nu știa cum să-l convingă de adevăr – pe el sau pe oricine altcineva, de altfel.

— N-ați auzit-o cum s-a rostogolit chiar când Frankie a încetat să țipe? Știu că…

— E chiar aici! strigă cineva. Newt. Thomas auzi din nou un hârșâit greu, apoi pe Newt gâfâind de efort. Am auzit-o rostogolindu-se încoace. Și e toată umedă și lipicioasă – parcă de sânge.

— Ce *pisicii* mă-sii! spuse Minho aproape șoptit. Cât e de mare?

Ceilalți Poienari i se alăturară într-un cor de întrebări.

— Potoliți-vă! strigă Newt. Când toți se liniștiră, le spuse fără ezitare: Nu știu. Thomas îl auzi pipăind cu grijă mingea. E mai mare decât un afurisit de cap, asta-i clar. E perfect rotundă – o sferă perfectă.

Thomas era uluit și dezgustat, dar singurul lucru la care se putea gândi era cât de mult voia să scape din locul ăla. Din întuneric.

— Trebuie să fugim, spuse el. Trebuie să plecăm. Acum!

— Poate c*-ar trebui* să ne întoarcem. Thomas nu recunoscu vocea.

— Orice-o fi fost mingea aia, i-a retezat capul lui Frankie, așa cum ne-a avertizat moșneagu’ ăla.

— Nici vorbă! răspunse Minho mânios. Nici să nu vă gândiți! Thomas are dreptate. Gata cu delicatețurile! Așezați-vă la câțiva metri unul de celălalt și luați-o la picior. Aplecați-vă, și dacă trece ceva pe lângă capul vostru, dați-i una să-i sară borșu’!

Nimeni nu protestă. Thomas își găsi rapid mâncarea și apa, apoi, fără o vorbă, o luară toți la fugă, mai depărtați, ca să nu se împiedice unul de altul. Thomas nu mai era chiar ultimul, căci nu voise să piardă timp revenind la locul lui. Alergă, alergă mai repede decât își amintea să fi alergat vreodată prin Labirint.

Simțea miros de transpirație. Inspira praf și aer cald. Mâinile îi deveniră reci și lipicioase de la sânge. Întunericul, absolut.

Fugi și nu se opri.

•

Un alt băiat fu lovit de o minge a morții. De data asta mai aproape de Thomas – un puști cu care nu vorbise niciodată. Thomas auzi sunetul clar al metalului alunecând pe metal și câteva clicuri sonore. Apoi nu mai desluși nimic din cauza urletelor.

Nimeni nu se opri – un lucru poate îngrozitor. Probabil îngrozitor. Dar nu se opri nimeni.

După ce urletele încetară în cele din urmă, cu un gâlgâit, Thomas auzi un bufnet sonor când mingea de metal se prăbuși pe solul dur. O auzi rostogolindu-se, ciocnindu-se de un perete și-apoi rostogolindu-se încă puțin.

Continuă să alerge, fără să încetinească.

Inima îi bătea nebunește. Pieptul îl durea de la tot praful pe care-l înghițea ca un înecat, în respirații adânci, întretăiate. Pierdu noțiunea timpului și n-avea nici cea mai vagă idee cât avansaseră. Dar, când Minho le strigă să se oprească, senzația de ușurare aproape îl copleși. Extenuarea înlăturase în sfârșit teroarea mingii de metal care-i ucisese pe cei doi tovarăși ai lor.

Spațiul neîncăpător se umplu de gâfâieli și de mirosul greu al respirațiilor. Tigaie fu primul care-și reveni suficient ca să vorbească.

— De ce ne-am oprit?

— Pentru că aproape mi-am rupt piciorul în ceva aici! strigă Minho. Cred că-s niște scări.

Thomas simți că moralul îi crește instantaneu, dar se sili să și-l înăbușe. Jurase să nu-și mai facă niciodată speranțe. Nu înainte ca totul să se termine.

— Păi, hai să urcăm! spuse Tigaie mult prea vesel.

— Zău? îi răspunse Minho. Ce ne-am face noi fără tine, Tigaie? Pe bune!

Thomas auzi bufnetul pașilor grei ai lui Minho pe scări. Treptele scoteau un fel de clinchet, de parcă ar fi fost făcute dintr-un metal subțire. După doar câteva secunde auzi alți pași și curând toată lumea o luă după Minho.

Când ajunse la prima treaptă, Thomas se împiedică și căzu, lovindu-se cu genunchiul de a doua. Se propti în mâini ca să-și recapete echilibrul, aproape spărgându-și punga cu apă, apoi începu din nou să urce, sărind din când în când câte un fuștei. Cine știe când ar fi putut să-i atace o altă chestie din-aia de metal și, cu sau fără speranțe, Thomas era mai mult decât doritor să ajungă într-un loc în care nu era întuneric beznă.

Undeva sus se auzi o izbitură, mai tare decât pașii lor, dar tot un sunet metalic.

— Au! țipă Minho. Apoi se auziră mormăituri și gemete pe măsură ce Poienarii se ciocneau unii de ceilalți, căci nu reușiseră să se oprească la timp.

— Ești bine? întrebă Newt.

— De ce te-ai… lovit? strigă Thomas printre gâfâieli.

Minho părea iritat.

— De tavanul ăsta blestemat. Am dat de acoperiș și nu mai avem… Se întrerupse și Thomas îl auzi pipăind cu mâinile pereții și tavanul. Stați așa! Cred c-am găsit…

Răsună un pocnet clar, după care lumea din jur păru să ia foc. Thomas țipă și-și acoperi ochii cu mâinile – de deasupra venea o lumină orbitoare, mistuitoare. Își scăpase punga cu apă, dar nu se putuse opri. După atâta timp în beznă, apariția bruscă a luminii îl bulversase complet, chiar dacă-și proteja ochii cu mâinile. O lumină portocalie strălucitoare îi pătrunse printre degete și prin pleoape și-l trecu un val de căldură, ca un vânt cald.

Auzi un hârjâit puternic, apoi un *trosnet* și întunericul reveni. Își luă cu grijă mâinile de pe pleoape și miji ochii. Vedea numai puncte.

— Să fiu al naibii! spuse Minho. Se pare c-am găsit o cale de ieșire, dar cred că ne scoate pe suprafața soarelui, lua-o-ar dracii! Doamne, ce lumină! Și ce căldură!

— S-o deschidem doar puțin, cât să ne obișnuim ochii, spuse Newt. Apoi Thomas îl auzi urcând scările și venind alături de Minho. Uite o bluză – vâr-o acolo. Închideți toți ochii!

Thomas își acoperi din nou pleoapele cu mâinile. Strălucirea portocalie se întoarse și procesul reîncepu. După vreun minut, își luă mâinile de pe ochi și-i deschise încet. Îi miji și, deși încă i se părea că se află sub fasciculul unui milion de lanterne, lumina devenise suportabilă. După alte câteva minute, totul strălucea încă, dar părea să fie în regulă.

Văzu acum că se afla la vreo douăzeci de trepte mai jos de Minho și Newt, care se ghemuiseră chiar sub ușa din tavan. Trei dungi strălucitoare marcau marginile chepengului, întrerupte doar de bluza pe care o vârâseră în colțul drept ca să-l țină deschis. Totul în jurul lor – pereții, scările, chiar și ușa – era făcut dintr-un metal cenușiu tern. Thomas se răsuci, privi în direcția de unde veniseră și văzu scările dispărând în întuneric, sub ei. Urcaseră mai mult decât își imaginase el.

— Mai e careva orbit? întrebă Minho. Parcă am castane fierbinți în loc de ochi. Thomas simțea la fel. Bulbii oculari îl ardeau, îl mâncau și lăcrima continuu. Toți Poienarii din jurul lui se frecau la ochi.

— Deci, ce-i acolo? întrebă cineva.

Minho ridică din umeri, uitându-se prin crăpătura chepengului, cu mâna streașină la ochi.

— Nu-mi prea dau seama. Văd doar o lumină puternică – poate chiar *suntem* pe suprafața nenorocitului ăluia de soare. Dar nu cred că văd oameni. Se opri. Și nici Defecți.

— Atunci hai să ieșim! spuse Winston, care era cu două trepte mai jos ca Thomas. Mai bine să mă ardă soarele decât să mă atace vreo minge de oțel. Să mergem!

— Bine, Winston, spuse Minho. Nu-ți pierde chiloțeii – am vrut doar să vi se ajusteze ochii la lumină mai întâi, atâta tot. O să deschid ușa complet, să fim siguri că totul e-n regulă. Pregătiți-vă! Urcă o treaptă, ca să poată împinge cu umărul drept în placa de metal. Unu. Doi. Trei!

Cu un mârâit, Minho își îndreptă genunchii și împinse în sus. Ușa se deschise cu un scârțâit metalic sfâșietor și lumina și căldura dădură buzna pe scări. Thomas privi rapid în jos și își miji ochii. Strălucirea părea imposibilă – chiar dacă rătăciseră într-un întuneric perfect timp de câteva ore.

Auzi foșnete și îmbrânceli deasupra lui și-și ridică privirea spre Newt și Minho. Încercau să iasă prin pătratul de lumină solară

orbitoare ce pătrundea prin ușa acum deschisă. Scările se încălziră ca un cuptor.

— Au, frate! spuse Minho, strâmbându-se. Ceva nu-i în regulă aici. Am impresia că deja-mi arde pielea!

— Are dreptate, spuse Newt, frecându-și ceafa. Nu știu dacă putem ieși. S-ar putea să fim nevoiți să așteptăm până apune soarele.

Se auziră vaiete de protest din partea Poienarilor, copleșite însă apoi de țipete bruște. Era Winston.

— Hei! Atenție! Atenție!

Thomas se răsuci și-l privi pe Winston. Arăta înspre ceva chiar deasupra lui și se dădu în spate câteva trepte. Pe tavan, la doar câteva zeci de centimetri deasupra capetelor lor, se forma un glob mare de argint lichid, prelingându-se din peretele de metal de parcă s-ar fi topit într-o lacrimă enormă. Se făcu tot mai mare cât timp Thomas se holbă la ea, devenind în doar câteva secunde o minge tremurătoare de mâzgă. Apoi, înainte ca vreunul din ei să poată reacționa, se desprinse de tavan și căzu.

Dar, în loc să se turtească pe scări, la picioarele lor, sfera de argint învinse gravitația și zbură pe orizontală, direct spre fața lui Winston. Acesta căzu și se rostogoli pe scări – și țipetele lui îngrozite umplură aerul.

CAPITOLUL 16

Pe Thomas îl trecu un gând sumbru în timp ce se năpustea în jos pe scări după Winston. Nu știa dacă se duce pentru că voia să-l ajute sau pentru că nu-și putea stăpâni curiozitatea în legătură cu mingea aceea argintie monstruoasă.

Winston se opri în cele din urmă cu o bufnitură, cu spatele proptit întâmplător de o treaptă. Capătul de jos al scărilor încă nu se vedea. Strălucirea care venea prin ușa deschisă deasupra ilumina totul la perfecție. Winston se ținea cu mâinile de față, trăgând de lichidul argintiu – mingea de metal topit i se contopise deja cu creștetul capului, devorându-i partea de deasupra urechilor. Marginile se prelingeau acum ca un sirop gros, acoperindu-i urechile și sprâncenele.

Thomas sări peste corpul tovarășului său, se răsuci și îngenunche pe treapta aflată imediat dedesubt. Winston trăgea și împingea calota argintie, ca să nu-i acopere ochii. Surprinzător, părea să reușească. Dar urla din toți rărunchii, zbătându-se și lovind peretele cu picioarele.

— Ia-o de pe mine! țipă el cu o voce atât de sugrumată, încât lui Thomas aproape că-i veni să se dea bătut și să fugă de-acolo. Dacă blestemăția aia durea atât de tare…

Părea un gel de argint foarte vâscos. Perseverent și încăpățânat – de parcă ar fi fost viu. Îndată ce Winston îl împingea în sus de pe ochi, o altă parte îi aluneca printre degete din lateral și încerca din nou. Thomas zări pielea lui Winston – și nu arăta prea frumos: era roșie și plină de bășici.

Winston țipă ceva ininteligibil – urletele lui chinuite păreau a fi într-o limbă străină. Thomas știa că trebuia să facă ceva. Nu mai aveau timp.

Își smuci legătura de pe umeri și îi scutură conținutul. Fructele și pachetele cu alimente i se împrăștiară și se rostogoliră pe scări. Luă cearșaful și-și înfășură mâinile în el ca să le protejeze, apoi acționă. În timp ce Winston își trăgea din nou argintul topit chiar de deasupra ochilor, Thomas apucă scursura ce abia îi trecuse peste urechi. Simți căldură prin pânză și se temu că

cearșaful avea să ia foc. Se propti bine pe picioare, apucă topitura cât putu de tare și trase.

Cu un sunet dezgustător de sorbitură, fâșiile de metal se ridicară câțiva centimetri, apoi îi alunecară din nou printre degete, înapoi, peste urechile lui Winston. Deși așa ceva părea imposibil, băiatul urlă și mai tare. Alți doi Poienari se apropiară să-i ajute, dar Thomas le strigă să se dea la o parte, gândindu-se că n-aveau decât să-l încurce.

— Trebuie să încercăm împreună! îi strigă Thomas lui Winston, hotărât să prindă mai tare de data asta. Ascultă-mă, Winston! Împreună! Încearcă s-o prinzi bine și să ți-o ridici de pe cap!

Celălalt nu dădu vreun semn c-ar fi înțeles. Tot corpul i se convulsiona. Dacă Thomas nu s-ar fi aflat pe treapta de sub el, fără îndoială că Winston s-ar fi rostogolit demult până jos.

— La trei! strigă Thomas. Winston! La trei!

Winston continuă să nu dea niciun semn că l-ar fi auzit. Țipa. Se zvârcolea. Dădea din picioare. Lovea fără încetare argintul.

Ochii lui Thomas se umplură de lacrimi – sau poate erau picături de sudoare care i se prelingeau de pe frunte. Dar ochii îl usturau. Și avea impresia că aerul se încălzise la un milion de grade. Mușchii i se tensionară, junghiuri de durere îi străbătură picioarele. Avea crampe.

— Haide! țipă el, ignorând totul și pregătindu-se să încerce din nou. Unu! Doi! Acum!

Apucă tentaculele de argint de pe lateralele capului lui Winston, simți combinația ciudată de duritate și moliciune, apoi mai trase o dată în sus, încercând să le desprindă. Poate Winston îl auzise sau poate fu un pur noroc, dar împinse și el în același timp cu podul palmelor, de parcă ar fi încercat să-și smulgă fruntea. Toată masa de argint se desprinse, ca o pătură mișcătoare, groasă și grea. Thomas nu stătu pe gânduri. Își azvârli mâinile în sus și aruncă porcăria peste cap, în josul scărilor, după care se răsuci să vadă ce se întâmpla. În aer, argintul se rotunji din nou, rapid, într-o sferă, a cărei suprafață undui o clipă, apoi se întări. Se opri la doar câteva trepte mai jos de cei doi băieți, pluti preț de o secundă, de parcă s-ar fi uitat lung și urât la victima sa, încercând poate să-și dea seama ce nu mersese. Apoi se îndepărtă, zburând în jos pe scări până dispăru în întunericul îndepărtat.

Plecase. Din cine știe ce motiv, nu atacase din nou.

Thomas inspiră adânc. Își simțea fiecare centimetru din trup scăldat în sudoare. Se sprijini cu umărul de perete, temându-se să se uite la Winston, care scâncea în spatele lui. Cel puțin urletele încetaseră.

În cele din urmă, Thomas se întoarse spre tovarășul lui.

Puștiul arăta groaznic. Stătea ghemuit, tremurând. Nu mai avea păr pe cap, ci doar o piele numai răni și pete însângerate. Urechile îi erau pline de tăieturi și zgârieturi, dar întregi. Plângea în hohote, cu siguranță de durere, probabil și din cauza traumei prin care trecuse. Acneea de pe fața lui părea curată și proaspătă în comparație cu rănile deschise de pe restul capului.

— Ești bine, frățioare? întrebă Thomas, dându-și seama că probabil fusese cea mai stupidă întrebare pe care o pusese vreodată cu voce tare.

Winston dădu rapid din cap, tremurând în continuare.

Thomas își ridică privirile spre Minho, Newt, Aris și toți ceilalți Poienari, aflați doar câteva trepte mai sus. Toți se uitau țintă la ei, în stare de șoc. Lumina strălucitoare de deasupra le umbrea fețele, dar Thomas le putea vedea ochii – larg deschiși, ca la pisicile surprinse de un reflector.

— Ce naiba a mai fost și chestia aia? murmură Minho.

Thomas nu reuși să vorbească – dădu doar obosit din cap.

Le răspunse Newt:

— Un fel de clisă vie care înghite capete de om, asta a fost.

— Trebuie să fie o tehnologie nouă. Vorbise Aris. Era prima dată când Thomas îl vedea participând la o discuție. Băiatul privi în jur, observând, bineînțeles, fețele surprinse ale celorlalți, apoi ridică din umeri parcă jenat și continuă: Mi-au revenit câteva amintiri neclare. Sunt sigur că lumea dispune de tehnologii destul de avansate – dar nu știu nimic despre vreun metal topit care să zboare și să încerce să reteze bucăți din corpul omului.

Thomas se gândi la amintirile vagi pe care le avea el însuși, în mod clar nu întâlnise nimic similar.

Minho arătă spre scări, în spatele lui Thomas.

— Probabil că porcăria aia ți se întinde pe față, după care-ți roade carnea de pe gât până îl retează. Simpatic! Foarte simpatic!

— Ați văzut? A apărut direct din tavan! spuse Tigaie. Mai bine o ștergem de-aici. Acum!

— Perfect de acord, încuviință Newt.

Minho îi aruncă lui Winston o privire dezgustată, pe care Thomas i-o surprinse. Băiatul nu mai tremura și hohotele de plâns i se transformaseră în scâncete potolite. Dar arăta groaznic și categoric avea să rămână marcat pe viață. Thomas nu-și putea imagina cum pe capul acela roșu și plin de răni sângerânde ar fi putut să mai crească vreodată păr.

— Tigaie, Jack! strigă Minho. Ridicați-l pe Winston și ajutați-l să meargă! Aris, adună catrafusele pe care le-a scăpat și ia-ți vreo doi băieți ca să le cărați! Plecăm! Nu-mi pasă cât de orbitoare sau de dură e lumina aia – n-am niciun chef să mă trezesc c-o minge de bowling în loc de cap.

Se răsuci fără să mai aștepte să vadă dacă oamenii îi ascultau ordinele, gest care, cine știe de ce, îl făcu pe Thomas să creadă că Minho avea totuși să fie un lider bun.

— Haideți, Thomas și Newt! le strigă el peste umăr. Noi ieșim primii!

Cei doi schimbară o privire. În ochii lui Newt se citea puțină teamă, dar mai mult curiozitate și nerăbdarea de a continua. Thomas o simțea și el și, în plus, deși nu-i plăcea să recunoască, ar fi făcut orice ca să nu se ocupe de Winston după tot ce pățise acesta.

— Să mergem! spuse Newt, accentuând al doilea cuvânt, de parcă amândoi n-ar fi avut de ales decât să facă ce li se spusese. Deși pe față i se citea adevărul: voia să scape de bietul Winston la fel de mult ca Thomas.

Thomas încuviință și păși cu grijă peste Winston, încercând să nu se mai uite la pielea de pe capul lui plin de răni. Îi făcea greață. Se dădu într-o parte ca să-i lase pe Tigaie, Jack și Aris să treacă de el și să-și vadă de treaba lor, după care începu să urce treptele, câte două odată. Îi urmă pe Newt și Minho până în capul scărilor, unde părea că, în spatele ușii, îi așteaptă însuși soarele.

CAPITOLUL 17

Ceilalți Poienari se dădură la o parte din calea lor, aparent fericiți să-i lase pe ei să vadă primii ce-i aștepta afară. Thomas miji ochii, după care-și puse mâna streașină când se apropiară de chepeng. I se părea tot mai greu de crezut că, odată ieșiți în strălucirea aceea îngrozitoare, aveau să poată supraviețui.

Minho se opri pe ultima treaptă, chiar sub dâra de lumină, apoi își întinse încet mâna până în dreptul pătratului strălucitor. În pofida nuanței măslinii, lui Thomas i se păru că pielea lui Minho strălucea acum de parcă ar fi luat foc.

După doar câteva secunde, șeful își retrase mâna și și-o scutură pe lângă corp de parcă s-ar fi lovit peste deget cu un ciocan.

— Arde, frate. Arde. Se întoarse spre Thomas și Newt. Dacă e să ieșim, mai bine ne înfășurăm cu ceva, altfel ne-alegem cu niște arsuri de gradul doi cât ai zice pește.

— Hai să ne golim boccelele, spuse Newt, dându-și-o deja jos pe-a lui de pe umăr. Ne facem un fel de mantii din cearșafuri până verificăm ce și cum. Dacă vedem că merge, ne putem împacheta mâncarea și apa în jumătate din afurisitele astea de cearșafuri și rămâne să folosim cealaltă jumătate pentru protecție.

Thomas își golise deja legătura ca să-l ajute pe Winston.

— O s-arătăm ca niște fantome – o să-i speriem pe toți ciumații de-afară.

Minho nu fu la fel de grijuliu cu cearșaful lui ca Newt. Îl răsturnă pur și simplu, lăsând să-i cadă toate pe jos. Poienarii cei mai apropiați se aplecară din reflex să prindă lucrurile care se rostogoleau pe scări.

— Haios băiat, Thomas ăsta! Să sperăm că n-o să fim întâmpinați de cine știe ce Defecți simpatici, spuse el, începând să desfacă nodurile de la cearșaf. Nu cred c-ar putea sta cineva în căldura aia. Să sperăm că vom da de copaci sau de vreun adăpost.

— Nu știu, spuse Newt. Cine știe, poate se-ascund, așteptând să ne vină naibii de hac.

Thomas abia aștepta să cerceteze locul. Se săturase să tot ghicească, voia să vadă cu ochii lui ce aveau de înfruntat.

— N-avem de unde să știm până nu aruncăm o privire. Să mergem! Își desfăcu cearșaful, apoi și-l trase peste el și-l legă bine în jurul feței, ca o băbuță învelită într-un șal. Cum arăt?

— Ești cea mai urâtă ciutancă pe care am văzut-o vreodată, îi răspunse Minho. Ai face bine să le mulțumești zeilor că te-ai născut mascul.

— Mersi.

Minho și Newt se înfășurară la fel, deși amândoi își apucară cearșafurile mai strâns cu mâinile, astfel încât să fie complet acoperiți. Apoi traseră de ele, ca să se asigure că aveau și fețele umbrite. Thomas le urmă exemplul.

— Gata, fraților? întrebă Minho, uitându-se la Newt, apoi la Thomas.

— Sunt chiar nerăbdător, răspunse Newt.

Thomas nu știa dacă era cel mai potrivit cuvânt, dar simțea și el același imbold de-a acționa.

— Și eu. Să mergem!

Treptele de deasupra lor ajungeau până în capăt de tot, ca o ieșire dintr-o pivniță veche. Ultimele câteva luceau în lumina soarelui. Minho ezită, apoi le urcă în fugă și nu se opri până nu dispăru, parcă absorbit de strălucirea orbitoare.

— Du-te! strigă Newt, lovindu-l pe Thomas peste spinare.

Thomas simți în corp un val de adrenalină. Răsuflând adânc, o luă după Minho. Îl auzi pe Newt chiar în urma lui.

Imediat ce ieși în lumină, își dădu seama c-ar fi putut la fel de bine să se fi înfășurat în folii de plastic. Cearșaful nu bloca deloc lumina orbitoare și arșița ca de cuptor. Deschise gura să spună ceva și o dâră de căldură uscată îi alunecă pe gât, anihilând parcă orice urmă de aer sau de umezeală în calea sa. Încercă disperat să inspire oxigen, dar era ca și cum cineva i-ar fi aprins un foc în piept.

Chiar dacă avea doar amintiri răzlețe, Thomas nu era deloc convins că așa trebuia să arate lumea.

Închise ochii ca să-i ferească de strălucirea albă, se ciocni de Minho și fu cât pe ce să cadă. Își redobândi echilibrul, îndoi genunchii și se lăsă la pământ, trăgându-și tot cearșaful peste corp, chinuindu-se să respire. În cele din urmă reuși, trăgând aer

în piept și expirând rapid, încercând să-și vină în fire. Avusese un moment de panică. Ceilalți doi răsuflau la fel de greu.

— Sunteți bine, băieți? întrebă Minho în cele din urmă.

Thomas mormăi un „da”, iar Newt spuse:

— N-am nicio îndoială c-am nimerit în iad, lua-l-ar naiba! Am bănuit întotdeauna că tu o să ajungi aici, Minho, dar nu și eu.

— Corect, răspunse Minho. Mă dor bulbii ochilor, dar cred că încep să mă obișnuiesc nițel cu lumina.

Thomas miji ochii și se uită la pământ, câteva zeci de centimetri sub el. Mizerie și praf. Câteva pietre gri-maronii. Cearșaful îl înconjura complet, dar strălucea atât de alb încât părea un dispozitiv de iluminat futurist.

— De cine te-ascunzi? întrebă Minho. Ridică-te, frate, nu văd pe nimeni!

Thomas se simți prost fiindcă dăduse impresia că se ascundea ca un laș – probabil semăna cu un copilaș smiorcăindu-se sub pături, care nu voia să fie văzut. Se ridică și dădu foarte încet la o parte cearșaful, până putu să vadă unde se aflau.

În pustiu.

În fața lui se întindea cât vedea cu ochii pământ uscat și lipsit de viață. Niciun copac, niciun arbust, niciun deal și nicio vale, doar o mare galben-portocalie de praf și pietre. Curenți tremurători de aer încălzit fierbeau în depărtare ca niște aburi, plutind în sus, de parcă orice urmă de viață de acolo s-ar fi topit înspre cerul senin, albastru pal.

Thomas se răsuci în cerc și nu văzu mai nimic altceva până nu se uită în direcție opusă. Un șir de munți crestați și sterpi se înălța în depărtare. În fața lor, cam pe la jumătatea distanței, se zărea un grup de clădiri ghemuite ca niște cutii abandonate. Trebuia să fi fost un oraș, dar, de la asemenea depărtare, era imposibil să-și dea seama cât de mare era. Aerul fierbinte strălucea în fața lui, încețoșând priveliștea la sol.

Soarele incandescent de deasupra atârna deja mult în stânga lui Thomas și părea să se afunde spre linia orizontului, ceea ce însemna că într-acolo era vestul, adică orașul și șirul de stâncării negre-roșietice din spatele lui trebuiau să fie spre nord. Într-acolo aveau să se îndrepte. Thomas fu surprins de cât de ușor se orientase, de parcă o parte din trecutul lui s-ar fi ridicat din cenușă.

— Cât de departe crezi că sunt clădirile alea? întrebă Newt. După ecoul găunos al cuvintelor rostite în tunelul lung și întunecos, vocea lui i se păru acum lui Thomas doar o șoaptă amorțită.

— Vreo sută cincizeci de kilometri? întrebă Thomas retoric. În mod clar încolo e nordul. Oare acolo trebuie să ajungem?

Minho clătină din cap sub cearșaful care-i acoperea capul ca o glugă.

— Nici vorbă, frate! Adică da, într-acolo trebuie să mergem, dar nu-s nici pe departe o sută cincizeci de kilometri. Cincizeci în cel mai bun caz. Și munții poate la o sută, o sută zece.

— Nu știam că poți să măsori așa de bine distanța doar cu ochiometrul, afurisitule! spuse Newt.

— Sunt un Alergător, defazatule! Chestiile astea începi să le prinzi în Labirint, chiar dacă acolo totul era la scară mult mai mică.

— Șobolanul ăla nu glumea cu exploziile solare, spuse Thomas, încercând să nu se descurajeze prea tare. Parc-ar fi avut loc un holocaust nuclear. Mă-ntreb dacă toată lumea arată așa.

— Să sperăm că nu, răspunse Minho. M-aș bucura să văd măcar un copac. Sau un pârâiaș.

— Eu m-aș mulțumi cu un petic de iarbă, spuse Newt oftând.

Cu cât se uita mai mult, cu atât lui Thomas orașul i se părea mai aproape. Era posibil nici să nu fi fost nici cincizeci de kilometri până acolo. Se întoarse spre ceilalți.

— E total opus Labirintului! Acolo eram prizonieri între ziduri și aveam tot ce ne trebuia ca să supraviețuim. Acum nu ne mai restrânge nimic, dar n-avem nicio șansă de supraviețuire dacă nu mergem unde ne-au trimis ei. Asta nu cumva se numește ironie sau ceva asemănător?

— Ceva asemănător, încuviință Minho. Thomas, ești o minune a filosofiei! Dădu din cap spre ieșirea pe unde veniseră. Haideți să-i scoatem pe băieți și să ne punem în mișcare! Nu putem să lăsăm soarele ăsta să ne stoarcă de puteri.

— Poate-ar trebui să așteptăm până apune, sugeră Newt.

— Și să savurăm compania mingilor ălora de metal? Nici gând!

Thomas era de acord că trebuiau să se miște din loc.

— Cred că e-n regulă. Se pare că mai sunt doar câteva ore până la apus. Putem să ne ținem tare o vreme, apoi să facem o pauză, și pe urmă să mergem cât putem în timpul nopții. Nu mai suport să rămân niciun minut acolo.

Minho încuviință ferm.

— Se pare că avem un plan, spuse Newt. Deocamdată hai să ajungem la orașul ăla vechi și prăfuit și să sperăm că nu-i plin de amicii noștri Defecți. La auzul acestor vorbe, Thomas simți că i se zbate inima în piept.

Minho se întoarse la chepeng și se aplecă înspre scări.

— Hei, pămpălăilor! Luați mâncarea și urcați mai repede!

•

Niciunul dintre Poienari nu avu de comentat când li se comunică planul.

Thomas văzu cum fiecare făcea exact ceea ce făcuse și el când ieșise la lumină. Se chinuiau să respire, mijeau ochii, păreau deznădăjduiți. Ar fi pus pariu că toți speraseră că Șobolanul îi mințise și că de fapt le fusese mai greu în Labirint. Dar era sigur că, după sferele alea nenorocite de argint și acum pustiul ăsta, nimeni n-avea să mai spere la așa ceva.

Trebuiră să facă niște pregătiri pentru călătorie – pungile cu apă și cele cu mâncare fură înghesuite mai strâns în doar jumătate din legăturile inițiale. Folosiră apoi cearșafurile eliberate ca să se acopere câte doi. Până la urmă, lucrurile merseră neașteptat de bine – chiar și pentru Jack și bietul Winston – și în scurtă vreme înaintau în formație pe pământul dur, presărat cu pietre. Thomas împărțea cearșaful cu Aris, deși nu-și dădea seama cum de se nimerise așa. Poate că refuza pur și simplu să admită faptul că voise să stea împreună cu el, că el ar fi putut fi singurul care să-l ajute să afle ce se întâmplase cu Teresa.

Thomas ținea cu mâna stângă un capăt al cearșafului în sus și pe umărul drept căra o legătură. Aris se afla în dreapta lui. Stabiliseră să care bocceaua, mult mai grea acum, pe rând, câte treizeci de minute. Fiecare pas făcut pe pământul prăfos îi aducea mai aproape de oraș, deși căldura părea să le soarbă o zi din viață la fiecare o sută de metri.

Nu vorbiră vreme îndelungată, după care Thomas rupse în sfârșit tăcerea.

— Deci n-ai mai auzit de numele Teresa până acum?

Aris îl privi tăios și Thomas își dădu seama că probabil vorbise pe un ton acuzator. Dar nu dădu înapoi.

— Deci? Ai auzit sau nu?

Aris privi din nou înainte, dar ceva în comportamentul lui îl făcu pe Thomas bănuitor.

— Nu. Niciodată. Nu știu cine e sau unde s-a dus. Dar măcar tu n-ai văzut-o murind în fața ta. Era o lovitură sub centură, dar, din cine știe ce motiv, ea îl făcu pe Thomas să-l placă pe Aris mai mult.

— Știu, îmi pare rău. Thomas se gândi un moment înainte să pună următoarele întrebări. Cât de apropiați erați? Scuze, mai spune-mi o dată cum o chema.

— Rachel. Aris se opri, și o clipă Thomas crezu că pusese capăt conversației, dar băiatul continuă. Eram foarte apropiați. S-au întâmplat diferite lucruri. Ne-am amintit anumite chestii împreună. Ne-am creat amintiri noi.

Thomas știa că Minho s-ar fi tăvălit de râs la această ultimă propoziție, dar lui i se părură cele mai triste cuvinte pe care le auzise vreodată. Simți că trebuia să spună ceva – să ofere ceva.

— Da. Dar și eu mi-am văzut un prieten foarte bun murind. Ori de câte ori mă gândesc la Chuck, mă apucă din nou furia. Dacă i-au făcut același lucru și Teresei, n-au să mă poată opri. Nimic n-are să mă poată opri. Vor muri cu toții.

Thomas se opri – silindu-l și pe Aris să se oprească –, consternat de vorbele care tocmai îi ieșiseră pe gură. Fusese ca și cum altcineva pusese stăpânire pe el și rostise acele cuvinte. Însă chiar așa simțea. Era perfect adevărat.

— Ce crezi…?

Dar, înainte să apuce să-și termine gândul, îl auziră pe Tigaie țipând. Arăta înspre ceva. Lui Thomas nu-i trebui decât o secundă ca să-și dea seama de ce bucătarul era atât de tulburat.

În depărtare, dinspre oraș, doi oameni veneau în fugă către ei. Trupurile lor păreau niște stafii întunecoase în mirajul iscat de căldură și dâre mici de praf se ridicau în urma lor.

CAPITOLUL 18

Thomas se uită țintă la cei doi necunoscuți. Îi simți pe ceilalți Poienari oprindu-se la rândul lor, de parcă ar fi primit o comandă nerostită. Se înfioră, lucru ce părea absolut imposibil în căldura înăbușitoare. Nu știa de ce îl trecu un fior rece de spaimă pe șira spinării – doar Poienarii erau de aproape zece ori mai mulți –, dar sentimentul era de netăgăduit.

— Strângeți rândurile! spuse Minho. Și fiți gata să vă luptați cu indivizii ăștia la primul semn de necaz!

Mirajul cețos provocat de valurile de căldură vălătucindu-se în sus ascunse chipurile celor doi până când ajunseră la doar vreo sută de metri de ei. Thomas își simți trupul încordându-se când îi deslușí în sfârșit. Își amintea prea bine ce văzuse printre gratiile ferestrelor cu doar câteva zile în urmă. Defecții. Dar oamenii aceștia îl speriau într-un alt fel.

Se opriră la doar câteva zeci de metri de Poienari. Un bărbat și o femeie, deși Thomas își dădu seama de asta doar din silueta ușor mai ondulată a femeii. Altfel, aveau amândoi aceeași formă – înalți și costelivi. Capetele și fețele le erau acoperite aproape în întregime cu zdrențe de culoare bej, cu niște fante crestate în ele prin care să vadă și să respire. Bluzele și pantalonii erau un amalgam de cârpe murdare cusute la un loc, legate pe alocuri cu fâșii jerpelite din material de blugi. Nicio parte a corpului nu era expusă soarelui arzător în afară de mâini, care se vedea roșii, crăpate și acoperite cu cruste.

Cei doi rămaseră locului, gâfâind, încercând să-și tragă răsuflarea, scoțând niște sunete de câini bolnavi.

— Cine sunteți? le strigă Minho.

Străinii nu răspunseră și nu se mișcară. Piepturile le urcau și le coborau. Thomas îi privi de sub gluga lui improvizată – nu înțelegea cum de putea cineva să alerge atât fără să moară de epuizare din cauza căldurii.

— *Cine* sunteți? repetă Minho.

În loc să-i răspundă, cei doi străini se despărțiră și începură să-i încercuiască pe Poienarii strânși laolaltă. Ochii lor, ascunși în spatele tăieturilor din fâșiile acelea ciudate ca de mumie,

rămaseră fixați asupra băieților în timp ce trasau un arc mare, măsurându-i parcă din priviri înainte să atace. Thomas simți tensiunea din interiorul lui crescând și curând nu-i mai putu vedea pe amândoi în același timp. Se întoarse și-i privi întâlnindu-se din nou în spatele grupului și oprindu-se încă o dată locului, cu fața spre ei.

— Suntem mult mai mulți ca voi, spuse Minho, cu o voce plină de frustrare. Părea un gest disperat, să-i amenințe atât de repede. Vorbiți! Spuneți-ne cine sunteți!

— Suntem Defecți.

Cele două cuvinte fuseseră rostite de femeie, scurt, pe un ton gutural și iritat. Fără vreun motiv aparent, arătă în spatele Poienarilor, înspre orașul din care veniseră în fugă.

— Defecți? spuse Minho, care își croise drum prin mulțime ca să fie din nou cel mai aproape de străini. Ca ăia care au încercat să intre în clădirea noastră acum câteva zile?

Thomas se crispă – oamenii ăștia n-aveau de unde să știe la ce se referea Minho. Poienarii bătuseră cale lungă de la locul acela, oriunde ar fi fost el – prin Trans Plat.

— Suntem Defecți. De data asta vorbise bărbatul, cu o voce surprinzător mai ușoară și mai puțin aspră ca a femeii. Dar fără urmă de bunătate. Arătă dincolo de Poienari, la fel ca însoțitoarea lui. Am venit să vedem dacă sunteți Defecți. Dacă aveți Arșița.

Minho se întoarse spre Thomas și apoi spre alți câțiva, cu sprâncenele ridicate. Nimeni nu spuse nimic, așa că se răsuci înapoi.

— A fost un tip care ne-a spus că avem Arșița, da. Ce ne puteți spune despre ea?

— Nu mai contează, răspunse bărbatul. Fâșiile de material înfășurate în jurul feței i se zgâlțâiau la fiecare cuvânt. Dacă o aveți, o să aflați destul de curând.

— Ce naiba vreți? întrebă Newt, oprindu-se lângă Minho. Ce contează pentru voi dacă suntem sau nu Defecți?

De data asta răspunse femeia, de parcă n-ar fi auzit întrebările.

— Cum ați ajuns în Ținutul Pârjolit? De unde-ați venit? Cum ați nimerit aici?

Thomas fu surprins de... inteligența din cuvintele ei. Defecții pe care-i văzuseră în clădirea cu dormitoare păreau absolut

nebuni, niște animale. Oamenii aceștia erau suficient de conștienți ca să își dea seama că grupul lor apăruse de nicăieri. Nu se afla nimic în direcția opusă orașului.

Minho se apleca să se consulte cu Newt, după care se răsuci și se apropie de Thomas.

— Ce le spunem?

Thomas habar n-avea.

— Nu știu. Adevărul, poate? N-are ce să ne strice.

— Adevărul? spuse Minho sarcastic. Ce idee grozavă, Thomas! Ești un geniu, ca de obicei. Se întoarse din nou spre Defecți. Am fost trimiși de RĂU. Am ieșit dintr-o gaură puțin mai încolo, dintr-un tunel. Trebuie să mergem vreo sută șaizeci de kilometri spre nord, să traversăm Ținutul Pârjolit. Vă sună cunoscut ceva din toate astea?

Din nou, cei doi parcă nu auziseră nimic.

— Nu toți Defecții sunt nebuni, spuse bărbatul. Nu toți au trecut de Ultimul Prag. Pronunțase ultimele două cuvinte de parcă ar fi fost vorba de un loc. Defecții sunt diferiți, în etape diferite. Mai bine să învățați cu cine să vă împrieteniți și pe cine să evitați. Sau să omorâți. Ați face bine să învățați asta rapid dacă veniți la noi.

— Adică unde? întrebă Minho. Ați venit din orașul ăla, nu-i așa? Acolo locuiesc toți Defecții? Aveți mâncare și apă?

Thomas simțea același imbold ca și Minho – să pună un milion de întrebări. Era întrucâtva tentat să le sugereze să-i prindă pe cei doi și să-i *forțeze* să răspundă. Dar, pe moment, străinii nu păreau să vrea să-i ajute în vreun fel și se despărțiră din nou, dând încă o dată ocol Poienarilor, până ajunseră iar în partea cealaltă, dinspre oraș. Clădirile îndepărtate păreau să plutească între ei. Femeia vorbi ultima.

— Dacă încă n-o aveți, o s-o aveți curând. La fel și grupul celălalt. Cei care trebuie să vă omoare.

După care cei doi se întoarseră și o luară la fugă înapoi spre orașul din depărtare, lăsându-i pe Thomas și pe ceilalți Poienari muți de uimire. În scurt timp, orice urmă li se pierdu într-o ceață de căldură și praf.

— Celălalt grup? spuse cineva, poate Tigaie. Thomas era prea hipnotizat de Defecții care se pierdeau în depărtare și prea îngrijorat la gândul Arșiței ca să observe.

— Mă-ntreb dacă se refereau la grupul meu. Acesta clar fusese Aris. Thomas se sili într-un sfârșit să-și întoarcă privirea de la orizont.

— Grupul B? îl întrebă el. Crezi c-au ajuns deja în oraș?

— Alo! se răsti Minho. Cui îi pasă? Mă gândeam c-o să vă atragă atenția chestia aia cu omorâtul. Sau poate partea cu Arșița?

Thomas se gândi la tatuajul de pe gâtul lui. Cuvintele acelea atât de simple care-l îngrozeau.

— Poate tipa nu s-a referit la noi toți. Arătă cu degetul mare spre umărul lui, la semnul lui amenințător. Poate că s-a referit anume la mine. Nu prea mi-am dat seama la cine se uita.

— De unde să știe ea cine ești? i-o întoarse Minho. În plus, nu contează. Dacă vreodată cineva încearcă să te omoare pe tine, sau pe mine, sau pe oricare altul dintre noi, se va pune cu toți. Corect?

— Ce drăguț ești! spuse Tigaie pufnind. Tu n-ai decât să mori cu Thomas. Eu cred c-o să mă ascund și-o să-mi savurez viața în continuare, cu conștiința încărcată. Le aruncă privirea lui specială, care însemna că totul era doar o glumă, dar Thomas se întrebă dacă nu cumva în spatele afirmației lui se ascundea o fărâmă de adevăr.

— Bun, ce facem acum? întrebă Jack. Winston își aruncase un braț după umerii lui, dar fostul Apărător al Abatorului părea să-și mai fi redobândit din putere. Din fericire, cearșaful îi acoperea părțile hidoase ale scalpului.

— Tu ce crezi? întrebă Newt, după care dădu din cap spre Minho.

Minho își roti ochii în orbite.

— Mergem mai departe și cu asta, basta! Băieți, n-avem de ales. Dacă nu mergem în orașul ăla, o să murim de insolație sau de foame. Dacă mergem, o să avem unde să ne adăpostim o vreme, poate chiar și ce să mâncăm. Indiferent că sunt sau nu Defecți, mergem acolo.

— Și Grupul B? întrebă Thomas și îl privi pe Aris. Sau ăia la care s-or fi referit. Dacă vor într-adevăr să ne omoare? Noi nu avem alte arme decât propriile brațe.

Minho își îndoi mâna dreaptă.

— Dacă e vorba de fetele cu care stătea Aris, pun „mitralierele” astea pe ele și să vezi ce-or s-o ia la fugă.

Thomas insistă.

— Și dacă fetele astea au arme? Sau știu să se bată? Sau dacă nu e vorba de ele, ci de niște luptători canibali de doi metri înălțime? Sau de o mie de Defecți?

— Thomas… nu, toată lumea! Minho scoase un oftat de exasperare. Tăceți toți din gură și potoliți-vă! Gata cu întrebările! Dacă nu aveți nicio idee care să nu ducă la moarte sigură, atunci tacă-vă fleanca și haideți să profităm de singura șansă pe care o avem! S-a înțeles?

Thomas zâmbi, deși nu știa de ce anume. Cumva, în doar câteva propoziții, Minho îl înviorase sau cel puțin îi dăduse o brumă de speranță. Trebuiau să meargă, să se miște, să acționeze. Și cu asta, basta.

— Așa-i mai bine, spuse Minho dând satisfăcut din cap. Mai vrea cineva să facă în pantaloni și să plângă după mami?

Câțiva băieți rânjiră, dar nimeni nu spuse nimic.

— Bine. Newt, conduci tu de data asta, așa șchiop cum ești! Thomas, tu stai în spate! Jack, spune-i cuiva să te ajute cu Winston, să iei o pauză! Să mergem!

Și porniră. De data asta Aris căra pachetul și Thomas avu impresia că plutește, atât de bine se simțea. Singura dificultate era faptul că trebuia să țină de cearșaf în sus și brațul îi amorțea mereu. Dar continuară să meargă, uneori la pas, alteori alergând.

Din fericire, soarele păru să ia în greutate și să coboare mai repede pe măsură ce se apropia de orizont. După ceasul de mână al lui Thomas, nu trecuse mai mult de o oră de la plecarea Defecților, când cerul căpătă o culoare portocaliu-sângerie și strălucirea intensă a soarelui începu să se topească într-o sclipire mai plăcută. La scurt timp după aceea, astrul dispăru de tot sub linia orizontului, trăgând după el noaptea și stelele, ca o perdea întinsă pe cer.

Poienarii continuară să meargă, îndreptându-se spre luminițele slabe care se zăreau în oraș. Thomas aproape că savura călătoria, acum că nu mai căra el legătura și nu mai trebuiau să țină cearșaful ridicat.

În cele din urmă, când dispăru și ultima urmă a amurgului, întunericul se lăsă peste pământ ca o pâclă neagră.

CAPITOLUL 19

Imediat după lăsarea serii, Thomas auzi o fată țipând.

La început nu știu exact ce auzise sau dacă nu cumva își imaginase doar. Era greu de deslușit printre bufniturile pașilor uscați, foșnetele boccelelor, conversațiile șoptite între gâfâieli. Dar ceea ce începuse aproape ca un bâzâit în capul lui deveni curând de netăgăduit. Undeva în fața lor, poate chiar în oraș, dar probabil mai aproape, urletele unei fete sfârtecau noaptea.

Ceilalți auziseră și ei și, curând, toți Poienarii se opriră din alergat. După ce își traseră suflarea, le fu mai ușor să audă sunetul acela tulburător.

Părea o pisică. O pisică rănită, urlând. Genul de țipăt care-ți face pielea ca de găină și te silește să-ți pui mâinile la urechi și să te rogi să se oprească. Avea ceva nefiresc, ceva care-l umplu pe Thomas de fiori. Întunericul făcea totul și mai înfiorător. Indiferent care era sursa acestor țipete, ea nu se afla încă foarte aproape, dar urletele ascuțite răsunau ca niște ecouri vii, încercând să-și zdrobească sunetele de pământ până încetau să mai existe.

— Știi de ce-mi amintește asta? întrebă Minho șoptit, aproape temător.

Thomas știa.

— De Ben. De Alby. De mine, poate? Cum țipam după ce-am fost împunși de Dureroși?

— Exact.

— Nu, nu, nu! gemu Tigaie. Nu-mi spune c-o să avem parte de blestemații ăia și-aici. Nu mai suport!

Îi răspunse Newt, aflat la doar câteva zeci de centimetri în stânga lui Thomas și a lui Aris.

— Mă-ndoiesc. Îți amintești ce piele umedă și cleioasă aveau? S-ar transforma într-o minge mare de praf dacă s-ar rostogoli pe-aici.

— Ei bine, spuse Thomas, dacă RĂU a fost în stare să creeze Dureroși, cred că poate inventa alte drăcovenii și mai rele. Nu țin să vă aduc aminte, dar tipul ăla ca un șobolan spunea că lucrurile au să devină în sfârșit dificile.

— Dragul de Thomas ne ține încă o dată un discurs de încurajare, spuse Tigaie. Încercase să pară jovial, dar sunase mai degrabă dușmănos.

— N-am făcut decât să descriu cum stau lucrurile.

Tigaie pufni.

— Știu. Și *stau* prost de tot.

— Și acum? întrebă Thomas.

— Cred c-ar trebui să luăm o pauză, spuse Minho. Să ne umplem burțile și să bem ceva. După care tragem cât putem până răsare soarele. Poate dormim câteva ore înainte să se crape de ziuă.

— Și psihopata aia care urlă din toți rărunchii? întrebă Tigaie.

— Mi se pare că e destul de ocupată cu belelele ei.

Fără să știe de ce, afirmația îl îngrozi pe Thomas. Poate că și pe ceilalți, pentru că nimeni nu scoase niciun cuvânt. Toți își dădură pur și simplu jos legăturile de pe umăr, se așezară și începură să mănânce.

•

— Frate, ce-aș vrea să se oprească odată! Era probabil a cincea oară când Aris spunea asta în timp ce alergau prin noaptea neagră ca smoala. Biata fată era undeva acolo, tot mai aproape, scoțând în continuare bocetele ei ascuțite.

Mâncaseră tăcuți și serioși, analizând ceea ce le spusese Șobolanul despre Variabile, că tot ce conta era modul în care reacționau la ele. Despre crearea unei „schițe”, despre descoperirea tiparelor „zonei letale”. Nimeni nu avea niciun răspuns, bineînțeles, doar speculații lipsite de sens. Ciudat, se gândi Thomas. Acum *știau* că erau testați, siliți să treacă prin încercările concepute de RĂU. I se părea că, într-un fel, ar fi trebuit să se poarte altfel din cauza asta, și totuși ei continuau să meargă, să lupte, să supraviețuiască, până aveau să obțină tratamentul promis. Și aveau să continue așa, Thomas era sigur de asta. Îi trebui o vreme până să i se destindă picioarele și încheieturile, când Minho îi porni din nou la drum. Deasupra lor, luna era cât o așchie, luminând abia puțin mai tare ca stelele. Dar nu aveai nevoie să vezi prea multe ca să alergi pe un pământ plat și pustiu. În plus, dacă nu se înșela, chiar începeau să se apropie de luminile orașului. Le vedea licărind, ceea ce însemna că probabil erau focuri. Ar fi fost logic – șansele de a găsi curent electric în pustietatea asta tindeau spre zero.

Thomas nu-și dădu seama cum anume se întâmplase asta, dar îngrămădirea de clădiri spre care fugeau păru dintr-odată mult mai aproape. Și erau mai multe decât își imaginase el sau oricare alt Poienar. Și mai înalte. Mai late. Așezate în șiruri ordonate. Era foarte posibil ca orașul să fi fost cândva un centru important, devastat de cine știe ce catastrofe care se petrecuseră în zonă. Oare exploziile solare chiar puteau să provoace atâtea daune? Sau ajunsese așa din alte cauze, ulterioare?

Thomas începu să creadă că s-ar fi putut chiar să ajungă la primele clădiri în cursul zilei următoare.

Chiar dacă nu mai aveau nevoie să stea acoperiți, Aris continua să alerge chiar lângă el, iar Thomas avea chef de vorbă.

— Spune-mi mai multe despre Labirintul tău.

Aris respira egal. Părea să fie într-o formă la fel de bună ca Thomas.

— Despre Labirintul meu? Adică?

— Nu ne-ai prea dat detalii. Cum a fost la tine? Cât ai stat acolo? Cum ai ieșit?

Aris răspunse pe deasupra scârțâitului pe care îl făceau pașii lor prin deșert.

— Am vorbit cu câțiva dintre prietenii tăi și mi se pare că în mare parte a fost exact la fel. Doar că erau… fete în loc de băieți. Unele dintre ele erau acolo de doi ani, celelalte au apărut pe rând, o dată pe lună. Apoi a venit Rachel, apoi eu în ziua următoare, în comă. Îmi amintesc foarte puțin, doar acele câteva zile nebune după ce m-am trezit.

Aris continuă să relateze ce se întâmplase, și atât de multe lucruri semănau cu peripețiile prin care trecuseră Thomas și Poienarii, că era de-a dreptul bizar. Aproape imposibil de crezut. Aris ieșise din comă, spusese ceva despre Sfârșit, pereții încetaseră să se închidă noaptea, Cutia nu mai sosise, se prinseseră că Labirintul era un cod și tot așa până scăpaseră. Ieșirea fusese aproape identică experienței înspăimântătoare prin care trecuseră Poienarii, doar că fete muriseră mai puține decât băieți – lucru care, dacă toate erau la fel de dure ca Teresa, nu-l surprindea pe Thomas câtuși de puțin.

La sfârșit, când Aris și grupul lui se aflau în camera finală, o fată pe nume Beth – care dispăruse și ea, la fel ca Gally – o

ucisese pe Rachel, chiar înainte ca salvatorii să vină să-i ia și să-i ducă în sala de sport despre care Aris le povestise deja. Apoi tot salvatorii îl mutaseră pe el acolo unde îl găsiseră Poienarii în cele din urmă – în camera care fusese a Teresei.

Dacă într-adevăr așa stăteau lucrurile. Și cine mai știa cum stăteau ele de fapt, după ce văzuseră ce se putea întâmpla pe Stâncă și apoi Trans Plat-ul care-i dusese în tunel? Ca să nu mai vorbim de zidurile din cărămidă de la ferestre și de numele schimbat de pe ușa lui Aris.

Toate-i dădeau lui Thomas o durere cruntă de cap.

Când se gândea la Grupul B și își imagina rolurile care le fuseseră repartizate lor – felul cum el și Aris fuseseră practic inversați și cum Aris era de fapt echivalentul Teresei –, i se făcea rău. Faptul că la sfârșit Chuck murise în locul lui… asta era singura mare diferență dintre cele două universuri paralele. Oare aranjamentele acestea trebuiau să stârnească anumite conflicte sau să provoace reacții care urmau a fi studiate de RĂU?

— E cam dubios, nu-i așa? întrebă Aris, după ce-l lăsase pe Thomas să se gândească o vreme la povestea lui.

— Nu știu care-i cuvântul potrivit. Dar mi se pare incredibil cum ambele grupuri au fost supuse experimentelor ăstora paralele de coșmar. Teste, încercări, orice-or fi fost. Deși, dacă ne testează reacțiile, bănuiesc că e logic să ne pună în aceleași situații. Și totuși e ciudat.

Chiar când Thomas se opri din vorbit, fata din depărtare scoase un țipăt mai tare ca plânsetele de durere de până atunci și Thomas fu străbătut de un fior nou de spaimă.

— Cred că știu, spuse Aris, atât de încet, încât Thomas nu fu sigur că îl auzise bine.

— Poftim?

— Cred că știu. De ce erau două grupuri. De ce *sunt* două grupuri.

Thomas îl privi, abia deslușind expresia surprinzător de calmă de pe fața lui.

— Știi? De ce?

Aris încă nu părea să gâfâie.

— De fapt, sunt două posibilități. Una ar fi că oamenii ăștia – organizația RĂU, indiferent cine sunt – încearcă să-i selecteze pe cei mai buni din cele două grupuri, ca să-i folosească apoi

pentru cine știe ce. Poate chiar ca să ne înmulțească sau ceva de genul ăsta.

— Ce? Thomas fu atât de surprins, că aproape uită de țipete. Nu credea că puteau exista oameni atât de psihopați. Să ne *înmulțească*? Fii serios.

— După tot ce am avut de înfruntat în Labirint și în tunel, crezi că încercarea de a ne *înmulți* ar fi deplasată? Fii serios!

Da. Thomas trebuia să admită că puștiul avea dreptate.

— Bun, și cealaltă teorie?

Thomas simți cum corpul îi obosește de atâta alergat. Era ca și cum cineva i-ar fi turnat un pahar plin cu nisip pe gâtlej.

— Păi, e oarecum opusă, răspunse Aris. În loc să caute supraviețuitori din ambele grupuri, vor ca doar un singur grup să supraviețuiască până la capăt. Deci fie selectează *și* băieți, *și* fete, fie doar un singur grup, întreg. Oricum ar fi, e singura explicație care-mi vine în minte.

Thomas se gândi un timp înainte să răspundă.

— Dar cum rămâne cu ce-a spus Șobolanul ăla? Că ne testează reacțiile, că alcătuiesc un fel de schiță? Poate e un experiment. Poate că nu plănuiesc să supraviețuim niciunul. Poate ne studiază creierele, reacțiile, genele și toate celelalte. La sfârșit o să fim toți morți și ei or să aibă o grămadă de rapoarte de citit.

— Hm, mormăi Aris, gândindu-se. Posibil. Tot încerc să-mi dau seama de ce-au pus un membru de sex opus în fiecare grup.

— Poate ca să vadă ce conflicte sau probleme ar genera. Să studieze reacțiile oamenilor – e o situație unică. Lui Thomas aproape că-i veni să râdă. Îmi place cum vorbim despre chestiile astea – de parcă am discuta când să ne oprim să ne ușurăm.

Aris chiar râse, un chicotit uscat care-l făcu pe Thomas să se simtă mai bine – de fapt, îl făcu să-l placă și mai mult.

— Frate, nu mai vorbi de lucruri sfinte! Îmi trebuie la baie de cel puțin o oră.

Fu rândul lui Thomas să chicotească și exact atunci, de parcă l-ar fi auzit pe Aris, Minho le strigă tuturor să se oprească.

— Pauză de pișu, spuse el cu mâinile în șolduri, trăgându-și suflul. Ușurați-vă, dar nu prea aproape! Ne odihnim cinșpe minute, după care continuăm la pas. Știu că nu reușiți să țineți pasul cu Alergători ca mine și Thomas.

Thomas nu mai ascultă – nu avea nevoie de instrucțiuni despre cum să se ușureze – și se întoarse să vadă unde opriseră. Trase adânc aer în piept și, când se relaxă, observă ceva.

O umbră mohorâtă la câteva sute de metri în față, dar nu direct în calea lor. Un pătrat întunecos în lumina fadă a orașului. Ieșea atât de tare în evidență, încât lui Thomas nu-i veni să creadă că nu-l observase până atunci.

— Hei! strigă el, arătând într-acolo. Cred că văd o clădire mică la doar câteva minute de-aici, mai spre dreapta. O zăriți?

— Da, eu o văd, răspunse Minho, apropiindu-se de el. Mă-ntreb ce-o fi.

Înainte ca Thomas să apuce să răspundă, două lucruri se întâmplară aproape simultan.

Mai întâi, țipetele chinuite ale fetei misterioase se opriră instantaneu, de parcă o ușă s-ar fi închis în fața ei. Apoi de după clădirea întunecoasă din fața lor apăru silueta unei fete, cu păr lung și unduios ca o mătase întunecată.

CAPITOLUL 20

Thomas nu se putu abține. Primul lui impuls fu să spere că era ea, s-o strige. Să spere că, în pofida șanselor extrem de mici, ea era acolo, la doar câteva sute de metri depărtare, așteptându-l.

— *Teresa*?

Nimic.

— *Teresa*? *Teresa*!

Nimic. Încă simțea în minte golul lăsat de plecarea ei – ca o piscină fără apă. Dar... *s-ar fi putut* să fie ea. Nu era imposibil. Poate abilitatea lor de a comunica se defectase.

După ce ieși de după clădire – sau, și mai probabil, *din* clădire –, fata stătu pur și simplu acolo. În pofida faptului că se afla complet în umbră, era cumva evident din postura ei că stătea cu fața spre ei, privind țintă, cu brațele încrucișate.

— Crezi că-i Teresa? întrebă Newt, de parcă i-ar fi citit gândurile.

Thomas dădu din cap fără să se gândească. Se uită rapid în jur să vadă dacă observase cineva. Se părea că nu.

— N-am idee, spuse el în cele din urmă.

— Crezi că *ea* țipa? întrebă Tigaie. Urletele s-au oprit chiar când a ieșit ea.

Minho mârâi.

— Aș paria mai degrabă că ea tortura pe cineva. Probabil că s-a îndurat și a omorât-o pe biata fată când ne-a văzut venind. Apoi, din cine știe ce motiv, bătu o dată din palme. Bun, cine vrea să facă cunoștință cu domnișoara asta drăguță?

Thomas era pur și simplu uimit de cum putea Minho să fie atât de vesel în astfel de momente.

— Mă duc eu, spuse el, mult prea tare. Nu voia să arate chiar tuturor că spera să fie Teresa.

— Glumeam, crizatule, spuse Minho. Hai să mergem toți! Poate are o armată de fete ninja ascunse în baraca aia.

— Fete ninja? repetă Newt, pe un ton care dădea de înțeles că era surprins, dacă nu chiar enervat de atitudinea lui Minho.

— Da. Să mergem! Minho o porni.

Thomas acționă brusc, din instinct.

— Nu! Apoi coborî vocea: Nu. Voi rămâneți aici – mă duc eu să vorbesc cu ea. Poate-i o capcană sau ceva de genul ăsta. Ar fi o prostie să mergem toți și să picăm direct în ea.

— Și *nu e* o prostie dacă tu te duci de unul singur? întrebă Minho.

— Bine, dar nu putem să trecem pur și simplu pe lângă fără să vedem despre ce e vorba. Mă duc eu. Dacă se întâmplă ceva sau dau de ceva suspect, strig după ajutor.

Minho se gândi o vreme.

— Bine. Du-te! Camaradul nostru cel curajos! Îi dădu lui Thomas o palmă usturătoare pe spate.

— E o tâmpenie, îl întrerupse Newt, apropiindu-se de Thomas. Mă duc cu el.

— Nu! se răsti Thomas. Lăsați-mă... să mă duc eu! Ceva-mi spune că trebuie să avem grijă. Dacă încep să bâzâi, veniți să mă salvați. Și, înainte ca vreunul dintre ceilalți să apuce să protesteze, o luă din loc cu pas rapid. Înaintă repede. Încălțările îi scrâșneau pe pământul zgrunțuros și pe pietre, sfâșiind tăcerea. Adulmecă mirosurile crude ale deșertului, amestecate cu izul distant de ars, și, în timp ce privea atent silueta fetei care stătea lângă clădire, fu dintr-odată sigur. Poate din cauza formei capului sau a corpului. Poate din postura ei, din modul în care își ținea brațele încrucișate într-o parte sau șoldul îndoit în partea cealaltă. Știu pur și simplu.

Era ea.

Teresa.

Când ajunse la doar câțiva metri de ea, chiar înainte ca lumina fadă să-i strălucească în sfârșit pe chip, fata se răsuci și intră printr-o ușă deschisă, dispărând în clădirea mică, de formă dreptunghiulară, cu un acoperiș ușor înclinat, ascuțit la mijloc. Din câte își dădea el seama, nu avea ferestre. La colțuri atârnau niște cuburi mari și negre – poate niște boxe. Poate că sunetul fusese difuzat, falsificat. Asta ar fi explicat de ce îl putuseră auzi de la o asemenea distanță.

Ușa, o placă mare de lemn, era dată de perete. Înăuntru era și mai întuneric decât afară.

Thomas se luă după ea. Intră pe ușă, dându-și imediat seama ce gest nesăbuit și prostesc putea fi acesta. Dar era ea. Indiferent ce se întâmpla, indiferent care ar fi fost explicația

dispariției și refuzului ei de a-i vorbi în gând, știa că Teresa nu i-ar fi făcut niciodată rău. Cu siguranță.

Aerul era mult mai rece în interior, aproape umed. Era o senzație minunată. Thomas făcu trei pași în baracă, după care se opri și ascultă în întunericul absolut. Îi auzea respirația.

— Teresa? întrebă el cu voce tare, alungând tentația de-a o striga din nou în gând. Teresa, ce se întâmplă?

Ea nu-i răspunse, dar el o auzi inspirând scurt, apoi auzi un smiorcăit, de parcă ea ar fi plâns, dar încerca să se ascundă.

— Teresa, *te rog*! Nu știu ce s-a întâmplat sau ce ți-au făcut, dar acum sunt aici. E o nebunie. Vorbește-mi, te…

Se întrerupse când în încăpere se aprinse o flacără vie, care se potoli rapid, reducându-se la o luminiță palidă. Își întoarse automat privirea spre ea, spre mâna care ținea chibritul. Privi cum coboară încet, cu grijă, spre o lumânare de pe o măsuță. Când aceasta se aprinse și mâna scutură chibritul până se stinse, Thomas își ridică în sfârșit privirea și o văzu. Văzu că avusese dreptate. Dar fiorul scurt și aproape copleșitor care-l străbătu când înțelese că Teresa era în viață se stinse rapid, înlocuit de un sentiment de confuzie și durere.

Era curată toată. Thomas se așteptase s-o găsească murdară, așa cum probabil era și el după atâta timp în deșertul prăfuit. Se așteptase să-i vadă hainele rupte și sfâșiate, părul unsuros și fața pătată și arsă de soare. Dar hainele ei erau curate; părul pieptănat îi cădea peste umeri. N-avea nicio pată pe față sau brațe. Era mai frumoasă decât fusese vreodată în Labirint sau în oricare dintre amintirile neclare pe care Thomas le redobândise după Transformare.

Dar în ochi îi luceau lacrimi, buza de jos îi fremăta a teamă, mâinile îi tremurau pe lângă corp. Văzu în ochii ei că-l recunoștea, își dădu seama că nu-l uitase din nou, dar, dincolo de asta, privirea ei reflecta o groază pură și absolută.

— Teresa, șopti el, simțind cum i se strânge stomacul. Ce s-a întâmplat?

Ea nu-i răspunse, dar privi o clipă în lateral, apoi din nou spre el. Câteva lacrimi i se revărsară pe obraji, rostogolindu-se la pământ. Buzele îi tremurară și mai tare și pieptul i se umflă într-un hohot de plâns înăbușit.

Thomas înaintă și își întinse mâinile spre ea.

— Nu! țipă ea. Pleacă de lângă mine!

Thomas se opri, de parcă ar fi primit un pumn violent în stomac. Ridică mâinile.

— Bine, bine. Teresa, ce… Nu știa ce să spună sau să întrebe. Nu știa ce să facă. Dar sentimentul acela groaznic că în interiorul lui ceva se rupsese se intensifică, amenințând să-l sugrume.

Se opri, temându-se să n-o provoace din nou. Nu putea decât s-o privească în ochi, să încerce să-i transmită ceea ce simte, s-o implore să-i spună ceva. Orice.

Trecu o clipă lungă de tăcere. Felul în care corpul ei tremura, în care părea că se luptă cu ceva nevăzut… îi amintea de…

Îi amintea de cum se purtase Gally imediat după ce scăpaseră din Poiană, când intrase în cameră împreună cu femeia în cămașă albă. Chiar înainte ca totul s-o ia razna. Chiar înainte ca Chuck să fie omorât. Trebuia să vorbească, altfel simțea că are să explodeze.

— Teresa, m-am gândit la tine în fiecare secundă de când te-au luat. Tu…

Ea nu-l lăsă să termine. Înaintă rapid, ajungând în fața lui din doi pași mari și se întinse spre el, apucându-l de umeri și venind foarte aproape. Uluit, Thomas își puse brațele în jurul ei și o strânse atât de tare, că brusc se întrebă dacă ea mai putea să respire. Mâinile ei îi căutară ceafa, apoi tâmplele, obligându-l să se uite la ea.

Și apoi se sărutară. Ceva explodă în pieptul lui Thomas, azvârlind în aer orice tensiune, confuzie și teamă. Eliminând suferința din urmă cu câteva secunde. O clipă, simți că nimic nu mai conta. Că nimic nu avea să mai conteze vreodată.

Dar apoi ea se smulse de lângă el și se împletici în spate până la perete. Expresia de groază îi reveni pe chip, ca un demon care o poseda. Și atunci ea vorbi, cu o voce șoptită, dar nerăbdătoare.

— Pleacă de lângă mine, Tom! spuse ea. Plecați… toți… de lângă mine. Nu mai spune nimic! Pleacă doar! Fugi! Gâtul i se încordă de efort când rosti ultimele cuvinte.

Thomas nu suferise niciodată atât de tare. Dar rămase uimit de ceea ce făcu el însuși.

Acum o știa, și-o *amintea.* Și știa că spune adevărul – ceva nu era în regulă. Nu era deloc în regulă – era mai rău decât își imaginase el. Dacă rămânea, dacă protesta, dacă încerca să o

convingă să meargă cu el ar fi însemnat să-și bată joc de voința incredibilă de care ea trebuie să fi dat dovadă ca să se depărteze de el și să-l avertizeze. Trebuia să o asculte.

— Teresa, spuse el. Te voi găsi. Cu ochii plini de lacrimi, îi întoarse spatele și ieși în fugă din clădire.

CAPITOLUL 21

Thomas fugi împleticindu-se de lângă clădirea cufundată acum în întuneric, mijind ochii plini de lacrimi. Se întoarse la Poienari și refuză să răspundă la întrebările lor. Le spuse doar că trebuiau să plece, să fugă, să se îndepărteze cât mai repede posibil. Că le va explica mai târziu. Că erau în pericol.

Nu-i așteptă. Nu se oferi să ia pachetul de la Aris. O luă doar la fugă spre oraș, rapid, până când trebui să reducă în sfârșit viteza la un pas suportabil, ignorându-i pe ceilalți, ignorând tot ce se întâmpla în jurul lui. A fugi de ea era cel mai dificil lucru pe care-l făcuse vreodată, fără îndoială. Faptul că apăruse în Poiană cu memoria ștearsă, că se adaptase la viața de-acolo, că fusese prizonier în Labirint, că se luptase cu Durerroșii, că-l văzuse pe Chuck murind – nimic din toate acestea nu se compara cu ceea ce simțea acum.

Ea era acolo. O ținuse în brațe. Fuseseră din nou împreună.

Se sărutaseră, și el simțise ceva ce i se păruse imposibil să simtă vreodată.

Și acum fugea. Lăsând-o în urmă.

Izbucni în hohote de plâns înăbușite. Gemu – și auzi sunetul jalnic al propriei voci. Simți o durere în inimă care aproape îl făcu să se oprească, să se prăbușească la pământ și să renunțe. Tristețea îl mistuia, și de mai multe ori fu tentat să se întoarcă. Dar găsi resurse să-i asculte ordinul și se agăță de promisiunea pe care i-o făcuse, că avea s-o găsească din nou.

Măcar era în viață. Măcar era în viață. Asta își repeta întruna. Asta îl făcea capabil să alerge mai departe.

Era în viață.

•

Corpul nu-i mai rezistă. La un moment dat, la vreo două sau trei ore după ce o părăsise, se opri, convins că inima avea să-i explodeze dacă mai făcea un singur pas. Se răsuci și privi în spate, văzând umbre în depărtare – erau ceilalți Poienari, rămași mult în urma lui. Respirând convulsiv aerul uscat, Thomas îngenunche și își puse antebrațele pe un genunchi, apoi închise ochii să se odihnească până soseau și ceilalți.

Minho fu primul care ajunse la el. Nu părea tocmai vesel. Chiar și în lumina fadă – zorii tocmai începeau să mijească înspre est –, era evident furios la culme. Îl înconjură pe Thomas de trei ori înainte să spună ceva.

— Ce… De ce… Ce dracu’ e în capul ăla al tău, Thomas?

Thomas nu prea voia să vorbească despre cele întâmplate. Și nici despre nimic altceva. Minho îngenunche lângă el.

— Cum ai putut să faci una ca asta? Cum ai putut să ieși pur și simplu de-acolo și s-o iei la goană în halul ăsta? Fără nicio explicație? De când procedăm noi așa? Cap pătrat ce ești!
Minho oftă adânc și se lăsă în șezut, clătinând din cap.

— Scuze, îngână Thomas în cele din urmă. A fost cam traumatizant.

Ceilalți Poienari ajunseseră și ei. Jumătate se îndoiră de mijloc, încercând să-și tragă sufletul, cealaltă jumătate se apropie să audă despre ce vorbeau Thomas și Minho. Newt era chiar lângă ei, dar părea mulțumit să-l lase pe Minho să afle ce se întâmplase.

— Traumatizant? întrebă Minho. Pe cine-ai văzut acolo? Ce ți-a spus?

Thomas știa că n-avea de ales – nu putea și nu trebuia să se ascundă de ceilalți.

— Era… era Teresa.

Se așteptă să-i audă icnind, exclamând surprinși, să-l acuze că era un mincinos nenorocit. Dar, în tăcerea care urmă, se auzi vântul dimineții foșnind peste pământul prăfuit din jurul lor.

— Ce? spuse Minho în cele din urmă. Vorbești serios?

Thomas încuviință pur și simplu, holbându-se la o piatră triunghiulară de pe pământ. Se luminase destul în doar câteva minute.

Minho era pe bună dreptate șocat.

— Și-ai *lăsat-o* acolo? Frate, dă-i drumul și spune-ne ce s-a întâmplat!

Oricât de tare l-ar fi durut, oricât de chinuitoare ar fi fost amintirea a ceea ce făcuse, Thomas le povesti. Cum o văzuse, cum ea tremurase și plânsese, cum se purtase ca Gally înainte să-l omoare pe Chuck, parcă posedată, cum îl avertizase. Le spuse tot – omise doar partea cu sărutul.

— Uau! spuse Minho obosit, rezumând totul cu acest cuvânt simplu.

Trecură câteva minute. Vântul uscat râcâia pământul, umplând aerul de praf, în timp ce creștetul portocaliu strălucitor al soarelui despica orizontul, semnalizând începutul oficial al zilei. Nimeni nu spuse nimic. Thomas îi auzi pe ceilalți trăgându-și nasul, răsuflând și tușind. Auzi lăpăiturile celor care beau din pungile lor cu apă. Orașul crescuse parcă peste noapte, clădirile lui se întindeau spre cerul albastru purpuriu. Într-o zi sau două aveau să ajungă.

— A fost un fel de capcană, spuse el în cele din urmă. Nu știu ce s-ar fi întâmplat sau câți am fi murit. Poate toți. Dar nu era nici urmă de îndoială în ochii ei când s-a eliberat de forța care o controla. Ne-a salvat, și pun pariu că… Thomas înghiți în sec. Pun pariu că va plăti pentru asta.

Minho se întinse spre Thomas și-l strânse de umăr.

— Frate, dacă tipii de la RĂU ar fi vrut s-o vadă moartă, Teresa ar fi putrezit acum sub o grămadă de pietre. E la fel de dură ca oricare dintre noi, poate chiar mai dură. Va supraviețui.

Thomas trase adânc aer în piept și apoi răsuflă cu putere. Se simțea mai bine. Imposibil, dar se simțea într-adevăr mai bine. Minho avea dreptate.

— Știu. Nu știu cum, dar știu.

Minho se ridică.

— Ar fi trebuit să ne oprim cu vreo două ore în urmă, să dormim puțin. Dar, mulțumită domnului Alergător prin Deșert – îi dădu ușor una peste cap lui Thomas – am fugit ca disperații până a ieșit soarele. Oricum trebuie să ne odihnim puțin. Ne băgăm sub cearșafuri, vedeți cum faceți, dar trebuie să încercăm.

Thomas dormi fără probleme. Soarele strălucitor îi lumina dosul pleoapelor, dându-le o culoare stacojie pătată cu negru. Adormi imediat, cu cearșaful tras complet peste cap ca să-l apere de arsuri – și de necazuri.

CAPITOLUL 22

Minho îi lăsă să doarmă aproape patru ore. De fapt, pe mulți nici nu fu nevoie să-i trezească. Soarele care se înălța tot mai sus, strălucind tot mai intens, pârjolea pământul și devenise de nesuportat – imposibil de ignorat. Până când luă micul dejun și își reîmpachetă restul de mâncare, Thomas avea deja hainele leoarcă de sudoare. Mirosurile corpului omenesc pluteau deasupra lor ca o negură puturoasă și el spera doar că nu e vinovatul principal. Dușurile din clădirea cu dormitoare i se păreau acum un lux de neimaginat.

Poienarii se pregătiră de călătorie abătuți și în tăcere. Cu cât se gândea mai mult, cu atât Thomas își dădea mai bine seama că nu prea are de ce să fie fericit. Erau totuși două lucruri care îi dădeau putere să continue și spera ca același lucru să fie valabil și pentru ceilalți. În primul rând, era extrem de curios să descopere ce se afla în oraș – căci, pe măsură ce se apropiau, îngrămădeala de clădiri aducea tot mai mult a oraș. În al doilea rând, spera că Teresa era vie și sănătoasă. Poate trecuse și ea printr-un Trans Plat. Poate că acum le-o luase înainte. Poate era chiar în oraș. Thomas se simți înviorat.

— Să mergem! spuse Minho când toată lumea fu gata. Și o luară din loc. Merseră înainte, pe pământul uscat și prăfuit. Deși nimeni nu vorbea despre asta, Thomas știa că toți gândeau același lucru – că nu mai aveau energia necesară să fugă cu soarele deasupra capului. Și, chiar dacă ar fi avut, nu aveau suficientă apă ca să rămână în viață dacă grăbeau pasul.

Așa că merseră în continuare, cu cearșafurile trase peste cap. Pe măsură ce proviziile de apă și alimente se micșorau, tot mai multe legături puteau fi folosite ca protecție împotriva soarelui și tot mai puțini Poienari erau nevoiți să meargă în perechi. Thomas fu printre primii care rămaseră singuri, probabil pentru că nimeni nu voia să stea de vorbă cu el după ce auziseră povestea despre Teresa. Iar el categoric n-avea de gând să se plângă din cauza asta – deocamdată singurătatea i se părea o adevărată fericire.

Merseră. Făcură pauze pentru băut și mâncat. Merseră din nou prin arșiță, de parcă ar fi înotat printr-un ocean uscat. Vântul care sufla tot mai tare aducea cu el praf și pietriș în loc să aline dogoarea. Le smucea cearșafurile, încât Poienarilor le era tot mai greu să le țină pe loc. Thomas tușea constant și se freca la ochi, înlăturându-și periodic urdorile murdare. Avea senzația că orice înghițitură de apă nu-l făcea decât să-și mai dorească una, dar proviziile li se împuținaseră periculos de mult. Dacă nu aveau să găsească apă proaspătă în oraș…

Nu, gândul acesta nu se putea încheia bine.

Continuară să meargă, și fiecare pas devenea tot mai dureros. Treptat, se lăsă tăcerea. Nimeni nu mai vorbea. Thomas avea impresia că orice cuvânt le-ar fi cerut prea multă energie. Abia mai reușea să pună un picior în fața celuilalt, iar și iar, cu privirea pironită ca a unui mort asupra destinației – orașul de care se apropiau tot mai mult. Clădirile păreau să fie vii, crescând parcă sub ochii lor. Curând, Thomas văzu piatră, ferestre strălucind în lumina soarelui. Unele păreau a fi sparte, dar mai puțin de jumătate. De la distanță, străzile păreau goale. În timpul zilei nu ardea niciun foc. Din câte-și dădea el seama, nu exista nici măcar un copac sau vreun alt fel de plantă. La o adică, nici n-avea cum, dată fiind clima. Cum de puteau oamenii să locuiască în condițiile acestea? Să cultive alimente? Ce aveau ei să găsească acolo? A doua zi. Durase mai mult decât se așteptase Thomas, dar nu se îndoia că aveau să ajungă în oraș a doua zi. Și, chiar dacă probabil ar fi fost mai bine să-l *ocolească*, n-aveau de ales. Trebuiau să-și refacă proviziile.

Și din nou mers.

Din nou pauze.

Din nou căldură.

Când în sfârșit se lăsă seara, iar soarele dispăru sub orizontul vestic îndepărtat într-un ritm înnebunitor de lent, vântul se întețí și aduse de data asta o vagă urmă de răcoare. Thomas se bucură, recunoscător pentru orice ar fi domolit un pic căldura.

Totuși, pe la miezul nopții, când Minho le strigă în sfârșit să se oprească și să doarmă puțin, când orașul cu focurile lui acum aprinse era tot mai aproape, vântul se întețí și mai mult. Sufla în rafale, urlând și învârtejindu-se.

Imediat ce se opriră, Thomas se întinse pe spate, cu cearșaful înfășurat în jurul lui și tras bine până sub bărbie, și privi cerul.

Vântul aproape că îl alina, adormindu-l. Imediat ce mintea i se încețoșă de oboseală, stelele părură să pălească și somnul îi aduse cu el un alt vis.

•

E pe scaun. Are zece sau unsprezece ani. Teresa – pare atât de diferită, mult mai tânără, dar totuși e clar că e ea – stă în picioare, vizavi. Între ei se află o masă. Teresa e cam de vârsta lui. Nu mai e nimeni în camera întunecoasă, dotată cu o singură sursă de lumină – un pătrat galben fad în tavan, chiar deasupra lor.

— Tom, trebuie să te străduiești mai mult, spune ea. Stă cu brațele încrucișate și, chiar dacă e mai tânără, ținuta ei nu-l surprinde, îi e foarte cunoscută. De parcă o știe deja de multă vreme.

— Dar *mă străduiesc.* Din nou, el e cel care vorbește și totuși parcă e cu totul altcineva. N-are nicio logică.

— Probabil că ne vor omorî dacă nu reușim.

— Știu.

— Atunci încearcă!

— Încerc!

— Bine, spune ea. Știi ce? Nu-ți mai vorbesc cu voce tare. Până când nu reușești.

— Dar…

— *Și nici în gând.* Acum ea îi vorbește în minte. Chestia aia care încă-l sperie de moarte și la care el încă nu poate răspunde. *Începând de-acum.*

— Teresa, mai dă-mi câteva zile. O să reușesc.

Ea nu-i răspunde.

— Bine, măcar o zi.

Ea îl privește doar țintă. Apoi nici măcar atât. Se uită la masă, se întinde și începe să râcâie o pată de pe lemn cu unghia.

— N-ai cum să nu-mi vorbești. Niciun răspuns. Și el o cunoaște prea bine, în ciuda a ceea ce tocmai a spus. O, da, o cunoaște bine!

— Fie, spune el. Închide ochii și face ce i-a spus instructorul să facă. Își imaginează un uriaș vid întunecat, întrerupt doar de imaginea Teresei. Apoi, cu toată voința pe care reușește s-o adune, rostește cuvintele, azvârlindu-le spre ea.

— *Miroși ca o budă.*

Teresa zâmbește, apoi îi răspunde în minte:

— *Și tu.*

CAPITOLUL 23

Thomas se trezi din cauza vântului care-i biciuia părul și hainele. I se părea că niște mâini invizibile încercau să i le smulgă. Era încă întuneric. Și rece, așa că tremura tot. Se propti în coate și se uită în jurul lui, abia deslușind grămăjoarele care dormeau lângă el, înfășurate strâns în cearșafuri.

Cearșafurile lor.

Scânci frustrat, apoi sări în picioare. În timpul nopții, cine știe cum, cearșaful lui se desfăcuse și fusese luat de vânt. Pe urgia asta, putea fi acum la cincisprezece kilometri depărtare.

— La naiba! șopti el, și urletul vântului îi răpi cuvintele înainte să le audă măcar. Rememoră ce visase – sau își amintise? Trebuia să fi fost o amintire. Acea imagine scurtă de pe vremea când el și Teresa erau mai tineri, când învățau povestea cu telepatia. Își dădu seama că era puțin trist, că îi era dor de ea. Se simțea vinovat că primise încă o dovadă că făcuse parte din RĂU înainte să ajungă în Labirint. Alungă însă orice asemenea gând. Își putea împiedica gândurile să-i pătrundă în conștiință dacă își dădea suficient silința.

Își ridică privirea și văzu cerul negru, apoi răsuflarea i se acceleră, căci își aminti cum dispăruse soarele din Poiană. Acela fusese începutul sfârșitului. Începutul groazei.

Dar rațiunea îl liniști curând. Vântul. Aerul rece. O furtună. Mai mult ca sigur avea să vină o furtună.

Nori. Stingherit, Thomas se așeză în capul oaselor, după care se lăsă pe-o parte și se făcu ghemotoc, strângându-se singur în brațe. Frigul nu era insuportabil, era doar cu totul altceva decât căldura îngrozitoare din ultimele două zile. Își scrută mintea și se întrebă ce era cu toate amintirile care-i reveniseră în ultima vreme. Să fi fost rezultatele întârziate ale Transformării? Oare își recăpăta memoria?

Gândul acesta îi stârni sentimente contradictorii. Voia să scape o dată pentru totdeauna de blocajul acesta de memorie – voia să știe cine era, de unde venea. Dar dorința îi era domolită de frica de ceea ce-ar fi putut descoperi despre sine. Despre

rolul lui în înseși planurile care îl trimiseseră acolo unde era, care le făcuseră așa ceva prietenilor săi.

Avea nevoie disperată de somn. Vântul îi urla necontenit în urechi, și în cele din urmă adormi, de data aceasta fără să mai viseze ceva.

•

Îl trezi lumina unor zori gri, mohorâți, care dăduseră într-un final la iveală norii ce acopereau cerul și făceau deșertul nesfârșit din jurul lor și mai posomorât. Orașul se afla foarte aproape acum, la doar câteva ore distanță. Clădirile erau într-adevăr înalte. Una dintre ele chiar dispărea într-o dâră de ceață joasă. Iar toate geamurile alea sparte păreau colții unor guri deschise care așteptau să prindă resturi de mâncare aduse de furtună.

Rafalele de vânt continuau să-l smucească pe Thomas, iar stratul gros de noroi de pe față părea să i se fi impregnat pe vecie pe chip. Se frecă în cap și își simți părul îmbâcsit cu murdărie uscată de vânt.

Majoritatea celorlalți Poienari erau treji și-și făceau de lucru în jur, obișnuindu-se cu schimbarea de vreme, purtând conversații pe care el nu le auzea. Auzea doar vuietul vântului.

Minho îl văzu trezindu-se și veni la el. Se apleca în vânt și hainele fluturau în jurul lui.

— Era și timpul! strigă el cât putu de tare.

Thomas își scutură crusta de la ochi și se ridică în picioare.

— De unde a mai venit și asta? strigă el la rândul lui. Credeam că suntem în mijlocul unui deșert!

Minho își ridică privirea spre masa gri și tulbure a norilor, apoi se uită din nou la Thomas. Se lăsă spre el și-i vorbi direct în ureche.

— Păi bănuiesc că trebuie să plouă și în deșert *la un moment dat.* Grăbește-te și mănâncă – trebuie s-o luăm din loc! Poate reușim s-ajungem în oraș și să găsim o ascunzătoare înainte să ne facă fleașcă furtuna.

— Și dacă ajungem acolo și niște Defecți încearcă să ne omoare?

— Atunci ne luptăm cu ei! Minho se încruntă, de parcă ar fi fost dezamăgit că Thomas pusese o întrebare atât de stupidă. Ce altceva vrei să facem? Aproape c-am rămas fără mâncare și apă.

Thomas știa că Minho avea dreptate. În plus, dacă reușiseră să înfrunte zeci de Dureroși, niște ființe bolnăvicioase, hămesite și pe jumătate nebune n-ar fi trebuit să fie o problemă prea mare pentru ei.

— Bine, atunci. Să mergem! O să mănânc un baton de cereale pe drum.

Câteva minute mai târziu se îndreptau din nou spre oraș. Cerul gri de deasupra părea gata să explodeze și să verse apă peste ei din clipă în clipă.

Se aflau la doar câțiva kilometri distanță de cele mai apropiate clădiri când dădură peste un bătrân trântit în nisip pe spate, înfășurat în mai multe pături. Jack îl văzu primul și, în scurt timp, Thomas și ceilalți se adunară în cerc în jurul lui, holbându-se la el.

Lui Thomas i se întoarse stomacul pe dos în timp ce-l cerceta mai îndeaproape, dar nu-și putu feri privirea. Bătrânul trebuie să fi avut vreo sută de ani, deși era greu de spus – poate că arăta așa pentru că fusese bătut de soare. Era plin de riduri, cu fața tare și bătucită. Avea cruste și răni în loc de păr și o piele închisă, foarte închisă la culoare.

Era viu, respira adânc, dar se holba la cer cu ochi goi, de parcă ar fi așteptat să apară vreun zeu să-l ia cu el, să-i curme viața aceea îngrozitoare. Nu dădu vreun semn că i-ar fi observat pe Poienari.

— Hei, moșule! țipă Minho, plin de tact ca întotdeauna. Ce cauți aici?

Thomas abia auzea cuvintele prin vântul care urla necontenit. Îi venea greu să creadă că bătrânul ar fi înțeles ceva. Dar oare era și orb? Poate.

Cu un ghiont, îl dădu pe Minho la o parte din drumul lui și îngenunche chiar lângă capul bătrânului. Expresia de melancolie de pe chipul acestuia era sfâșietoare. Ridică mâna și i-o flutură prin fața ochilor.

Nimic. Nicio clipire, nicio mișcare. Doar după ce își retrase mâna, Thomas văzu pleoapele bătrânului închizându-se încet, apoi deschizându-se din nou. O singură dată.

— Domnule? întrebă Thomas. Domnule? Cuvintele îi sunară ciudat, aduse de undeva din amintirile tulburi din trecutul lui. Cu siguranță nu le mai folosise de când fusese trimis în Poiană și în Labirint. Mă auziți? Puteți vorbi?

Bătrânul clipi din nou încet, dar nu spuse nimic.

Newt îngenunche lângă Thomas și vorbi tare, ca să acopere vântul.

— Tipu’ ăsta-i o mină de aur dacă reușim să-l facem să ne spună ceva despre oraș. Pare inofensiv, probabil știe la ce-ar trebui să ne așteptăm când ajungem acolo.

Thomas oftă.

— Da, dar nici măcar nu pare să ne audă, darămite să stea de vorbă cu noi.

— Mai încearcă! spuse Minho din spatele lor. Ești oficial ambasadorul nostru, Thomas. Fă-l să ne povestească despre vremurile bune.

Din cine știe ce motiv ciudat, Thomas voi să-i dea o replică la fel de amuzantă, dar nu-i veni nimic în minte. Dacă fusese cumva amuzant în viața lui dinainte, și ultima fărâmă de umor îi dispăruse cu desăvârșire când memoria îi fusese ștearsă.

— Bine, spuse el.

Se lăsă cât mai aproape de capul bătrânului, după care se poziționă astfel încât să-l privească drept în ochi, de la doar câteva zeci de centimetri.

— Domnule! Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră! Se simțea prost că trebuia să țipe, îi era teamă că bătrânul avea să interpreteze asta greșit, dar n-avea de ales. Vântul sufla tot mai tare. Trebuie să ne spuneți dacă suntem în siguranță în oraș! Vă putem duce până acolo dacă aveți nevoie. Domnule? Domnule!

Ochii închiși la culoare ai bătrânului priviseră până atunci prin el, spre cer, dar acum se deplasară încet, până se fixară asupra lui Thomas, și se umplură parcă de un lichid întunecos, devenind conștienți. Buzele bătrânului se depărtară, dar dintre ele nu ieși decât o tuse scurtă.

Thomas se simți încurajat.

— Mă numesc Thomas. Ei sunt prietenii mei. Umblăm prin deșert de vreo două zile și-avem nevoie de mai multă mâncare și apă. Ce…

Se opri când ochii bătrânului începură să se miște dintr-o parte într-alta, speriați.

— E-n regulă, nu vă facem niciun rău, spuse Thomas rapid. Noi suntem… suntem buni. Dar v-am fi recunoscători dacă…

Mâna stângă a bătrânului țâșni de sub păturile în care era înfășurat și-l prinse pe Thomas de încheietura mâinii,

strângându-l mai tare decât părea posibil. Thomas țipă surprins și încercă instinctiv să-și elibereze brațul, dar nu reuși. Era uluit de forța bătrânului. Abia putea să-și miște mâna în strânsoarea de fier.

— Hei! țipă el. Dă-mi drumul!

Bolnavul clătină din cap. Ochii lui întunecoși erau plini mai degrabă de frică decât de violență. Buzele i se depărtară din nou și dintre ele se desprinse o șoaptă aspră, indescifrabilă. Dar nu-și slăbi strânsoarea.

Thomas nu mai încercă să-și elibereze brațul. Se relaxă, se aplecă mai mult și-și puse urechea mai aproape de gura străinului.

— Ce-ați spus? strigă el.

Bătrânul vorbi din nou, cu o voce tulburător de aspră și uscată, fantomatică aproape. Thomas înțelese cuvintele „furtună”, „groază” și „oameni răi”. Niciunul nu suna prea încurajator.

— Mai spuneți o dată! strigă el, cu capul încă înclinat, astfel încât urechea i se afla la doar câțiva centimetri de fața bătrânului.

De data asta, Thomas înțelese cea mai mare parte a șoaptelor.

— Vine furtuna… plină de groază… aduce… feriți-vă… oameni răi!

Bătrânul se ridică brusc în șezut, cu ochii plini și albi în jurul irișilor.

— Furtună! Furtună! Furtună! rosti el fără oprire, repetând cuvântul la nesfârșit. O dâră de salivă groasă ca mucusul i se prelinse în sfârșit peste buza de jos și se legănă încolo și încoace ca pendulul unui hipnotizator.

Îi dădu drumul lui Thomas, care se îndepărtă de el cu spatele, târându-se pe fund. Chiar atunci, vântul se înteți, părând să treacă de la rafalele puternice de mai înainte la forța unui uragan înspăimântător, exact cum prezisese bătrânul. Lumea se pierdu în vâjâitul și urletele furtunii. Lui Thomas i se părea că părul și hainele aveau să-i fie smulse din clipă în clipă. Aproape toate cearșafurile Poienarilor fură luate de vânt, fluturând mai întâi la sol, apoi în aer ca o armată de fantome. Mâncarea se împrăștie în toate părțile.

Thomas se ridică, lucru care i se păru aproape imposibil dat fiind vântul care încerca să-l doboare. Se împletici câțiva metri în față, până se aplecă spre spate. Niște mâini invizibile păreau să-l țină în picioare.

Minho stătea în apropierea lui, dând frenetic din mâini, încercând să le atragă atenția. Majoritatea îl văzură și se adunară în jurul lui. Veni și Thomas, care se luptă să-și alunge spaima ce i se furișa în corp. Era doar o furtună. Mai bine o furtună decât Dureroși sau Defecți înarmați cu cuțite. Sau ștreanguri.

Bătrânul își pierduse păturile, smulse de vânt, și se cuibărise acum în poziție fetală, cu picioarele slăbănoage strânse la piept, cu ochii închiși. Thomas se gândi o clipă c-ar trebui să-l ducă undeva într-un loc sigur, să-l salveze măcar pentru că încercase să-i atenționeze în legătură cu furtuna. Dar ceva îi spunea că bătrânul s-ar fi luptat până la ultima picătură de sânge dacă ei ar fi încercat să-l atingă sau să-l ridice.

Poienarii erau acum strânși toți la un loc. Minho arătă spre oraș. Cea mai apropiată clădire se afla la vreo jumătate de oră distanță dacă fugeau în pas suficient de alert. Judecând după cum îi zgâlțâia vântul, după cum norii se îngroșau deasupra lor, se învolburau și se închideau la culoare, devenind de un purpuriu întunecos, aproape negru, și după cum praful și pietrișul zburau prin aer, încercarea de a ajunge la clădirea aceea părea singura alegere rațională.

Minho o luă la fugă. Ceilalți îi urmară exemplul și Thomas rămase la urmă, știind că asta își dorea Minho. În cele din urmă porni și el să alerge, bucuros că nu o luau direct împotriva vântului. Abia atunci își aminti câte ceva din ce-i spusese bătrânul. Îl trecură sudorile, care se evaporară rapid, lăsându-i pielea uscată și sărată.

„Feriți-vă! Oameni răi!”

CAPITOLUL 24

Pe măsură ce se apropiau, lui Thomas îi era tot mai greu să vadă orașul. Praful din aer se îngroșase într-o ceață maronie pe care o înghițea la fiecare respirație. I se așeza ca o crustă pe ochi, făcându-l să lăcrimeze și transformându-se într-o mâzgă pe care trebuia s-o tot șteargă. Clădirea mare înspre care se îndreptau devenise o umbră amenințătoare în spatele norului de praf, tot mai înaltă, ca un uriaș care se ridica încet de la pământ.

Vântul căpătase o notă aspră și-l bombarda dureros cu nisip și pietriș. Din când în când, un obiect mai mare trecea în zbor pe lângă el, speriindu-l de moarte. O ramură. Ceva care semănase cu un șoricel. O bucată de țiglă. Și nenumărate bucăți de hârtie. Se învârteau toate prin aer ca niște fulgi de zăpadă.

Apoi fulgeră.

Străbătuseră jumătate din distanța până la clădire, poate chiar mai mult, când pe neașteptate apărură trăsnetele și lumea fu inundată de lumini și tunete.

Cădeau din cer ca niște dâre zimțate, ca niște bare de lumină albă, izbind țărâna și răscolind adânc pământul pârjolit. Pocnetul era insuportabil și auzul lui Thomas începu să amorțească. Pe măsură ce surzea, îngrozitorul vacarm se transformă într-un zumzet distant.

Continuă să alerge, aproape orb și fără să audă, de-abia deslușind clădirea. Poienarii cădeau și se ridicau din nou. Thomas se împiedică, dar își redobândi echilibrul. Îl ajută pe Newt să se pună din nou pe picioare, apoi pe Tigaie. Îi împinse înainte, din fugă. Era doar o chestiune de timp până când unul dintre pumnalele groase ale trăsnetului avea să-i lovească, prăjindu-i ca pe niște tăciuni. Părul i se ridică în pofida vântului sălbatic, căci energia statică din aer se dezlănțuise și înțepa ca niște ace zburătoare.

Lui Thomas îi venea să urle. Voia să-și audă propria voce, fie și numai vibrațiile surde din mintea lui. Dar știa că aerul încărcat de praf avea să-l sufoce. Îi era greu și să inspire scurt, rapid, pe nas. Și mai era și potopul de trăsnete care se prăbușeau

pretutindeni în jur, pârjolind aerul, făcând ca totul să miroasă a cupru și a cenușă.

Cerul se întunecă și mai tare, norul de praf se îngroșă. Thomas își dădu seama că nu-i mai vedea pe toți Poienarii, ci doar pe cei câțiva care se aflau chiar în fața lui. Lumina unui fulger străluci peste ei – o explozie bruscă, orbitor de albă, care îi lumină o fracțiune de secundă și îl ameți și mai tare pe Thomas. Trebuiau să ajungă la clădirea aia, altfel nu aveau să mai reziste mult.

Și unde era ploaia? se întrebă el. Unde era ploaia? Ce furtună mai era și asta?

Un fulger alb pur coborî în zigzag și răbufni chiar în fața lui. Thomas țipă, fără să se audă, și închise ochii când o explozie de energie sau un val de aer îl aruncă într-o parte. Ateriză pe spate, incapabil să respire, sub o ploaie de noroi și pietre. Începu să scuipe și să se șteargă pe față și încercă să răsufle, târându-se în patru labe și ridicându-se apoi în picioare. Aerul deveni fluid în cele din urmă și el inspiră adânc.

Acum auzea un țiuit, un bâzâit statornic, ascuțit, de parcă ar fi avut cuie în urechi. Vântul încerca să-i sfâșie hainele, murdăria îi biciuia pielea, întunericul vuia în jurul lui ca o noapte vie, întrerupt doar de fulgerele de lumină. Și apoi văzu imaginea aceea înspăimântătoare, încă mai stranie din cauza luminii intermitente.

Era Jack. Întins pe pământ, într-un mic crater, zvârcolindu-se, ținându-se de genunchi. Mai jos nu mai avea nimic – tibia, glezna și laba piciorului îi fuseseră spulberate de explozia de electricitate care coborâse din cer. Din rana hidoasă țâșnea sângele ca un catran, amestecându-se cu noroiul într-o pastă îngrozitoare. Hainele-i fuseseră arse, lăsându-l gol, cu corpul împânzit de răni. Nu mai avea păr. Iar ochii păreau să-i fi…

Thomas se răsuci și se prăbuși la pământ, tușind și scuipând tot ce-avea în stomac. Nu mai aveau cum să-l ajute pe Jack. Nu mai era absolut nimic de făcut. Dar el era încă *viu.* Chiar dacă-i era rușine, Thomas se bucură că nu-l auzea țipând. Nu știa dacă ar fi suportat să-l mai privească nici măcar o dată.

Apoi cineva îl apucă, ridicându-l în picioare. Minho. Îi spuse ceva și Thomas se concentră îndeajuns ca să-i citească pe buze.

— Trebuie să plecăm. N-avem ce face.

„Jack”, se gândi el. „O, Doamne, Jack!”

Împleticindu-se, simțindu-și mușchii stomacului încordați după ce vomitase brusc, cu urechile țiuindu-i dureros și copleșit de vederea lui Jack sfârtecat de trăsnet, Thomas o luă la fugă în urma lui Minho. Văzu niște umbre gârbovite la stânga și la dreapta lui – alți Poienari, dar numai câțiva. Era prea întuneric ca să vadă departe, iar fulgerele veneau și dispăreau prea rapid ca să dezvăluie mult. Doar praf, deșeuri și silueta clădirii, atârnând acum aproape deasupra lor. Pierduseră orice speranță de-a se mai organiza sau grupa. Fiecare Poienar era pe cont propriu – trebuiau doar să spere că aveau să ajungă toți.

Vânt. Explozii de lumină. Din nou vânt. Praf sufocant. Vânt. Țârâituri în urechi și durere. Și iar vânt. Thomas alergă în continuare, fără să-și ia ochii de la Minho, care fugea cu doar câțiva pași înaintea lui. Nu simțea nimic pentru Jack. Nu-i păsa dacă avea să rămână surd pentru totdeauna. Nu-i mai păsa de ceilalți. Haosul din jurul lui părea să-i șteargă orice urmă de umanitate, să-l transforme într-un animal. Nu voia decât să supraviețuiască, să ajungă la clădirea aia, să intre în ea. *Să trăiască.* Să mai câștige o zi.

O lumină albă orbitoare țâșni chiar în fața lui, aruncându-l din nou în aer, în spate. Țipă, încercând să se împotrivească suflului – explozia avusese loc chiar acolo unde alerga Minho. Minho! Thomas ateriză cu o bufnitură bruscă și i se păru că toate încheieturile i se dislocă și apoi îi revin imediat la loc, cu un pocnet. Nețibând seama de durere, se ridică și o zbughi înainte, văzând în fața ochilor lui doar întuneric și imagini tulburi, remanente, amibe de lumină purpurie. Apoi flăcări.

Într-o secundă, Thomas își dădu seama ce se întâmplase. Frânghii de foc dansând fermecate, lujeri aprinși suflați de vânt spre dreapta. Apoi totul se prăbuși la pământ, într-o grămăjoară de flăcări zvârcolindu-se. Thomas se apropie și înțelese.

Era Minho. Hainele îi luaseră foc.

Scoțând un urlet ascuțit care-i străpunse capul cu ace dureroase, Thomas căzu lângă prietenul lui. Râcâi pământul – din fericire fărâmicios datorită exploziei de electricitate – și-l aruncă peste Minho cu ambele mâini, săpând frenetic. Țintea spre flăcările cele mai strălucitoare, în timp ce Minho se rostogolea în toate părțile, lovindu-se cu brațele peste partea de sus a corpului.

În doar câteva secunde reușiră să stingă focul, în urma căruia Minho rămase cu hainele arse și cu o mulțime de răni deschise. Thomas se bucură că nu putea auzi bocetele de agonie pe care părea să le scoată șeful lor. Știa că nu aveau timp să se oprească, așa că îl apucă de umeri și-l trase în picioare.

— Haide! țipă el, deși cuvintele nu părură decât niște zvâcnete surde în mintea lui.

Minho tuși, se zgârci din nou, dar apoi dădu din cap și își puse un braț pe după gâtul lui Thomas. O luară împreună, cât putură de repede, înspre clădire. Thomas ducea mai tot greul.

Peste tot în jur, trăsnetele continuau să cadă ca niște săgeți de foc alb. Thomas simțea impactul tăcut al exploziilor scuturându-i creierii, zgâlțâindu-i oasele. Fulgere de lumină peste tot. Dincolo de clădirea spre care mergeau împleticindu-se apărură și mai multe focuri. De două sau trei ori văzuse trăsnete lovind direct partea de sus a construcției, stârnind o ploaie de cărămizi și sticlă care se prăbuși pe străzi.

Întunericul începu să capete o altă nuanță, mai degrabă cenușie decât maronie, și Thomas își dădu seama că norii de furtună trebuie să se fi îngroșat foarte tare, coborând, împingând praful și ceața din calea lor. Vântul se mai potoli puțin, dar fulgerele păreau mai puternice ca niciodată.

În stânga și dreapta lui îi văzu pe Poienari. Toți se îndreptau în aceeași direcție. Păreau mai puțini, dar Thomas încă nu vedea destul de bine ca să fie sigur. Îi zări însă pe Newt, apoi pe Tigaie și pe Aris. Toți arătau la fel de îngroziți ca și el, toți alergau cu privirea ațintită asupra destinației, aflată acum nu foarte departe.

Minho se împiedică și căzu, alunecând din strânsoarea lui Thomas. Thomas se opri, se răsuci, îl trase înapoi pe picioare și îi puse din nou brațul peste umărul lui. Prinzându-l de trunchi cu ambele brațe, mai mult îl cără decât îl trase după el. Un arc orbitor luminos le trecu chiar pe deasupra capetelor, izbind pământul în spatele lor. Thomas nu se uită, merse mai departe. Un Poienar căzu la stânga lui. Nu-și dădu seama cine era, nu auzi țipătul care sigur răsunase. Un altul căzu în dreapta lui, apoi se ridică din nou. Un trăsnet chiar în fața lor, spre dreapta. Un altul la stânga. Un al treilea drept înainte. Thomas trebui să se oprească, clipind cu înverșunare până-și recăpătă vederea. Se urni din nou, trăgându-l și pe Minho după el. Și apoi ajunseră.

Prima clădire din oraș.

În întunericul apăsător al furtunii, construcția părea în întregime gri. Blocuri de piatră masive, un arc de cărămizi mai mici, ferestre pe jumătate sparte. Aris ajunse primul la ușă, dar nu se mai chinui s-o deschidă. Fusese făcută din sticlă, care oricum dispăruse aproape complet, așa că sparse cu grijă cioburile cu cotul. Le făcu semn câtorva Poienari să intre, după care intră și el și fu înghițit de întuneric.

Thomas ajunse odată cu Newt, căruia îi făcu semn, cerând ajutor. Newt îl apucă pe Minho împreună cu un alt băiat, târându-l cu grijă cu spatele peste pragul ușii deschise. Picioarele șefului se loviră de glaf când fu tras înăuntru.

Apoi Thomas, încă uluit de forța incredibilă a trăsnetelor, își urmă prietenii, intrând după ei în întuneric.

Se răsuci exact când afară începu să plouă, de parcă furtuna se hotărâse în sfârșit să plângă de rușine pentru ce le făcuse.

CAPITOLUL 25

Ploaia cădea în torente, ca și când Dumnezeu ar fi supt tot oceanul și-l scuipa acum furios peste ei.

Thomas rămase exact în același loc timp de cel puțin două ore, privind ploaia. Se ghemui lângă perete, extenuat și cu tot trupul dureros, încercând să-și convingă auzul să-i revină. Păru să reușească – ceea ce la început fusese o zvâcnire mută își diminuă treptat presiunea și țiuitul dispăru. Când tuși, lui Thomas i se păru că simte mai mult decât o simplă vibrație. *Auzi* ceva. Iar în depărtare, parcă rupt dintr-un vis, distingea ropotul constant al ploii. Poate că totuși n-avea să surzească.

Lumina gri mohorâtă care se revărsa prin ferestre nu prea alunga întunericul rece din clădire. Ceilalți Poienari erau împrăștiați prin încăpere, șezând cocoșați sau zăcând pe-o parte. Minho se ghemuise la picioarele lui Thomas, abia suflând. Părea că fiecare mișcare îi stârnește valuri de durere încinsă care-i activau toți nervii. Newt era și el acolo, pe-aproape, Tigaie la fel. Dar nimeni nu încerca să vorbească sau să organizeze lucrurile. Nimeni nu-i numărase pe Poienari și nu încercase să-și dea seama cine lipsea. Toți stăteau în șezut sau întinși, la fel de nemișcați ca Thomas, întrebându-se probabil același lucru ca și el – ce lume bolnavă ar fi putut crea o asemenea furtună?

Duruitul ușor al ploii se înteți, până când Thomas nu se mai îndoi – îl auzea într-adevăr. În pofida a tot ce se întâmplase, sunetul îl liniști și, în cele din urmă, adormi.

•

Când se trezi, își simți trupul atât de țeapăn, încât avu impresia că în vene și mușchi i se uscase lipici, dar urechile și capul îi funcționau din nou complet. Auzi respirațiile grele ale Poienarilor care dormeau, gemetele și scâncetele lui Minho, potopul de apă care se revărsa peste trotuarul de afară.

Dar era întuneric. Absolut. La un moment dat se înnoptase.

Alungând disconfortul, lăsând oboseala să pună stăpânire pe el, Thomas se mișcă în loc până ajunse să stea întins, cu capul proptit pe piciorul cuiva. După care adormi din nou.

•

Două lucruri îl treziră de tot: strălucirea răsăritului de soare și un val brusc de tăcere. Furtuna trecuse, și el dormise toată noaptea. Dar, înainte să simtă înțepeneala și durerea la care se aștepta, simți ceva mult mai copleșitor.

Îi era foame.

Lumina se revărsa prin ferestrele sparte, căzând în picățele pe podeaua din jur. Își ridică privirea și văzu o clădire în paragină, cu găuri masive prin podeaua fiecărui etaj, până la acoperiș, aflat la câteva zeci de niveluri înălțime. Părea că singurul lucru care n-o lăsa să se prăbușească era infrastructura de oțel. Nu-și putea imagina ce anume provocase toate astea. Dar deasupra lor se zăreau pete intens albastre, priveliște care i se păruse imposibilă ultima dată când fusese afară. Indiferent cât de înspăimântătoare fusese furtuna și cât de ciudată trebuia să fie clima de pe pământ pentru a provoca așa ceva, părea într-adevăr că, pe moment, lucrurile se liniștiseră.

Thomas simți junghiuri de durere în burtă. Stomacul îi chiorăia, tânjind după mâncare. Privi în jur și văzu că majoritatea Poienarilor încă dormeau, dar că Newt stătea sprijinit de perete, holbându-se trist la o pată albă din mijlocul camerei.

— Ești bine? întrebă Thomas. Până și maxilarul părea să-i fi înțepenit.

Newt întoarse încet spre el o privire distantă, apoi păru să-și revină din gânduri și să-și îndrepte atenția asupra lui Thomas.

— Bine? Da, bănuiesc că sunt bine. La naiba, suntem în viață – cred că asta-i tot ce mai contează. În voce i se simțea o amărăciune copleșitoare.

— Uneori mă-ntreb, murmură Thomas.

— Ce anume?

— Dacă chiar contează faptul că sunt în viață. Dacă n-ar fi mult mai ușor să fiu mort.

— Te rog! Nu cred nici măcar o clipă că ai putea să gândești așa ceva.

Thomas își coborâse privirea când rostise afirmația aceea deprimantă, dar acum și-o ridică rapid auzind replica lui Newt. După care zâmbi – și se simți bine.

— Ai dreptate. Încercam doar să par la fel de necăjit ca tine. Aproape că reușea să se convingă că așa stătuseră lucrurile. Că *nu* credea că i-ar fi fost mult mai ușor mort.

Newt arătă obosit spre Minho.

— Ce naiba a pățit?

— I-au luat hainele foc de la un trăsnet. Nu-mi dau seama cum s-o fi putut întâmpla fără să-i prăjească și creierii. Dar cred c-am reușit să le stingem înainte să-l rănească prea rău.

— Înainte să-l rănească prea rău? Oare cum îți imaginezi tu că arată niște răni de-adevăratelea?

Thomas închise o secundă ochii și-și rezemă capul de perete.

— Hei, n-ai spus chiar tu – e în viață, corect? Și încă are haine pe el, ceea ce înseamnă că nu poate să se fi ars în *prea* multe locuri. O să se facă bine.

— Da, corect, răspunse Newt chicotind sarcastic. Adu-mi aminte să nu te angajez prea curând pe post de infirmier.

— Ahhhh! De data asta era Minho, care scoase un geamăt prelung. Deschise încet ochii, apoi îi miji spre Thomas. Ahh, frate! M-am defazat. M-am defazat rău de tot.

— Cât ești de rău? îl întrebă Newt.

În loc să răspundă, Minho se ridică ușor în capul oaselor, mârâind și tresărind la fiecare mișcare. Dar reuși până la urmă și-și încrucișă picioarele sub el. Hainele îi erau înnegrite și zdrențuite. Pe alocuri, pe unde se vedea pielea, îi apărură bășici roșii, crude, ca niște ochi extratereștri amenințători. Dar, chiar dacă Thomas nu era doctor și n-avea nici cea mai vagă idee despre astfel de lucruri, instinctul îi spunea că arsurile erau suportabile și aveau să se vindece destul de repede. Cea mai mare parte a feței lui Minho fusese cruțată și încă avea tot părul – așa murdar cum era.

— Nu poate fi prea rău dacă te poți ridica, spuse Thomas cu un zâmbet șiret.

— La naiba! îi răspunse Minho. Sunt tare ca piatra. Și dacă m-ar durea de două ori mai tare, și tot aș putea să-ți tăbăcesc fundu' ăla de călăreț.

Thomas ridică din umeri.

— Chiar îmi plac poneii. N-aș refuza să mănânc unul acum. Stomacul îi mârâi și chiorăi.

— Asta a fost cumva o glumă? spuse Minho. Thomas cap pătrat chiar a spus o glumă?

— Așa cred, răspunse Newt.

— Sunt un tip amuzant, spuse Thomas ridicând din umeri.

— O, da, ești! Dar era evident că Minho nu mai avea chef de flecărit. Își răsuci capul și-i privi pe ceilalți Poienari, majoritatea adormiți sau stând pur și simplu întinși, privind în gol. Câți?

Thomas îi numără. Unsprezece. După tot ce avuseseră de îndurat, mai rămăseseră unsprezece. Și asta cu tot cu puștiul cel nou, Aris. În Poiană fuseseră patruzeci sau cincizeci când ajunsese Thomas acolo, cu doar câteva săptămâni în urmă. Acum mai erau unsprezece.

Unsprezece.

Nu mai fu în stare să spună nimic cu voce tare când realiză semnificația acestui număr, și discuția relaxată pe care o purtase cu câteva clipe în urmă i se păru dintr-odată pură blasfemie. O mârșăvie.

„Cum am putut să fac parte din RĂU?” se gândi el. „Cum de-am putut să particip fie și în cea mai mică măsură la toate astea?” Știa c-ar fi trebuit să le dezvăluie celorlalți visele-amintiri, dar pur și simplu nu putea.

— Am mai rămas unsprezece, zise Newt în cele din urmă. Gata! Cineva o spusese.

— Deci au murit câți în furtună? Șase? Șapte? Minho părea complet detașat, de parcă ar fi numărat câte mere pierduseră când le zburaseră pachetele cu mâncare.

— Șapte, se răsti Newt, exprimându-și dezaprobarea față de atitudinea lui nepăsătoare. Apoi urmă pe un ton mai moale: Șapte. Dacă nu cumva o fi fugit careva spre altă clădire.

— Frate! spuse Minho. Cum o să ne luptăm cu cine știe ce ne-așteaptă în orașul ăsta cu doar unsprezece oameni? Ar putea fi sute de Defecți pe-aicea. Mii. Și nu știm la ce să ne-așteptăm de la ei!

Newt răsuflă adânc.

— Tu nu te poți gândi la altceva? Cum rămâne cu cei care-au murit, Minho? Jack lipsește. Și Winston – n-a avut nicio șansă de la bun început. Și – se uită în jur – nu-i văd nici pe Stan, nici pe Tim. Cu ei cum rămâne?

— Hei! Minho își ridică mâinile, cu palmele deschise spre Newt. Potolește-te, frate! Nu eu am cerut să fiu șef. Dacă vrei să plângi toată ziua pentru ce s-a întâmplat, n-ai decât! Dar un lider nu face asta. Un lider se gândește la ce urmează și ce-i de făcut mai departe.

— Da, atunci bănuiesc că de-aia ți-au dat ție postul ăsta, spuse Newt. Dar apoi pe chip îi apăru o expresie spășită. Mă rog! Pe bune, scuze! Doar că…

— Da, și mie îmi pare rău. Dar Minho își dădu ochii peste cap și Thomas speră din tot sufletul că Newt nu observase, căci își coborâse din nou privirea.

Din fericire, Aris veni lângă ei. Thomas voia să schimbe subiectul.

— Ați mai văzut așa furtună? întrebă puștiul cel nou.

Thomas clătină din cap, pentru că Aris se uita la el.

— Nu părea naturală. Chiar și dacă e să mă iau după amintirile mele deraiate, sunt sigur că asemenea chestii nu se întâmplă în mod normal.

— Dar vă amintiți ce ne-au spus Șobolanul și doamna aia din autobuz, zise Minho. Despre exploziile solare și cum planeta întreagă arde ca un iad. Asta ar da în mod normal clima peste cap suficient ca să provoace furtuni de-astea nebunești. Am impresia că suntem norocoși că n-a fost mai rău.

— Nu sunt chiar sigur că „norocos” e primul cuvânt care mi-ar veni în minte, spuse Aris.

— Ei, da, bine.

Newt arătă spre sticla spartă a ușii, prin care lumina soarelui răsărind se vedea deja la fel de albă și strălucitoare ca aceea cu care se obișnuiseră în primele lor zile prin Ținutul Pârjolit.

— Măcar s-a terminat. Ar fi bine să începem să ne gândim la ce facem mai departe.

— Vezi? spuse Minho. Ești la fel de nemilos ca mine. Și ai dreptate.

Thomas își aminti de Defecții de la ferestrele dormitorului lor. Niște coșmaruri vii, cărora singurul lucru care le lipsea ca să devină în mod oficial zombi era un certificat de deces.

— Da, mai bine să ne orientăm nițel înainte să apară nebunii ăia. Dar, pe bune, trebuie să mâncăm mai întâi. Trebuie să găsim mâncare. Ultimul cuvânt aproape că-l duru, atât de foame îi era.

— Mâncare?

Thomas inspiră scurt, surprins. Vocea venise de undeva de deasupra lor. Ridică și el privirea, ca toți ceilalți. Cineva îi privea dintre rămășițele celui de-al treilea etaj, un tânăr cu trăsături

hispanice. Avea o privire ușor sălbatică și Thomas își simți măruntaiele încordându-se.

— Cine ești? strigă Minho.

Apoi, spre uluirea lui Thomas, bărbatul sări prin gaura din tavane spre ei. În ultima clipă se făcu ghem și se rostogoli de trei ori, după care țâșni în sus și ateriză în picioare.

— Mă cheamă Jorge, spuse el, cu brațele întinse, de parcă s-ar fi așteptat la aplauze pentru acrobațiile făcute. Și sunt Defectul șef de-aici.

CAPITOLUL 26

O clipă, lui Thomas nu-i veni să creadă că tipul care picase între ei – la propriu – era real. Apăruse prea pe neașteptate, iar ceea ce spusese și modul cum vorbise erau ciudat de ridicole. Dar omul era acolo, fără îndoială. Și, chiar dacă nu părea la fel de nebun ca ceilalți pe care-i văzuseră, le mărturisise deja că era unul dintre ei.

— V-ați înghițit limba? întrebă Jorge, cu un zâmbet pe față care părea complet nelalocul lui în clădirea aia dărăpănată. Sau doar vă temeți de Defecți? Vă temeți c-o să vă trântim la pământ și-o să vă mâncăm ochii? Mmm, gustoși! Îmi place câte un ochi bun când rămânem fără provizii. Are gust de ouă prăjite cu gălbenușul puțin crud.

Minho fu cel care-i răspunse, ascunzând foarte bine faptul că avea dureri.

— Recunoști că ești un Defect? Că ești nebun de legat?

— Tocmai ne-a spus că-i place să mănânce ochi, zise Tigaie. Cred că asta-l califică drept nebun.

Jorge râse pe un ton categoric amenințător.

— Serios acum, prieteni! V-aș mânca ochii numai dacă ați fi deja morți. Bineînțeles, la nevoie aș putea să vă ajut să ajungeți în starea asta. Înțelegeți ce vreau să zic? Orice voioșie îi dispăru de pe față, înlocuită de o privire severă de avertizare. Ca și când i-ar fi provocat să-l înfrunte.

Nimeni nu vorbi preț de-o clipă îndelungată. Apoi Newt întrebă:

— Câți sunteți?

Jorge îi aruncă o privire tăioasă.

— Câți? Câți Defecți? Toți suntem Defecți aici, *hermano.*

— Nu la asta m-am referit și știi asta foarte bine! se răsti Newt.

Jorge începu să se plimbe prin cameră, călcând peste și pe lângă Poienari, examinându-i pe toți în timp ce vorbea.

— Aveți de aflat o grămadă de lucruri despre cum stau lucrurile în orașul ăsta. Despre Defecți și RĂU, despre guvern, despre cum ne-au abandonat aici să putrezim, să ne omorâm

unii pe alții, s-o luăm *razna* fără doar și poate. Despre diferitele etape ale Arșiței. Și că pentru voi e prea târziu și – o să luați sigur boala, dacă nu cumva o aveți deja.

Thomas îl urmărise pe Jorge cu privirea în timp ce acesta măsura încăperea cu pasul, rostind toate acele lucruri oribile. Arșița. Thomas credea că se obișnuise deja cu teama că s-ar putea să aibă boala, dar acum, că Defectul ăsta stătea chiar în fața lui, era mai speriat ca niciodată. Și simțea că nu-și poate stăpâni spaima cu nimic.

Jorge se opri lângă el și prietenii lui, aproape atingându-l cu piciorul pe Minho.

— Dar nu merge așa, *comprende*? Mai întâi vorbesc cei aflați în dezavantaj. Vreau să știu totul despre voi. De unde veniți, de ce sunteți aici, ce Dumnezeu urmăriți. Acum!

Minho chicoti pe un ton jos, amenințător.

— Noi suntem în dezavantaj? își roti capul batjocoritor. Dacă nu cumva trăsnetele alea mi-au prăjit retina, aș zice că noi suntem unsprezece și tu unul singur. Poate că *tu* ar trebui să începi să vorbești.

Thomas își dori sincer ca Minho să nu fi dat o asemenea replică. Era un răspuns prostesc și arogant, care ar fi putut foarte bine să-i trimită la moarte. În mod clar tipul nu era singur. Ascunși printre rămășițele dărăpănate ale etajelor superioare ale clădirii puteau fi o sută de Defecți, spionându-i, așteptându-i cu cine știe ce arme îngrozitoare. Sau, și mai rău, cu sălbăticia propriilor mâini, a dinților și a nebuniei lor.

Jorge îl privi vreme îndelungată pe Minho, cu o față inexpresivă.

— Nu cred că mi-ai spus așa ceva, nu? Te rog, nu pot să cred că mi-ai vorbit ca unei potăi. Ai zece secunde să-ți ceri scuze.

Minho îl privi pe Thomas cu un zâmbet afectat.

— Unu, spuse Jorge. Doi. Trei. Patru.

Thomas încercă să-l avertizeze pe Minho din priviri, dădu din cap. „Cere-ți scuze!”

— Cinci. Șase.

— Cere-ți scuze! îi strigă în cele din urmă Thomas cu voce tare.

— Șapte. Opt.

Vocea lui Jorge se auzea tot mai tare. Lui Thomas i se păru că vede mișcare undeva deasupra lor, niște umbre neclare. Poate

că și Minho le observase, pentru că orice urmă de aroganță îi dispăru de pe față.

— Nouă.

— Îmi pare rău, bombăni Minho, fără prea mult sentiment.

— Nu pari prea convins, spuse Jorge și îl lovi peste picior.

Thomas strânse pumnii când prietenul lui țipă de durere. Defectul îl nimerise probabil peste arsură.

— Spune-o de-adevăratelea, *hermano.*

Thomas își ridică privirea spre Jorge. Îl ura. În minte îi năvăliră tot felul de gânduri iraționale – îi venea să sară și să-l atace, să-l bată așa cum îl bătuse pe Gally după ce scăpaseră din Labirint.

Jorge își luă avânt și-l lovi încă o dată pe Minho cu piciorul, de două ori mai tare, în același loc.

— Spune-o *de-adevăratelea*! Urlă ultimul cuvânt cu o duritate care suna a nebunie.

Minho zbieră, apucându-se de rană cu amândouă mâinile.

— Îmi pare… rău, spuse el abia respirând, cu vocea strangulată de durere. Dar, imediat ce Jorge zâmbi și se relaxă, satisfăcut că-l umilise, Minho întinse fulgerător brațul și-l pocni în fluierul piciorului. Bărbatul sări pe celălalt picior, apoi căzu și se prăbuși la pământ, scoțând un țipăt de surpriză amestecată cu durere.

Apoi Minho sări asupra lui, răcnind un potop de obscenități pe care Thomas nu le mai auzise niciodată de la el. Își strânse coapsele și-l prinse pe Jorge între ele, apoi începu să-i care la pumni.

— Minho! strigă Thomas. Oprește-te! Se ridică în picioare, fără să-i mai pese de cât de țepene îi erau încheieturile și de cât de tare îl dureau mușchii. Privi rapid în sus în timp ce se îndrepta spre Minho, pregătit să-l dea jos de pe Jorge. Zări mișcare sus, în mai multe locuri. Apoi văzu oameni care se uitau la ei gata să sară. Pe marginea găurilor din tavane apărură frânghii.

Thomas se repezi la Minho și-l smulse de pe Jorge. Se prăbușiră amândoi la pământ. Thomas se răsuci rapid să-și apuce prietenul, își înfășură brațele în jurul pieptului acestuia și-l strânse. Minho se zbătea să scape.

— Sunt și alții sus! îi țipă Thomas în ureche. Încetează! Te vor omorî! Ne vor omorî pe toți!

Jorge se ridică împleticindu-se, ștergându-și încet o dâră subțire de sânge din colțul gurii. Expresia de pe fața lui fu de

ajuns pentru ca pumnalul spaimei să-l străpungă pe Thomas drept în inimă. Cine știe ce-avea de gând să facă Defectul!

— Așteaptă! strigă Thomas. Te rog, așteaptă!

Jorge îl privi drept în ochi chiar în clipa când pe podea mai aterizară câțiva Defecți. Unii săriră și se rostogoliră în aer ca Jorge, alții coborâră pe frânghii și aterizară în picioare. Se adunară rapid ca o haită în spatele conducătorului, vreo cincisprezece în total. Erau bărbați și femei și câțiva adolescenți, toți murdari și îmbrăcați în zdrențe, majoritatea slăbănogi și cu un aspect bolnăvicios.

Minho nu se mai zbătea, așa că Thomas slăbi în sfârșit strânsoarea. Se părea că avea la dispoziție doar câteva secunde înainte ca o situație desperată să se transforme într-un măcel. Își apăsă cu fermitate o mână pe spatele lui Minho și o ridică pe cealaltă spre Jorge, într-un gest de împăcare.

— Așteaptă, te rog! spuse Thomas, silindu-și inima și vocea să se liniștească. Nu vă folosește la nimic să ne... faceți rău.

— Nu ne folosește la nimic? spuse Defectul și scuipă un cocoloș de mâzgă roșie din gură. Mie o să-mi folosească foarte mult, îți garantez, *hermano,* adăugă el și-și strânse pumnii pe lângă corp.

Apoi înclină din cap, abia observabil. Imediat, Defecții din spatele lui scoaseră tot felul de obiecte teribile din adâncurile ascunse ale hainelor lor zdrențăroase. Cuțite, macete ruginite, țepușe negre provenite poate de la vreo cale ferată, cioburi de sticlă cu pete roșietice pe laturile tăioase ca lama. O fată, care nu putea să aibă mai mult de treisprezece ani, ținea în mână o lopată ciobită, al cărei căuș metalic se termina cu o muchie zimțată, ca dinții unui ferăstrău.

Thomas avu brusc convingerea absolută că pleda acum pentru viețile lor. Poienarii n-aveau cum să-i înfrângă pe oamenii aceștia. N-aveau nicio șansă. Defecții nu erau Dureroși, dar nici nu exista un cod magic care să-i oprească.

— Uite ce-i! spuse Thomas, ridicându-se încet și sperând ca Minho să nu fie atât de prost încât să încerce ceva. Suntem speciali. Nu suntem doar niște ciutani obișnuiți picați aici din senin. Suntem valoroși. Vii, nu morți.

Mânia de pe chipul lui Jorge se domoli aproape insesizabil. Poate era puțin curios. Dar nu spuse decât:

— Ce-i aia „ciutan”?

Thomas aproape – *aproape* – că râse. O reacție irațională care i se părea, într-un fel, potrivită cu situația.

— Eu și tu. Zece minute. Singuri. Atât îți cer. Ia câte arme vrei.

Jorge *chiar* râse auzindu-l – sau, mai degrabă, fornăi.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, puștiule, dar nu cred c-o să am nevoie de vreo armă. Se opri, și următoarele secunde părură să dureze o oră. Zece minute, spuse în cele din urmă. Voi rămâneți aici, aveți grijă de pușlamalele astea. La ordinul meu, începeți jocul morții! Întinse o mână, arătând spre un coridor întunecos care pornea din peretele opus al încăperii.

— Zece minute, repetă el.

Thomas încuviință. Pentru că Jorge nu se mișca, o luă el înainte spre locul întâlnirii și, poate, al celei mai importante discuții din viața lui.

Poate al *ultimei* discuții.

CAPITOLUL 27

Thomas îl simți pe Jorge în spatele lui când intră în coridorul întunecat. Îl izbi un miros putred de mucegai. Din tavan picura apă, stârnind niște ecouri sinistre care, din cine știe ce motiv teribil, îl făcură pe Thomas să se gândească la sânge.

— Mergi înainte! îi spuse Jorge din spate. E o cameră cu scaune la capătul coridorului. La cea mai mică mișcare împotriva mea mor toți.

Lui Thomas îi veni să se răsucească și să țipe la el, dar merse mai departe.

— Nu sunt idiot. Poți s-o lași baltă cu fițele astea de dur.

Defectul nu făcu decât să chicotească.

După câteva minute de mers în tăcere, Thomas se apropie în sfârșit de o ușă de lemn cu mâner rotund de argint. Se întinse și-o deschise fără ezitare, încercând să-i demonstreze lui Jorge că avea încă o brumă de demnitate. Totuși, odată intrați, nu știu ce să facă. Era întuneric beznă.

Îl simți pe Jorge trecând pe lângă el, apoi auzi un foșnet tare de material vâjâind prin aer. Camera fu năpădită de o lumină fierbinte, orbitoare, și Thomas trebui să-și protejeze ochii cu brațele. La început îi miji doar, după care își coborî în cele din urmă mâinile și putu să vadă bine. Își dădu seama că Defectul smulsese o bucată mare de pânză de la fereastră. O fereastră nespartă. Afară nu se vedeau decât soare și beton.

— Ia loc, îi spuse Jorge cu o voce mai puțin aspră decât se așteptase el să audă. Thomas speră deci că Defectul acceptase în cele din urmă faptul că noul vizitator avea să abordeze situația în mod calm și rațional. Și că poate ceva din discuția asta chiar avea să le fie de folos și actualilor locuitori ai clădirii în ruine. Bineînțeles, tipul era un Defect, așa că Thomas nu știa cum avea să reacționeze.

În cameră nu existau alte piese de mobilier în afară de două scaune de lemn mici și o masă între ele. Thomas îl trase pe cel mai aproape și se așeză. Jorge se așeză de cealaltă parte, după care se aplecă în față și-și puse coatele pe masă, împreunându-

și mâinile. Chipul îi era lipsit de expresie, privirea pironită asupra lui Thomas.

— Vorbește!

Thomas și-ar fi dorit un răgaz de o secundă ca să filtreze toate ideile care-i trecuseră prin minte în cealaltă cameră, dar știa că n-are timp pentru asta.

— Bine. Ezită. Spusese un cuvânt. Până acum nu era prea bine. Trase aer în piept. Uite ce-i, te-am auzit mai devreme vorbind despre RĂU. Noi îi cunoaștem bine pe tipii ăștia. Ar fi foarte interesant să auzim ce-aveți voi de spus despre ei.

Jorge nu se clinti. Expresia de pe chip îi rămase aceeași.

— Nu eu vorbesc acum, ci tu.

— Da, știu. Thomas își trase scaunul puțin mai aproape de masă. După care îl împinse mai în spate și-și puse un picior pe celălalt genunchi. Trebuia să se liniștească și să lase pur și simplu cuvintele să curgă. Păi, e cam greu, pentru că nu știu ce știți voi deja. Așa c-o să mă prefac că sunteți niște tâmpiți când vine vorba de asta.

— Te sfătuiesc să nu mai folosești vreodată cuvântul „tâmpit” în prezența mea.

Thomas trebui să se silească să înghită în sec. Gâtul i se încordă de frică.

— E doar o figură de stil.

— Continuă!

Thomas inspiră încă o dată.

— Am fost un grup de vreo cincizeci de băieți. Și… o fată. Simți o înțepătură de durere când spuse asta. Am mai rămas unsprezece. Nu cunosc toate detaliile, dar RĂU e un fel de organizație care ne face să trecem printr-o grămadă de chestii groaznice din nu știu ce motiv. Am început într-un loc numit Poiana, într-un labirint de piatră, înconjurați de niște creaturi numite Durerosi.

Așteptă, cercetând fața lui Jorge ca să observe vreo reacție la potopul acela de informații ciudate. Dar Defectul nu dădu niciun semn de confuzie sau de recunoaștere. Absolut nimic.

Așa că Thomas îi spuse totul. Cum ajunsese în Labirint, cum scăpaseră, cum crezuseră că erau în siguranță, cum totul se dovedise a fi doar o altă fază a planului organizației RĂU. Îi povesti despre Șobolan și despre misiunea pe care le-o dăduse: să supraviețuiască suficient ca să străbată o sută șaizeci și unu

de kilometri spre nord, spre un loc pe care îl numise „refugiul”. Îi spuse cum trecuseră prin tunelul lung, cum fuseseră atacați de sferele de argint zburătoare, cum străbătuseră primii kilometri ai călătoriei.

Îi povesti totul. Și, cu cât vorbea mai mult, cu atât i se părea mai nebunesc faptul că împărtășea toate astea cuiva. Dar continuă să vorbească, pentru că nu știa ce altceva ar fi putut să facă. O făcu sperând că RĂU era și inamicul Defecților, nu doar al lor.

Nu o menționă totuși pe Teresa – fu singurul lucru pe care-l omise.

— Așa că mai mult ca sigur suntem speciali, spuse Thomas, încercând să ajungă la o concluzie. Nu se poate să facă toate astea doar din răutate. Ce logică ar avea?

— Apropo de logică, îi răspunse Jorge, vorbind pentru prima dată în ultimele zece minute, căci timpul alocat lui Thomas se sfârșise deja. Voi ce propuneți?

Thomas așteptă. Ăsta era momentul. Singura lui șansă.

— Deci? insistă Jorge.

Thomas riscă.

— Dacă… ne ajutați… dacă veniți cu noi – măcar o parte dintre voi – și ne ajutați să ajungem la refugiu…

— Da?

— Atunci poate că veți fi și voi în siguranță… Asta plănuise Thomas de la bun început, la asta voise să ajungă, la speranța pe care le-o dăduse Șobolanul. Ne-au spus că avem Arșița. Și că, dacă ajungem la refugiu, vom fi vindecați. Ne-au spus că au un tratament. Dacă ne ajutați să ajungem acolo, poate vi-l dau și vouă. Thomas se opri din vorbit și se uită serios la Jorge.

La această ultimă observație, ceva se schimbase – aproape insesizabil – pe fața Defectului, și Thomas știu că învinsese. Fusese doar o privire trecătoare, dar fără îndoială plină de *speranță,* înlocuită rapid cu o indiferență completă.

Însă Thomas era sigur că o văzuse.

— Un tratament, repetă Defectul.

— Un tratament. Thomas era hotărât să spună cât mai puține de-acum încolo – făcuse deja tot ce-i stătuse în puteri.

Jorge se lăsă pe spătarul scaunului, al cărui lemn scârțâi parcă gata să se rupă, și-și încrucișă brațele. Își coborî sprâncenele, părând să se gândească.

— Cum te cheamă?

Thomas fu surprins de întrebare. De fapt, era sigur că-i spusese deja. Sau cel puțin i se părea că trebuia să-i fi spus la un moment dat. Dar, la o adică, conversația asta nu prea semăna cu genul obișnuit de discuții în cursul căreia faci cunoștință cu cineva.

— Cum *te cheamă*? repetă Jorge. Presupun că știi cum te cheamă, *hermano.*

— A, da! Scuze. Thomas.

O altă străfulgerare pe fața lui Jorge – de data asta ceva care aducea a… recunoaștere. Și a surpriză.

— Thomas, ai? Ți se spune Tommy? Poate Tom?

Ultima variantă îl atinse dureros pe Thomas, făcându-l să se gândească la visul cu Teresa.

— Nu, spuse el, probabil puțin prea repede. Doar… Thomas.

— Bine, Thomas. Să te-ntreb ceva. Ai vreo idee în creierul ăla de papă-lapte al tău ce le face Arșița oamenilor? Ți se pare c-aș avea vreo boală hidoasă?

Lui Thomas asta i se păru o întrebare la care nu puteai răspunde fără s-o încasezi, dar alese varianta cea mai sigură.

— Nu.

— Nu? La ambele întrebări?

— Da. Adică, nu. Adică… da, răspunsul la ambele întrebări e nu.

Jorge zâmbi – un zvâcnet scurt în colțul drept al gurii – și Thomas se gândi că probabil Defectul savura fiecare moment al conversației.

— Arșița acționează în etape, *muchacho.* Fiecare ființă din orașul ăsta o are și nu mă miră să aflu că și tu și pămpălăii ăia de prieteni ai tăi v-ați molipsit. Cei ca mine suntem la început, Defecți doar cu numele. Eu am luat-o cu doar câteva săptămâni în urmă, am ieșit pozitiv la punctul de verificare din zona de carantină – guvernul face pe dracu' în patru ca să-i separe pe cei bolnavi de cei sănătoși, dar degeaba. Viața mi s-a dus pe apa sâmbetei. Am fost trimis aici. M-am luptat să capturez clădirea asta, împreună cu alți câțiva novici.

La auzul acestui cuvânt, respirația i se opri lui Thomas în gât, ca un fir de praf. Îi stârnea prea multe amintiri din Poiană.

— Prietenii mei de-afară, ăia înarmați, sunt în aceeași oală ca mine. Dar ia duceți-vă și faceți o plimbărică prin oraș și-o să

vedeți ce se întâmplă cu timpul. O să vedeți etapele, cum e să fi trecut de Ultimul Prag, deși s-ar putea să nu supraviețuiți suficient ca să vă mai amintiți de toate astea. Și nici măcar n-avem substanța de amorțire aici. Extazul. Nimic.

— Cine v-a trimis aici? întrebă Thomas, lăsând pe mai târziu curiozitatea în legătură cu substanța de amorțire.

— RĂU – ca și pe voi. Doar că noi nu suntem *speciali* cum spui că sunteți voi. RĂU a fost înființat de guvernele care au supraviețuit, ca să lupte cu boala, și pretinde că orașul ăsta are ceva de-a face cu asta. Mai mult nu știu.

Thomas se simți surprins și buimăcit în același timp, apoi nerăbdător să afle niște răspunsuri.

— Cine *e* RĂU? *Ce* e RĂU?

Jorge părea la fel de nedumerit ca și el.

— Ți-am zis tot ce știu. Oricum, de ce mă întrebi toate astea? Credeam că ideea principală e că sunteți speciali pentru ei, că ei se află în spatele poveștii pe care mi-ai spus-o.

— Uite ce-i, tot ce ți-am relatat e adevărul gol-goluț. Ni s-au promis niște lucruri, dar încă nu știm multe despre ei. Nu ne dau detalii. Ca și cum ne-ar testa să vadă dacă reușim să supraviețuim prin toată nebunia asta chiar dacă nu știm cum stau lucrurile de fapt.

— Și ce vă face să credeți că au un tratament?

Thomas trebui să se lupte cu sine însuși ca să-și păstreze vocea calmă și egală, să se gândească la ce le spusese Șobolanul.

— Tipul în costum alb despre care ți-am spus. Ne-a spus că de-aia trebuie să ajungem la refugiu.

— Hm, zise Jorge – unul dintre sunetele acelea care sună a „da”, dar înseamnă exact opusul. Și ce vă face să credeți c-or să se țină de cuvânt și-or să vă dea tratamentul?

Thomas trebuia să-și păstreze calmul.

— Evident că n-avem de unde să știu asta. Dar de ce să nu încercăm? Dacă ne ajuți să ajungem acolo, ai o șansă, oricât de mică. Dacă ne omori, n-ai niciuna. Doar un Defect complet deraiat ar alege a doua variantă.

Jorge îi aruncă din nou zâmbetul acela condescendent, după care râse scurt.

— Ai ceva aparte, Thomas. Cu câteva minute în urmă voiam să-i scot ochii prietenului tău și-apoi să mă ocup și de voi. Dar al naibii să fiu de nu m-ai convins pe jumătate.

Thomas ridică din umeri, încercând să-și păstreze calmul.

— Nu-mi pasă decât să mai supraviețuiesc o zi. Vreau doar să trec de orașul ăsta, și abia atunci o să-mi fac griji pentru ce urmează. Și să-ți mai spun ceva. Thomas se căzni să pară mai dur decât se simțea de fapt.

Jorge ridică din sprâncene.

— Ce anume?

— Dacă a-ți scoate *ție* ochii m-ar ajuta să apuc ziua de mâine, aș face-o chiar acum. Dar am nevoie de tine. Toți avem.

În timp ce vorbea, Thomas se întrebă dacă într-adevăr ar fi putut să facă așa ceva.

Dar stratagema lui funcționă.

Defectul îl privi lung, după care întinse o mână peste masă.

— Batem palma, *hermano*! Din mai multe motive.

Thomas dădu mâna cu el. Era foarte ușurat, însă trebui să facă tot posibilul să nu se observe.

Dar apoi Jorge îi strică toată bucuria.

— Am o singură condiție. Puștiul ăla cretin care m-a cotonogit? Cred că te-am auzit spunându-i Minho?

— Da? întrebă Thomas slab, inima bătându-i din nou nebunește.

— Moare.

CAPITOLUL 28

— Nu.

Thomas își adună toate resturile de hotărâre și fermitate pe care le mai avea.

— Nu? repetă Jorge surprins. Îți ofer șansa să treci de un oraș plin de Defecți diabolici gata să te mănânce de viu și tu spui „nu”? La singura mea cerere neînsemnată? Să știi că nu sunt prea fericit.

— N-ar fi un lucru inteligent, spuse Thomas. Nu știa cum de reușește să-și păstreze calmul sau de unde avea toată îndrăzneala necesară. Dar ceva îi spunea că aceasta era singura cale de supraviețuire cu Defectul din fața lui.

Jorge se aplecă și își puse coatele pe masă. Dar de data aceasta nu-și împreună mâinile, ci își strânse pumnii. Încheieturile îi pocniră.

— Ți-ai propus cumva să mă scoți din țâțâni până-ți tai arterele rând pe rând?

— Ai văzut ce ți-a făcut, contracară Thomas. Știi c-a fost nevoie de tupeu pentru asta. Dacă-l omori, pierzi toate calitățile folositoare nouă pe care le are. E cel mai bun luptător din grupul nostru și nu se teme de nimic. O fi nebun, dar avem nevoie de el.

Thomas încerca să pară cât se poate de practic. De pragmatic. Dar, dacă mai era cineva pe lumea asta, în afară de Teresa, pe care să-l considere prietenul său, acesta era Minho. Și nu suporta gândul că l-ar putea pierde și pe el.

— Dar m-a *înfuriat,* spuse Jorge printre dinți, cu pumnii la fel de strânși în continuare. M-a făcut să par un fraier în fața oamenilor mei. Și asta nu e… acceptabil.

Thomas ridică din umeri de parcă nu i-ar fi păsat, de parcă asta ar fi fost o idee minoră și nesemnificativă.

— Atunci pedepsește-l. Fă-l și tu pe *el* să pară o fetiță. Dar nu ne e de niciun folos să-l omori. Cu cât avem mai mulți oameni care pot lupta, cu atât șansele noastre cresc. De fapt, *tu* trăiești aici. Chiar e nevoie să-ți spun toate astea?

În cele din urmă, *în cele din urmă,* Jorge slăbi strânsoarea care-i albise încheieturile degetelor. Apoi răsuflă, deși Thomas nici măcar nu-și dăduse seama că Defectul își ținuse respirația.

— Bun, spuse Jorge. Bine. Dar n-are nicio legătură cu jalnica ta încercare de-a mă convinge. O să-l cruț pentru că tocmai m-am hotărât cu privire la ceva. De fapt, din două motive. La unul dintre ele ar fi trebuit să te gândești și tu.

— Adică? Lui Thomas nu-i păsa dacă se vedea cât de ușurat era – efortul de a se ascunde îl extenua. În plus, acum era prea intrigat de ceea ce Jorge avea de spus.

— În primul rând, nu prea știți toate detaliile din spatele testului, sau experimentului, sau orice-o fi chestia asta prin care RĂU vă silește să treceți. Poate cu cât vă întoarceți mai mulți la refugiu, cu atât aveți șanse mai mari să obțineți tratamentul. Te-ai gândit vreodată că membrii Grupului B de care vorbeai sunt, probabil, adversarii voștri? Cred că cel mai bine pentru mine e să mă asigur că supraviețuiți toți unsprezece.

Thomas încuviință, dar nu spuse nimic. Nu voia să-și asume nici cel mai mic risc de-a strica victoria pe care o dobândise: Jorge îl credea în legătură cu Șobolanul și tratamentul.

— Și așa ajungem la al doilea motiv, continuă el. Chestia pe care tocmai am hotărât-o.

— Și anume? întrebă Thomas.

— N-o să-i iau pe toți Defecții cu mine. Cu *noi.*

— Cum? De ce? Credeam că tocmai asta era ideea: că ne puteți ajuta să traversăm cu bine orașul.

Jorge clătină cu înverșunare din cap, lăsându-se înapoi în scaun, într-o poziție mult mai puțin amenințătoare, cu brațele încrucișate peste piept.

— Nu. Dacă e să facem așa ceva, e mult mai bine să ne furișăm decât să luptăm. Noi de când am ajuns aici nu facem decât să ne strecurăm prin orașul ăsta împuțit și cred că avem mult mai multe șanse să îl traversăm – și să facem rost de mâncare și de provizii – dacă ne folosim de ceea ce-am învățat. Dacă mergem în vârful picioarelor pe lângă Defecții duși demult cu pluta, în loc să ne croim drum printre ei ca niște războinici pe cai albi.

— Ești greu de înțeles, spuse Thomas. Nu vreau să fiu nepoliticos, dar mi se pare că exact asta vreți: să faceți pe

războinicii. Dacă mă iau după hainele voastre și după toate chestiile alea ascuțite.

Urmă un moment lung de tăcere, și Thomas tocmai începea să creadă că făcuse o greșeală, când Jorge izbucni în râs.

— O, *muchacho,* ești un găgăuță, dar îmi placi. Nu știu de ce, dar așa-i. Altminteri te-aș fi omorât de trei ori până acum.

— Poți să faci așa ceva? întrebă Thomas.

— Ce?

— Să omori pe cineva de trei ori?

— Aș găsi eu o modalitate.

— Atunci voi încerca să fiu mai drăguț.

Jorge plesni cu palma în masă și se ridică.

— Bine. Uite cum facem. Trebuie să vă ducem pe toți unșpe la refugiul vostru. Pentru asta, o să mai iau o singură persoană cu mine – o cheamă Brenda și-i un geniu. Avem nevoie de mintea ei. Iar dacă ajungem cu bine și se dovedește că nu ne-așteaptă niciun tratament, atunci cred că nu trebuie să-ți mai spun care vor fi consecințele.

— Pe bune acum! replică Thomas sarcastic. Credeam că suntem deja prieteni.

— Psst! Nu suntem prieteni, *hermano.* Suntem parteneri. Vă duc la RĂU. Îmi faceți rost de tratament. Asta-i înțelegerea, altfel o să moară multă lume.

Thomas se ridică și el, hârjâind cu scaunul pe podea.

— Am convenit deja asta, nu?

— Da, da, am convenit. Acum ascultă-mă: să nu îndrăznești să scoți un sunet când ieșim. O să fie… dificil să scăpăm de ceilalți Defecți.

— Care-i planul?

Jorge se gândi un minut, fără să-și mute privirea de la Thomas. După care rupse tăcerea.

— Ține-ți pliscul și lasă-mă să-mi văd de treabă. O porni spre ușa care dădea în hol, dar se opri imediat. A, și nu cred că lui *compadre* al tău, Minho, o să-i placă prea mult.

•

În timp ce străbăteau coridorul la întoarcere, Thomas își dădu seama că-i era cumplit de foame. Crampele din stomac i se răspândiseră în tot corpul, de parcă organele interne și mușchii începeau să i se consume reciproc.

— Bun, ascultați toți! spuse Jorge când intrară din nou în încăperea mare dărăpănată. Eu și mutră-de-pasăre am luat o hotărâre.

„Mutră-de-pasăre?” se gândi Thomas.

Defecții rămaseră în continuare în alertă, strângând bine în mâini armele răuvoitoare, încruntându-se la Poienarii care stăteau toți pe margini, cu spatele la perete. Lumina strălucea prin ferestrele sparte și prin găurile de deasupra lor.

Jorge se opri în mijlocul camerei și se întoarse încet, ca să le vorbească tuturor. Lui Thomas i se păru că arăta ridicol – de parcă și-ar fi dat prea mult silința.

— Mai întâi trebuie să le dăm oamenilor ăstora de mâncare. Știu că pare o nebunie să ne împărțim haleala greu câștigată cu niște străini, dar cred că ei ne-ar putea ajuta. Dați-le fasole cu carne de porc – oricum m-am săturat de scârmâzul ăla. Unul dintre Defecți chicoti, un puști slăbănog care privea în toate părțile. Apoi, dat fiind că sunt un gentleman și-un sfânt, am hotărât să nu-l omor pe papagalul care m-a atacat.

Thomas auzi câteva mârâituri dezamăgite și se întrebă cât de razna o luaseră totuși unii dintre ei din cauza Arșiței. O fată însă, o adolescentă frumușică, cu părul lung surprinzător de curat, își roti ochii în orbite și clătină din cap de parcă zgomotele i s-ar fi părut prostești. Thomas spera ca ea să fie Brenda, fata pe care o menționase Jorge.

Jorge arătă spre Minho care, deloc surprinzător pentru Thomas, zâmbea și le făcea cu mâna celor din grup.

— Ești fericit, nu-i așa? mârâi Jorge. E bine de știut. Înseamnă c-o să primești bine veștile.

— Ce vești? întrebă imediat Minho.

Thomas se uită la Jorge, întrebându-se ce-avea să-i iasă pe gură.

Șeful Defecților spuse prozaic:

— După ce vă hrănim, vagabonzilor, ca să nu ne muriți de foame, o să-ți primești pedeapsa pentru că m-ai atacat.

— O, da? Dacă Minho era cumva speriat, nu lăsa să se vadă. Și care ar fi pedeapsa aia?

Jorge îl pironi pur și simplu cu privirea – cu o față lipsită de expresie.

— M-ai pocnit cu ambii pumni. Așa c-o să-ți tăiem câte un deget de la fiecare mână.

CAPITOLUL 29

Thomas nu înțelegea deloc cum avea să-i ajute să scape de ceilalți Defecți faptul că Jorge amenința să-i taie degetele lui Minho. Și în mod cert nu era atât de prost încât să aibă încredere în Jorge după o singură discuție scurtă. Intră în panică – îi era teamă că lucrurile aveau să iasă până la urmă foarte, foarte prost.

Dar apoi Jorge îl privi, chiar în timp ce tovarășii lui Defecți începură să strige și să huiduiască, și Thomas văzu ceva în ochii lui. Ceva care-l liniști.

Minho, pe de altă parte, reacționă complet diferit. Se ridicase când Jorge îi spusese ce pedeapsă avea să primească și s-ar fi năpustit asupra lui dacă adolescenta aceea drăguță n-ar fi venit dintr-un pas chiar lângă el și nu i-ar fi pus un cuțit sub bărbie. Pe gâtul lui Minho se ivi un strop de sânge, roșu aprins în lumina care se revărsa prin ușile distruse. Nu putea nici măcar să vorbească fără să riște o rană gravă.

— Iată planul, spuse Jorge calm. Eu și Brenda îi ducem pe paraziții ăștia la ascunzătoare și le dăm să mănânce. După care ne întâlnim toți pe Turn, să zicem într-o oră. Se uită la ceas. Să fie fix la prânz. V-aducem și vouă prânzul.

— De ce doar tu și Brenda? întrebă cineva. La început Thomas nu-și dădu seama cine, apoi văzu – era probabil bărbatul cel mai în vârstă din încăpere. Dacă vă atacă? Ei sunt unșpe și voi – doi.

Jorge miji ochii cu o privire zeflemitoare.

— Mersi pentru lecția de matematică, Barkley. Data viitoare când uit câte degete am la picioare, o să mă asigur că le numărăm împreună. Momentan, tacă-ți fleanca și du-i pe toți pe Turn! Dacă șmecherii ăștia încearcă ceva, Brenda îl taie pe domnul Minho în bucățele mici, în timp ce eu îi omor în bătaie pe ceilalți. Abia se mai țin pe picioare la cât sunt de debili. Și acum, *valea*!

Thomas se simți ușurat. După ce se despărțeau de ceilalți, era sigur că Jorge voia s-o rupă la fugă. Doar n-avea de gând să meargă până la capăt cu pedeapsa.

Barkley era în vârstă, dar părea un tip dur. Pe sub mânecile cămășii i se vedeau mușchii încordați. Într-o mână ținea un pumnal urât, iar în cealaltă un ciocan enorm.

— Bine, spuse el după ce se măsură cu Jorge din priviri o vreme. Dar să știi că, dacă te-atacă și-ți iau gâtul, ne descurcăm și fără tine.

— Mersi pentru gândurile bune, *hermano*! Acum ștergeți-o, altfel o să ne distrăm de două ori mai tare pe Turn.

Barkley râse ca și cum ar fi vrut să-și mai salveze din demnitate, după care o luă pe același coridor pe care merseseră mai devreme Thomas și Jorge. Își flutură brațul cu un gest care spunea „urmați-mă” și, în scurt timp, toți Defecții își târșâiau picioarele după el, cu excepția lui Jorge și a fetei celei drăguțe cu păr lung șaten. Aceasta ținea în continuare cuțitul la gâtul lui Minho, dar vestea bună era că ea trebuia să fie Brenda.

Când grupul ieși din încăpere, Jorge îl privi aproape ușurat pe Thomas, după care dădu subtil din cap, de parcă ceilalți încă l-ar fi putut auzi.

Thomas o surprinse pe Brenda mișcându-se. O văzu luând cuțitul de la gâtul lui Minho, făcând un pas în spate și frecând absentă urma de sânge de pantaloni.

— Să știi că te-aș fi omorât pe bune, spuse ea cu o voce ușor hârâită, aproape răgușită. Dacă te mai apropii vreodată de Jorge, îți tai beregata!

Minho își șterse rana cu degetul mare, apoi privi pata purpurie.

— Uau, ce lamă! Parcă îmi placi și mai mult.

Newt și Tigaie gemură în același timp.

— Se pare că nu sunt singura Defectă pe-aici, răspunse Brenda. Tu ești și mai dus ca mine.

— Niciunul dintre noi n-a înnebunit încă, adăugă Jorge, ducându-se lângă ea. Dar nu va mai dura mult. Haideți! Trebuie să ajungem la ascunzătoare și să vă dăm ceva de mâncare. Păreți toți niște zombi înfometați.

Lui Minho nu-i prea plăcu ideea.

— Chiar crezi c-o să merg ca un cățeluș în urma voastră să-mi dați voi să mănânc, psihopaților, și pe urmă să vă las naibii să-mi tăiați degetele?

— Taci din gură odată! se răsti Thomas la el, încercând să-i comunice altceva din priviri. Hai să mâncăm! Mult îmi pasă mie ce se întâmplă dup-aia cu degetele tale!

Minho miji ochii, nedumerit, dar păru să se prindă că era ceva la mijloc.

— În fine, nu mai contează. Să mergem!

Brenda se vârî pe neașteptate în fața lui Thomas, la doar câțiva centimetri de el. Avea pupilele atât de închise la culoare, că albul ochilor părea să-i strălucească.

— Tu ești șeful?

Thomas dădu din cap.

— Nu eu, tipul pe care tocmai l-ai ciupit cu cuțitul.

Brenda îl privi pe Minho, apoi din nou pe Thomas și rânji.

— Ce prostie! Știu că nu mai sunt chiar întreagă la minte, dar eu te-aș fi ales pe tine. Tu pari genul.

— Hm, mersi! Thomas se simți brusc jenat, după care-și aminti de tatuajul lui Minho. Apoi și-l aminti pe-al lui, faptul că urma să fie ucis. Se căzni să găsească un răspuns care să-i mascheze schimbarea bruscă de dispoziție. Ăă, și eu te-aș fi ales pe tine în locul lui Jorge.

Fata se aplecă și-l sărută pe obraz.

— Ești un dulce. Sper sincer să nu trebuiască să te omorâm – cel puțin pe tine.

— Gata! Jorge le făcea deja semn tuturor spre ușile sparte. Ajunge cu drăgălășeniile! Brenda, avem multe de vorbit după ce ajungem la ascunzătoare. Haide, să mergem!

Brenda nu-și luă ochii de la Thomas. El simțea încă fiorul care-i străbătuse tot corpul când ea îl atinsese cu buzele.

— Îmi placi, spuse ea.

Thomas înghiți în sec, fără să găsească vreo replică potrivită. Brenda își atinse colțul gurii cu limba și rânji, după care se întoarse în sfârșit cu spatele la el și se îndreptă spre ușă, băgându-și cuțitul într-un buzunar al pantalonilor.

— Să mergem! strigă ea fără să se uite în spate.

Thomas știa că toți Poienarii se holbau la el, dar refuză să-l privească în ochi pe vreunul. Își aranjă bluza și o luă înainte, fără să-i pese că avea pe față un vag zâmbet. Ceilalți îl urmară, și curând grupul ieși din clădire în căldura albă a soarelui care dogorea pe trotuarul spart.

•

Brenda conducea, iar Jorge rămase ultimul. Thomas se deprinse greu cu strălucirea de-afară, punându-și mâna pavăză la ochi și mijindu-i în timp ce mergeau pe lângă zid ca să stea cât de cât la umbră. Clădirile și străzile din jur păreau să radieze o luminozitate nefirească, de parcă ar fi fost făcute din cine știe ce piatră magică.

Brenda înaintă pe lângă zidurile imobilului din care tocmai ieșiseră până ajunse în ceea ce Thomas bănuia că trebuia să fie spatele clădirii. Acolo, câteva trepte dispăreau într-o gaură în trotuar, amintindu-i vag de ceva din vechea lui viață. Poate o intrare spre o rețea de trenuri subterane.

Fata nu ezită. Fără să-i aștepte pe ceilalți, coborî în fugă scările. Dar Thomas observă că ținea iar strâns în mâna dreaptă cuțitul, la doar câțiva centimetri de corp – un mod discret de-a fi pregătită să atace sau să se apere fără întârziere.

O urmă, nerăbdător să plece din bătaia soarelui și, mai important, să ajungă la mâncare. Măruntaiele îl dureau la fiecare pas. De fapt, era surprins că se mai putea mișca. Slăbiciunea semăna cu o excrescență otrăvitoare care-i înlocuia părțile vitale cu o tumoare malignă dureroasă.

În cele din urmă fură înghițiți de întunericul primitor și răcoros. Thomas urmări sunetul pașilor Brendei până ajunseră la o ușă mică, prin care se întrezărea o lumină portocalie. Ea intră, și Thomas ezită în prag. Era o cămăruță umedă, plină de cutii și conserve, cu un singur bec atârnând în mijlocul tavanului. Părea mult prea înghesuită ca să mai încapă și ei.

Probabil că Brenda își dădu seama ce-i trecuse prin cap.

— Tu și ceilalți puteți rămâne în hol, găsiți un perete de care să vă sprijiniți și așezați-vă. Într-o clipă vă aduc niște delicatese.

Thomas încuviință din cap, chiar dacă ea nu se uita la el, și se împletici cu spatele înapoi în hol. Se prăbuși lângă un perete, puțin mai departe de ceilalți Poienari, mai în întunericul tunelului. Era sigur că n-avea să se mai ridice în picioare dacă nu mânca.

•

„Delicatesele” se dovediră a fi fasole la conservă și un fel de cârnați – după spusele Brendei, eticheta era în spaniolă. Le mâncară reci, dar lui Thomas i se păru cea mai grozavă masă din viața lui și devoră totul, până la ultima fărâmă. Învățaseră deja că nu era o mișcare inteligentă să mănânce rapid după o

perioadă lungă de post, dar nu-i păsă. Dacă ar fi vărsat totul, ar fi putut să mănânce din nou. O porție proaspătă, spera el.

După ce împărți mâncarea Poienarilor înfometați, Brenda se așeză lângă Thomas. Lucirea slabă venită din cameră îi lumina șuvițele subțiri din bretonul închis la culoare. Așeză alături două rucsacuri pline tot cu conserve.

— Unul e pentru tine, spuse ea.

— Mersi. Thomas mâncase deja mai bine de jumătate din conserva lui, fără să se oprească. Pe coridor nu vorbea nimeni – se auzeau doar sorbituri și înghițituri.

— E bună? întrebă ea și începu să mănânce la rândul ei.

— Mai întrebi? Mi-aș închide mama în cămară pentru chestia asta. Dacă mai *am* o mamă. Îi veni în minte visul pe care-l avusese și faptul că își văzuse preț de o clipă mama, dar încercă din răsputeri să-l uite – era prea deprimant.

— Te saturi rapid de fasolea asta, spuse Brenda, scoțându-l din reverie. Thomas observă cum stăteau – genunchiul ei drept se sprijinea de piciorul lui – și îi veni în minte ideea ridicolă că fata și-l pusese acolo intenționat. Avem doar vreo patru, cinci variante.

Thomas încercă să-și clarifice gândurile, să revină în prezent.

— De unde aveți mâncare? Și câtă a mai rămas?

— Înainte ca regiunea asta să fie pârjolită de exploziile solare, în oraș erau câteva fabrici producătoare de alimente, plus o mulțime de depozite pentru mâncare. Uneori cred că de-asta tot trimite RĂU Defecți aici. Se gândesc că măcar nu vom flămânzi înainte să înnebunim și să începem să ne omorâm unii pe alții.

Thomas luă ultimul strop de sos de pe fundul conservei lui și-și linse lingura.

— Dacă e o grămadă de mâncare, de ce aveți doar câteva variante? Se gândi că poate avuseseră prea repede încredere în Brenda, că poate mâncau otravă. Dar mânca și ea același lucru, așa că temerile îi erau, probabil, exagerate.

Brenda arătă înspre tavan cu degetul mare.

— Am intrat doar în alea mai apropiate. Cred că era o fabrică specializată, nu producea prea multe tipuri de mâncare. Eu cred că aș fi în stare să *omor* pe cineva pentru ceva proaspăt. O salată de grădină.

— Atunci bănuiesc că mama mea n-are nicio șansă dacă se pune vreodată între noi și-o alimentară.

— Bănuiesc că nu.

Ea zâmbi, deși fața îi era în cea mai mare parte acoperită de umbră. Totuși zâmbetul era vizibil, și Thomas își dădu seama că-i plăcea fata. Cu câteva minute înainte îl făcuse pe cel mai bun prieten al lui să sângereze, dar o plăcea. Cine știe, poate, într-o mică măsură, tocmai de-aceea.

— Mai există alimentare? întrebă el. Vreau să spun, cum mai e lumea după toată povestea asta cu Arșița? Încinsă și plină de nebuni care hălăduiesc peste tot?

— Nu. Adică nu știu. Exploziile solare au ucis o grămadă de oameni înainte ca populația să poată fugi spre nord sau sud. Familia mea locuia în nordul Canadei. Părinții mei au fost printre primii care au ajuns în taberele înființate de coalițiile guvernamentale. Cei care au format mai târziu RĂU.

Thomas se holbă la ea preț de o clipă, cu gura căscată. În câteva propoziții, Brenda tocmai îi dezvăluise mai mult despre starea lumii decât tot ce auzise de când îi fusese ștearsă memoria.

— Stai… stai așa, spuse el. Trebuie să înțeleg asta. Poți s-o iei de la capăt?

Brenda ridică din umeri.

— Nu sunt prea multe de spus – s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Exploziile solare ne-au luat pe neașteptate, au fost complet neprevăzute, și, până ca oamenii de știință să înceapă să avertizeze pe toată lumea, era mult prea târziu. Jumătate din planetă a fost depopulată, în regiunile ecuatoriale a dispărut orice formă de viață. Clima s-a schimbat peste tot. Supraviețuitorii s-au strâns la un loc, câteva guverne s-au unit. N-a trecut prea mult timp până să descopere că nu știu ce virus groaznic scăpase dintr-un fel de centru de carantină. L-au numit de la bun început Arșița.

— Doamne! murmură Thomas. Privi în lungul coridorului la ceilalți Poienari, întrebându-se dacă auziseră ceva din toate astea, dar niciunul nu părea să fi ascultat, absorbiți cum erau de mâncarea lor. Oricum, probabil că stăteau prea departe de ei. Când s-a…

Brenda îi făcu semn să tacă, ridicând o mână.

— Așteaptă! spuse ea. Ceva nu-i în regulă. Cred c-avem musafiri.

Thomas nu auzise nimic și nici ceilalți Poienari nu păreau să fi observat ceva. Dar Jorge era deja lângă ei, șoptindu-i Brendei ceva la ureche. Ea tocmai începuse să se ridice, când pe coridor se auzi o explozie – din zona scărilor pe unde coborâseră. Zgomotul fu cumplit – trosnete și pârâituri scoase de o construcție care se prăbușea, ciment sfărâmându-se, metal sfâșiat. Un nor de praf își croi drum înspre ei, înăbușind lumina palidă care venea dinspre magazia de alimente.

Thomas rămase locului, cu ochii holbați, paralizat de frică. Reuși să-i vadă pe Minho, pe Newt și pe toți ceilalți alergând înapoi spre scările distruse, apoi cotind pe un alt coridor pe care nu-l observase înainte. Brenda îl apucă de bluză și-l trase în picioare.

— Fugi! îi strigă ea și-l trase cât mai departe de zona distrusă de explozie, adâncindu-se în subterană.

Thomas își veni în fire și-o lovi peste mână, dar ea nu-i dădu drumul.

— Nu! Trebuie să mergem după prie…

Înainte să poată termina fraza, o întreagă porțiune din acoperiș se prăbuși chiar în fața lui. Blocuri de ciment căzură unul peste altul cu pocnete asurzitoare. Trecerea era complet blocată. Thomas auzi sunetul pietrei crăpându-se deasupra lui și-și dădu seama că nu mai avea de ales – și nici timp.

Se întoarse, șovăitor, și o luă la fugă alături de Brenda, care continuă să-l țină de bluză în timp ce alergau în întuneric.

CAPITOLUL 30

Thomas nu observă cât de tare-i bătea inima și nici nu avu timp să reflecteze la ce-ar fi putut să provoace explozia. Nu se putea gândi decât la Poienarii de care fusese despărțit. Orbit, alerga alături de Brenda, obligat să-și pună viața în mâinile ei.

— Aici! strigă ea. Cotiră brusc la dreapta. Thomas aproape se împiedică și căzu, dar ea îl ajută să rămână în picioare. Când reuși să-și găsească ritmul, Brenda îi dădu în sfârșit drumul la bluză.

— Stai în spatele meu!

Vuietul din spatele lor se estompă pe măsură ce se depărtau în fugă, și Thomas începu să intre în panică.

— Cum rămâne cu prietenii mei? Dacă…

— Nu te opri! Oricum era mai bine pentru toți să ne despărțim.

Aerul se răci pe măsură ce pătrundeau tot mai departe în coridorul subteran. Întunericul se adâncea. Thomas simți cum puterile îi reveneau încet și-și recăpătă rapid suflul. În spatele lor, zgomotele aproape că încetaseră. Își făcea griji pentru Poienari, dar instinctul îi spunea că era în regulă să rămână cu Brenda – că prietenii lui se puteau apăra și singuri dacă reușiseră să iasă. Dar dacă unii dintre ei fuseseră prinși de cei care declanșaseră explozia? Sau uciși? Și cine-i atacase? Inima păru să i se oprească în loc de îngrijorare.

Brenda mai coti de trei ori. Thomas habar n-avea cum de știa pe unde să meargă. Era pe punctul s-o întrebe, când ea se opri, punându-i o mână pe piept, ca să-l oprească și pe el.

— Auzi ceva? spuse ea printre gâfâieli.

Thomas ascultă, dar nu auzea decât respirațiile lor. În rest, numai tăcere și întuneric.

— Nu, spuse el. Unde suntem?

— Sunt câteva tuneluri și pasaje secrete care fac legătura între clădirile din partea asta de oraș, poate din tot orașul – noi încă nu le-am cercetat atât de departe. Le zice Dedesubtul.

Thomas n-o putea vedea pe Brenda, dar era destul de aproape ca să-i simtă și să-i miroasă respirația. Nu duhnea, ceea

ce-l surprinse, ținând cont de condițiile în care trăia. De fapt, parcă nu avea niciun miros, dar era cumva plăcută.

— Dedesubtul? repetă el. Sună aiurea.

— Păi, nu le-am botezat eu.

— Și cât ați cercetat? Lui Thomas nu-i prea surâdea ideea de-a hoinări pe-acolo fără să știe la ce să se aștepte.

— Nu prea mult. De obicei dăm de Defecți. Din ăia răi de tot. Trecuți de mult de Ultimul Prag.

Vorbele Brendei îl făcură pe Thomas să se răsucească încet în cerc, căutând cine știe ce prin întuneric. Tot corpul i se încordă de teamă, de parcă tocmai sărise într-o apă înghețată.

— Acum… suntem în siguranță? Și, oricum, ce-a fost cu explozia aia? Trebuie să ne întoarcem să-i găsim pe prietenii mei.

— Și Jorge?

— Ce?

— N-ar trebui să-l găsim și pe Jorge?

Thomas nu voise s-o jignească.

— Da, pe Jorge, pe prietenii mei, pe toți ciutanii. Nu-i putem lăsa în urmă.

— Ce-i aia „ciutan"?

— Nu contează. Tu… ce crezi că s-a întâmplat?

Ea oftă și se apropie și mai tare de el, apăsându-și pieptul de al lui. Thomas îi simți buzele frecându-se de urechea lui.

— Vreau să-mi promiți ceva. Brenda vorbise încet, într-o șoaptă de-abia audibilă.

Thomas simți fiori în tot corpul.

— Ăă… ce anume?

Fata nu se depărtă, ci continuă să-i vorbească în ureche.

— Indiferent ce se întâmplă, chiar dacă trebuie să mergem singuri, mă iei cu tine până la capăt. Până la RĂU, până găsim tratamentul pe care i l-ai promis lui Jorge – mi-a spus despre el în magazie. Nu pot să rămân aici și să înnebunesc încet-încet. Nu pot. Mai bine mor.

Îi prinse ambele mâini și i le strânse. După care își puse capul pe umărul lui, atingându-i pielea gâtului cu nasul – probabil stătea pe vârfuri. Pielea lui Thomas se înfioră la fiecare respirație a ei.

Îi plăcea s-o simtă atât de aproape, dar părea cu totul ciudat și neașteptat. Apoi se simți brusc vinovat, gândindu-se la

Teresa. Totul era o prostie. Se afla în toiul unei tentative brutale și aproape suicidale de a traversa un pustiu, viața îi era în pericol, prietenii lui poate muriseră. Poate că și Teresa murise. Faptul că stătea acolo și se giugiulea cu o străină în întuneric era cel mai absurd lucru posibil.

— Hei! spuse el. Își eliberă mâinile din strânsoare și o prinse pe Brenda de brațe, împingând-o la o parte. Tot nu vedea nimic, dar și-o imagină acolo, privindu-l. Nu crezi c-ar trebui să ne gândim la ce ar trebui să facem?

— Tot nu mi-ai promis, îi răspunse ea.

Lui Thomas îi venea să urle. Era incredibil cât de ciudat se purta fata asta.

— Bine, promit. Jorge ți-a spus totul?

— Cea mai mare parte, bănuiesc. Deși am cam ghicit despre ce era vorba când le-a spus alor noștri să se ducă pe Turn fără noi.

— Ce-ai ghicit?

— Că noi urma să vă ajutăm să traversați orașul, iar voi, să ne duceți înapoi în lumea civilizată.

Thomas se simți îngrijorat.

— Dacă tu te-ai prins de asta atât de repede, nu crezi că același lucru au făcut și prietenii tăi?

— Ba exact.

— Cum adică *exact*? Mi se pare că ți-ai dat seama de ceva.

Ea se întinse și-și puse mâna pe pieptul lui.

— Cred că asta s-a întâmplat. La început m-am speriat c-ar putea fi un grup de Defecți duși cu pluta, dar, din moment ce nu ne-a urmărit nimeni, cred că Barkley și vreo doi amici de-ai lui au declanșat o explozie la intrarea în Dedesubt, încercând să ne omoare. Știu că pot găsi mâncare în alte locuri și sunt și alte modalități de-a ajunge aici.

Thomas tot nu înțelegea de ce Brenda stătea atât de aproape de el.

— Nu prea are sens. Adică, de ce să ne omoare? N-ar vrea și ei să se folosească de noi? Să vină cu noi?

— Nu, nu, nu! Barkley și ceilalți sunt mulțumiți aici. Cred că sunt puțin mai duși ca noi, încep să-și piardă rațiunea. Nici nu cred că le-a trecut prin cap așa ceva. Pun pariu că s-au gândit doar c-o să ne unim forțele și-o să-i… eliminăm. C-am coborât aici să uneltim.

Thomas îi dădu drumul și-și sprijini iar capul de perete. Ea se rezemă din nou de el și-l prinse de talie.

— Ăă… Brenda? întrebă el. Ceva nu era în regulă cu fata asta.

— Da? mormăi ea pe pieptul lui.

— Ce faci?

— Adică?

— Nu crezi că e puțin cam ciudat felul cum te porți?

Ea râse, cu un sunet atât de neașteptat, încât Thomas se gândi preț de o clipă dacă nu cumva Arșița pusese stăpânire pe ea – dacă nu cumva devenise și ea o Defectă în toată regula sau cam așa ceva. Brenda se depărtă de el, chicotind.

— Ce e? întrebă Thomas.

— Nimic, spuse ea, râzând înfundat, ca o școlăriță. Bănuiesc că venim din medii diferite, atâta tot. Scuze!

— Ce vrei să spui? Brusc, Thomas își dori ca ea să-l îmbrățișeze din nou.

— Nu-ți bate capul, spuse ea, încetând în sfârșit să mai râdă pe seama lui. Scuze c-am fost atât de directă. Doar că… e ceva normal în regiunea de unde vin eu.

— Nu, e-n regulă. Adică… vreau să spun, e bine. Sunt bine. Thomas se bucură că fata nu-i putea vedea fața, pentru că probabil era atât de roșie încât ea ar fi început din nou să râdă.

Se gândi la Teresa. La Minho și la toți ceilalți. Trebuia să-și vină în fire. Acum!

— Uite ce-i, ai spus chiar tu, zise el, încercând să vorbească pe un ton încrezător. Nu ne-a urmărit nimeni. Trebuie să ne întoarcem.

— Ești sigur? Brenda avea o voce ciudată.

— Ce vrei să spui?

— Te pot ajuta să străbați orașul. Pot să găsesc destulă mâncare pentru noi doi. De ce nu-i abandonăm pe ceilalți? Să mergem singuri la refugiu?

Lui Thomas nici nu-i trecea prin gând.

— Dacă nu vrei să te-ntorci cu mine, e-n regulă. Dar eu mă duc. Puse mâna pe perete ca să se ghideze și o apucă în direcția din care veniseră.

— Așteaptă! îi strigă ea, după care-l ajunse din urmă. Îl apucă de mână și degetele li se întrepătrunseră. Brenda mergea acum lângă el și se țineau de mână ca niște vechi iubiți. Îmi pare rău. Pe bune. Doar că… cred c-ar fi mai ușor să răzbim cu mai puțini

oameni. Niciunul dintre Defecții ăia nu e prietenul meu. Nu e ca la tine și… Poienarii tăi.

Pronunțase oare cuvântul ăsta pe lângă ea? Thomas nu-și amintea, dar oricare dintre ei ar fi putut s-o facă fără ca el să-și dea seama.

— Chiar cred că trebuie să ajungem cât mai mulți la refugiu. Să zicem că ieșim din oraș, dar cine știe ce urmează dup-aia? Poate că atunci chiar vom avea nevoie să fim mai mulți.

Thomas se gândi la ce spusese. Oare chiar își dorea doar să ajungă cât mai mulți la destinație ca să aibă mai multe șanse de supraviețuire? Chiar era atât de detașat?

— Bine, fu tot ce-i spuse Brenda. Ceva se schimbase în ea. Părea mai puțin încrezătoare. Renunțase să conducă.

Thomas se desprinse din strânsoarea ei, tușind în pumn ca pretext. Apoi nu se mai întinse s-o prindă de mână.

Următoarele câteva minute merseră în tăcere. Thomas mergea după Brenda, simțind-o, chiar dacă încă nu vedea nimic. După câteva cotituri, în fața lor apăru o lumină, strălucind tot mai tare pe măsură ce se apropiau.

Se dovedi a fi lumina soarelui, care se revărsa prin găurile crestate din acoperiș – consecințele exploziei. Bucăți mari de rocă, bucăți răsucite de oțel și țevi rupte blocau drumul spre locul în care fuseseră scările – și pe dărâmături părea periculos să se cațăre. O negură de praf încețoșa totul, făcând razele de soare să pară groase și vii, iar particulele de praf să danseze ca niște țânțari. Aerul mirosea a mortar și a ars.

Nu putură intra nici în magazie, dar Brenda găsi cele două rucsacuri pe care le scosese mai devreme.

— Nu pare să fie nimeni aici, spuse ea. Nu s-au întors. E posibil chiar ca Jorge și prietenii tăi să fi reușit să iasă la suprafață.

Thomas nu prea știa ce se așteptase să găsească, dar măcar un lucru bun era evident.

— Dar nu sunt cadavre, nu-i așa? N-a murit nimeni în explozie.

Brenda ridică din umeri.

— Defecții ar fi putut să le târască altundeva cadavrele. Dar mă-ndoiesc. N-ar avea niciun sens.

Thomas încuviință, parcă pentru a-i întări spusele, agățându-se de ele. Dar nu știa ce să facă în continuare. Să meargă prin

tuneluri – prin Dedesubt – să-i caute pe ceilalți Poienari? Să iasă afară în stradă? Să se întoarcă la clădirea în care-i lăsaseră pe Barkley și pe ceilalți? Toate variantele i se păreau la fel de proaste. Privi în jur, de parcă ar fi putut căpăta de undeva un răspuns, ca prin magie.

— Trebuie s-o luăm prin Dedesubt, spuse Brenda după ceva vreme. Probabil că și ea se gândise la ce opțiuni aveau. Dacă ceilalți au ieșit la suprafață, atunci au plecat demult, continuă ea. În plus, vor atrage atenția asupra lor, nu a noastră.

— Și, dacă sunt aici jos, o să-i găsim, nu-i așa? întrebă Thomas. Tunelurile astea se unesc la un moment dat, nu-i așa?

— Corect. Oricum, știu că Jorge i-ar duce spre partea cealaltă a orașului, înspre munți. Trebuie să facem cumva să dăm de ei și să ne continuăm traseul.

Thomas o privi pe Brenda, gândindu-se. Sau poate doar prefăcându-se că se gândește, pentru că nu prea avea de ales. Trebuia să facă ce spunea ea. Era probabil cea mai bună – poate singura – șansă de a nu fi omorât cu siguranță și în cine știe ce mod groaznic de către Defecți. Ce altceva *ar fi putut* să facă?

— Bine, spuse el. Să mergem!

Ea zâmbi, un zâmbet dulce care reuși să lucească prin murdăria de pe fața ei, și Thomas tânji pe neașteptate după clipa aceea în care fuseseră aproape în întuneric. Dar gândul îi dispăru aproape la fel de rapid cum se formase. Brenda îi dădu unul dintre rucsacuri, după care căută în al ei, scoase o lanternă și o aprinse. Raza de lumină străpunse praful. Brenda o îndreptă în toate părțile, arătând în sfârșit spre tunelul lung pe unde fuseseră deja de două ori.

— Mergem? întrebă ea.

— Mergem, bombăni Thomas. Încă se simțea prost când se gândea la prietenii lui și se întrebă dacă făcea bine că rămânea cu Brenda.

Dar, când aceasta se puse în mișcare, o urmă.

CAPITOLUL 31

Dedesubtul era un loc umed, rece și mohorât. Thomas aproape că prefera să stea în beznă decât să vadă ce era în jur. Pereții și podeaua aveau o culoare gri posomorâtă și nu erau decât beton zugrăvit, pe care pe alocuri se scurgeau firicele de apă. Cam din patru în patru metri dădeau de câte o ușă, dar pe majoritatea Thomas le verifică și le găsi încuiate. Becurile de pe tavan, stinse de multă vreme, se acoperiseră cu un strat gros de praf. Cel puțin jumătate din ele erau sparte – doar cioburi de sticlă înșurubate în găuri ruginite.

Una peste alta, ai fi zis că locul e un mormânt bântuit. Numele i se potrivea foarte bine. Thomas se întrebă pentru ce fusese construită această structură subterană de la bun început. Pasaje și birouri pentru cine știe ce slujbe? Trasee între clădiri în zilele ploioase? Ieșiri pentru situații de urgență? Căi de *evacuare* în caz de explozii solare și atacuri ale Defecților?

O urmă pe Brenda prin tuneluri la rând, uneori cotind la stânga la intersecții sau bifurcații, alteori la dreapta, fără să vorbească prea mult. Trupul lui consumă rapid energia pe care i-o dăduse mâncarea recent ingerată și, după ce merseră timp de câteva ore – sau cel puțin așa i se păru lui –, Thomas o convinse în sfârșit pe Brenda să se oprească să mănânce ceva.

— Sper că știi încotro mergem, îi spuse el când se urniră din nou din loc. Lui toate coridoarele i se păreau la fel: mizerie și întuneric, praf, acolo unde nu era umezeală. Nu se auzea nimic în afară de picuratul distant al apei și de foșnetul hainelor. Pașii lor nu erau decât bufnituri surde pe suprafața betonului.

Brenda se opri brusc și se răsuci spre el, luminându-și de jos în sus fața cu lanterna.

— Bau! șopti ea.

Thomas tresări violent și o împinse.

— Termină cu prostiile! țipă el. Se simți stupid – inima mai că-i explodase de frică. Arăți ca o...

Ea coborî lanterna pe lângă corp, dar continuă să-l privească fix.

— Ca o ce?

— Nimic.

— O *Defectă*?

Cuvântul îi străpunse inima lui Thomas. Nu voia să și-o imagineze așa.

— Păi… da, murmură el. Scuze!

Ea se întoarse cu spatele și se puse din nou în mișcare, luminând drumul înainte.

— *Sunt* o Defectă, Thomas. Am Arșița, așa că sunt o Defectă. Și tu la fel.

El trebui să alerge câțiva pași ca s-o prindă din urmă.

— Da, dar încă n-ai luat-o razna de tot. Și… nici eu, nu-i așa? O să facem rost de tratament înainte să înnebunim de tot. Șobolanul ăla ar face bine să fi spus adevărul.

— De-abia aștept! Și, apropo, da. Știu încotro mergem. Mersi că te-ai interesat.

Merseră mai departe, cotitură după cotitură, prin tuneluri lungi, unul după altul. Înaintarea lentă, dar constantă îl făcu pe Thomas să nu se mai gândească la Brenda și să se simtă mai bine, cum nu se mai simțise de zile întregi. Mintea i se încețoșă și gândul îi fugi la Labirint, la amintirile lui neclare și la Teresa. Cel mai mult la Teresa.

Ajunseră într-un final într-o încăpere mare, cu câteva ieșiri în stânga și în dreapta – mai multe decât văzuse până atunci în vreo sală. Părea un fel de loc de adunare, în care se întâlneau tuneluri venind de la toate clădirile.

— Ăsta-i centrul orașului sau cam așa ceva? întrebă el.

Brenda se opri să se odihnească, așezându-se pe pământ, cu spatele la perete. Thomas i se alătură.

— Mai mult sau mai puțin, răspunse ea. Vezi? Am ajuns deja la jumătatea drumului.

Thomas se bucură la auzul cuvintelor ei, dar îl amăra gândul la tovarășii lui. Minho, Newt, ceilalți Poienari. Unde erau oare? Se simțea ca un trădător fiindcă nu-i căuta, nu încerca să afle dacă nu aveau cumva necazuri. Oare să fi ieșit deja în siguranță din oraș?

Îl sperie un pocnet puternic. Ca și cum s-ar fi spart un bec.

Brenda îndreptă imediat lanterna în direcția din care veniseră, dar holul învăluit în umbre era gol, cu excepția câtorva dâre urâte de apă pe pereți – pete negre pe un fundal cenușiu.

— Ce-a fost asta? șopti Thomas.

— S-a spart un bec vechi, bănuiesc. În vocea ei nu se detecta nici urmă de îngrijorare. Puse lanterna pe jos, luminând peretele din fața lor.

— De ce s-ar sparge brusc un bec vechi?

— Nu știu. Poate din cauza vreunui șobolan?

— N-am văzut niciun șobolan. În plus, cum ar putea un șobolan să meargă pe tavan?

Ea se uită la el, cu o expresie zeflemitoare pe față.

— Ai dreptate. Trebuie să fi fost un șobolan *zburător.* Ar trebui să ne cărăm naibii de-aici.

Thomas nu se putu abține să nu râdă scurt – un râs nervos.

— Foarte comic!

O altă pocnitură, de data asta urmată de clinchetul cioburilor de sticlă căzând pe podea. Se auzise fără îndoială din spatele lor – de data asta Thomas era sigur. Probabil cineva îi urmărea. Și nu puteau fi Poienarii – mai degrabă cineva care încerca să-i scoată din minți. Să-i sperie.

Nici măcar Brenda nu reuși să-și ascundă reacția. Îl privi în ochi și el îi văzu expresia de îngrijorare.

— Scoală-te! șopti ea.

Se ridicară în același timp, apoi își închiseră în liniște rucsacurile. Brenda lumină încă o dată drumul pe care veniseră. Nu era nimic acolo.

— Ce-ar fi să verificăm? întrebă ea încet. Șoptise, dar în tăcerea din tunel vorbele ei răsunaseră mult prea tare – dacă cineva era pe aproape, sigur putea să audă tot ce își spuneau.

— Să verificăm? Lui Thomas i se păru cea mai proastă idee pe care o auzise în ultima vreme. Nu, ar trebui să ne cărăm naibii de-aici, cum ai spus mai devreme.

— Ce? Vrei să-i lăsăm pur și simplu să ne urmărească? Să-i mai ia poate și pe alții și să ne atace la un moment dat? Mai bine vedem acum despre ce e vorba.

Thomas o apucă de mâna în care ținea lanterna și i-o îndreptă în jos. Apoi se aplecă mai aproape de ea ca să-i poată șopti în ureche.

— Ar putea fi o capcană. Nu era sticlă pe jos pe unde am venit noi – în mod sigur au trebuit să se întindă și să spargă vreun bec vechi. De ce crezi c-ar face așa ceva? Probabil încearcă să ne facă să ne întoarcem.

Brenda contracară:

— Dacă au destui oameni ca să ne atace, de ce-ar trebui să ne mai momească? E stupid. De ce să nu vină pur și simplu aici să se ia de noi?

Thomas se gândi. Fata avea dreptate.

— Ei bine, și mai stupid e să stăm aici și să vorbim toată ziua. Ce facem? întrebă el.

— Hai să... Brenda tocmai începuse să ridice lanterna în timp ce vorbea, dar se opri și făcu ochii mari, îngrozită.

Thomas întoarse capul brusc să vadă de ce.

Un bărbat se zărea nemișcat chiar în vârful conului de lumină al lanternei.

Părea o fantasmă – avea ceva ireal. Stătea aplecat spre dreapta și piciorul stâng i se zgâlțâia puțin, de parcă ar fi avut un tic nervos. Brațul stâng îi zvâcni și el, mâna i se încleștă, apoi se descleștă. Purta un costum închis la culoare care cândva fusese probabil frumos, deși acum era slinos și zdrențuit. Genunchii pantalonilor îi erau muiați în apă sau poate în ceva mai murdar.

Dar Thomas observă toate acestea rapid. Cel mai mult îi atrase atenția capul bărbatului. Nu se putu abține să se holbeze la el, fascinat. Bărbatul arăta de parcă părul îi fusese smuls de pe cap, lăsând în urmă doar cruste însângerate. Avea o față palidă și umedă, cu cicatrici și răni peste tot. Îi lipsea un ochi, în locul căruia se vedea doar o masă roșie gumoasă. Nu avea nici nas, și Thomas îi văzu chiar urmele căilor aeriene sub pielea mutilată.

Și gura. Buzele retrase într-un rânjet, expunând dinții albi strălucitori, încleștați. Ochiul cel bun privea încruntat, cumva malițios, când la Brenda, când la Thomas.

Apoi bărbatul spuse ceva cu o voce umedă și bolborosită care-l făcu pe Thomas să se înfioare. Rosti doar câteva cuvinte, dar erau atât de absurde, de nelalocul lor, că totul deveni dintr-odată și mai înspăimântător.

— Pas cu pas, am rămas fără nas.

CAPITOLUL 32

Un țipăt scurt ieși din adâncul pieptului lui Thomas, care nu știu dacă într-adevăr îl scosese sau îl simțise doar în interiorul lui, și-l imaginase. Brenda stătea chiar lângă el, tăcută – hipnotizată, poate –, luminându-l în continuare pe străinul cel hidos.

Bărbatul făcu un pas șchiopătat spre ei, nevoit să fluture din singurul braț bun ca să își mențină echilibrul pe piciorul sănătos.

— Pas cu pas, am rămas fără nas, repetă el. Bula de flegmă din gâtlejul lui scotea un hârâit dezgustător. Și nu mai am niciun as.

Thomas își ținu respirația, așteptând ca Brenda să facă prima mișcare.

— V-ați prins? spuse bărbatul și mormăitul lui încercă să se transforme într-un rânjet. Părea un animal gata să sară asupra prăzii. Chiar am rămas. Fără nas. Pas cu pas. Apoi râse, un chicotit umed care-l făcu pe Thomas să se teamă că nu avea să mai doarmă niciodată liniștit.

— Da, m-am prins, spuse Brenda. Foarte amuzant!

Thomas simți mișcare și-și întoarse privirea spre ea. Fata scosese pe furiș o conservă din geantă, pe care o ținea acum în mâna dreaptă. Înainte ca Thomas s-apuce măcar să se-ntrebe dacă era sau nu o idee bună și dacă nu cumva ar trebui să încerce s-o oprească, Brenda își luă avânt și azvârli conserva în direcția Defectului. Thomas urmări cum cutia de metal zboară și îl izbește direct în față.

Bărbatul scoase un urlet care-i îngheță lui Thomas măduva în oase.

După care apărură alții. Mai întâi doi. Apoi alți trei. Și încă patru. Bărbați și femei. Se târâră toți din întuneric în spatele primului. Toți la fel de duși. La fel de hidoși, mistuiți complet de Arșiță, nebuni de legat și răniți din cap până-n picioare. Și, observă Thomas, toți fără nas.

— N-a durut chiar așa de tare, spuse Defectul șef. Tu ai un nas frumușel. Vreau și eu un nas la loc. Se opri din mârâit cât să se lingă pe buze, apoi reîncepu. Limba îi era purpurie și

îngrozitor de plină de cicatrici, de parcă ar fi ros-o când se plictisea. Și prietenii mei la fel, mai spuse el.

Thomas simți cum pieptul i se umple de teamă, ca de un gaz toxic respins de stomac. Își dădea seama definitiv ce efect avea Arșița asupra oamenilor. O văzuse la ferestrele căminului, dar acum se confrunta cu ea la un nivel mai personal. Chiar în fața lui, fără gratii care s-o țină la distanță. Fețele Defecților erau primitive și animalice. Șeful lor mai făcu un pas furișat înainte, apoi altul.

Era timpul s-o șteargă.

Brenda nu spuse nimic. Nici nu fu nevoie. După ce mai scoase o conservă și-o aruncă înspre Defecți, Thomas se răsuci odată cu ea și-o luară amândoi la fugă. Urletele maniacale ale urmăritorilor crescură în spatele lor, ca țipătul de luptă al unei armate de demoni.

Lumina dată de lanterna Brendei tremura când în stânga, când în dreapta, săltăreață, în timp ce treceau în fugă pe lângă guri de tuneluri pe ambele laturi. Thomas știa că aveau un avantaj – Defecții păreau absolut jalnici, ciuruiți de răni. Clar n-ar fi avut cum să țină pasul cu ei. Dar gândul că s-ar putea să dea de alții, poate chiar în față…

Brenda încetini și coti la dreapta, apucându-l pe Thomas de braț și târându-l după ea. El se împiedică la început, dar apoi își recăpătă echilibrul și o porni în goană în urma ei. Urletele mânioase și huiduielile Defecților se estompară întrucâtva.

Brenda coti spre stânga. Apoi din nou spre dreapta. Stinse lanterna, dar nu încetini.

— Ce faci? întrebă Thomas. Întinse o mână în față, convins că din clipă în clipă avea să se izbească de un perete.

— Șșt! fu singurul răspuns pe care-l primi. Se întrebă câtă încredere avea în Brenda. Își pusese viața în mâinile ei. Dar nu vedea alte opțiuni, mai ales acum.

Fata încetini din nou după câteva secunde, oprindu-se de tot. Rămaseră în întuneric, trăgându-și răsuflarea. Defecții erau departe, dar încă îi auzeau apropiindu-se.

— Bun, șopti ea. Cam… pe aici.

— Ce? întrebă el.

— Vino după mine! E o ascunzătoare perfectă aici – am găsit-o în timpul unei explorări. N-au cum să dea peste ea. Haide!

Îl strânse mai tare de mână și-l trase spre dreapta. El simți că trec printr-o ușă îngustă, după care Brenda îl smuci în jos, la podea.

— E o masă veche aici, spuse ea. O simți?

Îi ghidă mâna până când el dădu de o suprafață dură și netedă de lemn.

— Da, spuse Thomas.

— Ai grijă la cap. O să ne târâm pe sub ea, apoi printr-un tunel mic în perete, care duce spre un compartiment ascuns. Nu știu la ce folosește, dar Defecții ăia n-au cum să-l găsească. Nici măcar dac-ar avea o sursă de lumină, lucru de care mă îndoiesc.

Thomas se întrebă cum de reușeau Defecții să se descurce fără lumină, dar păstră întrebarea pentru mai târziu – Brenda o luase deja înainte și nu voia să se piardă de ea. Ținându-se aproape, atingându-i piciorul cu degetele, o urmă, târându-se pe mâini și pe genunchi sub masă și apoi înspre perete. Trecură de-a bușilea printr-o deschizătură mică, pătrată, într-un spațiu lung și îngust. Thomas pipăi în jur, bătând cu palma suprafețele, ca să-și dea seama unde se afla. Tavanul era la numai vreo șaizeci de centimetri de sol, așa că trebui să se târască în continuare.

Până când Thomas reuși să se așeze cât de cât, Brenda se rezemase deja cu spatele de celălalt perete al ascunzătorii. Nu puteau decât să stea întinși într-o rână. Locul era strâmt, dar încăpeau amândoi, cu fața în aceeași direcție, el cu spatele lipit de ea, simțindu-i respirația pe gât.

— Foarte confortabil! șopti el.

— Nu mai vorbi!

Thomas se trase puțin mai sus ca să-și poată rezema capul pe perete. Apoi se relaxă. Se liniști, inspirând rar și adânc, și ascultă cu atenție dacă se auzea vreun Defect.

La început, tăcerea fu atât de profundă încât îi țiuiră urechile. Dar apoi auziră primele sunete vagi. Tușituri, strigăte ici și colo, chicote prostești. Se apropiau repede și, o clipă, Thomas fu îngrozit la gândul că fuseseră atât de proști încât să se vâre singuri în capcană. Dar apoi se gândi mai bine. Șansele ca Defecții să găsească ungherul acesta ascuns erau foarte mici, mai ales pe întuneric. Aveau să plece mai departe – cât mai departe, spera el. Poate aveau chiar să uite de el și de Brenda. Varianta asta era mai bună decât o urmărire prelungită.

Iar în cel mai rău caz, el și Brenda se puteau apăra ușor prin deschizătura minusculă a compartimentului. Poate.

Defecții erau aproape. Thomas trebui să reziste imboldului de a-și ține răsuflarea. Asta le mai lipsea, ca vreo inspirație bruscă să-i dea de gol. În pofida întunericului, închise ochii și ascultă atent.

Foșnet de pași târșâiți. Mormăituri și respirații greoaie. Cineva se lovi de perete cu o serie de bufnituri surde. Se iscă o ceartă, urmară bolboroseli frenetice. Thomas auzi „Pe-aici!”, apoi „Pe-acolo!” Din nou tușituri. Unul dintre Defecți se înecă și scuipă violent, de parcă ar fi încercat să scape de vreun organ. O femeie râse, atât de demențial că Thomas se cutremură.

Brenda îi găsi mâna și i-o strânse. Thomas simți din nou un val ridicol de vină, de parcă ar fi înșelat-o pe Teresa. Ce putea el să facă dacă fata asta îl atingea mereu? Și ce prostie să te gândești la așa ceva când...

Un Defect intră în camera de lângă ascunzătoarea lor. Apoi încă unul. Thomas le auzi respirațiile hârâite, târșâitul picioarelor pe podea. Mai intră cineva: un pas târât, apoi o bufnitură, târât, bufnitură, târât, bufnitură. Thomas se gândi că era probabil primul bărbat pe care-l văzuseră, singurul care le vorbise – cel cu brațul și piciorul bolnave, tremurânde.

— Băiețaaaaș! spuse bărbatul, o chemare ironică și sinistră în același timp. Sigur era el – Thomas nu uitase vocea aceea. Fetiiiiță! Ieșiți afară, ieșiți, scoateți un sunet! Vă vreau nasurile.

— Nu-i nimic aici! se răsti o femeie. Doar o masă veche.

Un hârjâit de lemn pe podea spintecă aerul, apoi se opri brusc.

— Poate-și ascund nasurile pe sub ea, răspunse bărbatul. Poate sunt încă prinse de mutrișoarele lor drăguțe.

Thomas se ghemui înspre Brenda când auzi o mână sau un pantof hârșâind pe podea chiar în fața intrării spre mica lor ascunzătoare. La doar câteva zeci de centimetri de ei.

— Nu-i nimic aici! spuse femeia din nou.

Thomas o auzi îndepărtându-se. Își dădu seama că tot corpul i se încordase ca un mănunchi de cabluri întinse la maximum. Se sili să se relaxeze, controlându-și în continuare cu atenție respirația.

Alți pași târșâiți. Apoi o serie de șoapte chinuitoare, de parcă cei trei s-ar fi strâns în mijlocul încăperii să-și formuleze

strategia. Erau oare încă suficient de sănătoși la cap? se întrebă Thomas. Ciuli urechile, străduindu-se să prindă orice sunet, dar cuvintele aspre și pufăite rămaseră indescifrabile.

— Nu! strigă unul dintre ei. Un bărbat – dar Thomas nu își dădu seama dacă era cel de dinainte. Nu! Nu nu nu nu nu nu nu nu. Cuvintele se topiră într-o bâlbâială murmurată.

Femeia îl întrerupse, scandând monoton:

— Da da da da da da da da.

— Gura! spuse șeful. Era clar el. Gura gura gura!

Thomas simți că îi îngheață măruntaiele, deși era acoperit cu broboane de sudoare. Nu știa dacă schimbul acela de replici avea vreun sens sau era doar un alt semn de nebunie.

— Eu plec, spuse femeia cu un suspin. Ca un copil cu care ceilalți nu voiau să se joace.

— Și eu, și eu. Acum vorbise al doilea bărbat.

— Gura gura gura gura! țipă șeful, de data asta mult mai tare. Plecați plecați plecați!

Repetiția cuvintelor îi ridică părul în cap lui Thomas. Era ca și cum creierele lor nu mai puteau controla vorbirea.

Brenda îl strângea de mână atât de tare că-l durea. Îi simțea respirația rece pe sudoarea de pe gât.

Târșâit de picioare și foșnet de haine. Oare plecau?

Sunetele se estompară brusc când Defecții ieșiră în coridor, tunel sau orice-o fi fost. Ceilalți din grupul lor păreau să fi plecat deja. Curând se lăsă din nou tăcerea. Thomas auzea doar sunetele slabe ale respirației lui și a Brendei.

Așteptară în întuneric, întinși pe podeaua tare, cu fața spre intrarea îngustă în compartimentul lor, înghesuiți, transpirând. Tăcerea se prelungi și se transformă din nou în bâzâitul absenței oricărui sunet. Thomas continuă să asculte, știind că trebuiau să fie absolut siguri. Oricât de mult și-ar fi dorit să plece din spațiul acela strâmt, oricât de incomod ar fi fost, trebuiau să aștepte.

Trecură câteva minute. Apoi alte câteva. Nimic – doar tăcere și întuneric.

— Cred c-au plecat, șopti în cele din urmă Brenda și aprinse lanterna.

— Salutare, nasurilor! urlă o voce hidoasă din cameră.

Apoi o mână plină de sânge pătrunse prin deschizătură și-l apucă pe Thomas de bluză.

CAPITOLUL 33

Thomas țipă și începu să lovească mâna plină de cicatrici și răni. Ochii încă i se obișnuiau cu strălucirea lanternei Brendei. Îi miji ca să vadă de unde-l prinsese bărbatul. Defectul îl smuci, lovindu-l de perete. Thomas se izbi cu fața de betonul tare și durerea îi explodă în zona nasului. Simți sânge prelingându-i-se pe față.

Bărbatul îl împinse câțiva centimetri înapoi, după care-l smuci din nou în față. Îl împinse și apoi îl trase din nou. Repetă mișcările iar și iar, izbindu-l cu fața de perete de fiecare dată. Lui Thomas nu-i venea să creadă cât de puternic era Defectul – judecând după cum arătase, i se părea imposibil. Păruse debil și copleșit de răni.

Brenda își scosese cuțitul și încerca să se cațere peste el, ca să-l poată înfige în mâna Defectului.

— Ai grijă! țipă Thomas. Cuțitul era groaznic de aproape de el. Îl apucă pe bărbat de încheietură, zgâlțâind-o, încercând să-i slăbească strânsoarea de fier. Nu reuși însă să i-o desprindă câtuși de puțin de bluza lui și bărbatul continuă să-l smucească și să-l împingă, lovindu-l de perete.

Brenda scoase un țipăt, se întinse pe lângă Thomas și înfipse lama care sclipi în lumina lanternei chiar în antebrațul Defectului. Bărbatul scoase un urlet demonic și dădu drumul bluzei lui Thomas. Mâna îi dispăru prin deschizătură, lăsând o dâră de sânge pe podea. Țipetele lui de durere răsunau puternice, stârnind ecoul.

— Nu-l putem lăsa să scape! strigă Brenda. Repede! Ieși!

Deși îl durea tot corpul, Thomas știa că fata avea dreptate și se zvârcoli să-și schimbe poziția. Dacă bărbatul pleca după ceilalți Defecți, aveau să se întoarcă toți. Poate că auziseră agitația și se întorceau deja.

Thomas reuși în sfârșit să-și scoată brațele și capul prin deschizătură, după care îi fu mai ușor să treacă. Se împinse în perete, fără să-l piardă din ochi pe Defect, așteptându-se la un alt atac. Bărbatul era la doar câțiva centimetri de el, ținându-și

brațul rănit îndoit la piept. Privirile li se întâlniră și Defectul mârâi ca un animal rănit, mușcând aerul.

Thomas începu să se ridice, dar se izbi cu capul de partea de jos a mesei.

— La naiba! țipă el, apoi ieși târâș de sub tăblia veche de lemn. Brenda îl urmă imediat și în scurt timp amândoi stăteau deasupra Defectului, care era întins la pământ în poziție fetală, scâncind. Sângele i se scurgea din rană pe podea, formând deja o băltoacă mică.

Brenda ținea lanterna într-o mână și cuțitul în cealaltă, cu vârful îndreptat spre Defect.

— Mai bine ai fi plecat cu amicii tăi psihopați, moșule! Nu trebuia să te pui cu noi.

În loc de răspuns, bărbatul se răsuci brusc pe un umăr, azvârlindu-și piciorul bun în aer cu o viteză și o forță surprinzătoare. O lovi mai întâi pe Brenda, care se izbi de Thomas, trântindu-l și pe el la podea. Thomas auzi lanterna și cuțitul zdrăngănind pe ciment. Umbre dansară pe pereți.

Defectul se ridică împleticindu-se și fugi spre cuțit, care se oprise lângă ușa ce dădea în coridor. Thomas se ridică și plonjă înainte, căzând peste picioarele bărbatului și trântindu-l la pământ. Defectul se răsuci, azvârlindu-și în același timp cotul îndărăt și nimerindu-l pe Thomas în maxilar. Thomas simți o nouă explozie de durere și căzu, ducându-și automat mâna la falcă.

În clipa următoare Brenda era lângă el. Sări pe Defect și îl lovi de două ori peste față, părând să-l fi năucit. Profită de moment și-l smuci din toate puterile, răsturnându-l pe burtă. Îi apucă brațele și i le țintui la spate, împingându-le în sus într-un mod care părea cumplit de dureros. Defectul se zvârcolea și dădea din picioare, dar Brenda își încleștă și picioarele în jurul lui. Bărbatul începu să țipe – un urlet îngrozitor, sfâșietor, de pură groază.

— Trebuie să-l omorâm! îi țipă ea lui Thomas.

Thomas se ridicase în genunchi și privea stupefiat, incapabil să se miște.

— Ce? întrebă el, drogat parcă de epuizare, prea năucit ca să mai înțeleagă vreun cuvânt.

— Ia cuțitul! Trebuie să-l omorâm!

Defectul continua să urle, scoțând niște sunete care-l făceau pe Thomas să nu-și dorească decât să fugă cât mai departe de acolo. Anormale. Neomenești.

— Thomas! țipă Brenda.

Thomas se târî spre cuțit, îl ridică și se uită la mâzga purpurie de pe lama lui ascuțită. Se întoarse din nou spre Brenda.

— Grăbește-te! spuse ea, cu ochii aprinși de mânie. Thomas înțelese brusc că nu mai era furioasă doar pe Defect – era furioasă pe el, pentru că întârzia atâta.

Dar oare putea să facă așa ceva? Putea să omoare un om? Fie și un om complet nebun, care voia el să-l ucidă? Care – Dumnezeule mare! – voia să-i ia nasul?

Se bălăbăni înapoi spre Brenda, ținând cuțitul de parcă ar fi fost înmuiat în otravă. De parcă doar ținându-l ar fi riscat să se molipsească de o sută de boli și să moară încet în chinuri.

Cu brațele imobilizate la spate, țintuit la podea, Defectul continua să urle.

Brenda îl privi pe Thomas în ochi și-i spuse hotărât:

— O să-l întorc cu fața – trebuie să-l înjunghii în inimă!

Thomas începu să clatine din cap, apoi se opri. N-avea de ales. Trebuia s-o facă. Așa că încuviință.

Brenda scoase un strigăt de efort și se lăsă să cadă în dreapta Defectului, folosindu-se de forța corpului său și de strânsoarea în care-i ținea brațele ca să-l răsucească pe-o parte. În mod incredibil, urletele bărbatului se intensificară. Pieptul îi era acum expus, arcuit și ieșit în afară chiar în fața lui Thomas, la doar câțiva centimetri de el.

— Acum! țipă Brenda.

Thomas strânse mai tare cuțitul. Îl apucă și cu cealaltă mână, ca să-l țină mai bine, încleștându-și toate cele zece degete pe mâner și ațintind lama spre podea. Trebuia să poată. Trebuia.

— Acum! țipă Brenda din nou.

Defectul continua să urle.

Sudoarea se prelingea pe fața lui Thomas.

Inima lui – bătând, bufnind, duruind.

Sudoarea îi curgea în ochi. Îl durea tot corpul. Urletele erau îngrozitoare, neomenești.

— *Acum*!

Adunându-și toate puterile, Thomas înfipse cuțitul în pieptul Defectului.

CAPITOLUL 34

Următoarele treizeci de secunde fură pentru Thomas absolut oribile.

Defectul se zbătu, cuprins de convulsii. Se înecă și apoi scuipă. Brenda îl ținu, în timp ce Thomas răsuci cuțitul și îl împinse mai adânc. Dură o vreme până când viața se scurse din trupul bărbatului, până când lumina din ochii lui înnebuniți păli, până când gemetele și zvârcolirile se potoliră și apoi se opriră de tot.

Dar, în cele din urmă, Defectul muri și Thomas se lăsă pe spate, simțindu-și corpul ca pe un sul de sârmă ruginită. Se chinui să respire, se luptă cu presiunea care continua să-i umfle pieptul.

Tocmai omorâse un om. O altă persoană. I se părea că măruntaiele i se umpluseră cu otravă.

— Trebuie să plecăm, spuse Brenda, sărind în picioare. În mod sigur ceilalți au auzit toată zarva. Haide!

Lui Thomas nu-i venea să creadă cât de impasibilă părea, cât de repede trecuse peste ceea ce făcuseră. Deși, pe de altă parte, nu avuseseră de ales. Pe coridor se auzi ecoul primelor sunete scoase de ceilalți Defecți, ca ale unor hiene dând buzna într-un canion.

Thomas își impuse să se ridice în picioare, alungând sentimentul de vină care amenința să-l mistuie.

— Bine, dar nu mai vreau așa ceva. Mai întâi fuseseră sferele de argint mâncătoare de capete, se gândi el. Acum Defecți în întuneric.

— Ce vrei să spui? întrebă Brenda.

Thomas se săturase de tuneluri lungi și întunecoase. Pentru toată viața.

— Vreau lumină. Nu mă interesează cu ce preț. Vreau lumină. Acum.

•

Brenda nu protestă. Îl ghidă de-a lungul câtorva cotituri și viraje și în scurt timp găsiră o scară lungă de fier care ducea afară din Dedesubt. Sunetele tulburătoare ale Defecților se

estompară în depărtare. Râsete, strigăte și chicoteli. Din când în când, câte-un țipăt.

Trebuiră să împingă din răsputeri ca să miște capacul rotund, dar acesta cedă în cele din urmă și cei doi ieșiră. Se treziră într-un amurg gri, înconjurați din toate părțile de clădiri incredibil de înalte. Ferestre sparte. Gunoi pe străzi. Câteva cadavre pe alocuri. Un miros de putregai și praf. Căldură.

Dar niciun om. Niciun om viu, în orice caz. Thomas se alarmă pe moment că printre morți puteau fi și prietenii lui, dar nu fu cazul. Cadavrele erau ale unor bărbați și femei mai în vârstă, care intraseră deja în putrezire.

Brenda se învârti încet, încercând să-și dea seama unde se aflau.

— Bun, munții ar trebui să fie într-acolo, arătă ea într-o anumită direcție. Părea însă imposibil să-și dea seama dacă așa era într-adevăr, căci nu se vedea în depărtare, iar clădirile ascundeau soarele la asfințit.

— Ești sigură? întrebă Thomas.

— Da, haide!

O porniră pe strada lungă și părăsită și Thomas își ținu ochii larg deschiși, cercetând fiecare fereastră spartă, fiecare alee, fiecare ușă căzută. Sperând să vadă vreo urmă de Minho și de Poienari. Și sperând să *nu* vadă Defecți.

•

Merseră până se întunecă, evitând orice contact. Auzeau din când în când câte un țipăt distant sau zgomotul a ceva prăbușindu-se în vreo clădire. O dată, Thomas văzu un grup de oameni traversând în grabă pavajul, câteva străzi mai încolo, dar care nu părură să-i observe nici pe el, nici pe Brenda.

Chiar înainte ca soarele să dispară complet, dădură un colț și văzură dintr-odată marginea orașului, la vreun kilometru și jumătate distanță. Clădirile se terminau brusc și în spatele lor se înălțau munții în toată splendoarea lor. Erau de câteva ori mai înalți decât bănuise Thomas când îi văzuse prima dată, cu câteva zile în urmă, și arătau uscați și stâncoși. Nici vorbă de vârfuri înzăpezite – o amintire tulbure din trecutul lui – în partea aceasta de lume.

— Oare să mergem până acolo? întrebă Thomas.

Brenda căuta o ascunzătoare.

— E tentant, dar mai bine nu. În primul rând, e prea periculos să hoinărim prin oraș noaptea. În al doilea rând, chiar dacă reușim să ajungem la periferie, n-am avea unde să ne adăpostim dacă nu ne ducem chiar până la poalele munților. Și asta nu cred că putem.

Oricât de groază i-ar fi fost lui Thomas să mai petreacă o noapte în orașul ăsta blestemat, știa că Brenda are dreptate. Dar îl rodeau frustrarea și grija pentru ceilalți Poienari. Îi răspunse slab:

— Bine. Și-atunci, unde mergem?

— Vino după mine!

•

Ajunseră pe o alee care se termina cu un zid mare de cărămidă. La început, ideea de a dormi într-un loc care avea o singură ieșire i se păru lui Thomas groaznică, dar Brenda îl convinse de contrariu – Defecții n-aveau niciun motiv să intre pe alee, din moment ce nu ducea nicăieri. În plus, sublinie ea, erau acolo câteva camioane mari, ruginite, în care se puteau ascunde.

Sfârșiră într-unul ce părea să fi fost dezmembrat și văduvit de orice piesă care putea fi folosită cumva. Scaunele erau sfâșiate, dar moi, iar cabina era mare. Thomas se așeză la volan, lăsându-și scaunul cât mai pe spate. În mod surprinzător, se simți oarecum confortabil odată ce se liniști. Brenda era la vreo șaizeci de centimetri în dreapta lui, făcându-se comodă. Afară, întunericul se adâncea și sunetele distante ale Defecților pătrundeau prin geamurile sparte.

Thomas era extenuat. Îl durea tot corpul. Avea sânge uscat peste tot pe haine. Mai devreme își curățase mâinile, frecându-le până când Brenda țipase la el să nu mai irosească apa. Dar a rămâne cu sângele Defectului aceluia pe degete, pe palme… nu suporta un asemenea gând. Îl durea inima de fiecare dată când se gândea la asta, dar nu mai putea nega îngrozitorul adevăr: dacă nu avusese Arșița înainte – presupunând adevărată slaba speranță că Șobolanul mințise –, acum cu siguranță se infectase.

În întuneric, cu capul proptit de ușa camionului, pe Thomas îl copleși gândul la ceea ce făcuse mai devreme.

— L-am ucis pe tipul ăla, șopti el.

— Da, așa-i, îi răspunse Brenda blând. Altfel te-ar fi ucis el pe tine. Sunt sigură c-ai făcut ce trebuia.

Thomas voia s-o creadă. Bărbatul o luase razna de tot, mistuit de Arșiță. Probabil c-ar fi murit în scurt timp oricum. Ca să nu mai pomenim că încerca din răsputeri să le facă rău. Să-i omoare. Thomas făcuse *într-adevăr* ce trebuia. Dar vina încă îl rodea, încă îi curgea prin vine. Să ucizi un om. Nu era ușor de acceptat.

— Știu, răspunse el în cele din urmă. Dar a fost atât de... barbar. De brutal. Măcar dacă l-aș fi împușcat de departe cu un pistol sau ceva de genul ăsta.

— Da. Îmi pare rău c-a trebuit să se întâmple așa.

— Și dacă o să-i văd chipul groaznic în fiecare noapte la culcare? Dacă o să-mi apară în vise? Thomas se simți brusc supărat pe Brenda pentru că *îl obligase* să-l înjunghie pe Defect – un sentiment poate nejustificat când se gândea în ce situație disperată fuseseră.

Brenda își schimbă poziția pe scaun ca să-l privească. Lumina lunii strălucea îndeajuns pentru ca Thomas să-i vadă ochii închiși la culoare, fața murdară, dar frumoasă. Poate că era greșit, poate era un ticălos. Dar, privind-o, își dori ca Teresa să fie lângă el.

Ea se întinse, îi apucă mâna și i-o strânse. El o lăsă, dar nu i-o strânse la rândul lui.

— Thomas? Ea îi spuse pe nume chiar dacă el o privea drept în ochi.

— Da.

— Nu te-ai salvat doar pe tine, să știi. M-ai salvat și pe mine. Nu cred c-aș fi reușit să-l înving singură pe Defectul ăla.

Thomas încuviință, dar nu spuse nimic. Suferea din mai multe motive. Toți prietenii lui dispăruseră. Poate erau chiar morți. Chuck era cu siguranță mort. Pe Teresa o pierduse. Se afla abia la jumătatea drumului spre refugiu, dormind într-un camion cu o fată care avea să înnebunească în cele din urmă, înconjurați de un oraș întreg de Defecți însetați de sânge.

— Dormi cu ochii deschiși? îl întrebă ea.

Thomas încercă să zâmbească.

— Nu. Mă gândeam doar ce viață nenorocită am.

— Și eu. Absolut jalnică. Dar mă bucur că sunt cu tine.

Fu o afirmație atât de simplă și de dulce, că Thomas închise ochii. Toată durerea din interiorul lui se transformă într-un sentiment anume față de Brenda, asemănător cu ceea ce simțise pentru Chuck. Îi ura pe cei care o aduseseră în starea aceasta, ura boala care provocase totul și voia să îndrepte lucrurile.

O privi, în sfârșit, din nou.

— Și eu mă bucur. Ar fi și mai groaznic dacă aș fi singur.

— L-au omorât pe tata.

Thomas ridică privirea, surprins de schimbarea bruscă a subiectului.

— Ce?

Brenda încuviință rar din cap.

— CEI RĂI. A încercat să-i împiedice să mă ia, a urlat ca un nebun și i-a atacat cu... un făcăleț de lemn, cred. Râse încet. Atunci l-au împușcat în cap. În ochi îi licăriră lacrimi, strălucind în lumina slabă.

— Vorbești serios?

— Da. Am văzut totul. Am văzut cum a murit înainte chiar să se prăbușească la pământ.

— O, cerule! Thomas căuta cuvintele potrivite. Îmi pare... foarte rău. Eu am fost martor când... poate cel mai bun prieten al meu a fost înjunghiat. Mi-a murit în brațe. Se opri puțin. Și mama ta?

— Nu mai era cu noi de multă vreme. Ea nu spuse mai multe, și Thomas nu insistă. Oricum n-ar fi vrut să știe.

— Mi-e atât de teamă că voi înnebuni, spuse ea după un minut lung de tăcere. Deja o simt. Uneori lucrurile arată ciudat, sună ciudat. Încep brusc să mă gândesc la chestii care n-au sens. Uneori, aerul din jurul meu pare... solid. Nici măcar nu știu ce înseamnă asta, dar e înfricoșător. Cu siguranță începe să mă ducă. Să-mi facă mintea praf.

Thomas nu-i suporta privirea. Se uită în jos.

— Nu te da bătută încă. O s-ajungem la refugiu, or să ne dea tratamentul.

— False speranțe, spuse ea. Dar bănuiesc că e mai bine decât să n-ai nicio speranță.

Îl strânse de mână. De data asta, Thomas o strânse și el.

Și apoi, deși părea imposibil, adormiră.

CAPITOLUL 35

Thomas se trezi dintr-un coșmar – fusese ceva cu Minho și Newt încolțiți de niște Defecți trecuți de Ultimul Prag. Înarmați cu cuțite. Furioși. Vederea sângelui îl trezi în cele din urmă brusc.

Privi în jur, speriat că țipase sau spusese ceva. Cabina camionului era în continuare cufundată în întunericul nopții. Abia dacă o vedea pe Brenda – nici măcar nu-și dădea seama dacă avea ochii deschiși. Dar, chiar atunci, ea vorbi.

— Un vis urât?

Thomas se potoli, închise ochii.

— Da. Îmi tot fac griji pentru prietenii mei. Nu-mi place deloc că ne-am despărțit.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat așa. Sincer. Brenda se foi în scaun. Dar chiar nu cred că ai de ce să-ți faci griji. Prietenii tăi Poienari păreau destul de capabili și, chiar dacă n-ar fi așa, Jorge se pricepe să supraviețuiască. O să-i conducă prin oraș. Nu te nelinişti din cauza asta. Pentru *noi* ar trebui să-ți faci griji.

— Nu prea-ți iese când încerci să mă consolezi.

Brenda râse.

— Scuze, zâmbeam când am spus ultima propoziție, dar bănuiesc că nu m-ai putut vedea.

Thomas se uită la ceasul lui de mână cu cadran iluminat, apoi spuse:

— Mai avem câteva ore până să răsară soarele. Apoi, după o tăcere scurtă, vorbi din nou: Mai spune-mi câte ceva despre cum arată lumea acum. Nouă ne-au șters cea mai mare parte a amintirilor – unele mi-au revenit, dar sunt vagi și nu știu dacă pot să am încredere în ele. Oricum nu-mi amintesc prea multe despre lumea din jur.

Brenda oftă adânc.

— Lumea din jur, zici? Ei bine, să știi că e oribilă. Temperaturile au început în sfârșit să scadă, dar va dura o veșnicie până când nivelul mării va descrește. A trecut multă vreme de la explozii, dar au murit atâția oameni, Thomas! Atâția oameni! De fapt, e uimitor cum cei care au supraviețuit s-au

liniștit și au redevenit decenți atât de repede. Dacă n-ar fi fost Arșița asta nenorocită, cred că lumea și-ar fi revenit în cele din urmă. Dar, când ar face toate muștele miere… of, nu-mi amintesc cum era zicala. Tata obișnuia s-o spună.

Thomas abia își putea stăpâni curiozitatea.

— Ce s-a întâmplat *de fapt*? S-au format țări noi sau doar un guvern mare? Și ce rol joacă RĂU în toate astea? *Ei* sunt guvernul?

— Mai există țări, doar că sunt mai… unificate. Când Arșița a început să se răspândească necontrolat, și-au pus la un loc toate forțele, tehnologiile, resursele, tot ce au avut ca să înființeze RĂU. Au elaborat un sistem de testare foarte complicat și-au încercat din răsputeri să mențină zone de carantină. Au încetinit răspândirea Arșiței, dar n-o pot opri. Cred că singura speranță este să găsească un tratament. Sper c-ai dreptate când spui că l-au găsit deja – dar, dacă așa stau lucrurile, sigur încă nu l-au făcut public.

— Deci unde suntem? întrebă Thomas. Unde suntem acum?

— Într-un camion. Thomas nu râse, așa că Brenda continuă: Scuze, nu-i momentul potrivit pentru glume. După etichetele de pe mâncare, noi credem că suntem în Mexic. Sau ceea ce a fost cândva Mexic. Pare cel mai probabil. Acum se numește Ținutul Pârjolit. Practic, între cele două Tropice – Racul și Capricornul – e doar pustiu cât vezi cu ochii. America Centrală și de Sud, cea mai mare parte a Africii, Orientul Mijlociu și sudul Asiei. Pământ mort, oameni morți. Așa că, bine-ai venit în Ținutul Pârjolit! Nu-i așa că-i drăguț din partea lor să-i trimită pe Defecți aici?

— Sfinte! Thomas fu năpădit de gânduri, cele mai multe legate de faptul că el jucase un rol în cadrul RĂU – un rol important – și că Labirintul, Grupurile A și B și toate nenorocirile prin care treceau făceau și ele parte din RĂU. Dar nu-și amintea suficient ca totul să capete sens.

— *Sfinte*? întrebă Brenda. Asta-i tot ce poți spune?

— Am prea multe întrebări în cap. Mi se pare că nu pot să aleg una singură.

— Știi despre substanța de amorțire?

Thomas o privi. Ar fi vrut să-i vadă mai bine fața.

— Cred că Jorge a menționat-o la un moment dat. Ce este?

— Știi cum merg lucrurile. Orice afecțiune își creează medicamentele. Apar tot felul de chestii chiar dacă nu fac nimic împotriva bolii în sine.

— Dar ce face substanța asta? O ai cumva?

— Ha! strigă Brenda disprețuitor. Crezi că nouă ne dau? Doar oamenii importanți, bogătașii pot să pună mâna pe prostia aia. Îi zic Extazul. Îți toropește emoțiile, procesele cerebrale, te înmoaie până ajungi într-o stare de stupoare, ca de beție, și nu mai simți mare lucru. Ține Arșița departe pentru că virusul se hrănește cu creierul, îl consumă, îl distruge. Dacă nu există activitate cerebrală, virusul slăbește.

Thomas își încrucișă brațele. Era ceva foarte important în informația asta, dar nu reușea să-și dea seama ce anume.

— Deci... nu e un tratament? Chiar dacă încetinește acțiunea virusului?

— Nici vorbă. Nu face decât să amâne inevitabilul. Arșița oricum învinge până la urmă. Îți anulează orice șansă la rațiune, la bun-simț, la compasiune. Îți anulează umanitatea.

Thomas rămase tăcut. Simți, poate mai puternic ca niciodată, că o amintire importantă încerca să se strecoare prin crăpăturile zidului ridicat între el și trecutul lui. Arșița. Creierul. Nebunia. Substanța de amorțire, Extazul. RĂU. Încercările. Ceea ce le spusese Șobolanul, că nu contau decât reacțiile lor la Variabile.

— Ai adormit? îl întrebă Brenda după câteva minute de tăcere.

— Nu. Doar că sunt prea multe informații. Thomas se simțea oarecum alarmat de ceea ce aflase, dar tot nu reușea să pună lucrurile cap la cap. E greu să le procesezi.

— Foarte bine, atunci o să tac din gură. Brenda se întoarse cu spatele spre el și-și sprijini capul de ușă. Nu te mai gândi la ele! N-ajută la nimic. Trebuie să te odihnești.

— Î-hâm, mormăi Thomas, frustrat că deținea atâtea indicii, dar niciun răspuns real. Însă Brenda avea dreptate – i-ar fi prins bine un somn zdravăn. Își găsi o poziție comodă și încercă din răsputeri să adoarmă, dar dură ceva timp până să reușească. Iar când se adânci până la urmă în somn, visă.

•

E din nou mai mare, are vreo paisprezece ani. El și Teresa stau îngenuncheați, cu urechile lipite de o ușă abia crăpată,

ascultând. Trăgând cu urechea. Înăuntru, un bărbat și o femeie stau de vorbă. Thomas nu-i aude suficient de clar.

Mai întâi vorbește bărbatul.

— Ai primit adăugirile la lista de Variabile?

— Noaptea trecută, răspunde femeia. Îmi place ce-a adăugat Trent la sfârșitul Încercărilor din Labirint. Brutal, dar avem nevoie de așa ceva. Ar trebui să genereze niște tipare interesante.

— Absolut. La fel și scenariul cu trădarea, dacă se ajunge vreodată la el.

Femeia scoate un sunet ce-ar trebui să fie râs, dar care pare totuși încordat și lipsit de umor.

— Da, și eu m-am gândit la asta. Pentru că, cerule, cât pot îndura copiii ăștia înainte să înnebunească și ei?

— În plus, e riscant. Dacă moare? Cu toții suntem de acord că, la vremea aia, va fi printre cei mai buni Candidați.

— N-o să moară. N-o să-l lăsăm noi să moară.

— Și totuși. Nu suntem Dumnezeu. Ar *putea* muri.

Urmează o pauză lungă. Apoi bărbatul continuă:

— Poate că nu se va ajunge la asta. Dar mă îndoiesc. Psihanaliștii spun că va stimula o mulțime dintre tiparele de care avem nevoie.

— O chestie ca asta înseamnă multe emoții, îi răspunde femeia. Și, după spusele lui Trent, câteva dintre tiparele cel mai greu de creat. Cred că planul cu Variabilele alea e printre puținele lucruri care vor merge.

— Chiar crezi că Încercările vor da rezultatul scontat? întreabă bărbatul. Serios acum, anvergura și logistica poveștii ăsteia sunt incredibile. Gândește-te câte lucruri ar putea să nu meargă!

— *Ar putea,* ai dreptate. Dar ce alternativă avem? Încercăm și, dacă dă greș, o să fim pur și simplu în aceeași situație ca și dacă n-am fi încercat nimic.

— Presupun că da.

Teresa îl trage de bluză. Thomas o vede arătând spre coridor. E vremea să plece. Încuviințează, dar se apleacă din nou să mai prindă o frază sau două. Vorbește femeia.

— Păcat că n-o să vedem sfârșitul Încercărilor.

— Știu, răspunde bărbatul. Dar viitorul ne va mulțumi.

•

Thomas fu trezit a doua oară de primele fâșii purpurii ale zorilor. Nu-și amintea să se fi mișcat în timpul somnului după discuția din toiul nopții cu Brenda – nici măcar după ce visase.

Visul. Fusese cel mai ciudat dintre toate. O mulțime de replici, dintre care unele deveneau deja neclare, prea dificil de înțeles și de potrivit cu piesele din trecutul lui care începeau – încet, foarte încet – să se unească din nou. Thomas își permise să nutrească vaga speranță că poate nu avea chiar așa de mult de-a face cu Încercările precum începuse să creadă. Deși nu înțelesese multe în vis, faptul că el și Teresa spionau însemna că nu erau implicați în toate aspectele Încercărilor.

Dar care să fi fost scopul tuturor acestor lucruri? De ce viitorul avea să le mulțumească oamenilor acelora?

Se frecă la ochi și se întinse, apoi aruncă o privire spre Brenda – avea ochii încă închiși, gura ușor deschisă, pieptul i se mișca încet și regulat. Chiar dacă se simțea și mai înțepenit ca în ziua precedentă, somnul odihnitor făcuse minuni în privința stării lui de spirit. Se simțea plin de energie. Revigorat. Consternat, e drept, și oarecum năucit de visul-amintire și de toate lucrurile despre care-i povestise Brenda, dar totuși revigorat.

Se întinse din nou și tocmai căsca prelung, când văzu ceva pe zidul aleii. O placă mare de metal, înșurubată în perete. Un semn care i se păru cunoscut.

Deschise ușa, coborî împiedicat pe stradă și se apropie de placă. Era aproape la fel cu cea din Labirint, cea pe care stătuse scris „Departamentul Catastrofe, Unitatea de Experimente în Zona Letală”. Același metal ponosit, aceleași litere. Doar că pe aceasta scria altceva. Thomas se holbă la ea cel puțin cinci minute înainte să se poată clinti din loc.

Inscripția spunea:

THOMAS, TU EȘTI ADEVĂRATUL LIDER

CAPITOLUL 36

Probabil că Thomas ar fi rămas toată ziua cu ochii la inscripție dacă Brenda n-ar fi coborât din camion.

— Așteptam momentul potrivit să-ți spun, zise ea în cele din urmă, readucându-l brusc la realitate.

Thomas întoarse capul spre ea.

— Ce? Despre ce vorbești?

Ea nu-și mută privirea, ci rămase cu ochii pironiți asupra plăcuței metalice.

— De când am aflat cum te cheamă. La fel și Jorge. Probabil că de-aia a hotărât să riște, să traverseze orașul cu tine și să te ducă la refugiul ăla al tău.

— Brenda, despre ce *vorbești*? repetă Thomas.

Ea îl privi în sfârșit în ochi.

— Inscripții din astea sunt peste tot în oraș. Și pe toate scrie exact același lucru.

Thomas simți că i se înmoaie genunchii. Se întoarse și se lăsă să alunece la pământ, cu spatele rezemat de zid.

— Cum… cum se poate așa ceva? Pare să fie aici de ceva vreme… Nu prea știa ce altceva să spună.

— Nu știu, răspunse Brenda, așezându-se lângă el. Niciunul dintre noi n-a știut ce înseamnă. Dar, când ați apărut voi și tu ne-ai spus cum te cheamă… ne-am gândit că nu putea fi o coincidență.

Thomas îi aruncă o privire aspră. Mânia începea să clocotească în el.

— Și de ce nu mi-ai zis nimic? Mă ții de mână, îmi povestești cum ți-au omorât tatăl, dar nu-mi spui despre asta?

— Nu ți-am spus pentru că mă temeam de reacția ta. Mi-am închipuit că probabil o s-o rupi la fugă să cauți inscripțiile și-o să uiți complet de mine.

Thomas oftă. Era sătul de toate. Își alungă mânia și răsuflă prelung.

— Presupun că face parte din tot coșmarul ăsta care n-are niciun sens.

Brenda se răsuci și-și ridică privirea spre plăcuță.

— Cum poți să nu știi ce-nseamnă? Nimic mai simplu. Tu ar trebui să fii șeful, să preiei controlul. Eu o să te-ajut, o să-mi câștig biletul de intrare. Locul în refugiu.

Thomas râse.

— Mă aflu într-un oraș plin de Defecți cu creierii făcuți franjuri, pe undeva există un grup de fete care vor să mă omoare și mie ar trebui să-mi pese cine e adevăratul șef al grupului meu? E ridicol!

Chipul Brendei se încreți, nedumerit.

— Fete care vor să te omoare? Despre ce vorbești?

Thomas nu-i răspunse, întrebându-se dacă era cazul să-i spună totul, de la cap la coadă. Dacă era în stare să mai povestească o dată.

— Deci? insistă ea.

Hotărând c-ar fi fost bine să împartă povestea cu cineva și simțind că fata îi câștigase încrederea, Thomas cedă și-i istorisi totul. Îi aruncase câteva indicii și-i relatase anumite fragmente, dar acum intră în toate detaliile. Îi povesti despre Labirint, despre cum fuseseră salvați, despre cum se treziseră și descoperiseră că erau iarăși la ananghie. Despre Aris și Grupul B. Nu insistă prea mult asupra Teresei, dar își dădu seama că Brenda simțise ceva când o menționă. Poate văzuse ceva în ochii lui.

— Deci e ceva între tine și tipa asta, Teresa? îl întrebă ea când el termină de povestit.

Thomas nu știa cum să răspundă. Oare *era* ceva între ei? Erau apropiați, prieteni, asta în mod sigur. Deși își recăpătase doar o parte din amintiri, simțea că, înainte de Labirint, fuseseră poate mai mult decât simpli amici. În perioada îngrozitoare în care contribuiseră la proiectarea nenorocirii ăleia de Labirint.

Și-apoi sărutul acela…

— Tom? întrebă Brenda.

El îi aruncă o privire tăioasă.

— Nu-mi spune așa!

— Ce? întrebă ea, evident speriată, poate chiar rănită. De ce?

— Pur și simplu… nu-mi spune! Se simți îngrozitor, dar nu mai putea da înapoi. Așa îl striga Teresa.

— Bine. Să-ți spun atunci domnul Thomas? Sau poate Rege Thomas? Sau, și mai bine, Maiestatea Voastră?

Thomas oftă:

— Îmi pare rău. Spune-mi cum vrei.

Brenda râse sarcastic, după care tăcură amândoi.

•

Stăteau cu spatele rezemat de zid, și minutele treceau netulburate. Era o liniște aproape pașnică, până când Thomas auzi o bufnitură ciudată care îl alarmă.

— Ai auzit? întrebă el, în stare de alertă.

Brenda se opri, cu capul într-o parte, ascultând cu atenție.

— Da. Parcă bate cineva la tobă.

— Bănuiesc că distracția s-a încheiat. Thomas se ridică, apoi o ajută și pe Brenda. Ce crezi că e?

— Mă îndoiesc să fie ceva bun.

— Și dacă sunt prietenii noștri?

Bum-bum-bum-ul surd păru dintr-odată să vină de pretutindeni. Ecoul se răsfrângea în toate părțile în zidurile de pe marginea aleii. Dar, după câteva secunde lungi, Thomas deveni sigur că sunetul venea dintr-un colț al fundăturii. Asumându-și riscul, o luă la fugă în direcția respectivă, ca să vadă mai bine.

— Ce faci?! se răsti Brenda la el, dar, văzând că Thomas n-o bagă în seamă, îl urmă.

Chiar la capătul aleii, Thomas ajunse la un zid de cărămizi crăpate și decolorate, unde patru trepte coborau spre o ușă de lemn zgâriată, ponosită. Deasupra ușii se afla o fereastră mică dreptunghiulară, fără geam. Un ciob atârna încă în rama de sus, ca un dinte ascuțit.

Thomas auzea muzică, mult mai tare acum, intensă și rapidă. Basul răsuna puternic, tobele bubuiau, chitarele scrâșneau. Amestecate cu ele se distingeau zgomote de oameni râzând, strigând și cântând. Niciunul prea… rațional. Mai degrabă sinistre și neliniștitoare.

Se părea că Defecții nu încercau numai să muște din nasurile oamenilor. Thomas avu un presentiment rău – zgomotul ăsta nu avea nimic de-a face cu prietenii lui.

— Mai bine o ștergem de-aici, spuse el.

— Așa crezi? răspunse Brenda, chiar lângă umărul lui.

— Haide! Thomas se răsuci să o ia din loc, dar înlemniră amândoi. Trei oameni apăruseră pe alee cât timp ei cercetaseră fundătura. Doi bărbați și o femeie, aflați acum la doar câteva zeci de centimetri distanță.

Lui Thomas i se întoarse stomacul pe dos când îi studie rapid pe nou-veniți. Haine zdrențuite, păr ciufulit, fețe murdare. Dar, privindu-i mai îndeaproape, observă că nu aveau răni vizibile și că în ochii lor se mai zăreau urme de inteligență. Erau Defecți, dar nu duși de tot.

— Bună! spuse femeia. Avea părul lung și roșcat prins în coadă de cal. Cămașa îi era atât de decoltată, că Thomas trebui să-și impună să o privească drept în față. Ați venit la petrecere? Avem de toate – dans, dragoste, băutură – pe săturate.

Vocea ei avea un ton care îl nelinişti pe Thomas. Nu știa de ce simțea asta, dar doamna nu se purta prea frumos cu ei. Îi lua peste picior.

— Hm, nu, mulțumim! spuse Thomas. Noi, ăăă, noi doar…

Brenda interveni.

— Ne căutam prietenii. Suntem noi pe-aici, de-abia ne-am instalat.

— Bun venit în Țara Defecților! spuse unul dintre bărbați, un tip înalt și urât, cu păr soios. Nu vă faceți griji, majoritatea – făcu semn cu capul spre scări – sunt în cel mai rău caz doar pe jumătate duși. S-ar putea să v-alegeți cu un cot în față, poate un șut în boașe. Dar nimeni n-o să încerce să vă mănânce.

— Boașe? repetă Brenda. Poftim?

Bărbatul arătă spre Thomas.

— Vorbeam cu băiatul. S-ar putea ca tu s-o pățești ceva mai rău dacă nu stai pe lângă noi. Ținând cont că ești fată și așa mai departe.

Conversația îi făcea greață lui Thomas.

— Sună bine, dar noi trebuie să plecăm. Vrem să ne găsim prietenii. Poate ne întoarcem mai târziu.

Celălalt bărbat făcu un pas înainte. Era scund, dar arătos, cu păr blond tuns periuță.

— Nu sunteți decât niște puștani, așa că e timpul să învățați câte ceva despre viață. Să vă distrați. Vă invităm oficial la petrecere. Pronunță fiecare cuvânt al ultimei propoziții atent și fără nicio urmă de bunătate.

— Mulțumim, dar nu! spuse Brenda.

Blondinul scoase o armă dintr-un buzunar al jachetei lungi. Era un pistol argintiu, dar unsuros și ponosit. Părea totuși mai amenințător decât orice văzuse Thomas până atunci.

— Nu cred că m-ați înțeles, spuse bărbatul. Sunteți invitați la petrecerea noastră. Așa ceva nu se refuză.

Înalt-și-urât dădu la iveală un cuțit. Coadă-de-cal scoase o șurubelniță, cu vârful înnegrit de ceva ce trebuia să fie sânge uscat.

— Ce spuneați? întrebă Blondinul. Vreți să veniți la petrecerea noastră?

Thomas se uită la Brenda, dar ea nu-l băgă în seamă. Privirea îi era ațintită asupra bărbatului blond și pe fața ei se vedea că avea de gând să facă un gest complet prostesc.

— Bine, spuse Thomas rapid. Venim. Să mergem!

Brenda își întoarse capul spre el.

— Ce?

— El are un pistol. El are un cuțit. *Ea* are o afurisită de șurubelniță! Nu prea am chef să mă trezesc cu un ochi zdrobit.

— Se pare că iubitul tău nu-i prost, spuse Blondinul. Acum, haideți să ne distrăm! Îndreptă pistolul spre scări și zâmbi. Puteți s-o luați înainte.

Brenda era evident furioasă, dar pe față i se citea conștiința faptului că n-aveau de ales.

— Bine.

Blondinul zâmbi din nou, cu o expresie care ar fi părut foarte naturală pe mutra unui șarpe.

— Așa vă vreau. Toate-s bune și frumoase, n-aveți de ce să vă faceți griji.

— N-o să vă rănească nimeni, adăugă Înalt-și-urât. Dacă nu faceți figuri. Și nu vă purtați ca niște pușlamale. Până la sfârșitul petrecerii o să ne rugați să vă primim în grupul nostru – credeți-mă!

Thomas se luptă să alunge sentimentul de spaimă ce amenința să pună stăpânire pe el.

— Hai să mergem! îi spuse el Blondinului.

— Luați-o voi înainte! Bărbatul arătă din nou spre scări.

Thomas o prinse pe Brenda de mână, trăgând-o aproape de el.

— Să mergem la petrecere, iubito! spuse el cu o voce încărcată de sarcasm. O să ne distrăm de minune!

— Ce drăguț! zise Coadă-de-cal. Îmi dau lacrimile când văd doi îndrăgostiți. Se prefăcu a-și șterge lacrimi de pe obraz.

Thomas se răsuci spre scări, cu Brenda lângă el, simțind în permanență pistolul îndreptat spre spatele lui. Coborâră treptele spre ușa veche, într-un spațiu larg doar cât să încapă doi oameni, unul lângă celălalt. Când ajunseră jos, Thomas nu văzu niciun mâner. Ridicând din sprâncene, se întoarse și îl privi pe Blondin, care stătea două trepte mai sus în spatele lui.

— Trebuie să bați într-un fel anume, spuse acesta. Trei lovituri lente cu pumnul, trei rapide, apoi două bătăi ușoare cu încheieturile degetelor.

Thomas îi ura pe oamenii aceștia. Ura calmul cu care rosteau cuvintele acelea politicoase, pe un ton de batjocură. Într-un fel, Defecții aceștia erau mai răi decât tipul fără nas pe care îl înjunghiase în ziua precedentă – măcar în cazul lui știuseră exact cu cine aveau de-a face.

— Bate! îi șopti Brenda.

Thomas își strânse mâna pumn și bătu lent, apoi rapid, după care ciocăni cu încheieturile degetelor. Ușa se deschise imediat și muzica bubuitoare ieși din clădire ca o rafală de vânt.

Tipul care îi întâmpină era enorm, cu mai multe inelușe atârnate în urechi și pe față, tatuat pe tot corpul. Avea păr lung și cărunt, care-i trecea bine de umeri. Dar Thomas abia avu timp să observe toate acestea, pentru că bărbatul i se adresă:

— Hei, Thomas, salut! Te așteptam.

CAPITOLUL 37

Timp de un minut Thomas fu complet buimăcit.

Primirea ce i se făcuse îl lăsase cu gura căscată, dar, înainte să poată răspunde, bărbatul cu păr lung îi trase pur și simplu înăuntru pe el și pe Brenda, după care îi conduse printr-o mulțime de corpuri înghesuite care dansau, se învârteau și săreau, se îmbrățișau și se roteau prin sală. Muzica era asurzitoare, fiecare bătaie a tobelor răsuna ca o lovitură de ciocan. De tavan atârnau lanterne care se legănau înainte și înapoi, împinse de mâinile oamenilor, împrăștiind raze de lumină în toate direcțiile.

Păr Lung se aplecase spre Thomas și-i vorbea în timp ce se strecurau încet printre dansatori. Thomas abia îl putea auzi, deși omul țipa.

— Slavă Domnului că există baterii! Ce nașpa o să fie când se termină!

— De unde ai știut cum mă cheamă? îi strigă Thomas. De ce mă așteptați?

Bărbatul râse.

— V-am urmărit toată noaptea! Apoi, azi-dimineață, am văzut printr-o fereastră cum ai reacționat când ai văzut semnul ăla și ne-am gândit că tu trebuie să fii celebrul Thomas!

Brenda îl cuprinse de mijloc pe Thomas cu amândouă mâinile, agățându-se de el, probabil doar ca să nu riște să fie despărțiți. Probabil. Dar, când îl auzi pe Păr Lung, se lipi și mai tare de tovarășul ei.

Thomas privi în spate și-i văzu pe Blondin și pe cei doi prieteni ai lui pe urmele lor. Blondinul nu mai avea arma în mână, dar Thomas știa că putea s-o scoată oricând din nou.

Muzica urla. Basul bubuia, umplând camera. Oamenii dansau și săreau peste tot în jurul lor, iar săbiile de lumină spintecau aerul întunecat. Defecții erau toți lucioși de sudoare, ca unși cu ulei, iar camera devenise înăbușitoare din cauza căldurii emanate de atâtea corpuri.

Cam prin mijlocul încăperii, Păr Lung se opri și se întoarse spre ei, fluturându-și coama albă ciudată.

— Chiar vrem să intrați în grupul nostru! țipă el. În mod sigur sunteți speciali! O să vă apărăm de Defecții cei răi!

Thomas se bucură că oamenii aceștia nu păreau să știe mai multe. Poate că lucrurile nu aveau să iasă chiar atât de prost la urma urmei. Dacă le cânta în strună, dacă se prefăcea a fi un Defect special, poate că el și Brenda ar rezista suficient timp ca să se strecoare de-acolo neobservați, la momentul potrivit.

— Mă duc să v-aduc ceva de băut! țipă Păr Lung. Simțiți-vă ca acasă! Apoi se îndepărtă grăbit, dispărând în mulțimea densă, ce se zvârcolea în jur.

Thomas se răsuci și-i văzu pe Blondin și pe cei doi prieteni ai lui supraveghindu-i. Nu dansau – nu făceau decât să se uite. Coadă-de-cal îi făcu semn cu mâna.

— Puteți să dansați! țipă ea. Dar ea însăși nu se clinti.

Thomas se întoarse cu fața spre Brenda. Trebuiau să vorbească.

Ca și când i-ar fi citit gândurile, fata îl cuprinse cu brațele după gât, trăgându-l aproape, până când gura ei ajunse chiar lângă urechea lui. Respirația ei caldă îl furnică pe pielea transpirată.

— Cum am ajuns în situația asta nenorocită? întrebă ea.

Lui Thomas nu-i veni nicio idee mai bună decât să o cuprindă ca într-un dans. Îi simți bătăile inimii prin hainele umede. În interiorul lui se stârni ceva, o senzație amestecată cu sentimentul de vină și dorul de Teresa.

— Acum o oră nici nu mi-aș fi putut imagina așa ceva, spuse el în cele din urmă, cu buzele aproape lipite de părul ei. Nu-i venise nimic altceva în minte.

Începu o melodie sumbră, fantomatică. Ritmul încetinise puțin, sunetul tobelor se adâncise. Thomas nu pricepea niciun cuvânt – i se părea că solistul evocă o tragedie îngrozitoare, cu o voce plângăreață, ascuțită și tristă.

— Poate-ar trebui să rămânem cu tipii ăștia o vreme, spuse Brenda.

Thomas observă că amândoi dansau, fără să vrea sau să se gândească la asta. Se mișcau în ritmul muzicii, rotindu-se încet, cu corpurile lipite, agățându-se unul de celălalt.

— Ce vrei să spui? întrebă el, surprins. Te dai deja bătută?

— Nu. Sunt doar obosită. Poate am fi mai în siguranță aici.

Thomas voia să aibă încredere în ea, simțea că ar fi putut să aibă. Dar toată povestea asta îl îngrijora – oare Brenda îl adusese acolo intenționat? Părea puțin probabil.

— Brenda, nu abandona! Singura noastră scăpare e să ajungem la refugiu. Tratamentul există.

Brenda dădu încet din cap.

— Mi-e atât de greu să cred că există cu adevărat! Mi-e greu să sper.

— Nu spune asta!

Thomas nu voia să gândească și nici să audă așa ceva.

— De ce i-ar fi trimis pe toți Defecții ăștia aici dacă ar fi existat un tratament? Pur și simplu n-are sens.

Thomas se dădu în spate și o privi, îngrijorat de schimbarea bruscă în atitudinea ei. Fata avea lacrimi în ochi.

— Vorbești aiurea, spuse el, apoi se opri. Bineînțeles, își avea și el propriile îndoieli, dar nu voia s-o descurajeze. Tratamentul e real, continuă el. Trebuie să... Se opri și se uită la Blondin, care continua să se holbeze la el. Probabil că n-avea cum să-l audă, dar era mai bine să fie precaut.

Se apropie din nou de Brenda și-i vorbi direct în ureche.

— Trebuie să plecăm de-aici. Vrei să stai cu niște oameni care te amenință cu pistoale și cu șurubelnițe?

Înainte ca Brenda să apuce să-i răspundă, Păr Lung se întoarse cu un pahar în fiecare mână. Lichidul maroniu din interior se legăna de fiecare dată când aducătorul se ciocnea de dansatori.

— Până la fund! le strigă el.

Thomas simți o împunsătură în suflet. Ideea de a accepta o băutură din partea străinilor acestora i se păru brusc extrem de proastă. În mod neverosimil, locul și situația deveniră deodată și mai stânjenitoare.

Dar Brenda se întindea deja după băutură.

— Nu! strigă Thomas fără să-și dea seama, după care se grăbi să-și îndrepte greșeala. Adică, nu, chiar nu cred c-ar trebui să bem chestia aia. A trecut multă vreme de când n-am mai băut apă – avem nevoie de apă mai întâi. Voiam... ăăă... doar să dansăm o vreme. Încerca să se poarte dezinvolt, deși sufletul i se chircise de frică, știind că părea un idiot – mai ales când Brenda se uită ciudat la el.

Simți ceva mic și tare apăsându-l în lateral. Nu fu nevoie să se întoarcă pentru a-și da seama ce era: pistolul Blondinului.

— V-am oferit ceva de băut, spuse Păr Lung din nou, de data asta fără urmă de bunătate pe fața tatuată. Ar fi foarte nepoliticos să refuzați o astfel de ofertă. Le întinse din nou paharele.

Thomas se sperie. Nu mai avea nici umbră de îndoială – ceva nu era în regulă cu băutura aceea.

Blondinul îi vârî și mai tare pistolul în coaste.

— O să număr până la unu, îi șopti el la ureche. Doar până la unu.

Thomas renunță să se mai gândească. Întinse mâna, apucă paharul, își turnă lichidul în gură și îl înghiți pe tot odată. Băutura îl arse ca focul, pârjolindu-i gâtul și pieptul. Începu să tușească întretăiat, abia suflând.

— Acum tu! spuse Păr Lung, dându-i celălalt pahar Brendei.

Ea îl privi pe Thomas, după care luă paharul și bău. Lichidul nu păru s-o deranjeze câtuși de puțin. Strânse doar din ochi când îl dădu pe gât.

Păr Lung luă din nou paharele goale, rânjind cu toată fața.

— Perfect! Înapoi la dans acum!

Thomas simțea deja ceva ciudat în stomac. O căldură alinătoare, o senzație de calm care creștea și i se răspândea prin tot corpul. O luă pe Brenda în brațe și o strânse tare la piept în timp ce se legănau în ritmul muzicii. Buzele ei îi atingeau gâtul. Thomas simțea un fior de plăcere de fiecare dată când gura ei se lipea de pielea lui.

— Ce era chestia aia? întrebă el. Simți, mai degrabă decât auzi, că bolborosea cuvintele.

— Ceva rău, spuse ea. Thomas abia auzea. Un drog. Mă simt ciudat.

„Da" se gândi Thomas. „Ciudat". Camera începuse să se învârtă cu el, mult mai repede decât dacă ar fi amețit de atâta dans. Fețele oamenilor păreau să se întindă exagerat când râdeau, gurile lor deveniseră niște găuri negre căscate. Muzica încetini, prelungă, vocea care cânta se îngroșă și începu să lungească silabele.

Brenda își dădu capul pe spate și îi apucă obrajii în palme. Se holbă la el, deși ochii păreau să i se clatine. Era frumoasă. Mai

frumoasă ca oricând. Totul în jurul lor se întuneca. Mintea i se oprea, își dădu seama Thomas.

— Poate-i mai bine așa, spuse Brenda. Cuvintele nu i se potriveau cu mișcarea buzelor. Fața ei se mișca în cercuri, aparent desprinsă de gât. Să rămânem cu ei. Să fim fericiți până trecem de Ultimul Prag. Zâmbi, cu un zâmbet grețos, înfiorător. Apoi poți să mă omori.

— Nu, Brenda, spuse el, dar i se părea că-și auzea vocea de la mii de kilometri depărtare, venind parcă dintr-un tunel nesfârșit. Nu…

— Sărută-mă! spuse ea. Tom, sărută-mă! Începu să-l tragă spre ea.

— Nu! spuse el, împotrivindu-se.

Ea se opri, cu o expresie rănită pe față. Pe fața neclară, mișcătoare.

— De ce? îl întrebă.

Întunericul aproape îl copleșise.

— Nu ești… ea. Vocea îi era distantă. Doar un ecou. N-ai să fii niciodată ea.

Și apoi chipul Brendei se întunecă și mintea lui la fel.

CAPITOLUL 38

Thomas se trezi în întuneric cu impresia că fusese pus într-un dispozitiv de tortură antic, în care niște cuie îi înțepau creierul din toate părțile.

Gemu, scoțând un sunet tremurat, îngrozitor, intensificat doar de durerea din capul lui. Se forță să tacă, încercă să ridice mâna să-și frece...

Mâinile nu i se mișcau. Ceva le ținea imobilizate, ceva lipicios aplicat pe încheieturi. Bandă adezivă. Încercă să dea din picioare, dar și acestea îi erau legate. Efortul îi stârni un alt val de durere care-i străbătu capul și trupul. Se înmuie și gemu încet. Apoi se întrebă cât timp fusese inconștient.

— Brenda! șopti el. Niciun răspuns.

Se aprinse o lumină.

Aspră, orbitoare. Thomas strânse pleoapele, apoi deschise doar un ochi și se uită chiorâș. Trei oameni stăteau în fața lui, dar aveau fețele în umbră. Lumina venea din spatele lor.

— Trezirea! spuse o voce aspră. Cineva chicoti.

— Mai vrei niște băutură din-aia explozivă? De data asta vorbise femeia. Aceeași persoană chicoti din nou.

Thomas se obișnui în cele din urmă cu lumina și deschise complet ochii. Era așezat pe un scaun de lemn, cu mâinile legate de cotiere și gleznele de picioarele acestuia cu o bandă adezivă gri lată. În fața lui stăteau doi bărbați și o femeie. Blondinul. Înalt-și-urât. Coadă-de-cal.

— De ce nu m-ați dat pur și simplu gata pe alee? întrebă Thomas.

— Să te dăm gata? răspunse Blondinul. Era prima dată când vocea îi părea răgușită, de parcă își petrecuse ultimele câteva ore țipând pe ringul de dans. Ce crezi că suntem, un clan de mafioți din secolul XX? continuă el. Dacă voiam să te *dăm gata,* ai fi fost deja mort pe alee, plin de sânge.

— Nu te vrem mort, interveni Coadă-de-cal. Carnea ți s-ar strica. Ne place să ne mâncăm victimele cât timp încă respiră. Mâncăm cât putem înainte să sângereze de moarte. N-ai idee ce suculente și... dulci sunt!

Înalt-și-urât râse, dar Thomas nu-și dădu seama dacă Coadă-de-cal vorbea serios sau nu. Oricum, se sperie de moarte.

— Glumește, spuse Blondinul. Am mâncat oameni doar când situația a fost complet disperată. Carnea de om are gust de căcat.

Înalt-și-urât chicoti din nou. Nu râse nici pe înfundate, nici normal. Chicoti. Thomas nu credea că vorbeau serios – îl îngrijora mai degrabă faptul că mințile lor păreau… duse.

Blondinul zâmbi – pentru prima oară de când îl cunoscuse Thomas.

— Era tot o glumă. Nu suntem chiar atât de Defecți deocamdată. Dar oricum pun pariu că oamenii n-au un gust prea bun.

Înalt-și-urât și Coadă-de-cal încuviințară.

„La naiba, tipii ăștia chiar c-o iau razna”, se gândi Thomas. Auzi un geamăt estompat venind din stânga și se uită într-acolo. Brenda se afla într-un colț al camerei, legată la fel. Dar avea bandă adezivă și pe gură, ceea ce-l făcu să se întrebe dacă nu cumva se împotrivise mai mult ca el înainte să leșine. Părea să se trezească abia acum și, când îi observă pe cei trei Defecți, se foi și se zvârcoli în scaun, gemând de sub căluș. Ochii îi scânteiau.

Blondinul arătă spre ea. Pistolul îi apăruse din nou ca prin minune în mână.

— Taci din gură! Taci din gură, că-ți împrăștii creierii pe pereți!

Brenda se opri. Thomas se aștepta s-o vadă începând să scâncească sau să plângă. Dar se înșelă – și se simți prost că gândise astfel. Fata îi demonstrase deja cât era de tare.

Blondinul coborî pistolul.

— Așa mai merge. Dumnezeule mare, ar fi trebuit s-o omorâm când a început prima dată să țipe sus. Și să ne muște. Își privi antebrațul, unde se putea observa o crestătură roșie.

— E cu el, spuse Coadă-de-cal. N-o putem omorî încă.

Blondinul își trase un scaun de lângă peretele opus și se așeză la doar câțiva centimetri în fața lui Thomas. Ceilalți făcură imediat la fel, ușurați de parcă ar fi așteptat ca el să le dea permisiunea. Blondinul își așeză pistolul pe coapsă, cu țeava îndreptată spre Thomas.

— Bun, spuse el. Avem multe de discutat. Sărim peste aiureala obișnuită. Dacă faci pe deșteptul, sau refuzi să răspunzi, sau chestii de genul ăsta, primești un glonț într-un picior. Apoi în celălalt. A treia oară îți împușc iubita în față. Mă gândeam, poate chiar între ochi. Și pun pariu că-ți dai seama ce se întâmplă dacă mă enervezi a patra oară.

Thomas încuviință. Ar fi vrut să se considere un dur, să creadă că li se putea împotrivi Defecților. Dar bunul-simț învinse. Era legat de un scaun, fără arme, fără aliați, fără nimic. Deși, sincer, n-avea nimic de ascuns. Intenționa să răspundă la orice întrebare. Indiferent de cum aveau să se sfârșească lucrurile, nu voia gloanțe în picior. Și se îndoia că tipul mergea la cacealma.

— Prima întrebare, spuse Blondinul. Cine ești și de ce-ți apare numele pe toate semnele din nenorocitul ăsta de oraș?

— Mă cheamă Thomas. Imediat, fața Blondinului se schimonosi de mânie. Thomas își dădu seama ce greșeală prostească făcuse și continuă repede. Da, asta știai deja. Cum am ajuns aici e-o poveste foarte ciudată și mă-ndoiesc c-o s-o crezi. Dar jur că spun adevărul.

— N-ai venit pe-un Berg, ca toți ceilalți? întrebă Coadă-de-cal.

— Berg? Thomas nu știa ce este, dar clătină pur și simplu din cap și continuă. Nu. Am ieșit dintr-un fel de tunel subteran la vreo cincizeci de kilometri spre sud. Înainte de asta am trecut prin ceva numit Trans Plat. Și mai înainte…

— Stai așa, stai așa, stai așa, spuse Blondinul, ridicând o mână. Un Trans Plat? Dacă n-aș ști că n-ai cum să fi inventat chestia asta, zău că ți-aș face felu' în clipa asta.

Thomas se încruntă, nedumerit.

— De ce?

— Ai fi un prost să încerci să scapi basma curată cu o minciună atât de evidentă. Ai trecut printr-un Trans Plat? Bărbatul era evident surprins.

Thomas se uită la ceilalți Defecți, amândoi la fel de uimiți.

— Da. De ce-i așa de greu de crezut?

— Ai idee ce scumpă e Transportarea Plată? A devenit publică exact înainte de explozii. Doar guvernele și miliardarii își permit s-o folosească.

Thomas ridică din umeri.

— Păi, știu că bani au cu ghiotura, și așa i-a spus tipul. Trans Plat. Un perete cenușiu care îți îngheață sângele în vine când treci prin el.

— Ce tip? întrebă Coadă-de-cal.

Thomas era abia la început și se simțea deja încurcat. Cum să le spună o poveste ca asta?

— Cred că făcea parte din RĂU. Ne-au băgat într-un fel de experiment sau test. Nu știu toate amănuntele. Amintirile… ne-au fost șterse. Unele mi-au revenit, dar nu prea multe.

Blondinul nu reacționă deloc. Stătea doar și se holba la el. Aproape *prin* el, la peretele din spatele lui. În cele din urmă spuse:

— Am fost avocat înainte ca exploziile și boala asta să distrugă totul. Știu când cineva minte. Eram foarte, foarte, foarte bun în meseria mea.

În mod ciudat, Thomas se relaxă.

— Atunci știi că nu…

— Da, știu. Vreau să aud toată povestea. Dă-i drumul!

Și Thomas îl ascultă. Nu știa sigur de ce, dar i se părea în regulă să le istorisească totul. Instinctul îi spunea că Defecții aceștia erau ca toți ceilalți – trimiși aici să-și trăiască ultimii ani îngrozitori sub teroarea Arșiței. Încercau doar să obțină un avantaj, o cale de ieșire, așa cum ar fi făcut oricine. Iar faptul că dăduseră de un tip al cărui nume apărea pe indicatoare în tot orașul era un prim pas foarte bun. Dacă Thomas ar fi fost în locul lor, probabil c-ar fi făcut la fel. Fără arme și fără să-și lege victima de scaun, spera el.

Îi povestise Brendei aproape totul cu o zi în urmă și acum o luă de la capăt. Labirintul, evadarea, dormitoarele. Misiunea de a traversa Ținutul Pârjolit. Avu grijă să o facă să pară foarte importantă, accentuând povestea cu tratamentul de la sfârșit. Din moment ce nu-l mai aveau pe Jorge să-i ajute să traverseze orașul, poate că merita să încerce din nou cu tipii ăștia. Le mai spuse și că își făcea griji pentru ceilalți Poienari, dar, când îi întrebă dacă-i văzuseră cumva – pe ei sau un grup mare de fete –, răspunsul fu negativ.

Nu vorbi nici acum prea mult despre Teresa. Nu voia să riște s-o pună în vreun fel în pericol, deși nu-și dădea seama cum ar fi putut să facă asta doar vorbind despre ea. Minți puțin și despre

Brenda. De fapt, nu minți direct. Le lăsă doar impresia că fusese cu el de la bun început.

Când termină, ajungând la momentul în care-i cunoscuse pe cei trei pe alee, inspiră adânc și se așeză mai bine în scaun.

— Acum puteți, *vă rog,* să-mi dezlipiți banda asta adezivă? Înalt-și-urât se mișcă și Thomas văzu în mâna un cuțit cu lama strălucitoare și foarte ascuțită.

— Ce zici? îl întrebă primul pe Blondin.

— Sigur, de ce nu?

Al doilea Defect își păstrase o expresie stoică pe tot parcursul povestirii, fără să dea vreun semn că-l crezuse sau nu.

Înalt-și-urât ridică din umeri și se sculă, apoi se îndreptă spre Thomas. Tocmai se apleca deasupra lui, cu cuțitul înainte, când de deasupra se auzi agitație. Bufnituri în tavan, urmate de câteva țipete. Apoi parcă sute de persoane începură să fugă pe sus. Pași frenetici, sărituri, iar bufnituri. Iar țipete.

— Probabil că ne-au găsit alții, spuse Blondinul și fața îi păli brusc. Se ridică în picioare, le făcu semn celorlalți să-l urmeze. Câteva secunde mai târziu dispărură pe niște scări, înghițiți de întuneric. O ușă se deschise, apoi se închise. Haosul de deasupra continuă.

Thomas se sperie de moarte. O privi pe Brenda, care stătea complet nemișcată, ascultând. În cele din urmă se uită la el, dar, fiind încă legată la gură, nu putu decât să ridice din sprâncene.

Lui Thomas nu-i plăcea că fuseseră abandonați acolo, legați de scaune. Niciunul dintre Defecții pe care-i întâlnise în noaptea aceea nu ar fi avut vreo șansă împotriva unuia ca Domnul Nas.

— Dacă acolo sus sunt niște Defecți duși de tot? întrebă el.

Brenda mormăi ceva prin banda adezivă.

Thomas își încordă toți mușchii și începu să țopăie cu scaunul, în salturi mici, înspre locul unde se afla ea. Străbătuse cam un metru când sunetele de luptă și bubuiturile încetară brusc. Înlemni și-și ridică privirea spre tavan.

Preț de câteva secunde nu se întâmplă nimic. Apoi se auziră din nou pași târșâiți – una sau poate două persoane. O bufnitură puternică. Încă una. O a treia. Thomas își imagină oameni aruncați la pământ.

Ușa de la capătul scărilor se deschise.

Pași grei și aspri coborâră în fugă. Totul era în umbră și Thomas se simți inundat de un val rece de panică.

În sfârșit, cineva păși în lumină.

Minho. Murdar și plin de sânge, cu urme de arsuri pe față. Ținând cuțite în ambele mâini. *Minho.*

— Păreți să stați foarte confortabil, spuse el.

CAPITOLUL 39

În pofida tuturor aventurilor prin care trecuse, Thomas nu-și amintea când rămăsese ultima dată atât de mut de uimire.

— Ce… cum…? se bâlbâi el, încercând să spună ceva.

Minho zâmbi, și asta însenină deodată atmosfera. Mai ales ținând cont de cât de groaznic arăta.

— Tocmai v-am găsit. Credeați c-o să-i lăsăm pe deraiații ăia să vă facă rău? Îmi rămâi dator vândut. Se îndreptă spre Thomas și începu să taie banda adezivă.

— Cum adică tocmai ne-ați găsit? Thomas era atât de fericit, că-i venea să chicotească prostește. Nu numai că erau salvați, dar prietenii lui trăiau. Trăiau!

Minho continuă să taie.

— Jorge ne-a condus prin oraș. I-am evitat pe Defecți, am găsit mâncare. Termină cu Thomas și se duse s-o elibereze pe Brenda, vorbind peste umăr. Ieri-dimineață ne-am răspândit nițel, spionând pe ici, pe colo. Tigaie trăgea cu ochiul de după colț pe aleea aia chiar când defazații ăia au scos pistolul la voi. S-a întors, noi ne-am enervat și am început să punem la cale atacul. Majoritatea fraierilor ăstora erau drogați sau adormiți.

Brenda se smulse din scaun și țâșni pe lângă Minho imediat ce acesta îi tăie banda adezivă. O luă spre Thomas, dar ezită – și el nu-și dădu seama dacă era nervoasă sau doar îngrijorată. Apoi în sfârșit se apropie, smulgându-și banda adezivă de pe gură când ajunse în dreptul lui.

Thomas se ridică și capul îi zvâcni din nou, camera începu să se legene și i se făcu greață. Se trânti înapoi în scaun.

— Cerule! Are cineva niște aspirină?

Minho râse. Brenda ajunsese la baza scărilor, unde stătu cu brațele încrucișate. Ceva din limbajul ei corporal lăsa de înțeles că era într-adevăr furioasă. Apoi Thomas își aminti ce-i spusese chiar înainte să leșine.

„Ah, la naiba!” se gândi el. Îi spusese că n-ar fi putut niciodată să fie ca Teresa.

— Brenda? întrebă el sfios. Ești bine? N-avea de gând să vorbească despre dansul lor ciudat și despre conversația aia în fața lui Minho.

Ea încuviință din cap, dar nu-l privi.

— Sunt bine. Să mergem! Vreau să-l văd pe Jorge. Cuvinte scurte, tăioase. Lipsite de emoție.

Thomas gemu, bucuros să se folosească de durerea de cap drept pretext. Da, era furioasă pe el. De fapt, poate „furioasă” nu era cuvântul potrivit. Părea mai degrabă rănită.

Sau poate că făcea el prea multe presupuneri și ei de fapt nici măcar nu-i păsa.

Minho veni spre el, întinzându-i o mână.

— Haide, frate! Cu sau fără durere de cap, trebuie să plecăm. Cine știe cât îi mai putem ține locului pe prizonieri?

— Prizonieri? repetă Thomas.

— Spune-le cum vrei – nu putem risca să le dăm drumul până nu ieșim de-aici. Suntem vreo doișpe împotriva a cel puțin douăzeci. Care nu-s prea fericiți. Destul de curând s-ar putea să înceapă să creadă că ne pot învinge. Imediat ce scapă de mahmureală.

Thomas se ridică din nou, de data asta mai încet. Durerea din cap îi zvâcnea și palpita ca un bubuit constant, împungându-i parcă ochii din spate la fiecare bufnitură. Închise ochii până când lucrurile încetară să se învârtească în jurul lui. Trase adânc aer în piept și se uită la Minho.

— Îmi revin eu.

Minho zâmbi larg.

— Un bărbat adevărat! Haide!

Thomas își urmă prietenul pe scări. Se opri lângă Brenda, însă nu spuse nimic. Minho se uită la el cu o privire întrebătoare: „Ce-a pățit?” Thomas clătină doar ușor din cap.

Minho ridică din umeri, apoi urcă scările cu pași greoi și ieși din cameră. Thomas rămase o clipă mai în spate, cu Brenda, care nu părea să vrea să se miște încă. Și refuza să-l privească în ochi.

— Îmi pare rău, zise el, regretând duritatea cu care îi vorbise chiar înainte să leșine. Cred că ți-am spus ceva destul de răutăcios…

Ea își ridică privirea spre el.

— Crezi că-mi pasă naibii de tine și de iubita ta? Dansam, încercam să mă simt bine înainte ca totul să se ducă naibii. Ce, crezi că m-am îndrăgostit cumva de tine? Că aștept cu nerăbdare să mă ceri de soție, să fiu nevasta ta Defectă? Revino-ți!

Cuvintele erau atât de pline de furie, că Thomas se dădu un pas înapoi, de parcă ea l-ar fi plesnit. Înainte să-i poată răspunde, Brenda dispăru pe scări în sus, pășind apăsat și oftând. Nu-i fusese niciodată mai dor de Teresa ca în clipa aceea. Sub imperiul unui impuls, o strigă în minte. Dar ea nu era acolo.

•

Mirosul îl lovi înainte să intre în încăperea în care dansaseră.

Sudoare și vomă.

Podeaua era presărată cu oameni. Unii dormeau, alții erau strânși la un loc, tremurând încă; alții păreau morți. Jorge, Newt și Aris îi păzeau, întorcându-se încet în cerc cu cuțitele îndreptate spre ei.

Thomas îi văzu pe Tigaie și pe ceilalți Poienari. Deși capul încă îi zvâcnea, se simți ușurat și bucuros.

— Ce-ați pățit, băieți? Pe unde-ați umblat?

— Hei, e Thomas! tună Tigaie. Viu și urât ca întotdeauna!

Newt veni spre el, zâmbind sincer.

— Mă bucur că n-ai murit naibii, Tommy! Mă bucur foarte tare!

— Și eu mă bucur că te văd. Într-o ciudată amorțeală, Thomas își dădu seama că asta devenise viața lui. Așa se salutau acum după două zile în care nu se văzuseră. Ați supraviețuit toți? continuă el. Unde v-ați dus? Cum ați ajuns aici?

Newt încuviință.

— Am rămas tot unsprezece. Plus Jorge.

Thomas punea întrebări mai repede decât reușeau ei să-i povestească.

— I-ați văzut pe Barkley sau pe ceilalți? Ei au declanșat explozia?

Îi răspunse Jorge – Thomas observă că el stătea cel mai aproape de ușă, ținând o sabie amenințătoare pe umărul lui Înalt-și-urât. Alături era și Coadă-de-cal, și amândoi stăteau ghemuiți la pământ.

— Nu i-am mai văzut de-atunci. Noi am fugit repede și ei se tem prea tare să pătrundă mai adânc în oraș.

Thomas se alarmă puțin când îl văzu pe Înalt-și-urât. Blondinul. Unde era Blondinul? Ce făcuseră Minho și ceilalți cu arma lui? Se uită în jur, dar nu-l văzu nicăieri în cameră.

— Minho! șopti Thomas, după care-i făcu semn să se apropie de el. Când Minho și Newt ajunseră chiar lângă el, se aplecă spre ei. Tipul cu păr blond foarte scurt. Părea să fie șeful lor. Ce s-a întâmplat cu el?

Minho ridică din umeri și se uită la Newt.

— Probabil a scăpat, răspunse Newt. Au scăpat mai mulți – nu i-am putut opri pe toți.

— De ce? întrebă Minho. Îți faci griji din cauza lui?

Thomas se uită prin jur și vorbi și mai încet.

— Avea un *pistol.* E singurul pe care l-am văzut cu ceva mai periculos decât un cuțit. Și nu era prea simpatic.

— Și ce ne pasă? spuse Minho. O să ieșim din orașul ăsta nenorocit într-o oră. Și-ar trebui s-o luăm din loc. Acum!

Thomas nu mai auzise demult o idee atât de bună.

— Vreau să plec de-aici înainte să se întoarcă.

— Ascultați! strigă Minho îndepărtându-se de el, trecând printre cei întinși pe jos. Noi o să plecăm. Nu ne urmăriți și n-o să pățiți nimic. Cine vine după noi o mierlește. Simplu, nu?

Thomas se întrebă când și cum își recâștigase Minho rolul de șef de la Jorge. Se uită la acesta din urmă și-o văzu pe Brenda stând tăcută lângă un perete, holbându-se la podea. Se simțea prost din cauza a ceea ce se întâmplase în noaptea precedentă. Chiar voise să o sărute. Dar, din cine știe ce motiv, se simțise dezgustat în același timp. Poate din cauza drogurilor. Poate a Teresei. Poate din cauza…

— Hei, Thomas! îi strigă Minho. Trezește-te, frate! Plecăm!

Câțiva Poienari ieșiseră deja pe ușă în lumina soarelui. Oare cât timp stătuse leșinat? O zi întreagă? Sau doar câteva ore, de azi-dimineață? Porni și el, oprindu-se lângă Brenda și dându-i un ghiont. O clipă se temu că nu avea să vină cu ei, dar fata ezită doar un moment, apoi se îndreptă spre ușă.

Minho, Newt și Jorge așteptară, stând de pază cu cuțitele, până ieșiră toți, în afară de Thomas și Brenda. Thomas privi cum cei trei Poienari se îndepărtau cu spatele, legănând încet cuțitele și săbiile. Nimeni nu părea să protesteze. Probabil că

toți să pregăteau să-și vadă de viețile lor, bucuroși că încă trăiau.

Poienarii se strânseră pe alee, lângă scări. Thomas rămase aproape de ultima treaptă, dar Brenda se duse în cealaltă parte a grupului. Își promise s-o prindă singură imediat ce-aveau să fie departe și în siguranță, să vorbească pe îndelete cu ea. O plăcea, voia să-i fie măcar prieten. Și mai important era că simțea acum pentru ea cam ceea ce simțise față de Chuck. Din cine știe ce motiv, îl copleșise un sentiment de responsabilitate.

— … o luăm la fugă.

Thomas clătină din cap, dându-și seama că Minho vorbise în tot acest timp. Junghiuri de durere îi străbăteau creierii, dar se concentră.

— A mai rămas doar vreun kilometru și jumătate, continuă Minho. Defecții ăștia nu sunt chiar atât de greu de învins la urma urmei. Așa că hai să…

— Hei!

Strigătul se auzise din spatele lui Thomas, puternic și ascuțit, demențial. Thomas se răsuci și-l văzu pe Blondin pe treapta cea mai de jos, lângă ușa deschisă, cu arma întinsă. Degetele lui cu încheieturile albite de strânsoare țineau arma surprinzător de imobil și de calm. Era îndreptată direct spre Thomas.

Înainte ca vreunul dintre ei să apuce să se miște, Blondinul apăsă pe trăgaci: o explozie zgudui aleea îngustă cu o bubuitură răsunătoare.

Și o durere acută sfâșie umărul stâng al lui Thomas.

CAPITOLUL 40

Impactul îl trânti pe Thomas pe spate și-l răsuci. Se prăbuși cu fața în jos, izbindu-se cu nasul de sol. Amețit de durere și de țiuitul înfundat din urechi, auzi un alt foc de armă, apoi mârâieli și niște lovituri, urmate de un clinchet metalic pe ciment.

Se rostogoli pe spate, apăsând tare pe locul în care fusese împușcat și făcându-și curaj să se uite la rană. Țiuitul din urechi i se înteți și abia dacă observă cu coada ochiului că Blondinul fusese doborât la pământ. Cineva îl snopea în bătaie.

Minho.

Thomas privi în sfârșit rana și inima începu să-i bată de două ori mai repede.

O gaură mică în bluza lui dădu la iveală o picătură roșie vâscoasă chiar în partea cărnoasă de deasupra axilei – din rană îi țâșnea sânge. Îl durea. Îl durea *rău de tot.* Dacă durerea de cap anterioară fusese urâtă, asta era de trei sau patru ori mai rea, concentrată într-un inel ca o gheară înfiptă în umărul lui. Și răspândindu-se în tot corpul.

Newt era lângă el și-l privea îngrijorat.

— M-a împușcat, rosti Thomas automat – încă o afirmație în topul celor mai stupide pe care le spusese vreodată. Simțea durerea ca pe niște capse de metal vii care-i alergau prin măruntaie, înțepându-l și zgâriindu-l cu vârfurile lor mici și ascuțite. Mintea i se întunecă a doua oară pe ziua aceea.

Cineva îi dădu o bluză lui Newt, care o apăsă tare pe rana lui Thomas, stârnindu-i un nou val de suferință. Țipă, fără să-i pese cât părea de bleg. Nu simțise niciodată o durere mai atroce. Lumea din jur se încețoșă.

„Leșină!” își spuse el. „Te rog, leșină, să nu mai simți!”

Auzi din nou voci distante, așa cum i se păruse propria lui voce pe ringul de dans, după ce fusese drogat.

— Pot să-i scot nenorocitul ăla de glonț din el. Ăsta fusese Jorge. Dar am nevoie de foc.

— Nu putem aici. Să fi fost Newt?

— Să ieșim din blestematul ăsta de oraș! Clar Minho.

— În regulă. Ajutați-mă să-l car. Cineva neidentificat.

Simți cum era apucat de picioare. Durere. Cineva spuse ceva de trei. Durere. Îl durea rău, rău de tot. Unu. Durere. Doi. „Au!” Trei!

Se ridică spre cer și durerea îi explodă din nou, acută, mai cumplită.

Apoi dorința i se îndeplini și leșină, și întunericul îi înecă toate necazurile.

•

Se trezi cu mintea încețoșată.

Lumina îl orbi. Nu-și putea deschide ochii de tot. Tot corpul îi zvâcnea și i se zbătea și simți că era în continuare ținut. Auzea respirația altora, greoaie și rapidă. Picioare care tropăiau. Cineva țipa ceva, dar Thomas nu înțelegea ce anume. În depărtare se auzeau urletele nebune ale Defecților. Suficient de aproape ca să creadă că s-ar fi putut să-i urmărească.

Căldură. Aer încins.

Umărul îi luă foc. Durerea îl sfâșie ca o serie de explozii toxice și se refugie din nou în întuneric.

•

Deschise încet ochii.

De data asta lumina era mai puțin intensă. Strălucirea aurie a amurgului. Stătea întins pe spate pe solul dur. O piatră îl înțepa în șale, dar i se părea o nimica toată în comparație cu rana din umăr. Pe lângă el se foiau oameni, șoptind scurt și încordat.

Trăncăneala Defecților rămăsese în urmă. Deasupra lui vedea doar cerul, nicio clădire. Iar umărul îl durea. Teribil!

Un foc sfârâia și pocnea undeva în apropiere. Thomas îi simți căldura ca o briză peste el, un vânt fierbinte prin aerul încins.

Cineva spuse:

— Țineți-l bine! De mâini și de picioare.

Chiar dacă mintea îi era încă încețoșată, știu că n-avea să-i fie prea bine.

O lumină argintie clipi puternic, reflectarea luminii soarelui la apus pe… un cuțit? Roșu și strălucitor?

— O să doară groaznic. O voce neidentificabilă.

Auzi sfârâitura chiar în clipa dinainte ca tone de dinamită să-i explodeze în umăr.

Mintea i se cufundă în uitare pentru a treia oară.

•

Simți că de data asta trecuse mai multă vreme. Când deschise din nou ochii, stele ca niște împunsături de lumină străluceau pe cerul întunecat. Cineva îl ținea de mână. Încercă să întoarcă privirea să vadă cine anume, dar mișcarea îi înfipse un alt junghi de suferință în șira spinării.

Nu fu nevoie să vadă. Era Brenda.

Cine altcineva să fi fost? În plus, mâna era mică și moale. Sigur era Brenda.

Durerea intensă de mai devreme se schimbase. În anumite privințe, acum se simțea mai rău. Ceva ca o boală se furișa prin corpul lui. O senzație de mizerie care îl rodea, îl furnica. Un soi de viermi slinoși i se zvârcoleau prin vene, printre oase și mușchi, îl înghițeau de viu.

Îl durea, dar acum era mai mult o durere constantă, adâncă și crudă. Stomacul îi chiorăia neliniștit, venele parcă-i luaseră foc.

Nu știa de ce, dar era sigur. Ceva nu era în regulă.

În minte îi veni cuvântul „infecție” – și rămase acolo.

Își pierdu cunoștința.

•

Îl trezi răsăritul de soare. Primul lucru de care își dădu seama fu că Brenda nu-l mai ținea de mână. Apoi simți adierea rece a dimineții pe piele – plăcută și efemeră.

După care deveni pe deplin conștient de durerea care zvâcnea în trupul lui, mistuindu-l, adăpostită în fiecare moleculă a corpului. Nu mai avea nimic de-a face cu umărul și cu rana provocată de glonț. În tot organismul lui se întâmplase ceva îngrozitor.

„Infecție.” Iarăși cuvântul acela.

Nu știa cum avea să supraviețuiască următoarelor cinci minute sau următoarei ore, darămite unei zile întregi. După care avea să adoarmă și s-o ia de la capăt? Îl cuprinse disperarea, ca un vid care amenința să-l soarbă într-un abis îngrozitor. Nebunie întrețesută cu spaimă. Și, peste toate, durerea.

Și atunci lucrurile începură să devină ciudate.

Ceilalți îl auziră înaintea lui. Îi văzu pe Minho și pe ceilalți din grup alergând dintr-odată de colo-colo, căutând ceva. Mulți priveau spre cer. Spre cer? De ce s-ar uita la cer?

Cineva – Jorge, i se păru – strigă „Berg”.

Apoi îl auzi și Thomas. Un zdrăngănit grav, amestecat cu bufnituri surde. Se înteți înainte ca el să apuce să-și dea seama

ce se întâmplă și în scurt timp i se păru că zgomotul era în mintea lui, scuturându-i maxilarul și timpanele, alunecându-i pe șira spinării. Un bubuit egal, constant, ca al celor mai mari tobe din lume, și, acoperindu-le pe toate, zumzăitul masiv al unei mașinării grele. Se stârni o rafală de vânt, și Thomas se temu că avea să se pornească o altă furtună, dar cerul era albastru fără pată. Nu se vedea nici urmă de nor.

Zgomotul îi ascuți durerea. Păru din nou că își pierde cunoștința. Dar se împotrivi, vrând cu disperare să știe de unde venea zgomotul. Minho îi țipă ceva, arătând spre nord. Thomas avea dureri prea mari ca să se întoarcă și să privească. Vântul se înteți, suflând puternic peste el, zburătăcindu-i hainele. Praful se ridică și încețoșă văzduhul. Brenda apăru dintr-odată din nou lângă el, strângându-l de mână.

Se aplecă foarte aproape de el, la doar câțiva centimetri. Părul îi flutura nebunește.

— Îmi pare rău, spuse ea, deși el de-abia o auzea. N-am vrut să – adică știu că tu… Nu-și găsea cuvintele și își întoarse privirea.

Despre ce vorbea? De ce nu-i spunea de unde venea zgomotul ăla îngrozitor? Îl durea atât de tare…

O expresie de groază curioasă se creionă pe fața Brendei, ochii i se holbară, gura i se deschise. După care o împinseră doi…

Thomas se sperie. Doi oameni, în cele mai ciudate costume pe care le văzuse vreodată. Dintr-o singură bucată, largi, verde-închis, cu niște litere pe care nu reușea să le descifreze scrijelite peste piept. Ochelari de protecție la ochi. Ba nu, nu erau ochelari, ci un fel de mască de gaze. Arătau hidoși, ca niște extratereștri. Păreau răi, niște insecte uriașe, demente, mâncătoare de oameni, învelite în plastic.

Unul dintre ei îl prinse de picioare în dreptul gleznelor. Celălalt își puse mâinile sub el, îl prinse de subsuori și Thomas țipă. Îl ridicară, și un val de durere îi străbătu tot corpul. Aproape că se obișnuise cu ea, dar de data asta suferința era insuportabilă, îl durea prea tare dacă se zbătea, așa că înțepeni.

Apoi oamenii începură să se miște, cărându-l cu ei, și, pentru prima dată, Thomas se concentră suficient ca să citească literele mâzgălite pe pieptul celui care-l ținea de picioare.

RĂU.

Întunericul amenință să pună din nou stăpânire pe el și Thomas se lăsă în voia lui. Dar durerea nu-l părăsi.

CAPITOLUL 41

Se trezi din nou într-o lumină albă orbitoare – dar de data asta ea îi venea direct în ochi, de undeva de sus. Știu imediat că nu era soarele, căci părea altfel. În plus, sursa se afla pe aproape. Închise ochii și imaginea unui bec îi pluti prin întunericul din spatele pleoapelor.

Auzi voci – mai degrabă șoapte. Nu înțelegea niciun cuvânt. Erau prea joase și suficient de departe ca să nu le poată descifra.

Apoi clinchet și zăngănit de metal pe metal. Sunete scurte – și primul lucru care îi veni în minte fură instrumente medicale. Bisturie și bețele alea mici cu oglinzi la capete. Imaginile își croiră drum la suprafața conștiinței lui din amintiri neclare și, dacă punea la socoteală și lumina, Thomas era deja sigur.

Fusese dus la spital. Spital. Ultimul lucru despre care își imaginase c-ar mai fi existat în Ținutul Pârjolit. Sau fusese dus altundeva? Departe? Poate printr-un Trans Plat?

O umbră străbătu lumina și Thomas deschise ochii. Cineva îl privea, îmbrăcat cu același costum ridicol pe care îl purtau cei care îl aduseseră acolo. Mască de gaze, sau ce-o fi fost aia, și ochelari de protecție mari. În spatele sticlei de protecție văzu niște ochi închiși la culoare concentrați asupra lui. Ochi de femeie – deși nu știa cum își dădea seama de asta.

— Mă auzi? întrebă ea. Da, o femeie, chiar dacă masca îi estompa vocea.

Thomas încercă să încuviințeze din cap, dar nu știu dacă reușise.

— Asta nu trebuia să se întâmple. Femeia își dăduse puțin capul pe spate și își întorsese privirea de la el, ceea ce îl făcu pe Thomas să înțeleagă că nu i se adresase lui. Cum a ajuns un pistol în oraș? o auzi el spunând în continuare. Ai idee câtă rugină și mâzgă trebuie să fi fost pe glonț? Ca să nu mai pomenim de microbi!

Părea foarte furioasă.

Îi răspunse un bărbat.

— Apucă-te de treabă. Trebuie să-l trimitem înapoi. Rapid.

Thomas abia avu timp să priceapă ce spuneau cei doi. Un nou val de durere îi inundă umărul, insuportabil.

Își pierdu, cine știe a câta oară, cunoștința.

•

Era treaz din nou.

Ceva nu era în regulă. Nu-și dădea seama ce anume. Aceeași lumină strălucea din același punct de deasupra lui. De data asta nu mai închise ochii și se uită într-o parte. Vedea mai bine, mai clar. Plăcuțe argintii pe tavan, o drăcie de oțel cu tot felul de butoane, întrerupătoare și monitoare. Nu înțelegea nimic.

Apoi îi pică fisa. Realitatea îl ului atât de tare, încât de-abia îi venea să creadă.

Nu mai simțea durere. Niciun strop.

Nu mai stătea nimeni pe lângă el. Nu mai vedea nici costume verzi de extraterestru, nici ochelari de protecție, nu-i mai vâra nimeni niciun bisturiu în umăr. Părea să fie singur și absența durerii îl extazia pur și simplu. Nu știuse că era posibil să se simtă atât de bine.

Dar n-avea cum să fie posibil. Trebuia să fi fost un medicament.

Ațipi.

•

Se trezi la auzul unor voci joase, deși le auzea ca prin ceață din cauza stuporii și a medicamentelor.

Se dezmetici suficient ca să-și țină ochii închiși, să vadă dacă putea să afle ceva despre oamenii care-l aduseseră aici. Cei care, evident, îl reparaseră și-l vindecaseră de infecție.

Vorbea un bărbat.

— Putem fi siguri că asta nu modifică nimic?

— Eu sunt sigură. Acum vorbise o femeie. Bine, atât cât pot fi de sigură. De fapt, ar putea chiar să stimuleze în zona letală un tipar la care nu ne-am așteptat. Posibil un bonus? Nu cred că va împiedica în vreun fel formarea celorlalte tipare pe care le căutăm.

— O, Dumnezeule mare, sper că ai dreptate! răspunse bărbatul.

Apoi vorbi o altă femeie, cu o voce ascuțită, aproape cristalină.

— Câți dintre cei rămași crezi că sunt Candidați viabili? Thomas simți majuscula din acel cuvânt – „Candidați”. Nedumerit, încercă să rămână nemișcat, să asculte.

— Am ajuns la patru sau cinci, răspunse prima femeie. Thomas e de departe favoritul. Reacționează foarte rapid la Variabile. Stați așa, cred că l-am văzut mișcând ochii.

Thomas înlemni și încercă să privească drept înainte în întunericul de sub pleoape. Era greu, dar se forță să respire egal, ca și cum ar fi dormit. Nu prea știa despre ce vorbeau oamenii aceia, dar voia cu disperare să audă mai multe. *Știa* că trebuie să audă mai multe.

— Ce contează dacă ascultă? întrebă bărbatul. Oricum n-ar înțelege suficient ca să-i afecteze în vreun fel reacția. I-ar prinde bine să știe că am făcut o excepție enormă ca să îl scăpăm de infecție. Că RĂU va face tot ce trebuie la nevoie.

Doamna cu voce ascuțită râse. Era unul dintre cele mai plăcute sunete pe care Thomas le auzise vreodată.

— Dacă ne asculți, Thomas, nu te bucura prea tare. Ne pregătim să te aruncăm înapoi de unde te-am luat.

Medicamentele care îi curgeau prin vene părură să-și intensifice brusc efectul și Thomas simți cum își pierde din nou cunoștința. Încercă să deschidă ochii, dar nu reuși. Înainte să adoarmă din nou mai auzi o replică a primei femei. Ceva foarte ciudat.

— Asta ai fi vrut și tu să facem.

CAPITOLUL 42

Oamenii cei misterioși se ținură de cuvânt.

Thomas se trezi din nou atârnat în aer, legat bine de o targă cu mânere, legănându-se încolo și încoace. O frânghie enormă prinsă de un inel de metal albastru îl ținea în timp ce era coborât din ceva enorm. Auzea mereu aceeași explozie de zumzete și bufnituri greoaie ca atunci când veniseră după el. Se apucă de lateralele tărgii, îngrozit.

Simți în sfârșit o hurducătură ușoară, după care văzu o puzderie de fețe în jurul lui. Minho, Newt, Jorge, Brenda, Tigaie, Aris și ceilalți Poienari. Frânghia care-l ținea fixat se desfăcu și zvâcni în aer. Apoi, aproape instantaneu, nava din care fusese coborât demară, dispărând în strălucirea soarelui aflat chiar deasupra lui. Sunetele motoarelor se estompară și în scurt timp se stinseră de tot.

Ceilalți vorbiră toți odată.

— Ce-a fost asta?

— Ești bine?

— Ce ți-au făcut?

— Cine erau ăia?

— Te-ai distrat în Berg?

— Cum ți-e umărul?

Thomas nu-i băgă în seamă și încercă să se ridice, dar își dădu seama că era încă bine legat de targă. Îl căută pe Minho cu privirea.

— Îmi dai o mână de ajutor?

În timp ce Minho și alți doi se chinuiau să îl dezlege, Thomas avu un gând tulburător. Cei de la RĂU apăruseră destul de repede ca să-l salveze. Din câte spuseseră ei, nu plănuiseră s-o facă, și totuși o făcuseră. Asta însemna că îi supravegheau și puteau interveni când voiau.

Dar până atunci nu interveniseră. Câți oameni muriseră în ultimele câteva zile în timp ce RĂU stătea și privea? Și de ce procedaseră altfel în cazul lui Thomas, doar pentru că fusese împușcat cu un glonț ruginit?

Era prea multă informație de asimilat.

După ce fu eliberat, Thomas se ridică în picioare și-și întinse mușchii, refuzând să asculte a doua rafală de întrebări care se năpusti asupra lui. Era o zi fierbinte, brutal de fierbinte și, în timp ce se întindea, își dădu seama că nu simțea aproape nicio durere în umăr. Coborî privirea, văzu că era îmbrăcat cu haine curate și zări un bandaj sub mâneca stângă a bluzei. Dar imediat se gândi la altceva:

— Ce căutați în aer liber? O să vă prăjiți!

Minho nu-i răspunse, arătând doar spre ceva din spatele lui, și Thomas văzu un adăpost foarte dărăpănat. Era făcut din lemn uscat, parcă gata să se prăbușească din clipă în clipă, dar destul de mare ca să-i adăpostească pe toți.

— Mai bine ne-ntoarcem sub chestia aia, zise Minho. Thomas își dădu seama că probabil ieșiseră în fugă de sub el doar ca să vadă… Berg-ul care-l adusese? Jorge îl numise Berg.

Se îndreptară toți spre adăpost. Thomas le spuse de cel puțin zece ori că avea să le explice totul de la bun început imediat ce se adăposteau. Brenda îl găsi și merse în rând cu el. Dar nu se oferi să-l ia de mână, și Thomas se simți ciudat de ușurat. Ea nu-i spuse nimic, și nici el ei.

Jalnicul oraș al Defecților se afla la câțiva kilometri depărtare spre sud, ghemuit în dezintegrarea și nebunia lui. Nu se mai vedea nici urmă de oameni infectați. Spre nord se înălțau acum munții, la doar vreo zi depărtare de mers. Se ridicau râpoși și lipsiți de viață, până în vârfurile maronii crestate. Zimții aspri de stâncă păreau făcuți de un uriaș care ciopârțise munții cu un topor masiv zile în șir, descărcându-se de toată frustrarea lui gigantică.

Ajunseră la adăpostul construit din lemne uscate ca niște oase putrezite. Părea să sălășluiască acolo de-o sută de ani – poate clădit de un fermier în zilele dinainte ca lumea să fie răvășită. Era un adevărat mister cum de supraviețuise. Dar flacăra unui singur chibrit ar fi fost probabil suficientă ca să-l ardă până-n temelii în trei secunde.

— Bun, spuse Minho, arătând spre un loc în celălalt capăt al umbrei. Te pui acolo, te așezi confortabil și începi să vorbești.

Lui Thomas nu-i venea să creadă ce bine se simțea – percepea doar o durere surdă în umăr. Și nu credea să mai aibă urme de medicamente prin organism. Doctorii ăia de la RĂU se descurcaseră de minune. Se lăsă jos și așteptă să se așeze toți

în fața lui, cu picioarele încrucișate pe pământul fierbinte și prăfos. Părea un profesor care se pregătea să le predea o lecție – un instantaneu neclar din trecutul lui.

Minho se așeză ultimul, chiar lângă Brenda.

— Bun, relatează-ne aventurile tale cu extratereștri în teribila lor navă spațială.

— Sunteți siguri? întrebă Thomas. Câte zile ne-au mai rămas ca să traversăm munții spre refugiu?

— Cinci zile, frate. Dar știi că nu putem merge aiurea prin soare fără protecție. Mai întâi ne povestești tu, pe urmă ne culcăm și dup-aia ne rupem picioarele mergând la noapte. Zi odată!

— Bun atunci, spuse Thomas, întrebându-se oare ce făcuseră cât timp nu fusese cu ei, dar dându-și seama că oricum nu prea conta. Nu puneți întrebări până nu termin, copii! zise el. Cum niciunul dintre ei nu râse, nici măcar nu zâmbi, continuă grăbit. Într-adevăr, cei de la RĂU m-au luat. Am tot leșinat, dar m-au dus la niște doctori care m-au vindecat complet. I-am auzit spunând ceva cum că n-ar fi trebuit să se întâmple așa, că pistolul fusese un factor la care nu se așteptaseră. Glonțul a provocat o infecție nasoală și presupun că ei au considerat că nu-mi venise vremea să mor.

Era înconjurat de fețe inexpresive.

Thomas știa că avea să le fie greu să accepte realitatea – chiar și după ce le va fi spus toată povestea.

— Vă spun doar ce-am auzit.

Apoi continuă să le explice. Le povesti în detaliu tot ce-și amintea și conversația ciudată pe care o auzise. Le spuse despre tiparele zonei letale și despre Candidați. Apoi despre Variabile. Nu prea înțelesese el mare lucru încă de atunci și acum, încercând să-și aducă aminte cuvânt cu cuvânt ce se spusese, înțelegea și mai puțin. Poienarii – plus Jorge și Brenda – arătau la fel de frustrați ca și el.

— Ne-am lămurit acum, spuse Minho în cele din urmă. Probabil c-are de-a face cu semnele alea din oraș.

Thomas ridică din umeri.

— Îmi pare bine să știu că te bucuri să mă vezi.

— Hei, dacă vrei să fii tu șeful, nu-i nicio problemă. Chiar *mă bucur* că ești în viață.

— Nu, mersi. Poți să rămâi tu șef.

Minho nu răspunse. Thomas nu putea nega că sensul plăcuțelor acelora îl apăsa greu – ce însemna faptul că RĂU voia ca el să fie șeful? Și ce-ar fi trebuit să facă în privința asta?

Newt se ridică în picioare, încruntat, concentrat.

— Deci suntem toți potențiali candidați pentru *ceva.* Și poate că scopul nenorocirilor ăstora prin care am trecut e să-i elimine pe cei care nu se califică. Dar, din cine știe ce motiv, toată treaba asta cu pistolul și glonțul ruginit nu făcea parte din… testele normale. Sau Variabile, sau ce-or fi. Dacă Thomas ar fi fost să dea ortu' popii, nu trebuia să fie din cauza unei nenorocite de infecții.

Thomas își țuguie buzele și încuviință din cap. I se părea un rezumat grozav.

— Asta înseamnă că ne supraveghează, spuse Minho. La fel ca în Labirint. Ați văzut careva vreun gândac cu lame pe-aici?

Câțiva Poienari dădură din cap că nu.

— Ce naiba-i un gândac cu lame? întrebă Jorge.

Îi răspunse Thomas.

— Niște drăcovenii mici mecanice care ne spionau prin niște camere de luat vederi în Labirint.

Jorge dădu ochii peste cap.

— Bineînțeles. Scuze de întrebare.

— Labirintul a fost cu siguranță un fel de interior, spuse Aris. Dar acum n-avem cum să mai fim înăuntrul a ceva. Deși bănuiesc c-ar putea folosi sateliți sau camere de luat vederi cu rază mare de acțiune.

Jorge își drese vocea.

— Ce anume îl face pe Thomas atât de special? Orașul e plin de semne cum că el ar fi adevăratul șef, și pe urmă tipii ăștia apar aici și-l salvează când se îmbolnăvește. Îl privi pe Thomas. Nu încerc să fiu rău, *muchacho* – sunt doar curios. Ce te face mai bun ca ceilalți amici ai tăi?

— Nu sunt special, spuse Thomas, deși știa că ascundea ceva. Doar că nu știa ce anume. Ai auzit ce-au spus. Putem muri în mai multe feluri, dar pistolul ăla nu intrase la socoteală. Cred c-ar fi salvat pe oricine ar fi fost împușcat. N-a fost vorba despre mine. Glonțul a încurcat totul.

— Totuși, îi răspunse Jorge cu un zâmbet superior. Cred c-o să mă țin pe lângă tine de-acum.

Se porniră și alte câteva discuții, dar Minho nu le lăsă să dureze prea mult. Insistă că aveau nevoie toți de somn dacă plănuiau să mărșăluiască noaptea. Thomas nu se plânse – obosise tot mai tare stând în aerul fierbinte pe pământul încins. Poate din cauză că trecea prin procesul de vindecare, poate doar de la căldură. Oricum ar fi stat lucrurile, somnul îi făcea cu ochiul.

Nu aveau pături sau perne, așa că Thomas se ghemui pe pământ chiar în locul unde stătuse până atunci, punându-și capul pe brațele îndoite. Brenda se nimeri cine știe cum lângă el, deși nu-i spuse nimic și nu-l atinse deloc. Thomas nu era sigur că avea s-o înțeleagă vreodată.

Inspiră lung și încet, închise ochii și apoi acceptă odihna, îmbrățișă senzația aceea greoaie de amorțeală care începuse să-l tragă în adâncimile ei. Sunetele din jurul lui părură să se estompeze, aerul să se îngroașe. Îl copleși o senzație de calm, apoi somnul.

•

Soarele încă strălucea fierbinte pe cer, când Thomas auzi în minte o voce care-l trezi.

O voce de fată.

Teresa.

După zile întregi de tăcere desăvârșită, Teresa începu să-i vorbească telepatic, dintr-odată, repezit.

— *Tom, nu încerca să-mi răspunzi, ascultă doar*! *Mâine ți se va întâmpla ceva groaznic. Ceva absolut cumplit. O să fii rănit și speriat. Dar trebuie să ai încredere în mine. Indiferent ce se întâmplă, indiferent ce-o să vezi, ce-o să auzi, ce-o să crezi. Trebuie să ai încredere în mine. N-am să pot vorbi cu tine.*

Se opri, dar Thomas era atât de uluit și se chinuia atât de tare să înțeleagă ce-i spusese ea, să rețină fiecare cuvânt, că nu reuși să reacționeze înainte ca ea să vorbească din nou.

— *Trebuie să plec. N-o să mai iau legătura cu tine o vreme.*

Încă o pauză.

— *Până nu suntem din nou împreună,* adăugă ea.

Thomas căută un răspuns, dar vocea și prezența ei se îndepărtară, lăsându-l din nou pustiu.

CAPITOLUL 43

Trecu multă vreme până când Thomas reuși să adoarmă din nou.

Era sigur că fusese Teresa. Absolut sigur. La fel ca data trecută când își vorbiseră, îi simțise prezența, emoțiile. Fusese cu el, chiar dacă pentru o perioadă atât de scurtă de timp. Și, când plecase, fusese ca și când vidul acela enorm din el se căscase din nou. Ca și când, de când dispăruse ea, un lichid gros se scursese încet în spațiul acela, doar ca să fie brusc supt complet odată cu reapariția ei.

Și totuși, ce voise să spună? Avea să i se întâmple ceva groaznic, dar trebuia să aibă încredere în ea? Nu reușea să priceapă suficient ca să dea sens acestor cuvinte. Și, oricât de îngrozitor i se păruse avertismentul ei, se tot gândea la ultima parte, la cum aveau să fie din nou împreună. Să fi fost doar speranțe false? Sau ea credea că el avea să reușească să treacă prin încercarea aia îngrozitoare? Din nou împreună? Îi trecură prin minte o grămadă de posibilități, dar toate păreau să se încheie într-o fundătură deprimantă.

Ziua devenea tot mai fierbinte în timp ce el se sucea și se răsucea, bântuit de gânduri. Aproape că se obișnuise cu lipsa Teresei, ceea ce-i dădu o senzație de greață. Ba mai rău, avea impresia că o trădase pentru că o lăsase pe Brenda să devină prietena lui, pentru că se apropiase de ea.

În mod ironic, primul lui impuls fu să o trezească pe Brenda, să-i spună *ei* despre toate acestea. Oare era greșit? Se simți atât de frustrat și de prost că-i veni să urle.

Gânduri numai bune pentru cineva care încerca să adoarmă din nou în căldura aceea infernală.

Soarele se târâse deja până la jumătatea orizontului când Thomas căzu din nou pradă somnului.

•

Se simți puțin mai bine seara târziu, când Newt îl scutură zdravăn ca să-l trezească. Scurta vizită pe care i-o făcuse Teresa în minte i se părea acum un vis. Aproape credea că, de fapt, nici nu se întâmplase.

— Ai dormit bine, Tommy? întrebă Newt. Cum ți-e umărul?

Thomas se ridică și se frecă la ochi. Chiar dacă nu dormise mai mult de trei sau patru ore, fusese un somn adânc și netulburat. Își frecă umărul să-l verifice și rămase din nou surprins.

— Mă simt chiar foarte bine. Doare puțin, dar nu prea tare. Greu de crezut că mă durea atât de rău înainte.

Newt se uită la ceilalți Poienari, care se pregăteau de plecare, apoi din nou la Thomas.

— Am impresia că n-am prea vorbit de când am plecat din nenorocitele alea de dormitoare. Nu prea a fost timp de stat la taclale.

— Da. Cine știe de ce, Thomas se gândi la Chuck și durerea morții lui îl năpădi din nou. Ceea ce-l făcu să-i urască iar pe cei care se aflau în spatele întregii povești. Își aminti ce-i spusese Teresa. Pur și simplu nu-mi dau seama cum ar putea RĂU să fie bun, zise el.

— Ce?

— Îți amintești ce-avea Teresa scris pe braț când s-a trezit prima dată din comă? Sau nu știai despre asta? Scria „RĂU e bun”. Doar că-mi vine greu să cred chestia asta. Sarcasmul din vocea lui era lipsit de orice subtilitate.

Newt zâmbi ciudat.

— Păi, tocmai ți-au salvat viața, ce naiba.

— Da, sunt niște sfinți. Thomas nu putea nega că era nedumerit. Chiar îi *salvaseră* viața. Știa de asemenea că lucrase pentru ei. Dar n-avea idee ce însemnau toate acestea.

Brenda, care se foise în somn, se ridică în cele din urmă, căscând de-i trăsneau fălcile.

— ’Neața! Sau bună seara! Orice-o fi.

— Încă o zi de viață, răspunse Thomas, apoi își dădu seama că era posibil ca Newt să n-o cunoască pe Brenda. Chiar nu știa ce se întâmplase în grup de când fusese împușcat. Presupun c-ați apucat să vă cunoașteți, nu-i așa? zise el. Dacă nu, Brenda, el e Newt. Newt, Brenda.

— Da, ne știm deja. Newt se întinse și dădu ironic mâna cu ea. Dar mersi din nou că ai avut grijă ca pămpălăul ăsta să nu dea ortu’ popii cât v-ați distrat pe-acolo.

Un zâmbet cât se poate de fad apăru pe fața Brendei.

— Da, ne-am distrat. Mi-a plăcut mai ales partea când ăia încercau să ne taie nasurile. În expresia de pe fața ei se citeau jenă și disperare. Presupun că, nu peste mult timp, o să fiu și *eu* o psihopată ca ei.

Thomas nu știu cum să replice.

— Probabil că nu ești într-o fază mult mai avansată ca noi. Nu uita că...

Brenda nu-l lăsă să termine.

— Da. Știu. O să mă duceți să fac tratamentul magic. Știu. Se ridică, încheind brusc conversația.

Thomas îl privi pe Newt, care dădu din umeri, apoi îngenunche, se aplecă spre el și-i șopti:

— E noua ta iubită? Te spun Teresei. Chicoti ca pentru sine și plecă.

Thomas rămase acolo, copleșit. Teresa, Brenda, prietenii lui. Avertismentul pe care-l primise. Arșița. Faptul că mai aveau doar câteva zile ca să treacă munții. RĂU. Cine știe ce îi mai aștepta la refugiu și în viitor.

Prea mult. Era prea mult.

Nu trebuia să se mai gândească la toate astea. Îi era foame – și ăsta era un lucru pe care îl *putea* rezolva. Așa că se ridică să caute ceva de mâncare. Și Tigaie nu-l dezamăgi.

•

O porniră chiar când soarele se cufundă sub orizont, făcând pământul portocaliu prăfos să pară aproape purpuriu. Thomas avea crampe și era obosit. Aștepta cu nerăbdare să-și consume din energie și să-și pună în mișcare mușchii.

Munții deveniră dintr-odată niște vârfuri crestate umbroase, tot mai înalte. Nu existau realmente dealuri. Valea plană se întindea pur și simplu dreaptă până când pământul erupea înspre cer în stânci ascuțite și pante abrupte. Maronii și urâte, lipsite de viață. Thomas spera că aveau să dea de vreo cărare vizibilă când ajungeau acolo.

Merseră în ritm susținut, fără să vorbească prea mult. Brenda se ținea pe lângă el, dar tăcea. Nu vorbea nici măcar cu Jorge. Thomas ura situația, faptul că, dintr-odată, relația dintre el și Brenda devenise ciudată. O plăcea, probabil, mai mult ca pe oricine altcineva în afară de Newt și Minho. Și, bineînțeles, de Teresa.

Newt se apropie de el după lăsarea întunericului. Stelele și luna le erau singurele călăuze. Lumina lor le ajungea – nu aveau nevoie de prea multă câtă vreme pământul era drept și nu trebuia decât să meargă spre zidul înalt de stânci din față. Scârțâitul pașilor umplea văzduhul.

— M-am tot gândit, spuse Newt.

— La ce? Lui Thomas nu-i prea păsa, de fapt. Se bucura doar că avea cu cine să stea de vorbă, ca să-și mai ia gândul de la ceea ce-l preocupa.

— La RĂU. Știi, și-au încălcat propriile reguli cu tine.

— Cum adică?

— Au spus că *nu există* reguli. Că avem nu știu cât timp ca să ajungem la refugiul ăla și cu asta, basta. Fără reguli. Poienarii au murit peste tot, după care ei coboară într-o drăcovenie zburătoare și pe tine te scapă. N-are sens. Se opri. Nu că m-aș plânge – mă bucur că ești viu.

— O, mersi! Thomas știa că Newt are dreptate, dar se săturase să se tot gândească la asta.

— Și toate semnele alea din oraș. E ciudat.

Thomas îl privi, de-abia reușind să-i vadă fața.

— Ce-i? Ești gelos cumva? întrebă el, încercând s-o dea în glumă, încercând să ignore faptul că semnele erau în mod sigur importante.

Newt râse.

— Nu, frate. Doar că mor de curiozitate să știu ce se-ntâmplă de fapt. Care-i treaba.

— Da. Thomas încuviință. Era întrutotul de acord. Doamna aia spunea că doar câțiva dintre noi suntem destul de buni ca să fim Candidați, continuă el. Și-a spus, ce-i drept, că eu sunt cel mai bun Candidat și că nu voiau să mor de ceva pe care nu-l planificaseră ei. Dar nu știu ce înseamnă toate astea. Are legătură cu toată aiureala aia cu tiparele din zona letală.

Mai merseră vreun minut, apoi Newt vorbi din nou.

— Cred că n-are sens să ne stoarcem creierii. Ce trebuie să se întâmple se va întâmpla oricum.

Thomas fu pe punctul de a-i povesti ceea ce îi spusese Teresa în minte, dar, cine știe de ce, i se păru că n-ar fi fost în regulă.

Tăcu din gură și, în cele din urmă, Newt se îndepărtă, până când Thomas rămase să meargă din nou de unul singur prin întuneric.

•

Trecură vreo două ore înainte să vorbească din nou, de data asta cu Minho. Își spuseră multe, fără să-și spună însă prea mult. Doar schimburi de replici, trecând în revistă aceleași întrebări pe care și le puseseră singuri de un milion de ori.

Thomas își simțea picioarele puțin obosite. Munții se apropiau tot mai tare. Aerul se răcise destul de mult – senzația era incredibilă. Brenda rămase tăcută și distantă.

Merseră mai departe.

•

Când primele semne ale zorilor colorară cerul în albastru-închis și stelele începură să se stingă, făcând loc zilei, Thomas își făcu în sfârșit curaj și se apropie de Brenda ca să discute cu ea. Despre orice. Stâncile se înălțau acum în fața lor, copacii morți și rocile fărâmițate deveneau tot mai clare. Aveau să ajungă la poalele munților înainte ca soarele să se ivească deasupra orizontului, Thomas era sigur.

— Hei! i se adresă el. Ce-ți fac picioarele?

— Bine. Tonul era tăios, dar apoi ea vorbi din nou, poate încercând să se revanșeze. Dar tu? Umărul ți-e bine?

— Nu-mi vine să cred cât de bine. Nu mă doare aproape deloc.

— Super.

— Da. Thomas își stoarse creierii căutându-și cuvintele. Deci… ăă… îmi pare rău pentru toate chestiile ciudate care s-au întâmplat. Și pentru… orice am spus. Mintea mi-e făcută praf.

Ea îl privi și în ochii ei el văzu tandrețe.

— Te rog, Thomas! Chiar n-ai de ce să-ți ceri scuze. Brenda privi din nou înainte. Pur și simplu suntem diferiți. În plus, o ai pe iubita aia a ta. N-ar fi trebuit să încerc să te sărut și toate cele.

— De fapt, nu e iubita mea. Regretă imediat că spusese asta – nici măcar nu știa de unde-o scosese.

Brenda pufni.

— Nu fi prost! Și nu mă insulta! Dacă ai de gând să reziști la chestia asta – se opri și făcu semn spre sine, trecându-și mâinile din cap până-n picioare și zâmbind ironic –, atunci ai face bine să fie dintr-un motiv bun.

Thomas râse. Toată tensiunea și jena dintre ei dispăruse complet.

— Corect. Oricum, probabil că săruți nașpa!

Ea îl pocni peste braț – din fericire, peste cel sănătos.

— Te înșeli amarnic. Crede-mă!

Thomas era pe punctul de a spune ceva prostesc, când se opri ca trăsnit. Cineva din spate aproape că se ciocni de el, împiedicându-se în dreapta lui, dar el nu-l băgă în seamă – privirea îi era pironită înainte, inima i se oprise în piept.

Cerul se luminase destul de mult și muchia principală a versantului se afla la doar câteva sute de metri de ei. La jumătatea acestei distanțe apăruse însă din senin o fată, ieșind parcă din pământ. Și se îndrepta cu pas iute spre ei.

În mâini ținea un par lung, cu o lamă mare, amenințătoare, legată la unul dintre capete.

Era Teresa.

CAPITOLUL 44

Thomas nu știa cum să înțeleagă ceea ce vedea. Nu se simțea surprins sau bucuros că Teresa era vie – asta știa deja. Îi vorbise în minte în ziua precedentă. Dar faptul că o vedea în carne și oase îl făcea oricum fericit. Până când își aminti că ea îl avertizase că avea să se întâmple ceva rău. Până când își dădu seama că ea ținea în mână o suliță.

Ceilalți Poienari observară și ei și, în scurt timp, toată lumea se oprise și se holba prostește la Teresa, care înainta spre ei cu mâinile pe armă, cu fața împietrită. Părea pregătită să înjunghie pe oricine.

Thomas făcu un pas înainte, fără niciun plan. Dar apoi se opri, căci văzu și altceva.

În stânga și în dreapta Teresei apăruseră alte fete. La fel ca ea, se iviseră parcă din senin. Se întoarse și privi în spatele lui. Erau înconjurați de cel puțin douăzeci.

Și toate erau înarmate, cu cuțite și săbii ruginite sau macete crestate. Câteva aveau arcuri și săgeți, cu vârfuri amenințătoare îndreptate deja spre grupul de Poienari. Thomas avu o senzație tulburătoare de teamă. Chiar dacă Teresa îi spusese că avea să se întâmple ceva rău, doar nu avea să le lase pe fetele acelea să-i rănească. Nu-i așa?

Îi veni în minte „Grupul B”. Și tatuajul lui, care anunța că trebuiau să-l omoare.

Șirul gândurilor îi fu întrerupt când Teresa se opri cam la zece metri de grup. Însoțitoarele ei făcură același lucru, formând un cerc complet în jurul Poienarilor. Thomas se învârti din nou în loc, privindu-le. Toate stăteau țepene, mijind ochii, cu armele pregătite. Cel mai mult îl speriau arcurile – el și ceilalți Poienari n-ar fi apucat să facă nimic înainte ca săgețile acelea să despice văzduhul și să se împlânte în pieptul cuiva.

Se opri cu fața spre Teresa, care își ațintise privirea asupra lui.

Minho vorbi primul.

— Ce-i aiureala asta, Teresa? Halal mod să-ți întâmpini niște vechi prieteni!

Când auzi numele „Teresa”, Brenda se răsuci și-i aruncă o privire tăioasă lui Thomas. Acesta încuviință rapid din cap și surpriza de pe chipul ei îl întristă din cine știe ce motiv.

Teresa nu răspunse la întrebare. Se lăsă o tăcere stranie. Soarele continua să se înalțe pe cer, apropiindu-se de clipa în care avea să-i toropească definitiv.

Teresa păși din nou spre ei și se opri cam la trei metri de Minho și Newt, care stăteau unul lângă celălalt.

— Teresa? întrebă Newt. Ce naiba...?

— Gura! spuse Teresa. Nu se răsti și nu țipă. Vorbi calm și hotărât, lucru care îl înfricoșă și mai mult pe Thomas. Dacă mișcă vreunul, săgețile zbârnâie, adăugă ea.

Apoi ridică sulița într-o poziție de luptă mai bună, balansând-o înainte și înapoi când trecu de Newt și Minho, printre Poienari, de parcă ar fi căutat ceva. Ajunse la Brenda și se opri. Niciuna nu spuse nimic, dar ura dintre ele era vizibilă. Trecu mai departe, cu o privire la fel de înghețată.

Și apoi ajunse în fața lui Thomas. Acesta încerca să se convingă singur că Teresa nu l-ar fi rănit niciodată, dar nu-i venea deloc ușor să creadă așa ceva în timp ce se holba la lama ascuțită.

— Teresa! șopti el fără să vrea. În pofida suliței, a expresiei ei împietrite, a mușchilor încordați, parcă gata să-l ciopârțească, nu voia decât s-o cuprindă în brațe. Nu putea să uite cum îl sărutase. Ce simțise atunci.

Ea nu se mișcă, ci continuă să-l scruteze, cu o expresie pe care se citea o evidentă mânie.

— Teresa, ce-i...?

— Gura! Aceeași voce calmă, de poruncă absolută. Nu părea a fi ea.

— Dar ce...

Teresa se lăsă pe spate și balansă patul suliței spre el, lovindu-l în obrazul drept. O explozie de durere îi ciurui lui Thomas creierul și gâtul. Se prăbuși în genunchi, ducându-și mâna la falcă.

— Am spus gura! Teresa se aplecă, îl apucă de bluză și îl smuci în sus până îl ridică în picioare. Apucă mai bine în mâini coada de lemn a suliței și o îndreptă spre el. Te cheamă Thomas? spuse ea.

El o privea ca năuc. Lumea se prăbușea în jurul lui, chiar dacă el continua să-și repete că ea îl avertizase. Îi spusese că, indiferent de ce avea să se întâmple, trebuia să aibă încredere.

— Știi cine…

De data aceasta Teresa îl lovi și mai violent, cu capul bont al suliței în lateralul capului, chiar peste ureche. Îl duru de două ori mai tare ca prima dată. Țipă, apucându-se de cap. Dar de data asta nu mai căzu.

— Știi cine sunt! țipă el.

— Am știut, poate, spuse ea cu o voce joasă și dezgustată. Te mai întreb o singură dată. Te cheamă Thomas?

— *Da*! țipă el. Mă cheamă Thomas!

Teresa încuviință, apoi începu să se îndepărteze de el, cu vârful suliței îndreptat din nou spre pieptul lui. Poienarii se dădură la o parte din calea ei când trecu prin mijlocul grupului și se alătură din nou cercului de fete care îi înconjura.

— Tu vii cu noi, strigă ea. Thomas! Haide! Nu uitați, dacă încearcă cineva ceva, săgețile zbârnâie.

— Nici vorbă! țipă Minho. Nu-l iei nicăieri!

Teresa nici nu-l băgă în seamă. Stătea, cu ochii pironiți asupra lui Thomas, privindu-l într-un fel ciudat, mijit.

— Ăsta nu-i niciun joc. O să încep să număr. De fiecare dată când ajung la un multiplu de cinci, unul dintre voi moare săgetat. Continuăm până rămâne numai Thomas și apoi îl luăm cu noi. Voi decideți.

Pentru prima dată, Thomas observă că Aris se purta ciudat. Se afla la doar câteva zeci de centimetri în dreapta lui și continua să se învârtă încet, holbându-se la fiecare dintre fete, de parcă le-ar fi cunoscut foarte bine. Dar nu spunea nimic.

„Bineînțeles”, se gândi Thomas. Dacă acesta chiar era Grupul B, Aris fusese cu ele. Chiar le *cunoștea.*

— Unu! strigă Teresa.

Thomas n-avea de gând să-și asume niciun risc. Înaintă, îmbrâncindu-se, până ieși din grup, drept spre Teresa. Ignoră comentariile lui Minho și ale celorlalți. Ignoră totul. Cu ochii ațintiți asupra Teresei, încercând să nu dezvăluie nicio emoție, se apropie până mai că dădu nas în nas cu ea.

La urma urmei, asta și voia, nu-i așa? Voia să fie cu ea. Chiar dacă o întorseseră cumva împotriva lui. Chiar dacă era manipulată de RĂU, așa cum fuseseră și Alby, și Gally înaintea

ei. S-ar fi putut foarte bine să-i fi șters din nou memoria. Nu conta. Teresa părea să vorbească serios și nu putea risca să-și vadă prietenii săgetați.

— Bine, spuse el. Ia-mă.

— Am ajuns doar la unu.

— Da. Sunt foarte curajos.

Ea îl lovi cu sulița, atât de tare, încât Thomas se prăbuși din nou la pământ. Maxilarul și capul îl ardeau ca un foc înăbușit. Scuipă, împroșcând sânge.

— Aduceți sacul! spuse Teresa de deasupra lui.

Cu coada ochiului, Thomas observă două fete venind spre el. Își ascunseseră armele pe undeva. Una dintre ele – o fată cu pielea închisă la culoare, tunsă periuță – ținea un sac uzat de pânză groasă. Se opriră la jumătate de metru de el. Thomas se propti din nou în mâini și în genunchi, temându-se să facă vreo mișcare de frică să nu fie lovit din nou.

— Îl luăm cu noi! țipă Teresa. Dacă ne urmărește cineva, îl lovesc din nou și începem să tragem în voi. N-o să ne chinuim să țintim. Lăsăm săgețile să zboare încotro se nimerește.

— Teresa! Era vocea lui Minho. Ai luat Arșița chiar așa de repede? Evident ți-ai pierdut deja mințile!

Patul suliței izbi ceafa lui Thomas, care se prăbuși pe burtă. Stele negre dansară pe pământ la câțiva centimetri în fața lui. Cum putea Teresa să-i facă așa ceva?

— Mai ai ceva de spus? întrebă Teresa. Și după un moment lung de tăcere, adăugă: Mă gândeam eu. Băgați-l în sac!

Niște mâini îl apucară de umăr și-l răsuciră pe spate, strângându-l atât de tare de locul unde fusese împușcat, încât Thomas simți un junghi de durere străbătându-i partea de sus a corpului – pentru prima oară de când îl „reparaseră” cei de la RĂU.

Gemu. Mai multe fețe – nici măcar mânioase – pluteau în jurul lui, iar două fete țineau capătul desfăcut al sacului chiar deasupra.

— Nu te opune! îi spuse fata mai oacheșă, cu fața licărind de sudoare. Nu-ți faci decât rău.

Thomas rămase perplex. Simțise în ochii și în vocea ei milă adevărată. Dar următoarele cuvinte fură complet diferite.

— Mai bine te resemnezi și ne lași să te omorâm. Nu-ți folosește la nimic dacă mai și suferi pe drum.

Sacul îi alunecă peste cap și Thomas nu mai văzu decât o lumină maronie urâtă.

CAPITOLUL 45

Îl suciră pe toate părțile, până reușiră să-l bage cu totul în sac. Apoi legară capătul desfăcut de la picioare cu o frânghie, înnodând-o bine și înfășurându-i capetele în sus, peste tot în jurul lui, imobilizându-l. Apoi îi făcură un alt nod chiar deasupra capului.

Thomas simți sacul întinzându-se, după care cineva îi trase capul în sus. Își imagină două fete ținând de ambele capete ale unei frânghii neverosimil de lungi. Ceea ce putea însemna un singur lucru – aveau de gând să-l târască. Nu mai răbdă și începu să se zvârcolească, deși știa cu ce-o să se aleagă pentru asta.

— Teresa! Nu-mi face asta!

De data asta un pumn îl lovi direct în stomac, făcându-l să urle de durere. Încercă să se aplece în față, să-și apuce mijlocul, dar nu putea din cauza blestemăției de sac. Îl năpădi o senzație de greață, dar o alungă, nevrând să vomite.

— Din moment ce e evident că nu-ți pasă de tine, spuse Teresa, dacă mai vorbești o dată începem să tragem în prietenii tăi. În regulă?

Thomas nu răspunse. Oftă încet, îndurerat. Oare, abia ieri, chiar i se păruse că lucrurile începeau să meargă mai bine în lume? Infecția îi fusese tratată, rana vindecată, ieșise din orașul Defecților, doar o ascensiune rapidă și dură în munți îi mai despărțea de refugiu. Dar ar fi trebuit să fie mai înțelept, după toate prin câte trecuse.

— Am vorbit serios! le strigă Teresa Poienarilor. Fără avertismente. Dacă ne urmăriți, săgețile zbârnâie.

Thomas îi zări silueta îngenunchind lângă el, îi auzi genunchii râcâind pământul. Apoi Teresa îl apucă prin materialul sacului, își lăsă capul în jos, cu gura aproape lipită de urechea lui și începu să-i șoptească ceva, atât de încet, că el trebui să se străduiască să audă, ascuțindu-și auzul să asculte prin vântul care sufla.

— Mă blochează și nu-ți pot vorbi în minte. Nu uita să ai încredere în mine.

Surprins, Thomas trebui să se abțină să nu spună nimic.

— Ce-i spui? întrebă una dintre fetele care ținea frânghia legată de sac.

— Îi spun cât de bine mă simt. Cât de mult îmi place să mă răzbun. Te deranjează?

Thomas n-o mai auzise niciodată pe Teresa vorbind cu atâta aroganță. Fie era o actriță foarte bună, fie începuse într-adevăr s-o ia razna. Mai căpătase o personalitate sau două.

— Nu, îi răspunse cealaltă fată. Mă bucur că te simți bine. Dar trebuie să ne grăbim.

— Știu, spuse Teresa. Îl apucă și mai tare pe Thomas de cap, îl strânse și-l scutură. Apoi își lipi gura de materialul aspru, în dreptul urechii lui. Vorbi din nou și el îi simți respirația fierbinte prin țesătură. Rezistă! O să se termine curând.

Cuvintele ei îl lăsară mut. Nu știa ce să mai creadă. Oare era sarcastică?

Teresa îi dădu drumul și se ridică.

— Bine, să plecăm de-aici! Ai grijă să-l lovești de cât mai multe pietre pe drum!

Temnicerele lui se puseră în mișcare, târându-l după ele. Thomas simțea solul dur sub el. Sacul nu-i oferea nicio protecție, îl durea tot corpul. Își arcui spatele, punându-și toată greutatea în picioare, lăsându-și încălțările să preia cea mai mare parte a impactului. Dar știa că n-avea să reziste așa la nesfârșit.

Teresa mergea chiar lângă el. Aproape că reușea s-o deslușească prin pânză.

Apoi Minho începu să țipe. Vocea i se pierdea deja în depărtare. Lui Thomas îi era și mai greu să-l audă din cauză că-l târau pe pământ. Dar ce reuși să audă îi dădu puțină speranță. Printre injurii deloc măgulitoare, Thomas auzi „te vom găsi”, și „momentul potrivit”, și „arme”.

Teresa îl pocni din nou în stomac, făcându-l pe Minho să tacă din gură.

Astfel străbătură deșertul și Thomas săltă pe pământ ca un sac cu haine vechi.

•

Pe drum își imagină tot felul de lucruri groaznice. Picioarele îi slăbeau tot mai tare și știa că în curând avea să trebuiască să-și lase trupul pe sol. Își imagină rănile sângerânde, cicatricile permanente.

Dar poate că nimic din toate astea nu mai conta. Oricum plănuiau să-l omoare.

Teresa îi spusese să aibă încredere în ea. Chiar dacă îi venea foarte greu, Thomas încerca s-o creadă. Oare tot ce-i făcuse de când reapăruse, înarmată și însoțită de Grupul B, să fi fost doar teatru? Iar dacă nu, de ce-i tot șoptea să aibă încredere în ea?

Se gândi și se răzgândi la toate astea până nu se mai putu concentra. Era târât într-un sac și știa că trebuia să găsească o modalitate de a nu deveni o rană vie.

Munții îl salvară.

Când începură să urce panta abruptă, deveni, bineînțeles, dificil pentru fete să-l târască, așa cum o făcuseră pe teren plat. Încercară să-l smucească de câteva ori, împiedicându-se și lăsându-l să alunece înapoi câteva zeci de centimetri, trăgându-l iar, doar ca să-l lase din nou să alunece. În cele din urmă, Teresa spuse că probabil le-ar fi mai ușor să-l care ținându-l de umeri și de glezne. Și c-ar trebui să-l ducă pe rând.

Lui Thomas îi veni o idee, atât de simplă, că se gândi cum de-i scăpase până atunci.

— De ce nu mă lăsați să merg pur și simplu? le strigă el prin pânză, cu o voce estompată și uscată de sete. Doar aveți arme. Ce credeți c-aș putea face?

Teresa îl lovi în coaste.

— Gura, Thomas! Nu suntem chiar așa tâmpite. Așteptăm până nu ne mai văd amicii tăi Poienari.

Thomas făcu tot posibilul să nu geamă când piciorul ei îl nimeri în cutia toracică.

— De ce?

— Pentru că așa ni s-a *ordonat* să facem. Acum gura!

— De ce i-ai spus? șopti aspru o altă fată.

— Ce importanță are? răspunse Teresa, fără să încerce măcar să se ascundă. Oricum îl omorâm. Ce mai contează dacă știe ce ni s-a spus să facem?

„Ni s-a spus să facem”, se gândi Thomas. „De către RĂU.”

O altă fată zise:

— Eu de-abia îi mai văd. Când ajungem sus, la crevasa aia, n-or să ne mai vadă și pe urmă n-au cum să ne mai găsească, nici dacă ne urmăresc.

— Bun, atunci, spuse Teresa. Să-l ducem până acolo!

În scurt timp, niște mâini îl apucară pe Thomas din toate părțile, ridicându-l în aer. Din câte reușea să vadă prin sac, Teresa și trei dintre noile ei prietene îl cărau pe sus. Își croiau drum printre bolovani și pe lângă copaci morți, urcând, urcând întruna. Le auzea respirațiile greoaie, le mirosea transpirația, le ura tot mai mult, cu fiecare pas. Chiar și pe Teresa. Încercă o ultimă dată să ia legătura cu ea, să salveze bruma de încredere pe care o mai avea în ea, dar ea nu era acolo.

Se chinuiră în sus pe munte vreo oră, oprindu-se pe alocuri pentru ca fetele să se schimbe. Trecuseră cel puțin două ore de când plecaseră de la Poienari. Soarele avea în curând să devină periculos, căldura, înăbușitoare. Dar tocmai atunci cotiră după un perete masiv, solul se netezi și găsiră umbră. Aerul mai rece le făcu bine.

— În regulă, spuse Teresa. Puneți-l jos!

Fără să mai stea pe gânduri, fetele o ascultară și Thomas se trezi aruncat la pământ cu un bufnet. Respirația i se tăie și rămase întins, încercând să respire, în timp ce ele începeau să desfacă frânghiile. Până să-și tragă el răsuflarea, îi scoseseră deja sacul.

Clipi, uitându-se la Teresa și la prietenele ei. Toate aveau armele îndreptate spre el, ceea ce i se păru pur și simplu ridicol.

Reuși să-și adune o brumă de curaj.

— Se pare c-aveți o părere foarte bună despre mine, voi douăzeci cu macete și cuțite, eu cu mâinile goale. Mă simt special.

Teresa își dădu sulița pe spate.

— Stai! strigă Thomas și ea se opri. El întinse mâinile într-un gest defensiv și se ridică încet în picioare. Uite ce-i, n-o să încerc nimic. Duceți-mă oriunde trebuie și dup-aia vă las să mă omorâți, ca un copil cuminte. Oricum n-am de ce să mai trăiesc.

Se uită direct la Teresa când vorbi, încercând să toarne cât mai multă ură în cuvintele rostite. Încă spera că toate acestea aveau să capete sens într-un final, dar după tratamentul la care fusese supus, nu era într-o dispoziție prea bună.

— Haide! spuse Teresa. M-am săturat. Să mergem în Trecătoare ca să putem dormi. Diseară pornim să trecem munții.

Apoi vorbi fata cea oacheșă, una dintre cele care-l puseseră în sac.

— Și cu tipul ăsta pe care l-am târât după noi cum rămâne?

— Nu-ți face griji, o să-l omorâm, îi răspunse Teresa. O să-l omorâm așa cum ne-au spus. E pedeapsa pentru ce mi-a făcut.

CAPITOLUL 46

Thomas nu reușea să-și dea seama ce voise Teresa să afirme în ultima propoziție. Ce-i făcuse el? Dar mintea îi amorți pe măsură ce merseră tot mai mult, îndreptându-se, se părea, spre tabăra Grupului B. Urcau constant și picioarele îi ardeau de atâta efort. O stâncă ascuțită din stânga lor le ținea umbră, dar totul era în continuare roșu, maroniu și fierbinte. Uscat. Prăfos. Fetele îi dădură câteva guri de apă, dar Thomas era convins că fiecare picătură se evaporase înainte să-i ajungă în stomac.

Ajunseră la o adâncitură mare în versantul de est chiar când soarele de prânz țâșni deasupra lor ca o minge aurie încinsă, hotărâtă să-i transforme în cenușă. Peștera nu prea adâncă se întindea pe o lungime de aproximativ doisprezece metri. Era evident că acolo își instalase tabăra și se părea că erau deja aici de o zi sau două. Pături pe jos, rămășițele unui foc, gunoi strâns pe margine. Doar trei fete erau acolo când ajunseră, ceea ce însemna că li se păruse că vor avea nevoie de toată lumea ca să-l răpească pe Thomas.

Cu toate arcurile și săgețile, cuțitele și macetele alea? Părea aproape prostesc. Câteva dintre ele ar fi fost suficiente.

Pe drum, Thomas aflase câteva lucruri. Pe fata cea oacheșă o chema Harriet, iar cea care stătea mereu cu ea, cu părul blond-arămiu și piele albă ca varul, era Sonya. Deși nu putea fi sigur, bănuia că ele două fuseseră șefele până să apară Teresa. Se purtau autoritar, dar întotdeauna i se supuneau în cele din urmă.

— Bun, spuse Teresa. Să-l legăm de copacul ăla urât! Arătă înspre scheletul alb ca un os al unui stejar, ale cărui rădăcini încă se agățau de solul stâncos, chiar dacă probabil era mort de ani de zile. Și-am putea și să-i dăm ceva de mâncare, să nu geamă sau să mârâie toată ziua și să ne țină treze.

„Exagerează, nu-i așa?” se gândi Thomas. Indiferent care ar fi fost adevăratele ei intenții, începuse să spună chestii cam ridicole. Și el nu mai putea nega – chiar începea s-o urască, indiferent de ce-i spusese ea la început.

Nu protestă când îl legară de copac, lăsându-i mâinile libere. După ce-l strânseră bine, îi dădură câteva batoane de cereale și o sticlă cu apă. Nimeni nu vorbea cu el și nu-l privea în ochi. Și, ciudat, dacă nu cumva se înșela el, toate păreau să se simtă puțin vinovate. Începu să mănânce, observând cu atenție tot ce se întâmpla în jurul lui. Se gândi la tot felul de lucruri în timp ce fetele se pregăteau să doarmă restul zilei. Ceva nu era în regulă.

Teresa în mod clar nu părea să joace teatru. Nu păruse niciodată. Oare făcea exact opusul a ceea ce-i spusese – îl făcea să creadă că poate avea încredere în ea, când de fapt, adevăratul ei plan fusese și încă era să...?

Tresări și-și aminti semnul de lângă ușa ei, din clădirea cu dormitoare. *Trădătoarea.* Uitase complet de el până atunci. Lucrurile începeau să aibă o logică.

Aici șefii erau cei de la RĂU. Ei erau singura speranță de supraviețuire a grupurilor. Dacă chiar i-ar fi spus Teresei să-l omoare, oare ea l-ar fi omorât? Ca să se salveze? Și ce însemna acuzația aceea că el îi făcuse ceva? Oare îi manipulau și gândurile? O făceau să nu-l mai placă?

Mai erau și tatuajul lui și semnele din oraș. Tatuajul îl avertizase; inscripțiile îl anunțaseră că el era adevăratul lider. Plăcuța de lângă dormitorul Teresei fusese și ea un avertisment.

Totuși, în acest moment, Thomas nu avea nicio armă și era legat de un copac. Fetele din grupul B erau mult mai numeroase ca el, mai mult de douăzeci la unu, și toate aveau arme. Situația era foarte simplă.

Oftând, Thomas termină de mâncat. În acest moment, Thomas se simțea puțin mai bine, fizic vorbind. Chiar dacă nu știa cum se îmbucau toate lucrurile, era convins că se afla pe drumul cel bun, că avea să înțeleagă ce se întâmpla. Și că nu putea renunța.

Harriet și Sonya aveau paturile în apropiere de el. Cât timp se pregătiră de culcare îi tot aruncară priviri pe furiș. Thomas observă din nou expresia aceea ciudată de rușine sau de vină pe chipurile lor și văzu o ocazie de a lupta pentru viața lui făcând uz de cuvinte.

— Voi nu vreți de fapt să mă omorâți, nu-i așa? întrebă el, pe un ton care le dădea de înțeles că le prinsese cu mâța-n sac. Ați mai ucis măcar pe cineva până acum?

Harriet îi aruncă o privire aspră, chiar înainte să-și pună capul pe un cocoloș de pături. Se propti în cot.

— Din câte ne spune Teresa, am scăpat din Labirint cu trei zile mai repede ca voi. Am pierdut mai puțini oameni și-am ucis mai mulți Dureroși. Nu cred c-o să ne fie prea greu să scăpăm de-un adolescent oarecare.

— Gândiți-vă la vina pe care o s-o simțiți. Thomas nu putea decât să spere că gândul acesta avea să le roadă.

— O să ne treacă. Harriet scoase limba la el – chiar așa! –, după care se culcă și închise ochii.

Sonya stătea în fund cu picioarele încrucișate și părea că n-avea să adoarmă prea curând.

— N-avem de ales. RĂU ne-a spus că asta este singura noastră sarcină. Dacă n-o îndeplinim, nu ne lasă să intrăm în refugiu. O să murim aici, în Ținutul Pârjolit.

Thomas ridică din umeri.

— Vă înțeleg. Mă sacrificați pe mine ca să vă salvați pe voi. Nobil!

Fata îl privi țintă vreme îndelungată. Thomas trebui să-și impună să nu-și coboare ochii. În cele din urmă își întoarse ea privirea și se întinse cu spatele la el.

Teresa veni spre ei, enervată.

— Despre ce vorbiți?

— Nimic, mormăi Harriet. Spune-i să tacă din gură!

— Gura! zise Teresa.

Thomas pufni într-un râs sarcastic:

— Altfel ce? O să mă omori?

Ea nu spuse nimic, privindu-l doar inexpresivă.

— De ce mă urăști atâta dintr-odată? întrebă el. Ce ți-am făcut?

Sonya și Harriet se întoarseră amândouă să asculte, uitându-se când la Thomas, când la Teresa.

— Știi foarte bine ce mi-ai făcut, spuse Teresa în cele din urmă. Și fetele de-aici știu – le-am spus totul. Dar chiar și-așa, nu m-aș fi coborât la nivelul tău și n-aș fi încercat să te omor. O facem doar pentru că n-avem de-ales. Îmi pare rău. Viața-i dură.

Oare chiar văzuse o scânteie în ochii ei? se întrebă Thomas. Ce încerca să-i spună?

— Cum adică, *să te cobori la nivelul meu*? N-aș omorî niciodată un prieten ca să-mi scap pielea. Niciodată.

— Nici eu. De-aia mă bucur că nu suntem prieteni. Teresa se răsuci să plece.

— Deci ce ți-am făcut? întrebă Thomas rapid. Scuze, dar se pare că am un lapsus – știi cum e, se-ntâmplă des pe-aici. Amintește-mi și mie!

Fata se întoarse din nou spre el și-i aruncă o privire feroce.

— Nu mă insulta! Să nu-ndrăznești să stai pur și simplu și să te prefaci că nu s-a întâmplat nimic. Acum gura, altfel îți mai fac o vânătaie pe mutrișoara aia drăguță!

Teresa se îndepărtă cu pași apăsați și Thomas rămase tăcut. Se fâțâi până își găsi o poziție oarecum confortabilă, cu capul proptit pe trunchiul mort al copacului. Se afla într-o situație jalnică, dar era hotărât să-și dea seama ce se întâmplă și să supraviețuiască.

În cele din urmă adormi.

CAPITOLUL 47

Thomas dormi spasmodic câteva ore, zvârcolindu-se și răsucindu-se, încercând să găsească o poziție confortabilă pe terenul pietros. În sfârșit căzu într-un somn adânc – și visă.

•

Are cincisprezece ani. Habar n-are cum de știe asta. După perioada din care vine amintirea. Să fie oare o amintire?

El și Teresa stau în fața unei mulțimi de ecrane, care difuzează diverse imagini din Poiană și Labirint. Unele imagini se mișcă, și el știe de ce. Toate sunt furnizate de gândacii cu lame, care, ocazional, trebuie să-și schimbe poziția. Și atunci, e ca și cum ar privi prin ochi de șobolan.

— Nu pot să cred c-au murit toți, spune Teresa.

Thomas e bulversat. Din nou, nu prea înțelege ce se întâmplă. Se află în interiorul acestui băiat care se presupune că e chiar el, dar nu știe despre ce vorbește Teresa. Evident, nu despre Poienari, căci pe un ecran îi vede pe Minho și Newt îndreptându-se spre pădure. Pe un altul, pe Gally stând pe o bancă. Apoi pe Alby țipând la cineva pe care Thomas nu-l recunoaște.

— Știam doar c-așa o să fie, răspunde el în cele din urmă, neînțelegând de ce vorbește astfel.

— Dar tot mi-e greu să accept. Ei doi nu se privesc în timp ce analizează imaginile. Acum depinde de noi, continuă ea. Și de cei din barăci.

— Asta-i bine, spune Thomas.

— Aproape că-mi pare rău pentru ei, așa cum îmi pare pentru Poienari. Aproape.

Thomas se întreabă ce înseamnă toate astea. Versiunea lui mai tânără își drege vocea.

— Crezi c-am aflat destule? Chiar crezi c-o s-o scoatem la capăt, acum c-au murit toți Creatorii originali?

— Trebuie, Tom. Teresa se apropie de el și-l ia de mână. El o privește, dar nu-i poate descifra expresia. Totul e pregătit. Avem la dispoziție un an de zile să-i instruim pe înlocuitori și să ne pregătim.

— Dar nu e corect. Cum să le cerem să...

Teresa își dă ochii peste cap și-l strânge așa de tare de mână, că-l doare.

— Știu în ce se bagă. Nu mai vorbi așa!

— Da. Thomas știe că versiunea aceasta mai tânără a sa se simte complet descurajată. Cuvintele lui nu înseamnă nimic. Tot ce contează acum sunt tiparele. Zona letală. Nimic altceva.

Teresa încuviințează:

— Indiferent câți mor sau sunt răniți. Dacă Variabilele nu funcționează, oricum tot acolo sfârșesc. Toată lumea.

— Tiparele, spune Thomas.

Teresa îl strânge de mână.

— Tiparele.

•

Când se trezi, văzu lumina pălind într-un gri posomorât pe măsură ce soarele se lăsa înspre orizontul invizibil. Harriet și Sonya stăteau pe jos la câteva zeci de centimetri de el. Amândouă se holbau la el într-un mod ciudat.

— Bună seara! spuse el cu un fals entuziasm, amintindu-și încă visul tulburător. Vă pot ajuta cu ceva, doamnelor?

— Vrem să știm ce știi tu, spuse Harriet încet.

Mintea lui Thomas se desprinse rapid de ceața somnului.

— Și de ce v-aș ajuta? Voia să stea și să se gândească la ce visase, dar își dădu seama că se schimbase ceva – vedea asta în privirea lui Harriet – și nu putea să dea cu piciorul șansei de a se salva.

— Nu prea cred că ai de-ales, spuse Harriet. Dar, dacă ne spui ce-ai aflat sau ce-ai înțeles, poate te putem ajuta *noi* pe tine.

Thomas o căută din priviri pe Teresa, dar n-o văzu.

— Unde-i...

Sonya îl întrerupse:

— A spus că vrea să verifice zona, să vadă dacă nu ne-au urmărit prietenii tăi. E plecată de vreo oră.

În minte, Thomas o vedea pe Teresa din visul lui. Pe cea care se uita la ecrane și vorbea despre Creatori decedați și zona letală. Despre *tipare.* Cum se potriveau toate astea?

— Ți-ai înghițit limba?

Thomas își aținti privirea asupra Sonyei.

— Nu... ăă... asta înseamnă că v-ați răzgândit și nu mai vreți să mă omorâți? Întrebarea i se păru stupidă și se gândi câți oameni de-a lungul istoriei spuseseră vreodată așa ceva.

Harriet rânji.

— Nu trage concluzii pripite! Și să nu crezi c-am devenit brusc niște sfinte. Să spunem doar că avem îndoielile noastre și vrem să vorbim – dar șansele tale sunt mici.

Sonya reluă de unde rămăsese:

— Momentan, cea mai inteligentă mișcare pentru noi pare să fie să facem ce ni s-a spus. Suntem mai multe ca tine. Să fim serioși! Dacă *tu* ar fi trebuit să alegi, ce-ai fi făcut?

— Sunt sigur c-aș fi ales să nu mă omor.

— Nu fi nesimțit! Nu-i deloc amuzant. Dacă ai putea alege și dacă alternativa ar fi să mori tu sau să murim toți, ce ai alege? La asta se rezumă totul: tu sau noi.

Se vedea pe chipul ei că vorbea foarte serios, și întrebarea îl lovi pe Thomas ca un ghiont în piept. Avea întrucâtva dreptate. Dacă într-adevăr așa ar sta lucrurile – dacă toate ar muri în cazul în care nu scapă de el –, atunci cum putea să se aștepte să nu-l omoare?

— Ai de gând să răspunzi? insistă Sonya.

— Mă gândesc. Thomas se opri, și își șterse sudoarea de pe frunte. Visul încercă din nou să iasă la suprafață și el trebui să-l alunge. Bine, o să fiu sincer. Promit. Dacă aș fi în locul vostru, aș alege să nu mă omor.

Harriet își dădu ochii peste cap.

— Ușor de spus când e viața ta în joc.

— Nu-i vorba doar de asta. Cred că-i un fel de test, și poate că nu trebuie de fapt s-o faceți. Inima începu să-i bată mai tare – chiar credea ce spunea, dar se îndoia că ele aveau să-l creadă chiar și dacă ar fi încercat să le explice. Poate-ar trebui să *împărțim* ceea ce știm, să găsim o soluție.

Harriet și Sonya se priviră lung.

În cele din urmă, Sonya dădu din cap. Apoi Harriet spuse:

— Am avut îndoieli în legătură cu toată povestea asta de la bun început. Ceva nu-i în regulă aici. Așa că da, ai face bine să vorbești. Dar să le strângem mai întâi pe toate fetele. Se ridicară amândouă și porniră să le trezească pe celelalte.

— Atunci, grăbiți-vă! spuse Thomas, întrebându-se dacă chiar avea șansa să iasă din necazul în care se afla. Să discutăm înainte să se întoarcă Teresa.

CAPITOLUL 48

Fetele se strânseră repede – Thomas se gândi că erau prea intrigate să audă ce are de spus tipul care urmează să moară ca să refuze ocazia. Se așezară într-un grup compact în fața lui. El rămase legat de copacul acela urât, lipsit de viață.

— În regulă, spuse Harriet. Mai întâi vorbești tu, apoi noi.

Thomas încuviință, își drese vocea și începu chiar dacă nu plănuise încă exact ce avea să spună.

— Tot ce știu despre grupul vostru e ceea ce mi-a spus Aris. Și se pare c-am trecut toți cam prin aceleași aventuri în Labirint. Dar, de când am scăpat, multe lucruri au fost diferite. Și nu știu sigur ce știți voi despre RĂU.

Sonya îl întrerupse.

— Nu prea multe.

Asta-l încurajă pe Thomas, îi dădu impresia că avea un avantaj. Iar din partea Soniei părea o greșeală enormă să recunoască așa ceva.

— Ei bine, eu am aflat multe despre ei. Toți suntem speciali într-un fel sau altul – ne testează sau ceva de genul ăsta, pentru că au anumite planuri pentru noi.

Thomas se opri, dar, cum nimeni nu păru să reacționeze, continuă:

— Multe dintre lucrurile pe care ni le fac par lipsite de sens, pentru că fac parte din încercări – din Variabile, cum le numesc cei de la RĂU. Vor să vadă cum reacționăm în anumite situații. Nici eu nu înțeleg tot, nici pe departe, dar cred că misiunea asta a voastră de a mă omorî e numai o altă etapă a încercărilor. Sau o altă minciună. Așa că… mi se pare doar o altă Variabilă, ca să vadă ce-o să facem.

— Cu alte cuvinte, spuse Harriet, vrei să ne riscăm *noi* viețile de dragul deducțiilor tale geniale.

— Nu înțelegeți? Nu are niciun *sens* să mă omorâți. Poate e un test pentru voi, nu știu. Dar știu că vă pot ajuta dacă sunt viu, nu mort.

— Sau, răspunse Harriet, suntem testate ca să vadă dacă avem tupeul să-l omorâm pe șeful adversarilor noștri. Nu *asta* e

ideea? Să vadă care dintre grupuri reușește? Să-i elimine pe cei slabi și să rămână cei puternici?

— Nici măcar nu sunt *eu* șeful. E Minho. Thomas clătină din cap cu înverșunare. Nu, gândiți-vă puțin! Cum anume dați dovadă de putere dacă mă omorâți? Sunteți mult mai multe ca mine și aveți toate arme. Cum dovedește asta cine-i mai puternic?

— Atunci care e ideea? strigă o fată din spate.

Thomas se opri, alegându-și cu grijă cuvintele.

— Cred că e un test ca să vadă dacă puteți să gândiți pe cont propriu, să schimbați planurile, să luați decizii raționale. Cu cât suntem mai mulți, cu atât avem mai multe șanse să ajungem la refugiu. N-are niciun sens să mă omorâți și nu ajută pe nimeni. Ați dovedit că sunteți puternice capturându-mă. Arătați-le că n-o să-i ascultați orbește până la capăt.

Thomas se opri și se rezemă de copac, relaxându-se. Nu-i mai venea nicio idee. Acum totul depindea de ele. El făcuse tot ce-i stătuse în putință.

— Interesant, spuse Sonya. Așa ar vorbi orice om care vrea cu disperare să trăiască.

Thomas ridică din umeri.

— Eu chiar cred că e-adevărat. Cred că, dacă mă omorâți, veți pica adevăratul test pe care vi-l impune RĂU.

— Da*, pun pariu* că așa crezi, spuse Harriet. Se ridică. Uite ce-i, sinceră să fiu, și noi ne-am cam gândit la aceleași lucruri. Dar am vrut să vedem ce-ai tu de spus. Soarele trebuie să apună și sunt sigură că Teresa o să se întoarcă din clipă în clipă. O să discutăm despre asta când ajunge și ea.

Thomas vorbi repede, speriat că n-aveau s-o convingă pe Teresa.

— Nu! Nu știu, ea pare cea mai pornită să mă omoare. Spusese asta chiar dacă spera în adâncul lui că nu credea, de fapt, așa ceva. Oricât de rău s-ar fi purtat Teresa cu el, doar nu voia să meargă până la capăt! Cred c-ar trebui să hotărâți voi.

— Liniștește-te! spuse Harriet, aproape zâmbind. Dacă noi hotărâm să nu te omorâm, ea nu poate să facă nimic. Dar dacă noi… Se opri, cu o expresie ciudată pe față. Oare se temea că spusese prea mult? O să ne lămurim.

Thomas încercă să nu pară prea ușurat. Poate că se bazase puțin pe mândria lor, dar încerca să nu-și facă prea multe speranțe.

Le privi pe fete adunându-și lucrurile și punându-le în rucsacuri – „De unde făcuseră rost de ele?” se întrebă el –, pregătindu-se pentru călătoria nocturnă ce le aștepta, înainte spre destinația lor, oricare ar fi fost aceea. Murmure și conversații șoptite plutiră prin aer. Continuau să se uite spre el, evident comentând ceea ce le spusese.

Întunericul se adânci și Teresa apăru în cele din urmă din direcția din care veniseră ei mai devreme. Observă imediat că era ceva schimbat, probabil după felul cum fetele se tot uitau când la ea, când la Thomas.

— Ce-i? întrebă ea, cu aceeași expresie dură pe care o avea încă din ziua precedentă.

Harriet îi răspunse:

— Trebuie să vorbim.

Teresa păru nedumerită, dar se duse în partea cealaltă a grotei, cu restul grupului. Văzduhul se umplu imediat de șoapte furioase, dar Thomas nu reuși să priceapă nici măcar un cuvânt. Stomacul i se încordă în așteptarea verdictului.

Din locul unde stătea, își dădu seama că discuția se încinsese și că Teresa părea și ea foarte enervată. Văzu cum chipul i se încordă, în timp ce încerca să își convingă tovarășele de ceva. Părea să se împotrivească tuturor, ceea ce-l făcu pe Thomas foarte nervos.

În cele din urmă, când se înnoptă aproape de tot, Teresa se răsuci, se îndepărtă cu pași mari și apăsați de restul grupului și plecă din tabără, apucând-o spre nord. Pe un umăr avea sulița, pe celălalt, un rucsac. Thomas o privi îndepărtându-se până dispăru între pereții înguști ai Trecătorii.

Se uită din nou la grupul de fete, dintre care multe păreau ușurate, și Harriet veni spre el. Fără să spună nimic, îngenunche și dezlegă frânghia care-l ținea legat de copac.

— Deci? întrebă Thomas într-un final. Ați hotărât ceva?

Harriet nu-i răspunse până nu-l eliberă de tot. Apoi se lăsă pe călcâie și-l privi, și lumina pală a stelelor și lunii se reflectă în ochii ei întunecați.

— Azi e ziua ta norocoasă. Până la urmă, am hotărât să nu te omor. Nu poate fi o coincidență faptul că ne gândeam toate la același lucru.

Thomas nu simți ușurarea așteptată. În clipa aceea își dădu seama că știuse că asta aveau să hotărască fetele.

— Dar dă-mi voie să-ți spun ceva, zise Harriet în timp ce se ridica, întinzându-i o mână să-l ajute să facă la fel. Teresa nu te place. Eu aș fi cu ochii în patru pe lângă ea.

Thomas o lăsă pe Harriet să-l tragă în picioare. Confuzia și durerea începeau să pună stăpânire pe el.

Teresa chiar voia să-l vadă mort.

CAPITOLUL 49

Thomas mâncă împreună cu Grupul B și se pregăti de plecare în tăcere. Începură în curând să traverseze trecătoarea întunecoasă, îndreptându-se spre refugiul care se presupunea că îi aștepta de cealaltă parte. I se părea ciudat să fie brusc prietenos cu fetele astea după tot ce-i făcuseră, dar ele se purtau de parcă nu se întâmplase nimic neobișnuit. Îl tratau… ei bine, ca pe una dintre ele.

Păstră totuși o oarecare distanță, rămânând mai în spate, întrebându-se dacă putea să aibă încredere deplină în faptul că se răzgândiseră. Ce-ar fi trebuit să facă? Chiar dacă Harriet și celelalte *îl lăsaseră* în viață, n-ar fi trebuit să-și găsească propriul grup, pe Minho, Newt și pe toți ceilalți? Își dorea cu disperare să fie din nou cu prietenii lui și cu Brenda. Dar știa că timpul trecea și nu avea mâncare sau apă ca să răzbească pe cont propriu. Trebuia să spere că aveau să-și găsească singuri drum spre refugiu.

Așa că merse în continuare, ținându-se aproape de Grupul B – dar nu foarte aproape.

Trecură vreo două ore în care nu-i ținură companie decât stâncile înalte și scârțâitul pământului și al pietrișului sub picioarele lui. Se simțea bine acum că se pusese din nou în mișcare, că își întindea picioarele și mușchii. Totuși, termenul lor limită se apropia cu rapiditate. Și cine știe peste ce obstacole mai aveau să dea? Sau oare fetele aveau alte planuri cu el? Se gândi multă vreme la visele pe care le avusese, dar încă nu reușea să potrivească prea multe piese în puzzle ca să înțeleagă ce se întâmpla.

Harriet rămase mai în urmă, până ajunseră să meargă unul lângă celălalt.

— Scuze că te-am târât prin deșert într-un sac, spuse ea. Thomas nu putea să-i vadă prea bine fața în lumina tot mai fadă, dar își imagină că zâmbea compătimitor.

— O, nicio problemă, a fost bine să nu mai duc eu tot greul o vreme. Thomas știa că trebuia să-i cânte în strună, să dea

dovadă de umor. Încă nu putea să aibă încredere deplină în fete, dar nu avea alte opțiuni.

Ea râse, lucru care-l liniști puțin.

— Da, deci, tipul de la RĂU ne-a dat instrucțiuni specifice. Dar Teresa a început să devină obsedată de toată treaba asta. De parcă ar fi fost ideea ei să te omorâm.

Vorbele ei îl durură, dar avea în sfârșit șansa să afle anumite lucruri și n-avea de gând să piardă ocazia.

— Tipul era cumva îmbrăcat într-un costum alb și semăna cu un șobolan?

— Da, spuse ea fără ezitare. Același tip a vorbit și cu grupul vostru?

Thomas încuviință.

— Ce... instrucțiuni v-a dat mai exact?

— Păi, cel mai mult am mers prin tuneluri subterane. De-asta nu ne-ați văzut prin deșert. Primul lucru pe care-a trebuit să-l facem a fost chestia aia ciudată când tu și Teresa ați vorbit în clădirea din sudul orașului. Îți amintești?

Thomas simți un nod în stomac. Teresa era încă de-atunci cu grupul de fete?

— A, da, îmi amintesc.

— Probabil că ți-ai dat seama, dar totul a fost o înscenare. Un fel de pregătire, ca să-ți dea o falsă siguranță. Ne-a spus chiar că... *au controlat-o* cumva îndeajuns ca s-o facă să te sărute. E-adevărat?

Thomas se opri din mers, se aplecă în față și-și puse mâinile pe genunchi. I se tăiase respirația. Totul până aici. Își pierduse oficial și cu desăvârșire orice urmă de îndoială. Teresa se întorsese împotriva lui. Sau poate că, de fapt, nu fusese niciodată de partea lui.

— Știu că-i nașpa, spuse Harriet încet. Mi se pare că erai foarte apropiat de ea.

Thomas se ridică din nou, inspirând încet și adânc.

— Eu... doar... speram că era invers. Că o obligau să încerce să mă rănească și că ea reușise să scape de sub controlul lor îndeajuns cât să... mă sărute.

Harriet își puse o mână pe brațul lui.

— De când a venit în grupul nostru, te-a descris ca pe-un monstru care i-a făcut ceva îngrozitor, doar că nu ne-a spus niciodată ce anume. Dar trebuie să mărturisesc că nu ești deloc

cum te-a descris ea. Probabil că ăsta-i adevăratul motiv pentru care ne-am răzgândit.

Thomas închise ochii și încercă să își încetinească bătăile inimii. Își veni în fire și o porni mai departe.

— Bine, spune-mi și restul. Trebuie să știu. Tot.

Harriet își potrivi pasul cu al lui.

— Celelalte instrucțiuni erau să te prindem în deșert, așa cum am făcut, și să te-aducem înapoi aici. Ba ni s-a spus chiar să te ținem în sac până ieșim din câmpul vizual al Grupului A. Apoi... ei bine, ziua cea mare ar fi fost poimâine. Cică e un loc construit în munte, pe partea de nord. Un loc special... în care să te omorâm.

Thomas voi să se oprească din nou, dar merse mai departe.

— Un *loc*? Cum adică?

— Nu știu. Ne-a spus doar c-o să ne prindem de ce-avem de făcut când ajungem acolo. Harriet se opri, după care pocni din degete de parcă tocmai îi venise o idee. Pun pariu c-acolo s-a dus mai devreme.

— De ce? Cât de aproape suntem de partea cealaltă?

— Sincer, n-am idee.

Tăcură și merseră mai departe.

•

Dură mai mult decât își imaginase Thomas. Erau în toiul celei de-a doua nopți de mers întins, când câteva strigăte din față îl anunțară că ajunseseră la capătul Trecătorii. Thomas, care rămăsese în spatele grupului, o luă la fugă să le-ajungă din urmă pe fete. Voia cu disperare să vadă ce se afla pe partea nordică a lanțului muntos. Într-un fel sau altul, soarta lui depindea de asta.

Grupul se strânsese într-o fâșie de grohotiș care venea dinspre canionul strâmt al Trecătorii, coborând apoi într-o pantă abruptă spre baza muntelui, mult în jos. Luna pe trei sferturi vizibilă lumina valea din fața lor, făcând-o să pară purpurie și fantomatică. Și foarte plană. Cale de kilometri întregi nu se vedea nimic în afară de pământ mort.

Absolut nimic.

Nici urmă de ceva care să semene măcar cu un refugiu. Și teoretic erau la doar câțiva kilometri distanță.

— Poate că pur și simplu nu se vede încă. Thomas nu știa cine vorbise, dar știa că toți cei prezenți înțelegeau ce motivase acele cuvinte. Nevoia de a se agăța de-o speranță.

— Da, adăugă Harriet, părând entuziasmată. S-ar putea să fie o altă intrare spre vreun tunel subteran. Sunt sigură că e ceva acolo.

— Câți kilometri crezi că mai avem? întrebă Sonya.

— Maxim șaisprezece, dacă ținem cont de locul din care am pornit și de cât ne-a spus bărbatul că trebuie să mergem, răspunse Harriet. Mai degrabă vreo unsprezece-doisprezece. Credeam c-o să ajungem aici și-o să vedem o clădire drăguță cu o față zâmbitoare pe ea.

În tot acest timp, Thomas scrută întunericul, dar nici el nu vedea nimic. Doar o mare neagră tălăzuind spre orizont, unde cineva părea să fi tras o perdea de stele. Și nici urmă de Teresa.

— Ei bine, spuse Sonya. Nu prea avem decât să continuăm să o ținem spre nord. Doar nu ne așteptam la ceva ușor, nu? Poate reușim să ajungem la poalele muntelui până să răsară soarele. Să dormim pe teren drept.

Celelalte fură de acord cu ea și se pregăteau s-o apuce pe o cărare aproape invizibilă care cobora dinspre grohotiș, când Thomas vorbi:

— Unde-i Teresa?

Harriet îl privi. Lumina lunii îi scălda fața într-o strălucire ștearsă.

— În momentul de față, nu-mi prea pasă. Dacă-i destul de mare să fugă când lucrurile nu ies cum vrea ea, e destul de mare și să ne prindă din urmă și să ne găsească, atunci când îi trece. Haide!

Se urniră din loc, apucând cărarea cu multe cotituri. Pământul și pietrișul le scârțâiau sub picioare. Thomas nu se putea abține să nu se uite în urma lui, la fațada muntelui și la intrarea îngustă în Trecătoare, după Teresa. Era foarte bulversat, dar încă își dorea mult s-o vadă. Cercetă cu privirea pantele întunecoase, dar nu văzu decât umbre pale și reflexii ale strălucirii lunii.

Se răsuci și-o porni la vale, aproape ușurat că n-o zărise.

•

Grupul coborî muntele, străbătând în tăcere cărarea șerpuită. Thomas rămase din nou în urmă, surprins de cât de goală i se

părea propria minte. De cât de amorțită. Nu avea nici cea mai vagă idee unde erau prietenii lui sau ce pericole îi așteptau.

După vreo oră de mers, când picioarele i se încinseseră de la coborârea greoaie, grupul dădu de un loc cu copaci morți. Părea că, în trecut, o cascadă udase pâlcul cel ciudat. Deși, dacă așa stăteau lucrurile, ultima ei picătură fusese de mult biruită de Ținutul Pârjolit.

Thomas, rămas în continuare ultimul, tocmai trecea pe lângă o margine a desișului, când cineva îi rosti numele, speriindu-l atât de tare încât aproape se împiedică. Se întoarse brusc și-o văzu pe Teresa ieșind de după un ciot gros de lemn alb, ținând sulița în mâna dreaptă, cu fața ascunsă de umbră. Probabil că fetele n-o auziseră, căci își continuară drumul.

— Teresa! șopti el. Ce... Nici măcar nu știa ce să spună.

— Tom, trebuie să discutăm, îi răspunse ea, vorbind aproape ca fata pe care el crezuse că o cunoaște. Nu-ți face griji din cauza lor, vino cu mine! Făcu un semn brusc cu capul spre copacii din spatele ei.

Thomas se uită la fetele care continuau să se îndepărteze de el, după care se întoarse din nou spre Teresa.

— Poate-ar trebui...

— Haide! Am terminat cu teatrul. Se întoarse fără să aștepte un răspuns și intră în pădurice.

Thomas se gândi intens timp de câteva secunde. Mintea i se învârtea amețitor, instinctul îi spunea să n-o asculte. Dar o urmă.

CAPITOLUL 50

Chiar dacă toți copacii erau morți, ramurile lor încă îi agățau lui Thomas hainele și-i zgâriau pielea. Lemnul avea o culoare albă lucioasă în lumina lunii, iar dârele și petele de umbră de pe sol făceau ca locul să pară bântuit. Teresa continuă să înainteze în tăcere, parcă plutind în sus pe munte, ca o fantasmă.

În cele din urmă, Thomas își luă inima-n dinți și-i vorbi.

— Unde mergem? Tu chiar te-aștepți să cred că n-ai jucat decât teatru? De ce nu te-ai oprit când toate celelalte fete au fost de-acord să nu mă omoare?

Dar răspunsul ei fu ciudat. Abia întorcându-și capul spre el, Teresa întrebă:

— L-ai cunoscut pe Aris, nu-i așa? Vorbise fără să încetinească pasul.

Thomas se opri o clipă, complet luat prin surprindere.

— *Aris*? Cum de știi despre el? Ce-are el a face cu toate astea? Se grăbi s-o ajungă din urmă, curios, și totuși îngrozit de răspunsul pe care l-ar fi putut primi.

Ea nu-i vorbi imediat, croindu-și drum printr-un desiș de ramuri. Dădu drumul uneia dintre ele, care zbură și-l izbi pe Thomas peste față. Când ieșiră, Teresa se opri în sfârșit și se întoarse spre el, chiar într-un loc unde o dâră de lumină îi cădea pe față. Părea nefericită.

— Se-ntâmplă să-l cunosc pe Aris foarte bine, spuse ea încordată. Mai bine decât ți-ar plăcea ție. Nu numai c-a jucat un rol important în viața mea înainte de Labirint, dar putem vorbi în gând, așa cum făceam cu tine. Chiar și când eram în Labirint, comunicam tot timpul. Și știam că la un moment dat ne vor pune din nou împreună.

Thomas căută un răspuns. Ceea ce spunea ea era atât de neașteptat încât i se păru o glumă. O altă șmecherie a celor de la RĂU.

Teresa așteptă, cu brațele încrucișate, de parcă îi plăcea să-l vadă că nu-și găsește cuvintele.

— Minți, spuse el în cele din urmă. Asta-i tot ce știi să faci. Nu înțeleg de ce sau ce se întâmplă, dar…

— Ah, *pe bune acum,* Tom! spuse ea. Cum de poți să fii *atât* de prost? După tot ce ți s-a întâmplat, cum de te mai surprinde ceva? Tot ce-a fost între noi a făcut parte din nu știu ce test ridicol. Și acum s-a terminat. Eu și Aris vom face exact ce ni s-a spus și-apoi viața va merge mai departe. Nu mai contează decât RĂU. Atât.

— Ce tot spui? Thomas nu se simțise niciodată atât de pustiit în toată istoria lui ca în momentul acela.

Teresa se uită dincolo de el, în spatele lui. Thomas auzi trosnet de crengi, dar avu demnitatea să nu se răsucească să vadă cine se furișase în urma lui.

— Tom! spuse Teresa. Aris e chiar în spatele tău și are un cuțit foarte mare. Dacă încerci ceva, îți retează gâtul. Vii cu noi și-o să faci exact ce-ți spunem. Ai înțeles?

Thomas se holbă la ea, sperând că mânia pe care o simțea i se vedea clar pe față. Nu mai fusese niciodată atât de furios – cel puțin el nu-și amintea.

— Salută-l, Aris, spuse Teresa, și apoi făcu un lucru îngrozitor – zâmbi.

— Bună, Tommy! spuse băiatul din spatele lui. Era cu siguranță Aris, doar că nu la fel de prietenos ca înainte. Sunt încântat să te revăd. Îl atinse ușor cu vârful cuțitului pe spate.

Thomas rămase tăcut.

— Ei bine! spuse Teresa. Măcar te porți ca un adult în situația de față. Vino după mine – aproape-am ajuns.

— Unde mergem? întrebă Thomas cu o voce împietrită.

— O să afli cât de curând. Teresa se răsuci și o porni din nou printre copaci, folosind sulița pe post de toiag.

Thomas o urmă grăbit, ca să nu-i acorde lui Aris satisfacția de a-l împinge. Copacii se făcură tot mai stufoși și mai apropiați și lumina lunii dispăru. Se simți înghițit de întuneric, văduvit de lumină și de viață.

•

Ajunseră la o peșteră. Desișul copacilor acoperea complet intrarea. Nimic nu-i dădu de știre lui Thomas unde avea să pătrundă. Își croia drum printre ramuri înțepătoare, când se trezi într-o crăpătură înaltă și îngustă în munte. Din interior strălucea o lumină posomorâtă, un pătrat verzui care o făcu pe Teresa să arate ca un zombi când se trase într-o parte ca să intre și ceilalți doi.

Aris îl ocoli pe Thomas, ținând cuțitul îndreptat ca un pistol spre pieptul lui, ajunse la peretele de vizavi de Teresa și se sprijini de el. Thomas se uită când la unul, când la celălalt. Doi oameni despre care instinctul îi spusese că-i sunt prieteni. Până în clipa aceasta.

— Deci, am ajuns, spuse Teresa, uitându-se la Aris.

Acesta nu-și luă ochii de la Thomas.

— Da, am ajuns, într-adevăr. Vorbești serios că le-a convins pe fete să-l cruțe? E expert în psihologie?

— De fapt, ne-a prins bine. A fost mai ușor să-l aducem aici. Teresa îi aruncă o privire condescendentă lui Thomas, după care se apropie de Aris. Sub privirile lui Thomas, se ridică pe vârfuri și-l sărută pe acesta pe obraz, apoi rânji. Mă bucur foarte mult că în sfârșit suntem din nou împreună!

Aris zâmbi. Îi aruncă o privire de avertizare lui Thomas, după care riscă să-și întoarcă ochii suficient ca să-și aplece capul spre Teresa. Și s-o sărute pe buze.

Thomas întoarse capul brusc și închise ochii. Îl rugase să aibă încredere în ea, îi șoptise în fugă să reziste – numai ca să-l facă să vină până aici. Ca să-l aducă mai ușor până în acest punct.

Ca să poată duce la bun sfârșit o misiune diabolică născocită de RĂU.

— Faceți odată ce-aveți de făcut! spuse el în cele din urmă, fără să îndrăznească să deschidă din nou ochii. Nu voia să știe ce făceau, de ce tăceau. Dar voia ca ei să creadă că renunțase. Și să terminăm!

Cei doi nu-i răspunseră, și Thomas nu se putu abține să nu deschidă ochii. Își șușoteau ceva, sărutându-se printre cuvinte. Ceva ca un ulei fierbinte îi umplu stomacul.

Își întoarse din nou privirea, concentrându-și atenția asupra sursei ciudate de lumină din fundul peșterii. Un dreptunghi mare verde pal, montat în piatra închisă la culoare, pulsa cu o strălucire diafană. Avea înălțimea unui om normal și puțin peste un metru lățime. Suprafața lui mată era plină de pete – o fereastră soioasă spre ceva care părea o mâzgă radioactivă, strălucitoare și periculoasă.

Cu coada ochiului, o văzu pe Teresa îndepărtându-se de Aris. Scena îndrăgostiților se încheiase. O privi, întrebându-se dacă se vedea oare în ochii lui cât de mult îl rănise.

— Tom! spuse ea. Dacă te-ajută cu ceva, îmi pare sincer rău că te-am rănit. În Labirint am făcut ce trebuia să fac, și mi s-a părut că, dacă mă dădeam bine pe lângă tine, aveam să obțin amintirile care ne trebuiau ca să descifrăm codul și să scăpăm. Și nici în Ținutul Pârjolit n-am prea avut de ales. Tot ce a trebuit să facem a fost să te-aducem aici ca să treci prin Încercări. *Ori tu*, *ori noi.*

Teresa se opri o secundă și ochii îi străluciră ciudat.

— Aris e cel mai bun prieten al meu, Tom, spuse ea calm, pe o voce egală.

Și atunci Thomas cedă.

— Nu... îmi... *pasă*! țipă el, deși nimic nu era mai departe de adevăr.

— Ți-am spus doar. Dacă ții la mine, atunci ar trebui să înțelegi de ce sunt gata să fac orice ca să supraviețuiesc și ca el să fie în siguranță. Tu n-ai fi făcut la fel pentru mine?

Lui Thomas nu-i venea să creadă cât de departe se simțea de fata pe care o crezuse cândva cea mai bună prietenă a lui. Chiar și în amintirile lui – întotdeauna apăreau amândoi.

— Ce vrei de la mine? țipă el. Încerci să găsești toate modurile posibile să mă rănești? Taci naibii din gură și fă ce-ai de făcut! Pieptul i se umflă de mânie, inima îi bubuia într-un ritm mortal.

— E bine, răspunse ea. Aris, să deschidem ușa! E timpul ca Tom să plece.

CAPITOLUL 51

Thomas nu mai avea nimic de spus, niciunuia dintre ei. Dar n-avea de gând să moară fără luptă. Se hotărî să aștepte cea mai bună ocazie.

În timp ce Aris își ținea cuțitul îndreptat spre el, Teresa se apropie de dreptunghiul mare de sticlă verde luminată. Thomas nu-și putea reține curiozitatea.

Fata deveni până la urmă doar o siluetă în strălucirea verzuie, cu marginile neclare, de parcă s-ar fi dizolvat. Apoi traversă peștera până ieși complet din lumină, întinse mâna spre peretele de piatră și începu să butoneze pe ceva ce trebuia să fie un fel de tastatură, invizibilă pentru Thomas.

Termină și se dădu în spate, spre el.

— Să vedem dacă merge, spuse Aris.

— O să meargă, răspunse Teresa.

Se auzi o pocnitură puternică, apoi un sâsâit scurt. Thomas privi cum muchia dreaptă a sticlei începu să se deschidă în afară, ca o ușă. Pe măsură ce se deschidea, aburi subțiri de ceață albă ieșiră în vârtejuri prin deschizătura tot mai mare, evaporându-se aproape imediat. Părea un congelator abandonat de multă vreme, din care ieșea aer rece în căldura nopții. În interiorul lui pândea întunericul, chiar dacă dreptunghiul de sticlă continuă să emită strălucirea aceea verzuie ciudată.

Deci ușa nu era o fereastră, se gândi Thomas. Doar o ușă verde. Poate că, totuși, nu-l așteptau niște deșeuri toxice. Cel puțin, așa spera.

Ușa se opri în sfârșit, izbindu-se cu un scârțâit glacial de peretele neregulat de stâncă. În locul ei se vedea o gaură neagră, insuficient luminată ca Thomas să vadă ce se afla în interior. Ceața dispăruse și ea complet. Thomas simți un abis de neliniște căscându-se sub el.

— Ai o lanternă? întrebă Aris.

Teresa își lăsă sulița pe pământ, după care își dădu jos rucsacul și începu să caute prin el. O clipă mai târziu, scoase o lanternă și-o aprinse.

Aris făcu semn cu capul spre gaura neagră.

— Aruncă o privire cât îl păzesc eu. Nu încerca nimic, Thomas! Sunt sigur că, orice ți-ar fi rezervat RĂU, va fi mai ușor de suportat decât să fii înjunghiat de moarte.

Thomas nu răspunse, ținându-și jurământul disperat de a nu mai scoate o vorbă. Se gândi la cuțit – oare ar fi reușit să-l ia de la Aris?

Teresa se apropiase de gaura dreptunghiulară și acum lumina în interior. Legănă lanterna în sus, în jos, la stânga, la dreapta. Înăuntru plutea un nor subțire de ceață, dar prin care se putea vedea.

Era o cameră mică, de doar câteva zeci de centimetri adâncime. Pereții păreau să fie făcuți dintr-un metal argintiu, presărați cu mici ieșituri, înalte de vreo doi centimetri și jumătate, toate terminate cu un orificiu negru, aflat la o distanță de aproximativ 12 cm una de alta, dispuse într-o grilă pătrată pe pereți.

Teresa se întoarse spre Aris, stingând lanterna.

— Pare în regulă, spuse ea.

Aris își întoarse rapid capul spre Thomas, care fusese atât de absorbit de priveliștea din camera aceea ciudată, încât ratase o altă ocazie de a acționa.

— Exact cum au spus.

— Deci… presupun că asta a fost tot? întrebă Teresa.

Aris încuviință, după care își mută cuțitul în cealaltă mână, apucându-l mai bine.

— Asta a fost. Thomas, fii băiat cuminte și intră acolo! Cine știe, poate e doar un test și, după ce intri, or să-ți dea drumul și-o să ne revedem cu toții fericiți.

— Taci din gură, Aris! spuse Teresa. Era primul lucru pe care-l spunea în ultima vreme care nu-l făcu pe Thomas să simtă că îi vine s-o pocnească. Apoi se întoarse spre el, evitându-i privirea. Să terminăm odată.

Aris flutură cuțitul, îndemnându-l pe Thomas să pășească înainte.

— Haide! Nu mă face să te târăsc!

Thomas îl privi, străduindu-se să-și păstreze expresia neutră de pe chip, deși mintea îi exploda într-un milion de direcții. Un val de panică începu să fiarbă în interiorul lui. Acum sau niciodată. Luptă sau mori!

Își întoarse privirea spre ușa deschisă și o luă încet spre ea. După trei pași ajunsese la jumătatea distanței. Teresa se îndreptase de spate și stătea cu brațele încordate, în caz că avea de gând să le facă probleme. Aris își ținea arma ațintită spre gâtul lui.

Încă un pas. Și încă unul. Aris se afla acum chiar în stânga lui, la cel mult un metru depărtare. Teresa era în spate, în afara câmpului lui vizual, iar ușa deschisă și camera argintie ciudată cu pereții acoperiți de găuri, chiar în față.

Thomas se opri și se uită într-o parte la Aris.

— Cum arăta Rachel când sângera de moarte? Risca, încerca să-l distragă.

Șocat și rănit, Aris înlemni, oferindu-i fracțiunea de secundă de care Thomas avea nevoie.

Sări spre Aris și-și roti brațul stâng, azvârlindu-i din mână cuțitul, care alunecă pe pietre, zăngănind. Îl pocni apoi în stomac cu dreapta și băiatul se prăbuși la pământ, abia trăgându-și răsuflarea.

Auzind sunetul metalului căzut pe piatră, Thomas încetă să-l mai lovească. Își ridică privirea și văzu că Teresa își apucase sulița.

Se priviră o clipă în ochi, apoi ea atacă. Thomas ridică brațele să se protejeze, dar era prea târziu – coada armei se balansă în aer și-l izbi pe o parte a capului. Văzu stele verzi și căzu, încercând din răsputeri să rămână conștient. Imediat ce atinse pământul, se târî de-a bușilea, încercând să scape.

Dar apoi o auzi pe Teresa urlând, și în clipa următoare lemnul îl izbi în creștetul capului. Se prăbuși din nou, cu o bufnitură. Ceva umed i se scurse prin păr și i se prelinse pe ambele tâmple. Durerea îi sfâșie capul, de parcă cineva i-ar fi împlântat un topor direct în creier, apoi i se răspândi în restul corpului, provocându-i o senzație de greață. Reuși să se salte puțin de la pământ și se întoarse pe spate. O văzu pe Teresa ținând arma ridicată din nou deasupra capului.

— Treci în cameră, Thomas! spuse ea, respirând greu. Treci în cameră sau te lovesc din nou! Jur că te fac să leșini sau să sângerezi de moarte!

Aris își revenise și se ridicase în picioare, chiar lângă ea.

Thomas își strânse picioarele și apoi le împinse înainte, lovindu-i pe amândoi în câte un genunchi. Cei doi țipară și

căzură unul peste celălalt. Efortul acesta declanșă în trupul lui Thomas o explozie de durere cumplită. Fulgere albe îl orbiră, lumea se învârti cu el. Gemu când încercă să se miște, se întoarse din nou pe burtă, încercă să-și vâre mâinile sub el. Abia reușise să se ridice câțiva centimetri, când Aris ateriză pe spatele lui, punându-l la pământ. Îl prinse de gât și începu să strângă.

— Las' c-o să intri tu în camera aia! îi scuipă el în ureche. Teresa, ajută-mă!

Thomas nu mai avea putere să se lupte. Cele două lovituri pe care le primise în cap îl storseseră de toate puterile, de parcă toți mușchii i-ar fi adormit deoarece creierul lui nu mai avea suficientă energie să le spună ce să facă. Teresa îl prinse de ambele brațe. Începu să-l târască spre ușa deschisă, în timp ce Aris îl împingea. Thomas se zbătu slab. Pietrele îi răneau pielea.

— Nu! șopti el, disperat. Fiecare cuvânt îi declanșa o explozie de durere în corp. Vă rog… Nu vedea decât fulgere albe și negre. O comoție, își dădu el seama. Avea o comoție cerebrală.

Abia dacă simți când trecu pragul, când Teresa îi puse brațele pe peretele rece de metal din fundul camerei, trecând apoi peste el, ajutându-l pe Aris să-i ridice picioarele, așa încât Thomas ajunse să stea acum nemișcat, cu fața în lateral. Nu mai avea putere nici măcar să se uite la ei.

— Nu! spuse el, dar fu doar o șoaptă. Îi veni în minte imaginea lui Ben, băiatul bolnav alungat din Poiană. Ce ciudat să se gândească în clipa asta la el! Dar acum știa cum se simțise puștiul în acele ultime momente înainte ca zidurile să se închidă și să-l facă prizonierul lor pentru totdeauna.

— Nu! repetă el, atât de încet, încât nu credea c-ar fi putut fi auzit. Îl durea tot corpul, din cap până-n picioare.

— Ești atât de încăpățânat! o auzi el pe Teresa. A trebuit să-ți îngreunezi situația. Să *ne* îngreunezi situația!

— Teresa! șopti Thomas. Își învinse durerea și încercă s-o strige telepatic, chiar dacă nu mai reușiseră să comunice așa de multă vreme.

— *Teresa*!

— *Îmi pare rău, Tom*! îi răspunse ea, din nou în gând. *Dar mulțumesc că ne-ai slujit drept jertfă.*

Nu mai simți cum ușa se închidea, cu un pocnet, chiar în clipa în care cuvântul acela oribil pluti prin mintea lui tot mai întunecată.

CAPITOLUL 52

Fața interioară a ușii strălucea verzuie, transformând încăperea aceea mică într-o închisoare grețoasă, înfricoșătoare. Thomas ar fi plâns poate, ar fi vărsat lacrimi amare, s-ar fi smiorcăit și ar fi scâncit ca un bebeluș dacă nu l-ar fi durut capul atât de tare. Durerea îi perfora creierul și avea impresia că ochii îi fierb în lavă.

Dar, chiar și așa, încă mai tare îl durea faptul că o pierduse pe Teresa. Dar n-avea voie să plângă.

Pierdu orice noțiune a timpului. De parcă cei care născociseră totul voiau să-i dea ocazia să se gândească la cele întâmplate în timp ce-și aștepta sfârșitul. La fel cum mesajul Teresei, cel în care îi spunea să aibă încredere în ea indiferent ce s-ar fi petrecut, se dovedise a fi o glumă crudă, care nu făcea decât să-i amplifice ipocrizia și trădarea.

Trecu o oră. Poate două sau trei. Poate doar treizeci de minute. Habar n-avea.

Și apoi Thomas auzi un sâsâit.

Lumina fadă a ușii dădu la iveală jeturi de ceață ieșind din găurile ce împânzeau peretele metalic din fața lui. Își întoarse capul, gest care-i declanșă un alt junghi de durere în creier, și văzu că din toate deschizăturile ieșeau jeturi asemănătoare de ceață.

Și toate sâsâiau ca un cuib colcăind de vipere otrăvitoare.

„Deci asta a fost?” se gândi Thomas. După toate prin câte trecuse, după toate misterele, luptele și momentele trecătoare de speranță, aveau să-l omoare pur și simplu cu un gaz otrăvitor? Ce stupid! Stupid! Biruise Dureroși și Defecți, supraviețuise unei împușcături și unei infecții. RĂU. Ei îl salvaseră! Și acum aveau de gând să-l gazeze?

Thomas se ridică în capul oaselor, scoțând un țipăt de durere. Mișcarea îl săgetase cu o suferință crâncenă. Privi în jur, căutând orice ar fi putut…

Era obosit. Atât de obosit…

Simți o senzație ciudată în piept. Ca și cum ar fi fost bolnav. Gazul.

Oboseală. Durere. Extenuare.

Respiră gaz.

Nu se putea să nu-l tragă în piept.

Era atât de... obosit...

Ceva înăuntrul lui. În regulă.

Teresa. De ce-a trebuit să se sfârșească așa?

Obosit...

Undeva la marginea conștiinței, senzația capului izbit de podea. Trădare.

Atât de...

Obosit...

CAPITOLUL 53

Thomas nu știa dacă era mort sau viu, dar i se părea că doarme. Că e conștient de sine, dar ca prin ceață. Avu un alt vis-amintire.

•

Thomas are șaisprezece ani. Stă față în față cu Teresa și cu o altă fată pe care n-o recunoaște.

Și cu Aris.

Aris?

Toți trei îl privesc posomorâți. Teresa plânge.

— E timpul, spune Thomas.

Aris încuviințează.

— În Sustragere, apoi în Labirint.

Teresa își șterge doar lacrimile.

Thomas întinde mâna și Aris i-o strânge. Apoi dă mâna și cu fata necunoscută.

După care Teresa aleargă spre el și-l îmbrățișează. Plânge cu sughițuri și Thomas își dă seama că plânge și el. Lacrimile îi cad pe părul ei în timp ce-o strânge la piept.

— Trebuie să pleci, spune Aris.

Thomas îl privește. Așteaptă. Încearcă să savureze momentul acesta cu Teresa. Ultima clipă în care are memoria intactă. Nu vor mai fi așa multă vreme.

Teresa își ridică privirea spre el.

— Va fi bine. Va fi bine până la urmă.

— Știu, spune Thomas. Îl cuprinde o tristețe care-i umple de durere fiecare părticică a corpului.

Aris deschide o ușă și-i face semn lui Thomas să-l urmeze. Thomas îl ascultă, dar reușește să se mai uite o dată la Teresa. Încearcă să pară optimist:

— Ne vedem mâine, spune el.

Ceea ce e adevărat, și îl doare.

•

Visul se estompă și Thomas căzu în cel mai negru somn din viața lui.

CAPITOLUL 54

Șoapte în întuneric.

Asta auzi Thomas când începu să își vină în fire. Joase, dar aspre, ca și cum timpanele i-ar fi fost frecate cu șmirghel. Nu înțelegea nimic. Era așa de întuneric încât îi trebuiră câteva clipe ca să-și dea seama că avea ochii deschiși.

Ceva rece și tare îl apăsa pe față. Pământul. Nu se mișcase de când leșinase din cauza gazului. Incredibil, capul nu-l mai durea. De fapt, nu-l mai durea nimic. Îl copleși în schimb o senzație de euforie care aproape că-l ameți. Poate se bucura pur și simplu că era în viață.

Sprijinindu-se în mâini, se ridică în șezut. Privi în jur, dar degeaba – nici măcar o umbră vagă de lumină nu se vedea în întunericul acela absolut. Se întrebă ce se întâmplase cu strălucirea verzuie a ușii pe care o închisese Teresa în urma lui.

Teresa.

Buna dispoziție îi pieri imediat. Își aminti ce-i făcuse Teresa.

Dar, pe de altă parte...

Nu era mort. Numai dacă viața de apoi era o nenorocită de cameră întunecată.

Se odihni câteva minute, lăsându-și mintea să se trezească și să se liniștească, apoi se ridică în sfârșit în picioare și începu să pipăie prin jur. Trei pereți de metal reci, cu orificii ieșite în relief amplasate la distanțe egale unele de altele. Un perete neted pare-se, din plastic. Se afla cu siguranță în aceeași cămăruță.

Bătu în ușă.

— Hei! E cineva acolo?

Mintea începu să-i vâjâie. Visele-amintiri, acum destul de multe la număr – erau în ele atâtea lucruri pe care trebuia să le înțeleagă, atâtea întrebări. Tot ce-și amintise prima dată după Transformarea din Labirint începea încet-încet să se clarifice, să se consolideze. Fusese implicat în planurile celor de la RĂU, în toată povestea asta. El și Teresa fuseseră apropiați – chiar cei mai buni prieteni. Toate păruseră în regulă. A face toate astea pentru un bine superior.

Doar că acum, lui Thomas lucrurile nu i se mai păreau deloc în regulă. Simțea doar mânie și rușine. Ce-ar fi putut justifica tot ce făcuseră – ei, cei de la RĂU? Tot ce încă făceau? Chiar dacă, evident, nu se considera așa, el și ceilalți erau doar niște copii. Niște copii! Nu se mai plăcea chiar așa de mult pe sine însuși. Nu își dădea seama când se petrecuse schimbarea. Dar undeva în interiorul lui se produsese o fisură.

Și mai era Teresa. Cum de ținuse atât de mult la ea?

Ceva pârâi, apoi sâsâi, întrerupându-i șirul gândurilor.

Ușa începu să se deschidă, balansându-se încet spre exterior. Teresa stătea acolo, în lumina pală a dimineții timpurii, cu fața pătată de lacrimi. Când avu spațiu suficient, se repezi și-l cuprinse în brațe, lipindu-și fața de gâtul lui.

— Îmi pare atât de rău, Tom! spuse ea. Thomas îi simțea lacrimile pe piele. Îmi pare foarte, foarte rău! Ne-au spus că te vor omorî dacă nu facem exact ce ne spun ei. Oricât de groaznic ar fi fost. Îmi pare rău, Tom!

Thomas nu zise nimic. Nu putea să-i răspundă la îmbrățișare. Îl trădase.

Semnul de lângă ușa Teresei, conversația dintre oamenii din visele lui. Piesele de puzzle începeau să se îmbine. Din punctul lui de vedere, se putea foarte bine ca fata să încerce doar să-l păcălească din nou. Trădarea însemna că nu mai putea avea încredere în ea, iar inima îi spunea că nu putea s-o ierte.

Într-un fel, își dădea seama că Teresa își ținuse până la urmă promisiunea inițială pe care i-o făcuse. Săvârșise toate lucrurile acelea groaznice împotriva voinței ei. Ce-i spusese în colibă fusese adevărat. Dar mai știa și că, între ei doi, lucrurile nu aveau să mai fie niciodată – niciodată – ca înainte.

O împinse în cele din urmă pe Teresa la o parte. Sinceritatea din ochii ei albaștri nu prea reușea să-i diminueze îndoiala.

— Ăă… poate ar trebui să-mi povestești ce s-a întâmplat.

— Ți-am spus să ai încredere în mine, îi răspunse ea. Ți-am spus că vei păți ceva groaznic. Dar n-au fost decât o punere în scenă. Apoi pe fața ei se întinse un zâmbet atât de frumos, că Thomas își dori să găsească o modalitate de a ierta ce-i făcuse.

— Da, dar nu părea să te deranjeze prea tare când m-ai ciuruit cu sulița și m-ai aruncat într-o cameră de gazare. Thomas nu-și putea ascunde neîncrederea care-i sfâșia inima. Se uită la

Aris, care-i privea timid, de parcă ar fi întrerupt o conversație intimă.

— Îmi pare rău, spuse băiatul.

— De ce nu mi-ați spus că ne cunoșteam dinainte? răspunse Thomas. Ce… Nu știa ce să spună.

— A fost totul o *prefăcătorie,* Tom, spuse Teresa. Trebuie să ne crezi. Ni s-a promis de la bun început că nu vei muri. Că povestea asta cu încăperea își avea scopul ei, și-apoi gata. Îmi pare atât de rău!

Thomas privi în spate la ușa încă deschisă.

— Cred că am nevoie de timp să asimilez toate astea.

Teresa ar fi vrut ca el să o ierte – pentru ca totul să fie numaidecât ca înainte. Iar instinctul îi spunea să-și ascundă amărăciunea, dar lui Thomas îi venea foarte greu.

— Și totuși, ce s-a întâmplat înăuntru? întrebă Teresa.

Thomas o privi din nou.

— Ce-ar fi să vorbești tu prima, și dup-aia eu. Cred că merit măcar atât.

Ea încercă să-l apuce de mână, dar el și-o trase, prefăcându-se că trebuie să se scarpine pe gât. Când văzu expresia de durere de pe fața ei, simți un fior infim de răzbunare.

— Uite ce-i! spuse ea. Ai dreptate. Meriți o explicație. Cred că acum putem să-ți spunem totul – nu c-am ști noi prea bine *de ce.*

Aris își drese vocea, încercând clar să intervină.

— Dar… ăă… e mai bine dacă o facem din mers. Sau alergând. Ne-au mai rămas doar câteva ore. Astăzi e ziua cea mare.

Cuvintele lui îl treziră complet pe Thomas din stupoare. Se uită la ceas. Mai aveau doar cinci ore și jumătate, dacă Aris avea dreptate și ajunseseră într-adevăr la sfârșitul celor două săptămâni – Thomas cam pierduse noțiunea timpului, neștiind cât stătuse în cămăruță. Și, oricum, nimic nu mai conta dacă nu ajungeau la refugiu. Spera ca Minho și ceilalți să-l fi găsit deja.

— Bine. Să uităm de asta pe moment, spuse el, apoi schimbă subiectul. S-a modificat ceva pe afară? Eu m-am uitat pe întuneric, dar…

— Știm, îl întrerupse Teresa. Nici urmă de vreo clădire. Nimic. Ziua arată și mai rău. E un pustiu nesfârșit. Nici măcar un copac sau un deal, darămite un *refugiu.*

Thomas se uită la Aris, apoi din nou la Teresa.

— Și-atunci, ce-ar trebui să facem? Încotro să mergem? Se gândi la Minho și Newt, la Poienari, la Brenda și Jorge. I-ați văzut pe ceilalți?

Îi răspunse Aris:

— Toate fetele din grupul meu se îndreaptă spre nord, așa cum trebuie, sunt deja la câțiva kilometri depărtare de noi. Ți-am văzut prietenii la poalele muntelui la vreo doi-trei kilometri spre vest de-aici. Nu sunt sigur, dar nu mi se pare să lipsească cineva și se îndreaptă în aceeași direcție ca și fetele.

Thomas se simți ușurat. Prietenii lui reușiseră – el spera că toți.

— Trebuie s-o luăm din loc, spuse Teresa. Doar pentru că nu vedem nimic nu înseamnă că într-adevăr nu e nimic acolo. Cine știe ce pune la cale RĂU? Trebuie să facem ce ne-au spus. Haideți!

Thomas simți o clipă că-i vine să renunțe, să se așeze și să uite de toate – să lase pur și simplu să se întâmple orice ar fi fost să se întâmple. Dar senzația dispăru aproape la fel de repede cum apăruse.

— Bine, să mergem! Dar să-mi spuneți tot ce știți.

— De acord, răspunse Teresa. Băieți, vă țin curelele să o luăm la fugă după ce ieșim dintre copacii ăștia uscați?

Aris încuviință, dar Thomas își dădu ochii peste cap.

— *Te rog*! Doar sunt Alergător.

Ea ridică din sprâncene.

— Atunci rămâne să vedem cine se oprește primul.

Drept răspuns, Thomas ieși primul din zona defrișată și intră din nou în pădurea moartă, refuzând să se gândească la furtuna de amintiri și emoții care încerca să-l doboare.

•

Cerul nu se lumină prea mult pe măsură ce dimineața înainta. Apărură nori, gri și denși, atât de denși că Thomas n-ar fi avut nici cea mai vagă idee cât era ora dacă n-ar fi avut ceas.

Nori. Ultima dată când se întâmplase asta…

Poate că furtuna asta n-avea să fie chiar atât de rea. Poate.

Ieșiră din păduricea deasă de copaci uscați, dar nu se opriră. O cărare vizibilă ducea spre valea joasă, șerpuind încolo și încoace, ca o cicatrice pe fațada muntelui. Thomas estimă că avea să le ia vreo două ore doar să ajungă la baza muntelui –

alergatul pe pante abrupte, alunecoase părea modalitatea perfectă de a-și rupe vreo gleznă sau vreun picior. Și atunci n-ar mai fi ajuns la destinație.

Se puseră de acord să meargă rapid, dar nu riscant, după care să-i dea bice când ajungeau pe teren plan. Începură să coboare – Aris, apoi Thomas, apoi Teresa. Norii întunecoși se învolburau deasupra lor, în timp ce vântul părea să bată în toate direcțiile. Așa cum spusese și Aris, Thomas vedea două cete în deșert, sub ei – pe prietenii lui Poienari, nu departe de baza muntelui, apoi Grupul B, la vreo doi-trei kilometri mai în față.

Se simți din nou ușurat și i se păru că înaintează mai ușor.

După a treia cotitură, Teresa vorbi din spatele lui.

— Deci, să încep de unde-am rămas?

Thomas încuviință doar. Nu-i venea să creadă ce bine se simțea, fizic – parcă avea stomacul plin, durerea de pe urma bătăii dispăruse, aerul proaspăt și vântul răcoros îl făceau să simtă că trăiește. Habar n-avea ce conținea gazul pe care-l inhalase, dar nu părea deloc a fi fost otravă. Totuși, neîncrederea în Teresa îl rodea. Nu voia să se poarte prea amabil.

— Totul a început chiar atunci când vorbeam cu tine în miezul nopții – prima oară, după ce-am fost salvați din Labirint. Eram pe jumătate adormită când au apărut niște oameni în cameră, toți îmbrăcați ciudat. Sinistru. Cu salopete largi și ochelari de protecție.

— Pe bune? întrebă Thomas peste umăr. Semănau cu oamenii pe care-i văzuse el după ce fusese împușcat.

— M-au speriat de moarte – și-am încercat să strig, dar s-a întrerupt brusc. Comunicarea noastră telepatică, vreau să spun. Nu știu cum am știut, dar a dispărut pur și simplu. Și, de atunci, a funcționat doar când și când.

Apoi îi vorbi în minte:

— *Acum mă auzi perfect, așa-i*?

— *Da. Tu și Aris chiar ați vorbit când eram în Labirint*?

— *Păi*…

Teresa se opri și, când Thomas se uită în spate la ea, o văzu îngrijorată.

— *Ce s-a întâmplat*? întrebă el, concentrându-se din nou asupra cărării din fața lui, ca să nu facă vreo prostie, de pildă să se împiedice și să se rostogolească la vale.

— *Nu vreau să vorbim despre asta încă.*

— Să... Thomas se opri înainte să se apuce să-și rostească gândul cu voce tare. *Să vorbim despre ce*?

Teresa nu-i răspunse.

Thomas făcu tot posibilul să-i urle în minte:

— *Să vorbim despre ce*?

Ea mai rămase tăcută câteva secunde, apoi îi răspunse:

— *Da, vorbim de când am ajuns prima dată în Poiană. Mai ales cât timp am fost în coma aia blestemată.*

CAPITOLUL 55

Thomas trebui să se folosească de toată voința lui ca să nu se oprească și să se întoarcă spre ea.

— *Ce*? *De ce nu mi-ai spus despre el în Labirint*? De parcă ar fi avut nevoie de încă un motiv ca să nu-i placă pe niciunul dintre ei.

— De ce nu mai vorbiți? întrebă dintr-odată Aris. Pălăvrăgiți cumva despre mine în căpșoarele alea frumușele ale voastre? În mod neverosimil, băiatul nu i se mai părea deloc sinistru lui Thomas. Ca și cum tot ce se întâmplase în pădurea uscată fusese doar în imaginația lui.

Thomas expiră greoi aerul care i se acumulase în plămâni.

— Nu-mi vine să cred. Voi doi ați... Se opri, dându-și seama că poate nu era chiar atât de surprins. Îl *văzuse* pe Aris în amintirile lui tulburi din ultimul vis. Și el era implicat în povestea asta, orice ar fi fost *ea.* Iar modul în care se purtaseră unul cu celălalt în amintirea aia scurtă părea să dea de înțeles că erau în aceeași echipă. Sau *fuseseră,* oricum.

— La naiba! spuse Thomas în cele din urmă. Zi mai departe!

— Bine, spuse Teresa. Sunt multe de explicat, așa că, de-acum înainte, taci și ascultă! Ai priceput?

Picioarele lui Thomas se încinseseră de la coborâre.

— Bine, dar... cum știi când vorbești cu mine și când cu el? Cum funcționează chestia asta?

— Pur și simplu. E ca și cum m-ai întreba de unde știu când îi spun piciorului drept să se miște și când stângului. Pur și simplu... știu. E o funcție a creierului meu.

— Și noi doi am vorbit, frate, spuse Aris. Nu-ți amintești?

— Bineînțeles că-mi amintesc, bombăni Thomas, enervat și frustrat dintr-o mie de motive. Dacă și-ar fi amintit totul – fiecare detaliu, știa că toate piesele de puzzle s-ar fi îmbinat și el ar fi putut pur și simplu să meargă mai departe. Nu pricepea de ce RĂU considerase atât de important să le șteargă amintirile. Sau ce era cu scurgerile de informații din ultima vreme. Erau intenționate sau accidentale? Un efect întârziat al Transformării?

Prea multe întrebări. Prea multe afurisite de întrebări, toate fără răspuns.

— Bine, spuse el în cele din urmă. O să-mi țin gura și creierul închise. Continuă!

— Putem vorbi mai încolo despre mine și Aris. Nici măcar nu-mi amintesc despre ce-am vorbit – am uitat aproape tot când m-am trezit. Coma noastră trebuie să fi făcut parte din Variabile. Poate ni s-a permis să comunicăm ca să n-o luăm razna. Doar *am fost* implicați în plănuirea întregii povești, nu?

— Implicați? întrebă Thomas. Nu…

Teresa se aplecă și-i dădu una în spate.

— Parcă ziceai c-o să taci din gură.

— Da, mormăi Thomas.

— Oricum, au venit tipii ăia în camera mea, în costumele lor sinistre, și legătura noastră telepatică s-a întrerupt. Eram speriată și pe jumătate adormită. La început mi s-a părut că e doar un coșmar. Apoi mi-au pus ceva la gură, care mirosea groaznic, și am leșinat. Când m-am trezit, eram într-un pat dintr-o altă cameră, cu niște oameni care stăteau pe scaune de cealaltă parte a unui perete de sticlă ciudat. Nici măcar nu l-am văzut până nu l-am atins – semăna cu un câmp de forță sau ceva de genul ăsta.

— Da, spuse Thomas. Și noi am avut ceva asemănător.

— După care au început să-mi vorbească. Atunci mi-au spus planul, ce trebuia să-ți facem eu și Aris – și eu urma să-i spun despre asta. Vorbindu-i în minte, chiar dacă el era deja cu grupul tău. Grupul nostru. Grupul A. M-au luat din cameră și m-au trimis cu Grupul B, apoi ne-au spus despre misiunea de-a ajunge la refugiu și că avem Arșiță. Eram speriate, buimăcite, dar n-aveam de ales. Am mers prin tuneluri subterane până am ajuns la munți – am evitat complet orașul. Când ne-am întâlnit în clădirea aia mică și tot ce s-a întâmplat de când v-am înconjurat în vale, cu armele alea – totul a fost planificat.

Thomas se gândi la amintirile vagi din visurile lui. Ceva îi spunea că știuse că un astfel de scenariu trebuia să se petreacă încă înainte să ajungă în Poiană sau în Labirint. Avea o sumedenie de întrebări pentru Teresa, dar se hotărî să mai aștepte puțin.

Luară o nouă serpentină, după care Teresa continuă.

— Sunt sigură doar de două lucruri. Primul, mi-au spus că, dacă fac ceva care nu e conform planului, te vor omorî. Au spus că „au și alte opțiuni”, orice-o mai fi însemnând și asta. Al doilea lucru e că motivul pentru toate astea era că tu trebuia să te simți trădat, în mod autentic și total. Ți-am făcut toate chestiile alea ca să fim siguri că așa va fi.

Thomas se gândi din nou la amintirile lui. Atât el, cât și Teresa folosiseră cuvântul „tipare” chiar înainte să plece. Oare ce însemna asta?

— Deci? întrebă Teresa după ce merseră o vreme în tăcere.

— Deci… ce? răspunse Thomas.

— Deci ce crezi?

— Asta-i tot? Asta-i toată explicația? Ar trebui să fiu fericit acum?

— Tom, nu puteam să risc. Eram sigură că te vor omorî dacă nu-i ascultam. Indiferent ce se întâmpla, tu trebuia să simți că te-am trădat complet. De-asta m-am străduit atâta. Dar de ce a fost lucrul ăsta așa de important n-am nici cea mai vagă idee.

Thomas își dădu brusc seama că toate informațiile acestea noi îi provocaseră o nouă durere de cap.

— Da, ai jucat foarte convingător. Și faza din clădire? Când m-ai sărutat? Și… de ce trebuia să fie implicat și Aris în chestia asta?

Teresa îl prinse de braț, silindu-l să se oprească și să se întoarcă spre ea.

— Thomas, au calculat totul. Pentru Variabile. Nu știu cum se potrivesc lucrurile.

Thomas dădu încet din cap.

— Aiureala asta n-are nicio logică pentru mine. Și scuze că-s puțin nervos.

— Am reușit?

— Poftim?

— Din cine știe ce motiv, ei voiau să te simți trădat, și noi am reușit. Corect?

Thomas se opri și privi lung în ochii ei albaștri.

— Da. Ați reușit.

— Îmi pare rău pentru ce-am făcut. Dar ești în viață, și eu la fel. Și Aris.

— Da, repetă el. Nu prea mai avea chef să vorbească.

— RĂU a obținut ce voia, și eu am obținut ce voiam. Teresa îl privi pe Aris, care o luase înainte și-i aștepta acum la următorul nivel al cărării. Aris, întoarce-te cu fața spre vale!

— Ce? răspunse el. Părea nedumerit. De ce?

— Uită-te!

În vocea ei nu se mai simțea nicio urmă de răutate. Nu se mai simțise de când plecaseră din camera de gazare, dar asta nu reuși să-l facă pe Thomas decât și mai bănuitor. Ce mai punea la cale acum?

Aris oftă și-și dădu ochii peste cap, dar o ascultă și se întoarse cu spatele la ei.

Teresa nu ezită. Îl apucă pe Thomas de după gât, trăgându-l spre ea. Thomas nu avu destulă putere să se opună.

Se sărutară, dar în el nu se stârni nimic. Nu simțea nimic.

CAPITOLUL 56

Vântul se înteți, biciuindu-i și învolburându-se.

Tunete bubuiră pe cerul care continua să se întunece, oferindu-i lui Thomas un pretext să se îndepărteze de Teresa. Hotărî din nou să-și ascundă resentimentele. Timpul trecea și mai aveau cale lungă de făcut.

Prefăcându-se cât putu de bine, îi zâmbi Teresei și spuse:

— Cred c-am priceput – ai făcut niște chestii ciudate, dar pentru că ai fost silită, și de-asta sunt acum în viață. Cam asta e, nu-i așa?

— Cam așa.

— Atunci n-o să mă mai gândesc la asta. Trebuie să-i ajungem din urmă pe ceilalți. Momentan, cel mai bine era să colaboreze cu Teresa și Aris dacă voia să ajungă la refugiu, așa că Thomas se hotărî s-o facă. Se putea gândi mai târziu la Teresa și la tot ce-i făcuse.

— Dacă zici tu, spuse ea zâmbind forțat, de parcă ar fi simțit că ceva nu era chiar în regulă. Sau poate nu-i plăcea ideea că trebuia să dea ochii cu Poienarii după tot ce se întâmplase.

— Ați terminat? strigă Aris, continuând să se uite în direcția opusă.

— Da! îi strigă Teresa. Și să nu te-aștepți să te mai sărut vreodată pe obraz! Cred c-am luat o ciupercă.

Thomas aproape icni când o auzi. Își reluă coborârea, înainte ca Teresa să apuce să-l ia de mână.

•

Mai dură o oră până ajunseră la baza muntelui. Panta se atenuă puțin aproape de poale, permițându-le să grăbească pasul. În cele din urmă, poteca nu mai coti deloc și ultimul kilometru și jumătate alergară spre pustiul plan și dezolant care se întindea cât vedeai cu ochii. Aerul era fierbinte, dar suportabil datorită cerului înnorat și vântului.

Thomas încă nu reușea să vadă prea bine Grupurile A și B din fața lor, ale căror trasee se apropiau de punctul de convergență, mai ales acum că nu mai avea vederea de sus și văzduhul se umpluse de praf. Dar atât băieții, cât și fetele continuau să

înainteze în grup compact, îndreptându-se spre nord. Chiar și de unde stătea Thomas îi vedea mergând aplecați în vântul care se întețea.

Ochii îl înțepau de la praful din aer. Și-i tot ștergea, nereușind decât să înrăutățească lucrurile, iritându-și pielea din jurul lor. Lumea continuă să se întunece, pe măsură ce norii se îngroșau.

După o pauză scurtă ca să mănânce și să bea ceva – proviziile li se împuținau repede –, cei trei studiară o clipă grupurile din fața lor.

— Nu par să se grăbească, spuse Teresa, arătând înainte cu o mână, iar pe cealaltă ținând-o streașină la ochi, să se apere de vânt. De ce nu aleargă?

— Pentru că încă avem mai bine de trei ore până la expirarea timpului, răspunse Aris, uitându-se la ceas. Dacă n-am dat-o complet în bară, refugiul ar trebui să fie la doar câțiva kilometri de versantul ăsta al muntelui. Dar nu văd nimic.

Thomas nu voia să recunoască, însă își pierduse orice speranță că le-ar fi putut scăpa ceva de la distanță.

— Judecând după felul cum se târăsc, e clar că nici ei nu văd nimic. Înseamnă că nu-i acolo – deci n-au spre ce să alerge, doar pur și simplu în deșert.

Aris se uită la cerul gri-negricios.

— Vremea n-arată prea bine. Dacă ne paște o altă furtună din aia cu fulgere?

— Dacă-i așa, ar fi mai bine să rămânem în munți, spuse Thomas. „Ce sfârșit perfect!” se gândi el. „Făcuți cenușă de fulgere în timp ce căutăm un refugiu care nici măcar nu există.”

— Hai să-i prindem din urmă! spuse Teresa. După care vedem ce facem. Se întoarse spre cei doi băieți și-și puse mâinile în șolduri. Sunteți gata?

— Da, spuse Thomas. Încerca să nu se lase copleșit de panica și îngrijorarea care amenințau să-l înghită cu totul. Trebuia să existe un răspuns la toate acestea. Trebuia.

Aris ridică doar din umeri.

— Atunci, la goană! spuse Teresa și dispăru înainte ca Thomas să-i poată răspunde. Aris o urmă imediat.

Thomas trase adânc aer în piept. Cine știe de ce situația de acum îi amintea de prima dată când alergase prin Labirint cu Minho. Ceea ce-l îngrijora. Răsuflă și-o porni după ceilalți doi.

•

După vreo douăzeci de minute de alergat, în care vântul îl silise să facă eforturi de două ori mai mari decât făcuse vreodată în Labirint, Thomas îi vorbi Teresei în gând.

— *Cred că mi-am recăpătat o parte din amintiri. În vise.* Voise să-i spună asta, dar nu de față cu Aris. Era un test, mai degrabă, ca să vadă cum avea să reacționeze ea la ce-și amintise el. Să vadă dacă-i putea descoperi adevăratele intenții.

— *Serios*? răspunse ea.

Thomas îi simți surprinderea.

— *Da. Chestii ciudate, aleatorii. De când eram mic. Și*… *erai și tu acolo. Am văzut cum s-au purtat cu noi cei de la RĂU. Și câteva lucruri chiar dinainte să mergem în Poiană.*

Ea se opri înainte să răspundă, temându-se poate să-l întrebe. Dar în cele din urmă spuse:

— *E ceva care ne poate fi de ajutor*? *Îți amintești multe din ce ai visat*?

— *Cea mai mare parte. Dar nu destul ca să înțeleg mare lucru.*

— *Ce-ai văzut*?

Thomas îi povesti fiecare amintire – sau vis – pe care le avusese în ultimele două săptămâni. Visul cu mama lui, cel în care auzise vorbindu-se despre operație, visul în care ei doi îi spionau pe cei de la RĂU, auzind lucruri care nu prea aveau sens. Visul în care testau și exersau telepatia. Și, în cele din urmă, cel în care se despărțiseră chiar înainte să plece el în Poiană.

— *Deci Aris era acolo*? întrebă ea, dar, înainte ca el să apuce să-i răspundă, continuă. *Bineînțeles, asta știam deja. Că noi trei am fost implicați de la început. Dar e ciudat c-au murit toți, înlocuitorii, toate celelalte. Ce crezi că-nseamnă*?

— *Nu știu,* răspunse el. *Dar cred că, dacă am avea timp să stăm și să discutăm, ne-am putea ajuta reciproc să ne amintim totul.*

— *Și eu. Tom, îmi pare foarte rău*! *Îmi dau seama că ți-e greu să mă ierți.*

— *Tu ai proceda altfel*?

— *Nu. Într-un fel, am cam acceptat ideea. Că merita să pierd tot ceea ce-ar fi putut fi între noi ca să te salvez.*

Thomas habar n-avu cum să-i răspundă.

Nu c-ar fi putut să mai vorbească nici dac-ar fi vrut. Vântul urla în jurul lor, praful și deșeurile zburau prin văzduh, norii se învolburau și se înnegreau tot mai tare, iar distanța dintre ei și ceilalți se scurta tot mai mult…

Pur și simplu nu mai aveau timp.

Alergară mai departe.

•

Văzură cele două grupuri din fața lor întâlnindu-se în cele din urmă. Interesant, dar lui Thomas i se păru că întâlnirea lor nu fu deloc accidentală. Fetele din Grupul B ajunseră într-un punct și se opriră. Apoi Minho – Thomas îl vedea clar acum și se simțea ușurat că era viu și sănătos – și Poienarii își schimbară direcția și-o luară și ei spre est, către ele.

Iar acum, la vreo opt sute de metri de ei, stăteau toți în jurul a ceva pe care Thomas nu-l putea vedea, înghesuindu-se într-un cerc strâmt și uitându-se la acel ceva, orice-ar fi fost el.

— *Ce se-ntâmplă acolo*? îl întrebă Teresa în gând.

— *Nu știu,* răspunse el.

Ei doi și Aris grăbiră pasul.

•

După alte câteva minute de alergat pe câmpia biciuită de vântul prăfos, ajunseră lângă ceilalți.

Minho se îndepărtase de grup și stătea cu fața spre ei când ajunseră. Avea brațele încrucișate, hainele murdare, părul unsuros și pe față încă i se vedeau urme de la arsuri. Dar zâmbea. Lui Thomas nu-i venea să creadă ce bine îi făcea să vadă din nou rânjetul acela încrezut.

— Era și timpul să ne ajungeți, mototolilor! le strigă Minho.

Thomas se opri chiar în fața lui și se aplecă să-și tragă răsuflarea câteva secunde, după care se îndreptă din nou.

— Credeam c-o să vă păruiți de moarte cu fetele alea după ce ne-au făcut. Sau mi-au făcut, cel puțin.

Minho se uită la grupul amestecat de băieți și fete, după care-l privi din nou pe Thomas.

— Păi, în primul rând, au arme mai nașpa ca noi, ca să nu mai pomenim de arcuri și săgeți. În plus, o tipă pe care-o cheamă Harriet ne-a explicat totul. Noi ar trebui să fim surprinși – că mai ești cu ei. Se încruntă la Teresa, apoi la Aris. N-am avut niciodată încredere în niciunul dintre trădătorii ăștia blestemați.

Thomas încercă să nu arate cât era de bulversat.

— Sunt de partea noastră. Crede-mă! Și într-un mod ciudat, anapoda, chiar începea să creadă și el asta. Oricât de dezgustat ar fi fost când se gândea la cele întâmplate.

Minho râse cu amărăciune.

— Mă gândeam eu c-o să spui ceva de genu' ăsta. Lasă-mă să ghicesc: e-o poveste lungă?

— Da, foarte lungă, răspunse Thomas, apoi schimbă subiectul. De ce v-ați oprit aici? La ce se uită toată lumea?

Minho se dădu la o parte, ducându-și brațul la spate.

— Aruncă și tu un ochi! După care le strigă celor două grupuri: Hei, faceți loc!

Câțiva Poienari și mai multe fete se uitară în spate, după care se dădură încet la o parte până când în mulțime se formă o spărtură îngustă. Thomas văzu imediat că obiectul care captase atenția tuturor era un simplu băț, înfipt în solul arid. De partea lui de sus era prinsă o panglică portocalie, fluturând în vânt, pe care fuseseră tipărite niște litere.

Thomas și Teresa se uitară scurt unul la celălalt. Apoi Thomas înaintă să vadă mai bine. Desluși deja literele negre de pe panglica portocalie înainte să ajungă lângă semn.

REFUGIUL

CAPITOLUL 57

În pofida vântului și a mulțimii din jurul lui, lumea amuți pentru Thomas preț de un minut, ca și când și-ar fi băgat vată în urechi. Căzu în genunchi și întinse amorțit mâna spre panglica portocalie care flutura în vânt. *Ăsta* era refugiul? Nu o clădire, un adăpost, *ceva*?

Apoi, la fel de repede cum dispăruse, zgomotele dădură din nou năvală, aducându-l înapoi la realitate. În primul rând vuietul vântului și pălăvrăgelile celorlalți.

Se întoarse spre Teresa și Minho, care stăteau unul lângă celălalt, cu Aris în spate ițindu-se peste umerii lor.

Thomas se uită la ceas.

— Mai avem mai bine de-o oră. Refugiul nostru e-un băț înfipt în pământ? Era nedumerit – nu prea știa ce să creadă sau să spună.

— N-a fost chiar așa de rău, dacă stai să te gândești, spuse Minho. Mai bine de jumătate am rămas în viață. Ba dintre fete chiar mai multe.

Thomas se ridică, încercând să-și țină furia în frâu.

— Ai înnebunit deja de Arșiță? Da, am ajuns aici. Vii și nevătămați. La un băț.

Minho îi aruncă o privire batjocoritoare.

— Frate, nu ne-ar trimite ei aici fără motiv. Am reușit să ajungem în intervalul de timp pe care ni l-au acordat. Acum hai să așteptăm să treacă timpul și-o să se-ntâmple ceva.

— Asta mă îngrijorează, de fapt, spuse Thomas.

— Nu-mi place deloc ideea, adăugă Teresa, dar sunt de acord cu Thomas. După tot ce ne-au făcut, ar fi mult prea ușor să pună un semn aici, după care să vină să ne ia într-un elicopter drăguț drept răsplată. Urmează ceva rău.

— Așa o fi, trădătoareo, zise Minho, fără să-și ascundă ura față de Teresa. Nu vreau să mai aud nimic de la tine. Se îndepărtă, mai furios decât îl văzuse Thomas vreodată.

Thomas o privi pe Teresa, care era evident surprinsă.

— N-ar trebui să te mire.

Ea ridică doar din umeri.

— M-am săturat să-mi tot cer scuze. Am făcut ce trebuia.

Lui Thomas nu-i venea să creadă că Teresa vorbea serios.

— În fine. Trebuie să-l găsesc pe Newt. Vreau să…

Înainte să-și termine fraza, Brenda ieși din mulțime, uitându-se când la el, când la Teresa. Vântul îi zburătăcea părul lung în toate părțile, așa că și-l tot dădea după urechi, dar fără rezultat.

— Brenda, spuse Thomas. Din cine știe ce motiv, se simțea vinovat față de ea.

— Bună! spuse Brenda, oprindu-se chiar în fața lui și a Teresei. Ea e tipa de care-mi ziceai? Când ne oploșiserăm în camionul ăla?

— Da. Thomas vorbise înainte să-și dea seama. Nu. Adică… Da.

Teresa întinse mâna, și Brenda i-o scutură.

— Sunt Teresa.

— Îmi pare bine, răspunse Brenda. Eu sunt o Defectă, înnebunesc încet-încet. Îmi tot vine să-mi rod degetele și să omor oameni aiurea. Thomas a promis că mă salvează. Chiar dacă era evident că glumea, nu schiță niciun zâmbet.

Thomas trebui să-și mascheze o tresărire.

— Foarte amuzant, Brenda!

— Mă bucur să văd că încă poți glumi pe tema asta, spuse Teresa. Dar expresia ei ar fi putut îngheța și iadul.

Thomas se uită la ceas. Mai erau cincizeci și cinci de minute.

— Eu… ăă… trebuie să vorbesc cu Newt. Se răsuci și se îndepărtă rapid înainte ca vreuna dintre fete să poată spune ceva. Voia să fie cât mai departe de amândouă.

•

Newt stătea pe jos, alături de Tigaie și de Minho, de parcă ar fi așteptat sfârșitul lumii.

Vântul turbat devenise mai umed și norii care se umflau și se învolburau deasupra lor coborâseră destul de mult, transformându-se într-un fel de ceață întunecoasă care avea să înghită pământul. Cerul se lumina pe alocuri, petice încinse violete și portocalii pe întinderea cenușie. Thomas încă nu văzuse un fulger, dar știa că acestea aveau să vină. Prima lor furtună începuse tot așa.

— Salut, Tommy! spuse Newt când Thomas se așeză lângă el și-și cuprinse genunchii. Două cuvinte simple, liniștite. Ca și cum Thomas ar fi fost plecat într-o plimbare, nu răpit și aproape ucis.

— Mă bucur c-ați ajuns până aici, spuse Thomas.

Tigaie pufni în râsul lui obișnuit ca un lătrat.

— Și nouă ne pare bine pentru tine. Deși se pare că tu te-ai distrat mai tare. Îți petreci timpul cu zeița iubirii. Să-nțeleg că v-ați sărutat și împăcat?

— Nu chiar, spuse Thomas. N-a fost deloc amuzant.

— Deci, ce s-a întâmplat? întrebă Minho. Cum poți să mai ai încredere în ea după tot ce-a fost?

La început, Thomas ezită, dar știa că trebuia să le spună tot. Și ce moment ar fi fost mai bun decât acesta? Trase adânc aer în piept și începu să vorbească. Le spuse despre planul celor de la RĂU în privința lui, despre tabăra fetelor, despre discuția cu Grupul B și camera de gazare. Pentru el lucrurile continuau să n-aibă nicio logică, dar se simțea puțin mai bine acum că le povestise prietenilor lui.

— Și-ai iertat-o pe cotoroanța aia? întrebă Minho când Thomas încheie. Eu n-am s-o iert. Nu-mi pasă de ce vor să facă descreierații ăia de la RĂU. Sau de ce vrei tu să faci. Dar eu n-am încredere în ea, nici în Aris, și nu-mi place de niciunul.

Newt păru să se gândească mai bine la toate astea.

— Au făcut toate astea – tot teatrul ăla – doar ca să te facă să te simți *trădat*? N-are sens, ce naiba!

— Mie-mi spui? bombăni Thomas. Și nu, n-am iertat-o. Dar cred că momentan suntem în aceeași barcă. Se uită în jur – majoritatea stăteau pe jos, cu ochii ațintiți în depărtare. Nimeni nu prea vorbea și cele două grupuri nu se amestecaseră. Dar voi, băieți? Cum ați ajuns aici?

— Am găsit o trecătoare în munte, răspunse Minho. A trebuit să ne luptăm cu niște Defecți care-și stabiliseră tabăra într-o peșteră, dar, în afară de asta, n-am avut probleme. Deși aproape am rămas fără apă și mâncare. Și mă dor picioarele. Și sunt sigur c-o să mă mai lovească un blestemat de fulger și-o să arăt ca o bucată de costiță friptă de-a lui Tigaie.

— Da, spuse Thomas. Se uită la munți și aproximă că făcuseră vreo șase kilometri și jumătate de la poalele acestora. Poate-ar trebui să abandonăm toată chestia asta cu refugiul și să ne căutăm adăpost. Dar își dădu seama pe loc că nu era o opțiune viabilă. Cel puțin nu înainte să le expire timpul.

— Nici gând! răspunse Newt. N-am ajuns până aici ca să ne-ntoarcem. Să sperăm că furtuna asta afurisită mai întârzie puțin. Se uită în sus, la norii aproape negrii, și se schimonosi.

Ceilalți trei Poienari tăcură. Vântul continuase să se întețească, așa că oricum abia se puteau auzi printre vuiete și vâjâituri. Thomas se uită la ceas.

Treizeci și cinci de minute. Nici vorbă ca furtuna să…

— Ce-i aia? strigă Minho, sărind în poziție de drepți și arătând spre un punct în spatele lui Thomas.

Thomas se întoarse să vadă, ridicându-se în picioare, alarmat. Groaza de pe fața lui Minho fusese inconfundabilă.

La vreo zece metri de grup, o bucată mare de pământ… se deschidea. Un pătrat perfect – lat de vreo cinci metri – pivotă pe o axă diagonală până când partea cu pământ deasupra dispăru, înlocuită de ceea ce se aflase dedesubt. Sunetul oțelului huruind și răsucindu-se străpunse aerul, acoperind vântul care urla. În scurt timp, pătratul se întorsese complet. Acum, o suprafață de material negru, cu un obiect ciudat deasupra, înlocuia ceea ce fusese cândva doar pământ uscat.

Porțiunea ridicată era lunguiață și albă, cu marginile rotunjite. Thomas mai văzuse ceva asemănător. După ce scăpaseră din Labirint și ajunseseră în încăperea enormă de unde veneau Dureroșii, văzuseră zeci de astfel de containere, ca niște sicrie. Nu avusese timp să se gândească atunci prea mult la ele, dar acum, că le vedea din nou, îi trecu prin cap că în alea trebuie să fi stat – sau dormit? – Dureroșii când nu vânau oameni prin Labirint.

Înainte ca el să apuce să reacționeze, și alte secțiuni din solul deșertului, în jurul lor, începură să se rotească, deschizându-se ca niște fălci enorme, întunecoase.

Zeci.

CAPITOLUL 58

Hârjâitul metalic îi asurzi în timp ce secțiunile pătrate se răsuceau încet pe axele lor. Thomas își puse mâinile pe urechi, încercând să înăbușe sunetul. Ceilalți făceau la fel. Peste tot în jurul lor, răspândite uniform și încercuind complet zona în care se aflau ei, petice din solul deșertului se roteau până ce pământul dispărea cu totul, înlocuit în cele din urmă de un pătrat mare negru, și, când se opreau în sfârșit cu un zăngănit, pe fiecare dintre ele se afla câte un sicriu alb bulbos. Erau cel puțin treizeci de toate.

Într-un final, scrâșnetul metalului încetă. Nimeni nu vorbea. Vântul scurma pământul, suflând torente de praf și țărână peste containerele rotunjite, scoțând un șuier sfărâmicios. Era atât de dens, că se transformă într-un zgomot care-l înfioră pe Thomas. Trebui să mijească ochii ca să-i poată ține deschiși. Nimic altceva nu se mai mișcase de când apăruseră obiectele acelea ciudate, parcă de pe altă lume. Doar vuietul și vântul, și frigul, și usturimea din ochi.

— *Tom*! îl strigă Teresa.

— *Da.*

— *Îți amintești de chestiile alea, nu-i așa*?

— *Da.*

— *Crezi că au Dureroși în ele*?

Thomas își dădu seama că exact la asta se gândea și el, dar se resemnase deja și cu gândul că nu se putea aștepta la nimic. Se gândi puțin înainte să răspundă.

— *Nu știu. Dureroșii aveau corpuri foarte umede – le-ar fi greu aici.* Părea un gând prostesc, dar el se agăța de orice.

— *Poate că trebuie să*… *intrăm în ele,* spuse ea după o pauză scurtă. *Poate că sunt refugiul nostru sau ne vor transporta undeva.*

Lui Thomas nu-i plăcea deloc ideea, dar se gândi că poate Teresa avea dreptate. Își întoarse privirea de la capsulele enorme și-o căută cu ochii. Ea venea deja spre el. Din fericire, singură. Nu le-ar fi făcut față și ei, și Brendei în același timp.

— Hei! spuse el cu voce tare, dar vântul păru să fure sunetul înainte să-i plece de pe buze. Întinse mâna după a ei, dar și-o trase repede înapoi, aproape uitând că lucrurile se schimbaseră între ei. Ea nu păru să observe. Ajunse lângă Minho și Newt și-i înghionti drept salut. Aceștia se întoarseră spre ea și Thomas se apropie de ei, să se sfătuiască.

— Deci, ce facem? întrebă Minho. O privi enervat pe Teresa, de parcă n-ar fi vrut-o să ia parte la luarea deciziilor.

Îi răspunse Newt:

— Dacă chestiile alea au blestemați de Dureroși de-ăia în ele, mai bine ne pregătim de luptă.

— Despre ce vorbiți?

Thomas se întoarse și le văzu pe Harriet și pe Sonya – Harriet fusese cea care vorbise. Brenda stătea chiar în spatele lor, iar Jorge lângă ea.

— A, grozav! bombăni Minho. Cele două regine ale măreţului Grup B.

Harriet se făcu a nu-l fi auzit.

— Bănuiesc c-ați văzut și voi capsulele alea în încăperea din Labirint. Sigur acolo se încărcau Dureroșii sau ce-or fi fost ei.

— Da, spuse Newt. Asta trebuie să fie.

Cerul cârâi și bubui, scânteile se înteţiră. Vântul le smulgea hainele și părul și totul mirosea a umezeală, dar și a praf – o combinaţie ciudată. Thomas își verifică din nou ceasul.

— Mai avem doar douăzeci și cinci de minute. Ori o să ne luptăm cu Dureroși, ori trebuie să intrăm în sicriele alea enorme la momentul potrivit. Poate că sunt…

Un sâsâit ascuţit străbătu aerul din toate direcţiile. Sunetul îi perforă timpanele lui Thomas, care-și puse din nou mâinile pe urechi. Observă mișcare pe circumferinţa cercului format în jurul lor și privi cu atenţie ce se întâmpla cu capsulele albe enorme.

Dungi de lumină albăstruie apărură pe câte o parte a containerelor, lăţindu-se pe măsură ce jumătăţile de sus se ridicau, deschizându-se pe balamale, precum capacele unor sicrie. Nu scoteau niciun sunet, cel puţin nimic care să se audă prin vuietul vântului și bubuitul tunetelor. Thomas îi simţi și pe ceilalţi apropiindu-se încet unul de celălalt, strângându-se la un loc. Toţi încercau să se îndepărteze cât mai mult de capsule. În scurt timp erau toţi adunaţi la un loc, încercuiţi de vreo treizeci de containere albe rotunjite.

Capacele continuară să se miște până se deschiseră complet și căzură la pământ. În fiecare recipient se afla ceva mătăhălos. Thomas nu distingea mare lucru, dar nu erau brațele ciudate ale Dureroșilor. Deocamdată nu se mișca nimic, dar Thomas știa că nu trebuie să lase garda jos.

— *Teresa*? o chemă el în gând. Nu îndrăznea să vorbească suficient de tare ca să fie auzit – dar trebuia să discute cu cineva, altfel simțea că-și pierde mințile.

— *Da.*

— *Cineva ar trebui să arunce o privire. Să vadă ce-i în ele.* Thomas nu prea voia însă să fie el acela.

— *Să mergem împreună*! spuse Teresa pe un ton degajat.

El fu surprins de curajul ei.

— *Uneori îți vin niște idei teribile,* îi răspunse el. Încercase să sune sarcastic, dar știa că ceea ce-i spusese conținea o doză de adevăr mai mare decât voia să recunoască. Era îngrozit.

— Thomas! strigă Minho. Vântul, în continuare sălbatic, era deja înăbușit de tunetele și fulgerele care se apropiau, care mugeau și explodau ca un foc de artificii deasupra lor și la orizont. Furtuna era pe punctul de a se dezlănțui cu furie.

— Ce-i? îi strigă Thomas.

— Tu, eu și Newt! Mergem să verificăm!

Thomas era pe punctul de a se urni din loc, când ceva alunecă dintr-o capsulă. Cei aflați mai aproape de el icniră toți odată și Thomas se întoarse să vadă mai bine. Ceva se mișca în toate capsulele, dar nu înțelegea prea bine ce anume. Orice-ar fi fost ființele acelea, ieșeau acum din casele lor alungite. Thomas își concentră atenția asupra capsulei care era cel mai aproape de el, silindu-se să distingă cu ce anume avea să se confrunte.

Un braț diform atârna peste margine, legănându-și mâna la câțiva centimetri de sol. Avea patru degete desfigurate – cioturi de carne de un bej bolnăvicios, niciunul de aceeași lungime. Toate zvâcneau și încercau să prindă ceva inexistent, de parcă făptura dinăuntru încerca să se agațe de ceva ca să se tragă afară. Brațul era plin de riduri și cocoloașe și avea ceva extrem de ciudat chiar în locul în care ar fi trebuit să fie cotul. O proeminență sau excrescență perfect rotundă, cu diametrul de vreo zece centimetri, portocalie, strălucind puternic.

Parcă un bec.

Monstrul continuă să iasă din capsulă. Apăru un picior, cu o masă cărnoasă în loc de labă, cu patru degete ciuntite zvâcnind la fel de tare ca și cele de la mâini. Iar în locul genunchiului cu o altă sferă din aceea portocalie, ciudată, aparent crescută direct din piele.

— Ce-i aia? țipă Minho peste zgomotul furtunii care se dezlănțuia.

Nu-i răspunse nimeni. Thomas era năucit, se holba la creatura din capsulă – hipnotizat și îngrozit în același timp. În cele din urmă își întoarse privirea îndeajuns cât să vadă alți monștri asemănători ieșind din fiecare container – toți în același ritm. După care își mută din nou privirea asupra celui aflat mai aproape de el.

Acesta reușise să câștige suficientă forță în brațul și piciorul drept ca să înceapă să-și tragă restul corpului afară. Thomas continuă să privească îngrozit, cum abominabila creatura se zvârcolește și zvâcnește, până când se clătină peste marginea capsulei deschise și se împletici la pământ. Avea o formă oarecum umană, deși era cu câțiva centimetri mai înalt decât toți Poienarii. Era gol și grosolan, cu cicatrici și cute. Pe Thomas cel mai mult îl nelinișteau excrescențele acelea bulboase, vreo douăsprezece în total, presărate pe tot corpul matahalei și strălucind puternic, portocalii. Câteva pe piept și pe spate. Una la fiecare cot și genunchi – becul de pe genunchiul drept i se sparse, scăpărând scântei peste tot, când creatura ateriză pe pământ – și câteva ieșind dintr-o grămadă mare de… ceea ce ar fi trebuit să fie capul, deși n-avea nici ochi, nici nas, nici gură sau urechi. Și nici păr.

Monstrul se ridică pe picioare, se legănă puțin încercând să-și țină echilibrul, după care se întoarse cu fața spre grupul de oameni. Thomas aruncă o privire rapidă în jur și văzu că toate creaturile ieșiseră din capsule și formaseră un cerc în jurul lor.

La unison, namilele își ridicară brațele spre cer. Apoi, dintr-odată, din vârfurile butucănoase ale degetelor le țâșniră niște lame mici, și la fel din degetele de la picioare și din umeri. Fulgerele se reflectau pe suprafața lor ascuțită și argintie. Deși nu păreau să aibă nicio gură, un geamăt mortal, sinistru emană din trupurile monstruoase – un sunet pe care Thomas mai mult îl simți decât îl auzi. Și trebuia să fi fost foarte puternic dacă răsunase peste tunetele coșmarești.

— *Poate c-ar fi fost mai bine să fie Dureroși,* îi spuse Teresa în minte.

— *Seamănă destul de mult cu ei, așa că e evident cine i-a creat,* îi răspunse Thomas, chinuindu-se să rămână calm.

Minho se răsuci rapid spre mulțimea din jurul lui, care încă se uitau cu gurile căscate.

— Sunt cam unul de om! Apucați orice puteți!

Ca și când l-ar fi auzit, creaturile echipate cu becuri începură să înainteze. Primii pași fură mai greoi, dar după aceea deveniră tot mai stabili, mai puternici și mai agili. Și erau tot mai aproape cu fiecare pas.

CAPITOLUL 59

Teresa îi dădu lui Thomas un cuțit foarte lung, aproape ca o sabie. El nu-și putea da seama unde le ascunsese ea pe toate până atunci, căci, pe lângă suliță, mai strângea acum în mână și un pumnal mic.

În timp ce uriașii se apropiau, Minho și Harriet vorbiră fiecare cu grupul său, aranjându-i pe toți pe poziții. Strigătele și ordinele lor erau sfărâmate de vânt înainte ca Thomas să poată auzi ceva. Îndrăzni să-și întoarcă privirea de la monștrii care se apropiau îndeajuns cât să se uite la cer. Lujeri de lumină se bifurcau și se arcuiau la baza norilor întunecoși, care păreau să atârne la doar câțiva zeci de centimetri deasupra lor. Mirosul acid al electricității impregna aerul.

Își coborî din nou privirea, ațintind-o asupra creaturii aflate cel mai aproape de el. Minho și Harriet reușiseră să adune grupurile la un loc, într-un cerc aproape perfect, cu fața spre exterior. Teresa stătea lângă Thomas, și acesta i-ar fi spus ceva dacă n-ar fi avut mintea atât de golită. Era uluit.

Cele mai recente monstruozități create de RĂU se aflau la doar zece metri de ei.

Teresa îl înghionti în cele din urmă în coaste. O văzu arătând spre una dintre creaturi, comunicându-i – având grijă ca el să știe – ce dușman își alesese. El încuviință, apoi făcu semn spre cel despre care crezuse de la bun început că era al lui.

Opt metri.

Thomas se gândi brusc că era o greșeală să-i aștepte – că trebuiau să se răsfire. Probabil că Minho avu deodată aceeași idee.

— Acum! strigă șeful lor, cu un lătrat sec și distant printre sunetele furtunii. La atac!

În aceeași clipă îl năpădiră o grămadă de gânduri. Își făcea griji pentru Teresa, chiar dacă lucrurile se schimbaseră între ei. Își făcea griji pentru Brenda, care aștepta cu stoicism la doar câțiva metri mai încolo, și regreta că abia dacă-și vorbiseră de când se regăsiseră. Și-o imagină ajungând până aici doar ca să fie ucisă de o creatură oribilă creată de oameni. Se gândi la

Durerosși și la cum îi atacaseră el, Chuck și Teresa în Labirint ca să ajungă la Stâncă și în Gaură, la Poienarii care luptaseră și muriseră ca ei să poată tasta codul și să oprească totul.

Se gândi la toate prin câte trecuseră ca să ajungă până acolo, numai ca să se confrunte din nou cu o armată de ființe tehnicizate trimisă de RĂU. Se întrebă ce însemnau toate astea, dacă merita să mai încerce să supraviețuiască. Îi veni apoi în minte imaginea lui Chuck aruncându-se în fața cuțitului pentru el. Și asta fu de ajuns ca să-l scoată din acea fracțiune de secundă de îndoială și teamă. Țipând din toți rărunchii, înălță cuțitul uriaș deasupra capului, ținându-l cu ambele mâini, și se aruncă înainte, direct spre monstrul lui.

În stânga și în dreapta, ceilalți atacară și ei, dar Thomas nici nu-i băgă în seamă. Trebuia să-i ignore, își impusese s-o facă. Dacă nu reușea să-și învingă monstrul, nu i-ar fi fost de niciun folos să-și facă griji pentru ceilalți.

Se apropie. Cinci metri. Trei metri. Doi. Creatura se oprise din mers, încordându-și picioarele în poziție de luptă, cu mâinile întinse înainte și lamele îndreptate direct spre Thomas. Luminile acelea portocalii strălucitoare pulsau acum, când mai intense, când mai slabe, de parcă hidoasa făptură chiar ar fi avut o inimă pe undeva. Faptul că nu avea față era monstruos, dar îl ajută pe Thomas să o considere doar o mașinărie. Doar o armă creată de om, care voia să-l ucidă.

Chiar înainte să ajungă la ea, Thomas luă o hotărâre.

Se lăsă să alunece în genunchi și-și roti arma ca pe o sabie, într-un arc, înfigând lama în piciorul drept al monstrului cu o lovitură puternică, definitivă, cu ambele mâini. Cuțitul intră doi centimetri și jumătate în piele, dar se lovi apoi de ceva atât de dur, încât Thomas își simți ambele brațe zbârnâind.

Creatura nu se mișcă, nu se retrase, nu scoase niciun sunet, uman sau inuman. Își azvârli în schimb ambele mâini în jos, spre locul în care Thomas stătea acum îngenuncheat, cu sabia înfiptă în carnea lui. Thomas i-o smulse din picior și se aruncă pe spate chiar în clipa când lamele se ciocniră în locul unde-i fusese capul. Căzu pe spinare și se târî de-a-ndăratelea, îndepărtându-se de monstru, care înaintă și el doi pași, lovind cu cuțitele de la picioare, aproape nimerindu-l.

Namila scoase apoi un răcnet – aproape identic cu gemetele fantomatice ale Durerosșilor – și se aruncă la pământ, măturând

cu brațele în jur, încercând să-l împungă pe Thomas. Thomas se răsuci, rostogolindu-se de trei ori, și auzi vârfurile metalice hârșâind pe pământ. În cele din urmă riscă și sări în picioare, alergând câțiva metri înainte să se întoarcă din nou, și să apuce strâns sabia. Creatura tocmai se ridica și ea, despicând aerul cu degetele ei butucănoase.

Thomas trase puternic aer în piept și-i văzu pe ceilalți luptând. Minho împungea și înjunghia, cu cuțite în ambele mâini. Monstrul lui se dădea efectiv înapoi, îndepărtându-se. Newt se târa de-a bușilea, iar creatura cu care se lupta șchiopăta în urma lui, evident rănită, încetinind. Teresa era cel mai aproape de el, sărind, apărându-se și împungându-și dușmanul cu coada suliței. Oare de ce făcea asta? Și monstrul ei părea destul de grav rănit.

Thomas se concentră din nou asupra propriei matahale. Se feri de o străfulgerare argintie și simți un curent trecându-i prin păr după lovitura monstrului. Se răsuci și se lăsă aproape de pământ, înjunghiind la întâmplare, în timp ce monstrul îl urmărea și aproape îl nimeri de alte câteva ori. Thomas lovi una dintre excrescențele cu becuri portocalii: scântei săriră peste tot și lumina se stinse imediat. Știind că norocul n-avea cum să-i dureze, se aruncă la pământ, strângându-se ghem și rostogolindu-se, ca să se ridice apoi pe picioare cam un metru mai încolo.

Creatura se opri – cel puțin atât cât îi trebuise lui Thomas ca să scape dar acum îl urmărea din nou. O idee începu să încolțească în mintea lui Thomas și deveni tot mai clară când se uită din nou la Teresa, al cărei monstru ataca acum ezitant, încet. Teresa continua să lovească becurile, spărgându-le într-o explozie de artificii. Distrusese cel puțin trei pătrimi dintre ele.

Becurile. Trebuia doar să distrugă becurile. Aveau legătură cu puterea, sau viața, sau forța creaturii. Oare să fie chiar atât de ușor?

Privi rapid în jurul lui, pe câmpul de luptă, și văzu că și alți câțiva se prinseseră, dar majoritatea nu, ci luptau cu disperare să reteze membre, mușchi, piele, ratând complet becurile. Doi adolescenți erau deja întinși la pământ, plini de răni, lipsiți de viață. Un băiat. O fată.

Thomas își schimbă metoda. În loc să atace nesăbuit, se aruncă și ținti unul dintre becurile de pe pieptul monstrului.

Rată, despicând doar pielea gălbuie ridată. Creatura încercă să-l lovească, dar Thomas se trase în spate chiar când vârfurile lamelor îi sfâșiară bluza. După care atacă din nou, țintind încă o dată același bec. De data aceasta îl nimeri, spărgându-l, declanșând o explozie de scântei. Matahala se opri o secundă, după care luă din nou poziție de luptă.

Thomas o înconjură, sărind înainte și înapoi, împungând, împingând, lovind.

Poc, poc, poc.

Una din lame îl tăie pe antebraț, lăsând în urma ei o dâră lungă de-un roșu aprins. Thomas atacă din nou. Și din nou.

Poc, poc, poc. Țâșneau scântei, iar creatura tremura și se zvârcolea cu fiecare bec spart.

Timpul cât îi trebuia ca să-și revină devenea tot mai lung cu fiecare lovitură. Thomas mai simți câteva zgârieturi și tăieturi, dar nimic serios. Continuă să atace sferele portocalii.

Poc, poc, poc.

Fiecare mică victorie slăbea puterile namilei până când aceasta începu să șchiopăteze vizibil, deși nu încetă să încerce să-l spintece pe Thomas. El ataca necontenit, spărgând tot mai ușor bec după bec. Dacă ar fi putut s-o termine rapid, s-o omoare. Atunci ar fi putut să-i ajute și pe alții. Să pună capăt o dată pentru…

O lumină orbitoare străluci în spatele lui, după care un sunet de parcă ar fi explodat tot universul îi destrămă scurtul moment de bucurie și speranță. Un val invizibil îl trânti pe burtă, smulgându-i sabia din mână. Căzu și creatura, și un miros de ars invadă aerul. Thomas se rostogoli pe-o parte să privească și văzu o gaură neagră masivă în pământ, fumegând. Un picior și o mână cu lame de la unul dintre monștri atârnau pe margine. Restul corpului nu se mai vedea.

Trăsnise. Chiar în spatele lui. Furtuna se dezlănțuise în sfârșit.

Thomas ridică privirea și văzu cioburi de căldură albă începând să cadă din norii negri de deasupra.

CAPITOLUL 60

Fulgerele explodau peste tot în jurul lui, tunetele bubuiau asurzitor, dâre de țărână zburau prin aer din toate direcțiile. Se auziră țipete – unul dintre ele întrerupt brusc, o fată. Și mirosul acela de ars. Înăbușitor. Trăsnetele încetară la fel de rapid precum începură. Dar lumina continuă să se aprindă în nori și ploaia începu să cadă șuvoaie.

Thomas nu se mișcase în timpul primei rafale de fulgere. Nu avea motive să creadă că ar fi fost mai în siguranță în vreun alt loc. Dar, după trăsnet, se târî de-a bușilea, uitându-se în jur, ca să vadă ce-ar fi putut să facă sau unde ar fi putut să fugă înainte să fie prăjit.

Creatura cu care se luptase era moartă. Jumătate din trup i se înnegrise, cealaltă lipsea. Teresa stătea deasupra dușmanului ei, lovind cu coada suliței ultimul bec. Scânteile se stinseră sâsâind. Minho era la pământ, dar se ridica încet. Newt stătea pur și simplu în picioare, suflând adânc, greoi. Tigaie se aplecă și vomită. Unii erau întinși pe jos; alții – Brenda și Jorge, de pildă – încă se luptau cu monștrii. Un tunet răsună în jurul lor, și un fulger scânteie în ploaie.

Thomas simțea că trebuia să facă ceva. Teresa nu era prea departe de el. Stătea aplecată la câțiva pași de creatura moartă, cu mâinile pe genunchi.

— *Trebuie să ne-adăpostim*! îi spuse el în minte.

— *Cât timp mai avem*?

Thomas miji ochii la ceas.

— *Zece minute.*

— *Ar trebui să ne băgăm în capsule.* Teresa îi făcu semn spre cea mai apropiată, care stătea deschisă, ca o coajă de ou perfect tăiată. Jumătățile în mod sigur se umpluseră de acum cu apă.

Lui Thomas îi plăcu ideea.

— *Dacă nu le putem închide*?

— *Ai vreun plan mai bun*?

— *Nu.* Thomas o apucă de mână și-o luă la fugă.

— *Trebuie să le spunem celorlalți*! îi zise ea în timp ce se apropiau de capsulă.

— *Se prind ei.* El știa că nu mai puteau aștepta – trăsnetele ar fi putut să-i lovească în orice clipă. Ar fi fost toți morți până să apuce să mai spună cuiva. Trebuia să aibă încredere că prietenii lui aveau să se salveze singuri. *Știa* că putea să se încreadă în ei.

Ajunseră la capsulă chiar în timp ce alte câteva fulgere despicară cerul în zigzag, explodând violent în jurul lor. Noroi și ploaie peste tot. Lui Thomas îi țiuiau urechile. Se uită în jumătatea stângă a containerului și văzu doar o băltoacă mică de apă murdară care emana un miros îngrozitor.

— Grăbește-te! strigă el în timp ce se cățăra în ea.

Teresa îl urmă. Nu fu nevoie să-și vorbească. Știau ce au de făcut. Se puseră amândoi în genunchi, apoi se aplecară înainte ca să apuce capătul îndepărtat al celeilalte jumătăți. Avea o căptușeală de cauciuc, ușor de prins în mână. Thomas se sprijini cu mijlocul de marginea capsulei și trase, încordându-se cu toată puterea ce-i mai rămăsese. Cealaltă jumătate se ridică și se balansă înspre ei.

Chiar în timp ce Thomas se lăsa din nou în jos, îi zăriră pe Brenda și Jorge alergând spre ei. Thomas simți un val de ușurare când văzu că sunt vii și nevătămați.

— Aveți loc și pentru noi? strigă Jorge, acoperind zgomotul furtunii.

— Intrați! îi răspunse Teresa, tot țipând.

Cei doi se aruncară peste marginea capsulei și plonjară în container. Era puțin cam strâmt, dar suportabil. Thomas se târî spre capătul îndepărtat, ca să le facă loc, ținând capacul aproape închis, în timp ce ploaia duruia pe suprafața lui. După ce se așezară toți, el și Teresa își feriră capetele și închiseră complet capsula. Se făcu relativ tăcere – nu se auzeau decât ropotul gol al ploii, exploziile distante ale fulgerelor și respirațiile întretăiate. Deși lui Thomas urechile încă îi țiuiau.

Spera doar ca și ceilalți prieteni ai lui să fi ajuns în siguranță la alte capsule.

— Mersi că ne-ai primit, *muchacho*! spuse Jorge după ce toți părură să-și fi tras răsuflarea.

— Nicio problemă, îi răspunse Thomas. În container era întuneric beznă, dar chiar lângă el stătea Brenda, apoi Jorge și în spatele lui Teresa, la capătul celălalt.

Brenda vorbi:

— Am crezut că poate te-ai răzgândit în privința noastră. Ar fi fost o oportunitate bună să scapi de noi.

— Te rog! bombăni Thomas. Era prea obosit ca să-i mai pese pe ce ton vorbea. Fuseseră cât pe ce să dea ortul popii cu toții și se putea să nu fi scăpat încă de tot.

— Deci ăsta-i refugiul nostru? întrebă Teresa.

Thomas apăsă butonul pentru lumină al ceasului. Mai aveau șapte minute până la expirarea timpului.

— Deocamdată sper că da. Poate că, în câteva minute, trapele astea se vor învârti din nou și ne vor arunca într-o cămăruță confortabilă unde vom trăi fericiți până la adânci bătrâneți. Sau nu.

Bang!

Thomas scânci. Ceva se izbise de capacul capsulei și scosese cel mai puternic sunet pe care-l auzise el vreodată, o bufnitură asurzitoare. O gaură mică – o așchie de lumină gri – se ivi în tavanul adăpostului lor, și în ea începură să se formeze și să picure rapid mărgele de apă.

— Trebuie să fi fost un trăsnet, spuse Teresa.

Thomas își frecă urechile, care-i țiuiau acum și mai tare.

— Încă vreo câteva din astea și ne întoarcem de unde-am pornit. Vocea îi sună goală.

Mai verifică o dată ceasul. Cinci minute. Apa cădea picurând în băltoacă. Mirosul acela groaznic nu dispăruse încă. Clopoțeii din capul lui Thomas se mai estompară.

— Nu e chiar ce mi-am imaginat eu, *hermano,* spuse Jorge. Credeam c-o să ajungem până aici și tu o să-i convingi pe șefii cei mari să ne lase să intrăm, să ne dea tratamentul, nu c-o să ne vârâm într-o vană puturoasă, așteptând să fim electrocutați.

— Cât mai e? întrebă Teresa.

Thomas se uită.

— Trei minute.

Afară, furtuna continua să vuiască. Trăsnetele izbeau pământul, ploaia ropotea.

O altă bubuitură și un alt pocnet zguduiră capsula, lărgind despicătura din tavan destul pentru ca apa să intre șuvoi,

stropindu-i pe Brenda și Jorge. Ceva sâsâi și înăuntru pătrunseră aburi, de la materialul exterior încins de fulger.

— Nu mai rezistăm mult, indiferent ce se-ntâmplă! strigă Brenda. E-aproape mai rău să stăm aici și s-așteptăm!

— Au mai rămas doar două minute! îi strigă Thomas. Rezistă!

Afară se auzi ceva. Un sunet la început fad, abia audibil printre zgomotele furtunii. Un bâzâit profund și gros. Apoi se înteți, și Thomas păru că începe să vibreze din toate încheieturile.

— Ce e chestia aia? întrebă Teresa.

— N-am idee, răspunse el. Dar, după cum ne-a mers azi, sunt sigur că nu-i a bună. Mai trebuie să rezistăm cam un minut.

Sunetul se intensifică și se adânci. Se auzea acum mai tare ca tunetele și ploaia. Pereții capsulei vibrau. Thomas percepu un vânt năvalnic afară, parcă altfel decât cel care suflase toată ziua. Un vuiet. Aproape… artificial.

— Au mai rămas doar treizeci de secunde, îi anunță Thomas, răzgândindu-se brusc. Poate c-aveți dreptate. Poate ne scapă ceva important. Cred… cred c-ar trebui să aruncăm o privire.

— Cum? răspunse Jorge.

— Trebuie să vedem de la ce vine sunetul. Haideți, ajutați-mă să deschid chestia asta!

— Și dacă ne lovește un trăsnet zdravăn și dolofan și-mi prăjește spinarea?

Thomas își puse palmele pe tavan.

— Trebuie să riscăm. Haideți, împingeți!

— Are dreptate, spuse Teresa și se încordă să-l ajute.

Brenda făcu la fel și imediat li se alătură și Jorge.

— Mai avem puțin, spuse Thomas. Gata? După câteva „da”-uri mormăite, continuă: Unu… doi… trei!

Împinseră cu toții și forța lor se dovedi mult prea mare. Capacul se deschise și se întoarse peste cap, prăbușindu-se la pământ, lăsând capsula complet deschisă. Ploaia dădu năvală peste ei, aproape pe orizontală, împinsă de un vânt feroce.

Thomas se aplecă peste marginea capsulei și se holbă la obiectul care plana în aer la doar zece metri de sol, coborând rapid. Era enorm și rotund, cu lumini care licăreau și propulsoare cu flamă albastră. Aceeași navă care îl salvase după ce fusese împușcat. Berg-ul.

Se uită la ceas exact în clipa când se scurse și ultima secundă. Apoi se uită din nou în sus.

Berg-ul se lăsă pe un tren de aterizare asemănător cu o gheară și o poartă de încărcare enormă începu să se deschidă în pântecele său de metal.

CAPITOLUL 61

Thomas știa că nu mai aveau timp de pierdut. Fără întrebări, fără teamă, fără discuții. Trebuia doar să acționeze.

— Haide! țipă el, trăgând-o pe Brenda de braț în timp ce ieșea din capsulă. Alunecă și căzu, aterizând în mocirlă cu un pleoscăit. Se săltă de la pământ, scuipând noroiul din gură și frecându-și-l de pe ochi, după care se ridică împleticindu-se pe picioare. Ploaia continua să toarne, tunetele pocneau din toate direcțiile, fulgerele aprindeau aerul în scânteieri amenințătoare.

Brenda îi ajută pe Jorge și Teresa să iasă din capsulă. Thomas se uită la Berg, aflat la vreo cincisprezece metri de ei. Poarta de încărcare era acum aproape complet deschisă – o intrare ca un pântece căscat, cu o lumină caldă în interior. Niște siluete umbrite așteptau, înarmate. Era evident că n-aveau de gând să coboare să-i ajute să ajungă la refugiu. *Adevăratul* refugiu.

— Fugiți! țipă Thomas, deja în mișcare. Își ținea cuțitul strâns în mână, pentru cazul în care vreuna dintre creaturile acelea monstruoase mai era în viață și avea chef de luptă.

Toată lumea alerga în rând cu el.

Înaintau destul de greu din cauza pământului înmuiat de ploaie. Thomas alunecă de două ori și o dată căzu. Teresa îl prinse de bluză și-l trase înapoi pe picioare, și Thomas o luă iar la fugă. Erau și alții în jurul lor, îndreptându-se și ei spre siguranța navei. Thomas nu-și dădea seama cine anume din cauza întunericului furtunii, a vălului de ploaie și a scânteierilor luminoase ale fulgerelor. N-avea timp să-și bată capul cu asta.

Din dreapta apărură vreo douăsprezece matahale, tropăind lângă partea din spate a avionului, chiar între Thomas și prietenii lui și poarta de încărcare deschisă. Lamele le luceau de la ploaie, unele cu pete stacojii. Cel puțin jumătate din sinistrele lor becuri fuseseră sparte, lucru care se vădea în mișcările lor greoaie. Dar păreau la fel de periculoși. Însă oamenii din Berg nu schițară niciun gest, continuau doar să se uite.

— Treceți direct printre ei! strigă Thomas. Lângă el apărură Minho, Newt și alți câțiva Poienari, repezindu-se la atac. Apoi Harriet și câteva fete din Grupul B. Toată lumea părea să

înțeleagă planul, așa încropit cum era: trebuiau să se lupte cu ultimii monștri și să o șteargă de acolo.

Poate pentru prima dată în tot timpul de când ajunsese în Poiană, cu câteva săptămâni înainte, lui Thomas nu-i era deloc frică. Nu știa dacă avea să mai simtă vreodată așa ceva. Nu știa de ce, dar ceva în el se schimbase. Fulgere explodară în jurul lui, cineva țipă, ploaia se înteți. Vântul spinteca aerul, împroșcându-l cu pietricele și stropi de ploaie la fel de dureroși. Creaturile își roteau lamele prin aer, urlând și răcnind înfiorător în așteptarea atacului. Thomas alergă înainte, rotind cuțitul deasupra capului.

Fără teamă.

Ajunse la vreun metru de namila din centru sări în aer, zvâcnind cu ambele picioare înainte și lovind unul dintre becurile portocalii care ieșeau din pieptul monstrului. Acesta pocni și sâsâi. Creatura scoase un scâncet hidos și căzu pe spate, izbindu-se de pământ.

Thomas ateriză în noroi și se rostogoli pe-o parte. Sări imediat în picioare și țopăi în jurul matahalei, lovind și împungând, spărgându-i excrescențele strălucitoare.

Poc, poc, poc.

Ferindu-se și îndepărtându-se de loviturile inutile ale lamelor tăioase. Plătindu-i cu aceeași monedă, înjunghiind. *Poc, poc, poc.* Mai rămăseseră trei becuri – monstrul de-abia de se mai mișca. Într-o izbucnire victorioasă, Thomas îl încălecă și-i aplică rapid câteva lovituri finale violente, ca să-l nimicească definitiv.

Ultimul bec explodă și sâsâi până se stinse. Creatura era moartă.

Thomas se ridică și se răsuci să vadă dacă era cineva care avea nevoie de ajutor. Teresa o ucisese pe a ei. Minho și Jorge la fel. Newt își ferea piciorul bolnav, în timp ce Brenda îl ajuta să spargă și ultimele becuri ale dușmanului.

În câteva secunde totul se încheie. Niciun monstru nu mai mișca. Nu mai strălucea niciun bec portocaliu. Lupta se terminase.

Respirând greu, Thomas se uită la intrarea în navă, aflată la doar șase metri de ei. În clipa aceea, propulsoarele gesticulând porniră și nava începu să se ridice de la sol.

— Pleacă! țipă Thomas din toate puterile, frenetic spre singurul lor mijloc de salvare. Grăbiți-vă!

Nici nu terminase de rostit cuvintele, că Teresa îl apucă de braț, trăgându-l în fugă spre navă. Thomas se împiedică, dar își reveni, pleoscăind prin noroi. Auzi pocnetul tunetului în spatele lor, văzu o scânteiere de fulger aprinzând cerul. Alt țipăt. Alții lângă el, în jurul lui, acum în fața lui, toți alergând. Newt șchiopăta, Minho fugea pe lângă el, cu ochii ațintiți asupra lui, să se asigure că nu cade.

Berg-ul ajunsese la aproape un metru de sol. Se ridica încet și vira în același timp, gata în orice clipă să schimbe viteza și să dispară. Doi Poienari și trei fete ajunseră primii, plonjând pe platforma porții de încărcare. Berg-ul continua să se ridice. Ajunseră și alții și se urcară, târâș, înăuntru.

Veni rândul lui Thomas și al Teresei. Bocaportul deschis le ajungea până la piept. Thomas sări și se săltă în mâini pe metalul plat, cu brațele țepene, apăsându-și stomacul în marginea groasă, își balansă piciorul drept, se trase în sus, apoi se rostogoli pe poartă. Nava continua să se ridice. Unii se cățărau, se întindeau să-i tragă pe alții. Teresa, pe jumătate agățată, încerca să găsească un sprijin pentru mână.

Thomas se întinse și o apucă de braț, o trase înăuntru. Fata se prăbuși peste el, cu o expresie fulgerătoare de victorie pe chip. Apoi se dădu la o parte și amândoi se apropiară de marginea porții, să vadă dacă mai avea cineva nevoie de ajutor.

Berg-ul era acum la aproape doi metri de sol și începea să se încline. Trei oameni mai atârnau de margine. Harriet și Newt o trăgeau pe una dintre fete. Minho îl ajuta pe Aris. Dar Brenda se agățase doar cu mâinile, și trupul îi atârna în gol în timp ce dădea din picioare, încercând să se ridice.

Thomas se trânti pe burtă și se apropie de ea. Se întinse și o apucă de mâna dreaptă. Teresa o prinse de cealaltă. Metalul porții de încărcare era ud și alunecos. Thomas începu să alunece, dar se opri brusc. Privi rapid în spatele lui și văzu că Jorge se așezase pe jos, înfigându-și călcâiele în podeaua porții, apăsându-i și pe el, și pe Teresa și țintuindu-i locului.

Thomas se uită din nou la Brenda și începu s-o tragă, cu ajutorul Teresei. Fata trecu în sfârșit peste margine suficient cât să se sprijine în stomac. De acolo totul merse ușor. În timp ce Brenda se cățăra și intra în navă, Thomas mai aruncă o privire afară, spre pământul care rămânea încet în urmă. Pustiu – în afară de creaturile acelea monstruoase, lipsite de viață și ude

de ploaie, presărate cu buzunare de carne lăsate, altădată umflate și luminoase. Câteva cadavre umane, dar nu multe, și printre ele niciun apropiat de-al lui Thomas.

Se târî în spate, departe de margine, simțindu-se incredibil de ușurat. Reușiseră, majoritatea. Reușiseră, în ciuda Defecților, a fulgerelor și a unor namile hidoase. Reușiseră. Se ciocni de Teresa, se întoarse spre ea, o trase spre el și-o îmbrățișă strâns, uitând pentru o clipă tot ce se întâmplase. Reușiseră.

— Cine sunt tipii ăștia?

Thomas îi dădu drumul Teresei și se răsuci să vadă cine strigase. Un bărbat cu păr scurt, roșcat, ținea un pistol negru îndreptat spre Brenda și Jorge, care stăteau unul lângă celălalt tremurând, uzi și extenuați.

— Să-mi răspundă cineva! strigă bărbatul din nou.

Thomas vorbi fără să se gândească.

— Ne-au ajutat să trecem prin oraș – n-am fi ajuns aici fără ei.

Bărbatul dădu din cap spre Thomas.

— Tu… i-ai cules de pe drum?

Thomas încuviință. Nu-i plăcea ce întorsătură luau lucrurile.

— Am făcut o înțelegere cu ei. Le-am promis că vor primi și ei tratamentul. Noi oricum suntem mai puțini ca la început.

— Nu contează, spuse bărbatul. N-am spus că puteți lua și cetățeni!

Berg-ul continua să urce, dar poarta căscată nu se închisese. Vântul sufla nebunește prin gaura largă. Oricare dintre ei ar fi putut să cadă și să moară dacă dădeau de turbulențe.

În ciuda pericolului, Thomas se ridică în picioare, hotărât să apere înțelegerea pe care o făcuse.

— Ne-ați spus să venim aici și am făcut tot ce trebuia ca să ajungem!

Bărbatul înarmat se opri, părând să se gândească la ceea ce auzise.

— Uneori uit că nu înțelegeți nimic din tot ce se întâmplă. Bine, poți să-l păstrezi pe unul dintre ei. Celălalt dispare.

Thomas încercă să-și ascundă tresărirea.

— Cum adică… celălalt dispare?

Bărbatul apăsă pe ceva, după care apropie pistolul de capul Brendei.

— N-avem timp de discuții! Ai cinci secunde să-l alegi pe cel care rămâne. Dacă nu alegi, mor amândoi. Unu.

— Așteaptă! Thomas se uită la Brenda, apoi la Jorge. Amândoi se holbau la podea, nu spuneau nimic. Erau palizi și înspăimântați.

— Doi.

Thomas își înăbuși panica tot mai violentă. Închise ochii. Era același tipar. Acum înțelegea. Știa ce are de făcut.

— Trei.

Gata cu frica! Gata cu surprizele, cu îndoiala! Acceptă orice provocare! Fă-le jocul! Treci testele! Treci încercările!

— Patru! Fața bărbatului se înroși. Alege acum sau mor amândoi!

Thomas deschise ochii și înaintă. Apoi arătă spre Brenda și spuse cele mai mârșave cuvinte care-i ieșiseră vreodată de pe buze.

— Omoar-o pe *ea*!

Auzind ciudata declarație că doar unul dintre ei putea rămâne, Thomas crezuse că înțelese, că știa ce avea să se întâmple. Că era doar o altă Variabilă și că aveau să-l ia pe cel pe care *nu* îl alegea. Dar se înșelase.

Bărbatul își vârî arma la brâu, după care se aplecă și o apucă pe Brenda de bluză, cu amândouă mâinile, smucind-o în sus. Fără să spună o vorbă, se îndreptă cu ea spre deschizătură.

CAPITOLUL 62

Brenda îl privi pe Thomas îngrozită, cu o expresie îndurerată pe chip în timp ce străinul o târa pe podeaua de metal a Berg-ului. Se îndrepta spre deschizătură și spre o moarte sigură.

Când ajunseră la jumătatea distanței, Thomas acționă.

Se aruncă înainte și îl izbi pe bărbat în genunchi, doborându-l. Pistolul acestuia zbură pe podea. Brenda căzu alături de el, dar Teresa o prinse și o trase înapoi de lângă marginea periculoasă a porții. Thomas își puse brațul stâng pe gâtul străinului și cu celălalt se întinse după pistol. Îl găsi cu degetele, îl apucă și îl trase spre el. Sări în picioare, într-o parte, apucând pistolul cu amândouă mâinile și îndreptându-l spre străinul întins acum pe spate.

— Nu mai moare nimeni! spuse Thomas, respirând greu, oarecum surprins de sine însuși. Dacă n-am făcut destule ca să trecem testele voastre idioate, atunci picăm și asta e. Dar gata cu testele! Se întrebă dacă așa *era planificat* să se întâmple. Dar nici măcar asta nu mai conta – vorbise serios. Omorurile și morțile fără sens trebuiau să înceteze.

Chipul străinului se îmblânzi într-un zâmbet slab. Bărbatul se ridică și se dădu în spate până se ciocni de perete. În clipa aceea, enorma poartă de încărcare începu să se închidă, scârțâind din balamale ca și cum ar fi guițat o turmă de porci. Nimeni nu spuse nimic până nu se închise de tot. Un ultim curent trecu prin ea chiar înainte de asta.

— Mă numesc David, spuse bărbatul, și vocea lui răsună tare în tăcerea care se lăsase, întreruptă doar de zumzetul grav al motoarelor și al propulsoarelor navei. Și nu-ți face griji, ai dreptate. S-a terminat. S-a terminat totul.

Thomas dădu din cap batjocoritor.

— Da, am mai auzit asta. Dar acum chiar vorbim serios. N-o să vă mai lăsăm să ne tratați pur și simplu ca pe niște cobai. S-a terminat!

David se uită prin cala enormă, poate ca să vadă dacă ceilalți erau de acord cu Thomas. Thomas nu îndrăzni însă să-și întoarcă privirea de la el. Trebuia să creadă că îl susțineau toți.

În cele din urmă, David îl privi din nou, apoi se ridică încet în picioare, înălțând o mână în semn de împăcare. După ce se îndreptă, își vârî mâinile în buzunare.

— Ce nu înțelegi tu e că totul a mers și va continua să meargă conform planului. Dar ai dreptate, Încercările s-au finalizat. Vă ducem într-un loc sigur – un loc sigur *adevărat.* Gata cu testele, gata cu minciunile, gata cu înscenările! Gata cu prefăcătoria!

Se opri, apoi continuă:

— Vă pot promite un singur lucru. Când veți auzi de ce v-am pus să treceți prin toate astea și de ce e atât de important că ați supraviețuit atât de mulți, veți înțelege. Vă promit că veți înțelege.

Minho fornăi.

— E cea mai mare aiureală pe care am auzit-o în viața mea.

Thomas se simțea oarecum ușurat să vadă că prietenul lui nu-și pierduse din zel.

— Și cum rămâne cu tratamentul? Ne-a fost promis. Pentru noi și pentru cei doi care ne-au ajutat să ajungem aici. De ce-am crede vreun cuvânt din ceea ce ne spui tu?

— Puteți să credeți ce vreți, zise David. De-acum înainte lucrurile se vor schimba și veți primi tratamentul, așa cum vi s-a spus. De îndată ce-ajungem la bază. Apropo, poți să păstrezi arma – ba vă mai dăm câteva, dacă vreți. Nu va mai trebui să vă luptați cu nimic, nu veți mai fi supuși la teste ori încercări pe care să le ignorați sau să le refuzați. Berg-ul va ateriza, veți vedea că sunteți în siguranță și vindecați, după care puteți face ce vreți. Singurul lucru pe care vi-l vom mai cere vreodată va fi să ascultați. Doar să ascultați. Sunt sigur că sunteți cel puțin intrigați de ceea ce se află în spatele tuturor acestor lucruri, nu-i așa?

Lui Thomas îi venea să urle la străinul acesta, dar știa că n-ar fi folosit la nimic. Îi răspunse cât putu de calm:

— Gata cu jocurile!

— La primul semn că ne faceți iar probleme, adăugă Minho, dăm semnalul de luptă. Dacă asta înseamnă să murim, atunci așa să fie!

David zâmbi, de data asta cu toată fața.

— Știi, exact asta am prezis că veți face în acest moment. Arătă spre o ușă mică din spatele calei. Mergem?

Îi răspunse Newt.

— Care e următorul punct pe afurisita de ordine de zi?

— Mă gândeam că poate vreți să mâncați ceva, să faceți un duș. Să dormiți. Străinul începu să înconjoare cu pasul grupul de Poienari și de fete. E un zbor foarte lung.

Thomas și ceilalți se priviră unii pe alții câteva secunde. Dar în cele din urmă îl urmară. Nu prea aveau de ales.

CAPITOLUL 63

Thomas încercă din răsputeri să nu se gândească la nimic în următoarele două ore.

Luase atitudine, dar apoi încordarea, curajul și sentimentul acela al victoriei începură să i se estompeze în timp ce fură ocupați cu activități domestice. Mâncare caldă. Băuturi reci. Îngrijire medicală. Dușuri lungi. Haine curate.

Thomas își dădu seama că exista posibilitatea ca lucrurile să se repete. Că încercau să-i împăciuiască, după care să urmeze un alt șoc, ca atunci când se treziseră în cămin după ce fuseseră salvați din Labirint. Dar, la o adică, ce ar fi putut să facă? David și personalul navei nu îi amenințaseră și nu făcuseră nimic care să-i alarmeze.

Revigorat și cu stomacul plin, Thomas se așeză în sfârșit pe o canapea în secțiunea mai îngustă din mijlocul Berg-ului, o încăpere mare plină cu piese de mobilier mohorâte, neasortate. O evitase pe Teresa, dar aceasta veni și i se așeză alături. Încă îi era greu să fie lângă ea, să stea de vorbă cu ea sau cu oricine altcineva. Îl chinuia neliniștea.

Încercă să n-o bage în seamă, pentru că nu prea avea altă opțiune. Nu știa cum să piloteze un Berg și chiar dacă ar fi reușit, n-ar fi știut încotro să-l ducă. Aveau să meargă oriunde îi ducea RĂU, aveau să asculte și-apoi să hotărască.

— La ce te gândești? îl întrebă Teresa în cele din urmă.

Thomas se bucură că îi vorbise cu voce tare – nu era chiar sigur că mai voia să comunice cu ea telepatic.

— La ce mă gândesc? De fapt, încerc să nu mă gândesc.

— Da. Poate-ar trebui doar să savurăm momentele acestea de pace și liniște.

Thomas o privi. Stătea lângă el de parcă între ei nu s-ar fi schimbat nimic. De parcă încă erau cei mai buni prieteni. Și nu mai răbdă.

— Nu-mi place deloc că te porți de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Teresa își coborî privirea.

— Încerc să uit probabil la fel de tare ca tine. Uite ce-i, nu sunt proastă. Știu că nu mai putem fi ca la început. Dar oricum n-aș schimba nimic. Totul a făcut parte din plan și-a funcționat. Nu ai murit și, pentru mine, asta a făcut să merite totul. Poate o să mă ierți cândva.

Thomas aproape că o ura pentru că părea atât de chibzuită.

— Acum nu-mi mai pasă decât să-i opresc pe oamenii ăștia. Nu-i corect ce ne-au făcut. Nu contează cât de tare m-am implicat în toate astea. A fost o greșeală.

Teresa se întinse puțin și-și puse capul pe brațul canapelei.

— Haide, Tom! Poate că ne-au șters amintirile, dar nu ne-au scos creierii. Amândoi am fost implicați și, după ce or să ne spună totul – când o să ne amintim de ce-am ales să trecem prin Încercări –, vom face tot ce ne vor spune ei să facem.

Thomas se gândi o clipă și-și dădu seama că nu era deloc de acord cu ea. Poate că simțise și el la fel cândva, dar acum lucrurile nu mai stăteau așa. Deși să discute despre asta cu Teresa era ultimul lucru de care avea nevoie.

— Poate că ai dreptate, murmură el.

— Când am dormit ultima dată? întrebă ea. Jur că nu-mi amintesc.

Din nou se prefăcea că totul era în regulă.

— Eu da. Când am dormit eu, cel puțin. Are legătură cu o cameră de gazare și cu faptul că m-ai lovit în cap cu o suliță.

Teresa se întinse.

— De câte ori să-mi cer scuze? Măcar tu te-ai odihnit. Eu n-am închis ochii o secundă cât ai fost leșinat. Cred că n-am mai dormit de două zile.

— Sărăcuța de tine! Thomas căscă. N-avea ce-i face – și el era obosit.

— Hmm?

Se uită la ea și văzu că avea ochii închiși și respirația i se liniștise. Adormise pur și simplu. Se uită la ceilalți Poienari și la fetele din Grupul B. Majoritatea adormiseră și ei. Cu excepția lui Minho, care încerca să discute cu o fată drăguță, dar care și ea avea ochii închiși. Jorge și Brenda nu erau nicăieri – lucru care i se păru lui Thomas ciudat, dacă nu chiar îngrijorător.

Atunci își dădu seama că-i era îngrozitor de dor de Brenda, dar pleoapele începură să i se lase în jos și oboseala i se furișă în corp. Așezându-se mai confortabil pe canapea, hotărî că avea

timp s-o caute mai târziu. Apoi cedă și se lăsă purtat de întunericul dulce al inconștienței.

CAPITOLUL 64

Thomas se trezi, clipi, se frecă la ochi și văzu în jur doar alb pur. Fără forme, fără umbre, fără variații. Doar alb.

Se sperie, până își dădu seama că mai mult ca sigur visa. Era ciudat, dar sigur era vis. Își simțea trupul, își simțea degetele pe piele. Simțea cum respiră. *Auzea* cum respiră. Și totuși, era înconjurat de un nimic complet, unitar și strălucitor.

— *Tom.*

O voce. Vocea *ei.* Oare îi putea vorbi în timp ce visa? O mai făcuse și înainte? Da.

— *Bună*! răspunse el.

— *Ești*... *bine*? Părea îngrijorată. Ba nu, *o simțea* îngrijorată.

— *Ce*? *Da, sunt bine. De ce*?

— *Mă gândeam doar c-o să fii puțin surprins.*

Thomas era nedumerit.

— *Despre ce vorbești*?

— *O să înțelegi mai multe. Foarte curând.*

Thomas își dădu seama pentru prima oară că era ceva nu tocmai în regulă cu vocea aceea. Avea ceva ciudat.

— *Tom*?

El nu-i mai răspunse. Teama i se furișase în măruntaie. O teamă toxică, dezgustătoare, groaznică.

— *Tom?*

— *Cine*... *cine ești*? întrebă el într-un final, îngrozit de răspuns.

Urmă o pauză înainte ca ea să-i răspundă.

— *Sunt eu, Tom. Brenda. Te așteaptă lucruri nu prea plăcute.*

Thomas țipă fără să-și dea seama. Țipă întruna până se trezi.

CAPITOLUL 65

Se ridică în șezut, plin de sudoare. Înainte să își dea seama unde se afla, înainte ca toate informațiile să treacă prin legăturile sinaptice și funcțiile cognitive ale creierului său, știu că nimic nu era în regulă. Că i se luase din nou totul.

Fusese întins pe jos, singur, într-o încăpere. Pereții, tavanul – totul era alb. Podeaua de sub el era spongioasă, tare și netedă, dar destul de flexibilă ca să fie confortabilă. Se uită la pereți – erau capitonați, prevăzuți cu adâncituri mari cu nasturi, cam la un metru distanță unele de celelalte. O lumină puternică strălucea dintr-un dreptunghi din tavan, prea înalt ca să ajungă la el. Locul mirosea a curat, a amoniac și a săpun. Thomas privi în jos și văzu că nici măcar hainele lui nu aveau culoare: un tricou, pantaloni de bumbac, șosete.

Un birou maro se afla cam la trei metri și jumătate în fața lui. Era singurul lucru din întreaga încăpere care nu era alb. Vechi, uzat și zgâriat, avea de partea cealaltă un scaun de lemn vârât sub tăblie. În spatele lui era o ușă, la fel ca pereții.

Thomas simți o senzație ciudată de calm. Instinctul îi spunea să sară în picioare, să strige după ajutor. Ar fi trebuit să bată la ușă. Dar știa că ușa n-avea să se deschidă. Știa că nu l-ar fi ascultat nimeni.

Era din nou în Cutie, știa că n-are voie să-și facă speranțe.

„N-o să intru în panică”, își spuse el. Trebuia să fie o altă etapă a Încercărilor și, de data asta, avea de gând să lupte ca să schimbe lucrurile – să le pună capăt. Ciudat, dar simplul fapt că avea un plan, că avea să facă tot ce-i stătea în putință ca să fie liber, îi aduse un calm surprinzător.

— *Teresa*? strigă el. Știa că în momentul de față ea și Aris erau singura lui speranță de a lua legătura cu exteriorul. *Mă auzi*? *Aris*? *Ești acolo*?

Nu-i răspunse nimeni. Nici Teresa. Nici Aris. Nici… Brenda.

Dar fusese doar un vis. Trebuia să fi fost. Brenda n-ar fi lucrat cu cei de la RĂU, nu i-ar fi vorbit în minte.

— *Teresa*? spuse el din nou, cu un efort uriaș. *Aris*?

Nimic.

Se ridică în picioare și se îndreptă spre birou, dar la vreo șaizeci de centimetri de el se ciocni de un perete invizibil. O barieră, la fel ca în dormitor.

Thomas nu se sperie. Nu lăsă frica să-l copleșească. Trase adânc aer în piept, se întoarse din nou spre colțul camerei, după care se așeză și se sprijini de el. Închise ochii și se relaxă.

Așteptă. Adormi.

•

— *Tom*? *Tom*!

Cine știe de câte ori îl strigase înainte ca el să-i răspundă în sfârșit.

— *Teresa*? Thomas tresări și se trezi, se uită prin jur și-și aminti încăperea albă. *Unde ești*?

— *Ne-au pus într-un alt dormitor după ce-a aterizat Berg-ul. Suntem aici de câteva zile, stăm aiurea și nu facem nimic. Tom, ce-ai pățit*?

Teresa era îngrijorată – chiar speriată. În mod sigur. Cât despre el însuși, era în mare parte buimac.

— *Câteva zile*? *Ce*…

— *Te-au luat imediat ce-a aterizat Berg-ul. Ne tot spun c-a fost prea târziu – că Arșița te-a cuprins definitiv. Că te-ai purtat ca un nebun violent.*

Thomas încercă să-și păstreze cumpătul, să nu se gândească la modul în care RĂU putea șterge amintirile.

— *Teresa*… *face parte tot din Încercări. M-au închis într-o cameră albă. Dar*… *voi sunteți acolo de zile întregi*? *De câte*?

— *Tom, a trecut aproape o săptămână.*

Thomas nu-i putu răspunde. Mai că-i venea să pretindă că n-o auzise. Frica pe care o ținuse la distanță începu să i se scurgă încet în vene. Oare putea să aibă încredere în ea? Îl mințise deja de atâtea ori. Și cum putea să știe că era chiar ea? Era vremea să înceteze să mai aibă de-a face cu Teresa.

— *Tom*? îl strigă Teresa din nou. *Ce se-ntâmplă*? *Nu înțeleg.*

Thomas fu copleșit de emoție, de o febră interioară care aproape îl făcu să plângă. O considerase cândva pe Teresa cea mai bună prietenă a sa. Dar lucrurile nu mai puteau fi niciodată la fel. Acum, când se gândea la ea nu mai simțea decât mânie.

— *Tom*! *De ce nu*…

— *Teresa, ascultă-mă*!

— *Alo*? *Asta încerc să*…

— *Nu, doar*... *ascultă-mă*! *Nu mai spune nimic, bine*? *Ascultă-mă doar*!

Ea se opri.

— *Bine.* O voce tăcută, speriată.

Thomas își pierdu controlul. Furia pulsă în el. Din fericire, trebuia să vorbească doar în gând, pentru că n-ar fi reușit să rostească niciun cuvânt cu voce tare.

— *Teresa. Pleacă*!

— *Tom*...

— *Nu*! *Nu mai spune nimic*! *Doar*... *lasă-mă în pace*! *Și spune-le celor de la RĂU că nu le mai fac jocul. Am încheiat orice socoteală cu ei*!

Ea așteptă câteva secunde și abia apoi îi răspunse.

— *Bine.* O pauză. *Bine. Atunci vreau să-ți mai spun un singur lucru.*

Thomas oftă.

— *De-abia aștept.*

Ea nu-i răspunse imediat și el ar fi putut să creadă că plecase, dacă nu i-ar fi simțit încă prezența. În cele din urmă, vorbi din nou.

— *Tom*?

— *Ce-i*?

— *RĂU e bun.*

Și apoi dispăru.

EPILOG

Memoriu RĂU, data 232.2.13, ora 21:13
CĂTRE: Asociații mei
DE LA: Ava Paige, Cancelar
RE: ÎNCERCĂRILE FOCULUI, Grupurile A și B

Nu este momentul să lăsăm emoțiile să interfereze cu sarcina pe care o avem de îndeplinit. Da, unele evenimente nu s-au întâmplat așa cum am prevăzut noi. Situația nu e ideală – unele lucruri nu au ieșit bine –, dar am făcut progrese incredibile și am colectat multe dintre tiparele necesare. Am mari speranțe.

Mă aștept să ne păstrăm cu toții un comportament profesional și să ne amintim care este scopul nostru. Viețile atâtor oameni se află în mâinile câtorva. Tocmai de aceea e extrem de important să fim atenți și concentrați.

Zilele următoare sunt fundamentale pentru acest studiu și sunt convinsă că, atunci când le vom restaura memoria, toți subiecții noștri vor fi pregătiți pentru ceea ce plănuim să le cerem. Încă dispunem de Candidații de care avem nevoie. Ultimele piese din puzzle vor fi descoperite și potrivite.

Viitorul rasei umane este mai important ca orice altceva. Rezultatul final merită orice deces și sacrificiu. Acest efort monumental se va încheia curând și cred că proiectul va funcționa. Cred că vom obține tiparele necesare. Schița. Tratamentul.

Psihanaliștii deliberează chiar acum. Când ei vor considera că a sosit momentul, vom îndepărta Sustragerea și le vom spune subiecților rămași dacă sunt – sau nu – imuni la Arșiță.

Atât, momentan.

SFÂRȘITUL CĂRȚII A DOUA

MULȚUMIRI

Nu pot s-o spun mai bine decât am făcut-o în primul volum. Le mulțumesc acelorași oameni, mai ales lui Lynette, Krista, Michael și Lauren. Mi-ați schimbat viața pentru totdeauna. Le mulțumesc și tuturor angajaților de la Random House, care au muncit din greu pentru ca această serie să aibă succes, inclusiv agentelor mele de publicitate, Noreen Herits și Emily Pourciau, și tuturor excepționalilor agenți de vânzări. Sincer, nu-mi vine să cred cât de norocos și de binecuvântat sunt. Vă mulțumesc. Și, nu în ultimul rând, cititorilor mei: sunteți cei mai tari și vă iubesc.

